Бібліотека ОО. Василіян у Львові

34

Ф. Горбат. № 2372

Псалмы

Когда 1779

469 661

469-1996-88

Давíда Пророка
И
Царѧ
Пѣсней
рéкше
Ѱалмй

Со преложéнїемъ на сообщїй нáмъ и óбычный ѧзы́къ, из̑ Вулгáты давнѡ прежде́нныхъ ѱалмѡ́въ: то́ же во оувѣ́домленїе нѣ́которыхъ Славéнскихъ рече́нїй зѣ́лшнымъ нѣ́доубразумúтельныхъ: къ по́лзѣ же сїѧ̑ благогове́йнѡ чита́ти óбы́кшимъ.

Ex libris P.P. Basilianorum
Leopoli.

И з д а н и
Въ стóй Лáврѣ Почáевской, Ч. С. В. К.
рóкѹ Гдня ҂аѱоѳ.

Оу вѣщáніе

Обрѣтáй по нѣкоторыхъ мѣстахъ неснóдно бы́ти славéнскомоу пóлское, семоу не чюдúсѧ, но вѣдаѧ вóдн вины сегѡ твою: что нáшъ по сѣдмыдесáтъ, ѿ евреúскагѡ на грúческій, Толкúвъ ёсть прекóдъ славéнскій: Пóлскій же ѿ рúмскагѡ, по исправлéнію стáгѡ Ерѡнúма.

Дв҃да Проро́ка и҃ Ца́рѧ Пѣ́сни.

KSIĘGI PSALMOW.

КАѲ҃ІСМА, а҃.

Ѱ҃ЛОМЪ, Дв҃дѹ, а҃.

не надписа́нъ оу҃ Є҃вре́и.

Бл҃же́нъ мѫ́жъ, и҃́же не и҃́де на совѣ́тъ нечести́выхъ, и҃ на пѫ́ти грѣ́шныхъ не ста́, и҃ на сѣда́лищи гѹби́телей не сѣ́де.

Но въ зако́нѣ Г҃дни во́ля Є҃гѡ̀, и҃ въ зако́нѣ Є҃гѡ̀ поѹчи́тсѧ де́нь и҃ но́щь.

И҃ бѫ́детъ и҃́ко дре́во насажде́ное при и҃сходи́щихъ во́дъ, е҃́же пло́дъ свои́ да́стъ во вре́мя

PSALM, I.

Opisuie w pierwszym Psalmie drogę ku wieczney Błogosławieństwu.

Błogosławiony mąż, ktòry nie chodził w radzie niezbożnych, y na drodze grzesznych nie stał, y na stolicy zarazliwości nie siedział.

Ale w zakonie Pańskim wola iego, a w zakonie iego będzie rozmyślał we dnie y w nocy.

Y będzie iako drzewo ktòre wsadzone iest nad sciekaniem wòd, ktòre swòy o-

скоѣ, и листъ егѡ не ѿпадітъ, и всѧ елика аѱе творитъ, оуспѣетъ.

Не такѡ нечестивїи, не такѡ: но ѩкѡ прахъ, егоже возметаетъ вѣтръ ѿ лица земли.

Сегѡ рады не воскресноутъ нечестивїи на сѹдъ, ниже грѣшницы въ совѣтъ правыхъ.

Ѩкѡ вѣсть Гдь пѹть праведныхъ, и пѹть нечестивыхъ погинетъ.

woc da czasu swego, a liście iego nie opadnie: y wszystko cokolwiek czynić będzie, poszczęści się.

Nie tak niezbożni, nie tak: ale iako proch, ktòry rozmiata wiatr z wierzchu ziemie.

Przetoż nie powstaną niezbożnicy, na sądzie: ani grzesznicy w zebraniu sprawiedliwych.

Abowiem żna Pan drogę sprawiedliwych: a droga niepobożnych zginie.

Ѱалмъ, дѣдѹ, вѣ.

PSALM, II.

Prorok o tych mòwi, ktòrzy załogi czynili przeciwko Kròlewstwu Chrystusowemu, y o iego wywyższeniu.

Вскѹю шатаашасѧ ѩзыцы, и людіе поѹчишасѧ

Czemu sie wzburzyli pogani, a

ни́шася тщ҃е́тнымъ ?

Предстáша Цáрїе зе҃мстїи, и̑ Кнáзи собрáшася вкупѣ на Гдá и̑ на Хр҃та є҃гѡ :

Растóргнемъ ѹ̑зы и̑хъ, и̑ ѿвéржемъ ѿ нáсъ и̑го и̑хъ .

Живы́й на нб҃сѣхъ посмѣ́ется и̑мъ, и̑ Гдь поругáется и̑мъ :

Тогдá воглаго́летъ къ ни́мъ гнѣвомъ свои́мъ, и̑ ꙗ҃ростїю свое́ю смятéтъ и̑ .

Азъ же поста́вленъ є҃смь цр҃ь ѿ негѡ над Сі҃ѡ́номъ горо́ю стóк є҃гѡ, возвѣщáяй повелѣ́нїе Гдне .

ludzie rozmyślali próżne rzeczy ?

Stanęli wespòł Kròlowie ziemscy , a Kſiążęta zeſzli ſię w gromadę przeciw Panu, y przeciw Chryſtuſowi iego .

Potargaymy, związki ich : y zrućmy z ſiebie iarzmo ich .

Ktòry mieſzka w niebieſiech naśmieie ſię z nich: a Pan ſzydzić z nich będzie .

Tedy będzie mòwił do nich w gniewie ſwoim , y w zapalczywości ſwey potrwoży ie .

A iam ieſt poſtanowion Krolem od niego nad Syonem gòrą Swiętą iego, opowiadaiąc przykazanie iego .

Гдь рече ко мнѣ : сн҃ъ мо́й є́сн ты, а́зъ дне́сь роди́хъ тѧ̀ :

Pan rzekł do mnie : Tyś iest synem moim , iam cię dziś zrodził .

Проси́ ѿ мене́ , и̂ да́мъ ти ꙗ҆зы́кн до сто́нїѧ твоѥ́ , и̂ ѡ̂держа́нїе твоѥ́ концы̀ землѝ .

Zàday odemnie , y dam ci pogany dziedzictwo twoie , a osiadłość twą kraie ziemie .

Оу҃пасе́ши ѧ̀ жезло́мъ желѣ́зны́мъ , ꙗ҆́кѡ сосу́ды скудѣ́льничи сокрꙋ́ши ѧ̀ .

Będziesz ie rządził, laską żelazną a iako naczynie ganczarskie pokruszysz ie .

И̂ нынѣ̀ ца́рїе разумѣ́йте : наказа́нитесѧ всѝ сꙋдя́щїи землю̀ .

A teraz Krolowie rozumieycie : ćwiczcie się ktòrzy sądzicie ziemię .

Рабо́тайте Гдⷭ҇ви со стра́хомъ , и̂ ра́дꙋйтесѧ є́мꙋ̀ съ трепе́томъ .

Służcie Panu w boiaźni : a raduycie się mu ze drzeniem .

Пр҃ійми́те наказа́нїе , да не когда̀ прогнѣ́ваетсѧ Гдь , и̂ погибне́те ѿ пꙋ́тѝ пра́ведна́гѡ . є́гда̀ возго-

Chwyćcie się nauki, by się kiedy nie rozgniewał Pan : y niepogineliście z drogi sprawiedliwey . gdy-

рѧтсѧ вскорѣ ѩрость ег҃ѡ, блаженни вси надѣющіисѧ нань.

by się w krótce zapalił gniew iego. Błogosławieni wszyscy którzy w nim ufaią.

ѰАЛОМЪ. ДВДВ, г҃.

PSALM, III.

Внегдаже бѣжаше ѿ лица Авесалѡма сна своегѡ.

Psalm Dawidowy, gdy uciekał przed Absolomem synem swoim.

Гдн, чтосѧ оумножишасѧ стѹжающіи мнѣ? мнѡзи востаютъ на мѧ:

Panie, przecz się rozmnożyli co mię trapią? wiele ich powstaią przeciwko mnie.

Мнѡзи глаголютъ дшѣ моеи: нѣсть спасенїа емѹ въ бг҃ѣ егѡ.

Wiele ich mówią duszy moiey: Niema ten zbawienia w Bogu swoim.

Ты же Гдн застѹпникъ мои есѝ, слава моѧ, и возносѧи главѹ мою.

Ano ty Panie iesteś obrońca mòy, chwała moia, y podwyższaiący głowę moię.

Гласомъ моимъ ко Гдѹ воззвахъ, и оуслыша мѧ ѿ горы

Głosem moim wołałem do Pana: y wysłuchał mię z gòry

Дг҃ стыѧ

стѣя своеѧ.

Азъ же оусн8хъ, и спáхъ, востáхъ, ꙗкш Гдь застꙋпитъ мѧ.

Не оубоюсѧ ѿ тéмъ людéй, окрестъ напáдающихъ на мѧ.

Воскресни Гди: спаси мѧ Бже мóй: ꙗкш ты поразилъ éси вслѣ враждꙋющыѧ мни всꙋе, зꙋбы грѣшникwвъ сокрꙋшилъ éси.

Гдне éсть спасéнїе, и на людéхъ твоúхъ блгословéнїе твоé.

Ѱалмъ.

Дв8, а.

Въ конéцъ, въ пѣснéхъ.

Кнегдѧ призвáти мни,

świętey swoiey.

Jam spał y twardom zasnął: y wstałem, bo Pan obrónił mię.

Nie będę się bał tysięcy ludu około mnie leżącego.

Powstań Panie, wybaw mię Boże moy: boś ty pobił wszytkie sprzeciwiaiące mi się bez przyczyny: pokruszyłeś zęby grzesznikòw.

Pańskie iest wybawienie: a nad ludem twoim błogosławieństwo twoie.

PSALM, IV.

Człowiek sprawiedliwey sam się upomina ku sprawom cnotliwym, są też słowa Kościoła w smutku będącego.

Na koniec w Pieśniach, Psalm Dawidowi.

Kiedym wzywał,

оу҃слы́ша мѧ Бг҃ъ пра́-
вды моеѧ, въ ско́рби
распростра́нилъ мѧ е҃-
сѝ, оу҃щедри мѧ, и҃
оу҃слы́ши молитвꙋ мою҃.

Сы́нове человѣ́честїи,
докóлѣ тѧжкосе́рдїи?
вскꙋю лю́бите сꙋе́тъ, и҃
и҃щете лжи҃?

И҃ оу҃вѣ́дите, ꙗ́кѡ
оу҃ди́ви Гдь҃ пр҃пбнаго
своегѡ҃, Гдь҃ оу҃слы́шитъ
мѧ, внегдѣ҃ воззва́ти
ми къ немꙋ҃.

Гнѣва́йтесѧ, и҃ не
согрѣши́йте, ꙗ́же
глаго́лете въ сердца́хъ
ва́шихъ, на ло́жахъ
ва́шихъ оу҃мили́тесѧ.

Пожри́те же́ртвꙋ пра́-
вды и҃ оу҃пова́йте на
Гда҃.

Мно́зи гл҃ютъ: кто҃

wysłuchał mię Bóg
sprawiedliwości mo-
iey, w uciśnieniu
rozprzestrzeniłeś mi,
zmiłuy się nademną,
a wysłuchay modli-
twę moię.

Synowie człowie-
czy pokiż ciężkiego
serca? przecz miłu-
iecie marność, y szu-
kacie kłamstwa?

Wiedźcież iż dzi-
wnym uczynił Pan
Swiętego swego, wy-
słucha mię Pan gdy
zawołam do niego.

Gniewaycie się a nie
grzeszcie: co mó-
wicie w sercach wa-
szych, na łóżkach
waszych żałuycie.

Ofiaruycie ofiarę
sprawiedliwości, a u-
faycie w Panu.

Wiele ich mówią:

ви҃ди́тъ

кто́ тъ на́мъ бла́га ? знаменася на на́съ свѣтъ лица́ твоего Гдн.

ktòż nam okazał dobra ? naznamionowana iest nad nami światłość oblicza twego Panie.

Да́лъ е́си весе́лїе въ сэ́рдцѣ мое́мъ. ѿ плода́ пшени́цы, ви́на, и́ е́лея своего́ умно́жишася.

Daleś wesele w sercu moim. od urodzaiu zboża, wina, y oliwy swey rozmnożeni są.

Въ ми́рѣ вку́пѣ усну́ и почію, я́ко ты Гдн е́дина́го на упова́нїи всели́лъ ма е́си.

W pokoiu pospołu będę spał, y odpoczywał, bo ty Panie osobliwie w nadziei postanowiłeś mię.

Псалом ѣ.

Дв҃д҃у, е҃.

PSALM, V.

Modlitwa Kościoła Chrześciańskiego, okazuie Prorok że miała bydź wysłuchana, oznaymia też fałszne uczyciele, a którzy mieli bydź z kościoła wyrzuceni.

Ѡ наслѣдствующемъ.

Na koniec; za tę która dziedzictwa dostępuie, Psalm Dawidowi.

Глаго́лы мои́ внуши́ Гдн, разумѣй зва́-

Słowa moie przyimi w uszy Panie.

нїе

нїе моѥ.

Вонмѝ гла́съ моле́нїѧ моегѡ, цр҃ю мо́й, и̑ Бже мо́й: ꙗкѡ къ тебѣ̀ помолю́сѧ Гд҃и.

Завтра оу҃слы́ши гла́съ мо́й, завтра предста́ю ти, и̑ оу҃зрѝши мѧ.

Ꙗкѡ Бг҃ъ не хотя́й беззако́нїѧ, ты̀ є̑сѝ: не пресели́тсѧ къ тебѣ̀ лꙋка́вноу҃й.

Нижѐ пребꙋдꙋ́тъ безза́конницы пред̾ о҃чи́ма твои́ма: возненави́дѣлъ є̑сѝ всѧ̑ дѣлаю́щыѧ беззако́нїе.

Погꙋби́ши всѧ̑ глаго́лющыѧ лжѐ: мꙋ́жа кровей и̑ лсти́ва гнꙋша́-

wyrozumiey wołanie moie.

Pilnie ſłuchay głoſu modlitwy moiey, Krolu móy y Boże mòy: bo do ciebie modlić ſie będę: Panie.

Rano wyſłuchaſz głos mòy, rano będę ſtał przed tobą, y uyrzę.

Abowiem nie Bòg chcący nieprawości, ty ieſteś: ani mieſzkać będzie przy tobie złośnik.

Ani ſię oſtoią nieſprawiedliwi przed oczyma twemi: nienawidziſz wſzyſtkich, ktòrzy broią nieprawość.

Zatraciſz wſzytkie ktòrzy mòwią klamſtwo: mężem krwa-

ѥтсѧ

ется Гдь.

wym y zdradliwym brzydzi się Pan.

Азъ же многостію милости твоеа, вни-ду въ домъ твой, поклонюся ко храму стому твоему, въ страсѣ твоемъ.

A ia w mnoſtwie miłoſierdzia twego, wnidę do domu twego: pokłonię ſie ku Kościołowi twemu S. w boiaźni twoiey.

Гди наставн мя правдою твоею, ради врагъ моихъ исправи предъ тобою путь мой.

Panie prowadź mię w ſprawiedliwości twoiey: dla nieprzyiaciół moich proſtuy przed obliczem twoim drogę moię.

Яко нѣсть во устѣхъ ихъ истины, сердце ихъ суетно, гробъ отверстъ гортань ихъ, языки своими лщахъ.

Abowiem niemaſz w uściech ich prawdy: ſerce ich ieſt marne, grób otwarty gardło ich, ięzyki ſwemi zdradliwie poczynali.

Суди имъ Боже, да отпадутъ отъ мыслей своихъ: по многеству нечестія ихъ изрини ихъ, яко прогорчиша

Oſądź ie Boże, niechay upadną od myśli ſwoich, wedle mnoſtwa niezbożności ich, wypędź ię,

та

та Гдн.

И да возвеселятся всѣ оуповающіи на тя, во вѣкъ возрадуются, и вселишися въ нихъ, и похвалятся w тебѣ любящіи имя твое.

Яко ты благословиши праведника Гдн, якw щитомъ благоволенїя вѣнчалъ есн насъ.

bo cię rozgniewali Panie.

Y niech się rozweselą wszyscy, ktòrzy nadzieię maią w tobie: na wieki radować się będą, y będziesz mieszkał w nich, y będą się chlubić w tobie wszyscy, ktòrzy miłuią Imie twoie.

Abowiem ty będziesz błogosławił sprawiedliwemu Panie, iako tarczą dobrey wolitwey obtoczyłeś nas

PSALM. VI.

Modlitwa duszy żałosney ku Panu Bogu na się czuie srogość sądu przyszłego, przez sprośne grzechy swoie.

Псаломъ.

Давд, s.

Въ конецъ въ пѣснехъ w осмомъ.

Na koniec w pieśniach, Psalm Dawidowi na Oktawę.

Гдн, да не яростїю твоею wбличиши мене

Panie, nie w zapalczywości twey

ne

не, ниже гнѣвомъ
твоимъ накажеши мене.

Помилуй ма Гдн
яко немощенъ есмь:
исцѣли ма Гдн, яко
смятошася кости
моа.

И душа моа смятеся
велїю: и ты Гдн
доколѣ?

Обратися Гдн, изми
ни душу мою, спаси
ма ради милости
твоеа.

Яко нѣсть въ смерти
помнящїй тебе,
во адѣ же кто испо-
вѣстся тебѣ?

Оутрудихся воздыха-
нїемъ моимъ, измы-
ю на всяку ночь
ложе мое, слезами
моими постелю мою
омочу.

strofuy mię, ani w
gniewie twoim karz
mię.

Zmiłuy się nademną
Panie bom ci chory:
uzdrow mię Panie
boć strwożone są ko-
ści moie.

Y dusza moia strwo-
żona iest bardzo: ale
ty Panie pokiż?

Nawroć się Panie,
a wyrwi duszę moię:
zbaw mię dla miło-
sierdzia twego.

Abowiem nie masz
w śmierci ktoby na
cię pamiętał: a w
piekle ktoć wyzna-
wać będzie?

Pracowałem w pła-
czu moim, będę o-
mywał na każdą noc
łożko moie: łzami
moiemi będę polewał
pościel moię.

Смятеся

Смятéся ѿ гнѣвостн óко моѝ ѡбвѣтшáхъ во всѣхъ врáзѣхъ монхъ.

Strwożyło się od zapalczywości oko moie: zstarzałem się między wszystkiemi nieprzyiacioły memi.

Ѿступи́те ѿ мене́ вси дѣлающіи безако́ніе, я́ко оу́слыша Гдь гла́съ пла́ча моегѡ̀.

Odstąpcie odemnie wszyscy ktòrzy nieprawość czynicie: albowiem wysłuchał Pan głos płaczu moiego.

Оу́слыша Гдь моле́нїе мое́, Гдь моли́твꙋ мою̀ прїа́тъ.

Wysłuchał Pan prożbę moię, Pan modlitwę moię przyiął.

Да постыдя́тся ѝ смя́тꙋтся вси вразѝ моѝ, да возвратя́тся ѝ оу́стыдя́тся вскорѣ.

Niech się zawstydzą, y wielce zatrwożą wszyscy nieprzyiaciele moi: niech się nawròcą y zawstydzą bardzo prętko.

ПСАЛОМЪ.

ДВДВ, З.

Ten Psalm iest o niewinności Pana Jezusa, y o iego we Niebowstąpieniu, ktòry śpiewał Panu Dawid, a są słowa Chusy syna Jemini.

Его́же воспѣтъ Гдь ѿ словесѣхъ Хвсіевыхъ

Cня

Сна Іеменіина.

Псалм Dawidów, który śpiewał Panu za słowa Chuśy syna Jemini.

Гдн Бже мой на тà оупова́хъ, спаси́ мà ѿ всѣхъ гона́щихъ мà, и̑ и̑зба́ви мà.

Panie Boże moy w tobiem nadzieię położył: wybaw mię od wszystkich prześladowcòw moich, y wyzwol mię.

Да не когда̀ похи́титъ ѧ̀ко ле́въ дш҃ю мою̀, не сы́щу и̑збавля́ющу, нижѐ спаса́ющу.

By kiedy nie porwał iako lew duszy moiey, gdy niemasz ktoby odkupił, ani ktoby wybawił.

Гдн Бже мой, а̑ще сотвори́хъ сіѐ, а̑ще е̑сть непра́вда въ рцѣ̀хъ мои́ю.

Panie Boże moy, ieślim to uczynił, ieśli iest nieprawość w rękach moich.

А̑ще возда́хъ воздаю́щымъ мн зла̀: да ѿпадý оубо́ ѿ враго́въ мои́хъ тщ҃ъ.

Jeślim oddał oddawaiącym mi złe, niech upadnę słusznie przed nieprzyiacioły moiemi próżny.

Да пожене́тъ оубо́ врагъ дш҃ю мою, и̑ да постúгнетъ, и̑ попре́тъ въ зе́млю живо́тъ

Niechay prześladuie nieprzyiaciel duszę moię, y niech poimie, y podepce na

мой

моѝ, и слáвꙋ мою въ пéрсть вселúтъ.

ziemi żywot mòy, a ſławę moię niechay w proch obròci.

Воскресни Гдн гнѣвомъ твоúмъ, возносúсѧ въ концáхъ врагъ твоúхъ, и востáни Гдь Бже моѝ повелѣнїемъ, ѥмже заповѣдалъ ѥси.

Powſtań Panie w gniewie twoim y wynieś ſię na granicach nieprzyiacioł moich. y powſtań Panie Boże mòy w przykazaniu ktòreś roſkazał.

И сонмъ людéй обыдетъ тѧ, и тóмꙋ на высотѹ возвратúсѧ.

A zgromadzenie narodòw obſtąpi cię, y dla tego wròć ſię na wyſokość.

Гдь сꙋдитъ людемъ: сꙋдú ми Гдн по прáвдѣ моéй, и по невлóбѣ моéй на мѧ.

Pan ſądzi narody: ſądź mię Panie według ſprawiedliwości moiey, y według niewinności moiey na mnie.

Да скончáется злóба грѣшныхъ, и испрáвиши прáвднаго, испытáѧй сéрдца и оутрóбы Бже прáвдно.

Zginie złość grzeſznikòw, a proſto poprowadziſz ſprawiedliwego badaiący ſię ſerc y nerek Boże, ſprawiedliwie.

Спа-

Помощь моѧ ѿ Бга спасаѭщаго правыѧ сердцемъ.

Pomoc moia od Pana, ktòry zbawia prawych ſercem.

Бгъ сѹдитель праведенъ, и крѣпокъ, и долготерпѣливъ, и не гнѣвъ наводяй на всякъ день.

Bòg Sędzia ſprawiedliwy, mocny, y cierpliwy: azaż ſię gniewa na każdy dzień?

Аще не ѡбратитесѧ, ѻрѹжїе свое ѡчиститъ: лѹкъ свои напряжетъ, и ѹготова и.

Jeśli ſię nie nawròcicie, miecza ſwego dobędzie: łuk ſwòy naciągnął y nagotował go.

И въ немъ ѹготова сосѹды смертныѧ, стрѣлы своѧ сгараемымъ содѣла.

Y nałożył na nim naczynie śmierci, ſtrzały ſwe pałaiące ſprawił.

Се болитъ неправдою, зачатъ болѣзнь, и родитъ беззаконіе.

Oto bolał nieprawością: począł złość, y urodził nieſprawiedliwość.

Ровъ ископа, и ископа и, и падетъ въ яму, юже содѣла.

Dòł otworzył y wykopał go: y wpadł w dòł ktòry uczynił.

Ѡбратитсѧ болѣзнь егѡ на главу егѡ, и на

Obróci ſię boleść iego na głowę iego:

на вѣрхъ єгѡ непра́вда єгѡ сни́детъ.

Исповѣмсѧ Гдви по правдѣ єгѡ, и пою и́мени Гда вы́шнягѡ.

ѰАЛОМЪ, ДВДВ, и.
Въ коне́цъ ѡ точна́ѣхъ.

Гди Гдь на́шъ, ꙗкѡ чюдно и́мѧ твоє по всей земли, ꙗкѡ взѧ́тъ великолѣпїе всє превы́ше нбсъ.

Изъ оу́стъ младе́нецъ и сосцы́шихъ совершилъ є́си хвалу́, враговъ твои́хъ ра́ди, є́же разруши́ти врага́ и мсти-

a na wierzch głowy iego, nieprawość iego spadnie.

Będę wyznawał Panu według sprawiedliwości iego: y będę śpiewał imieniowi Pana naywyższego.

PSALM, VIII.

Prorokuie Dawid o podwyższeniu, y o uwielbieniu Pana Chrystusa, y o rozmnożeniu Kościoła iego.

Na koniec za prasy, Psalm Dawidowi.

Panie Panie nasz, iakoż dziwne iest imie twoie po wszytkiey ziemi, abowiem wyniosła się wielmożność twoia nad niebiosa.

Z ust niemowiątek y ssących, uczyniłeś doskonałą chwałę dla nieprzyiaciół twoich, abyś zepsował nie-

ника.

Ꙗкш оу҃зрю нб҃са твоихъ, дѣла пе́рстъ твои́хъ, лу́нꙋ и̑ звѣзды, ꙗ҆̀жи ты҆̀ ѡ҆снова́лъ е҆сѝ.

Что҆̀ е҆́сть человѣ́къ, ꙗ҆́кш по́мниши҆ е҆гѡ҆̀? и҆лѝ сы́нъ человѣ́чь, ꙗ҆́кш посѣщáеши҆ е҆гѡ҆̀?

Оу҃мали́лъ е҆сѝ е҆гѡ҆̀ ма́лымъ чи́мъ ѿ а҆́гг҃лъ, сла́вою и҆ че́стїю вѣнча́лъ е҆сѝ е҆гѡ҆̀.

И҆ поста́вилъ е҆сѝ е҆гѡ҆̀ над҆́ дѣлы рꙋ́къ твоє́ю, всѧ҆̀ покори́лъ е҆сѝ под҆́ но́зѣ е҆гѡ҆̀.

Ѻ҆вцы и҆ волы̀ всѧ҆̀, е҆щ҆е́ же и҆ скоты̀ поля́ныѧ.

Пт҃ицы нб҃ныѧ, и҆ ры́бы морскі́ѧ, преходя́-

przyiaciela y mściciela.

Abowiem oglądam niebiosa twoie, dzieła palcòw twoich: kſiężyc y gwiazdy któreś ty fundował.

Còż ieſt człowiek iże nań pamiętaſz? abo ſyn człowieczy iże go nawiedzaſz?

Uczyniłeś go mało co mnieyſzym od Aniołòw, chwałą y czcią uwięczyłeś go.

Y poſtanowiłeś go nad dziełami rąk twoich, podałeś wſzytko pod nogi iego.

Owce y woły wſzytkie: nad to y zwierzęta polne.

Ptaſtwo niebieſkie, y ryby morſkie, któ-

щыѧ

ныя стезѝ морскія.

Гдн Гдь нашъ, ѩкш чюдно имѧ твоє по всей земли.

re się przechodzą po ścieżkach morskich.

Panie Panie nasz, iakoż dziwne iest imie twoie po wszytkiey ziemi.

КАѲІСМА, к.

ПСАЛОМЪ. ДВДВ, ѳ.

Въ конїцъ ѿ таинныхъ сна.

Исповѣмсѧ тебѣ Гдн всѣмъ сръцемъ моимъ, повѣмъ вся чюдеса твоа.

Возвеселюсѧ и возрадуюсѧ ѿ тебѣ: пою имени твоемѹ вышнїй.

PSALM, IX.

Mowi tu Prorok o mocy sądu ostatecznego, y o Antychryście.

Na koniec za taiemnice synowskie Psalm Dawidowi.

Będę wyznawał Panie ze wszytkiego serca mego: będę opowiadał wszytkie dziwy twoie.

Rozweselę się y rozraduię się w tobie: będę śpiewał imieniowi twemu Naywyż-

Внегдѣ

Внегда̀ возврати́тиса врагѹ̀ моемѹ̀ вспа́ть, и҃знемо́гѹтъ ѝ поги́бнѹтъ ѿ̀ лица̀ твоегѡ̀.

Ꙗ̀кѡ сотвори́лъ є҆сѝ сѹ́дъ мо́и, ѝ пра̀вдѹ мою̀: сѣ́лъ є҆сѝ на престо́лѣ, сѹдя́и пра́вдѹ.

Запрети́лъ є҆сѝ ꙗ҆зы́кѡмъ, ѝ поги́бе нечести́вый, и҃ма̀ є҆гѡ̀ потребѝлъ є҆сѝ во вѣ́къ, ѝ во вѣ́къ вѣ́ка.

Врагѹ̀ ѡ҆скѹдѣ́ша о҆рѹ́жїа въ конє́цъ, ѝ гра́ды разорѹ́шилъ є҆сѝ: погѝбе па́мять є҆гѡ̀ съ шѹ́момъ.

И҃ Гдь̀ во вѣ́къ пребыва́етъ: ѹ҆гото́ва на сѹ́дъ престо́лъ свой̀.

И҃ той̀ сѹдѝти и҃

szy.

Gdy nieprzyiaciel moy obròci ſię na wſtecz: oſłabieią y poginą przed oblicznością twoią.

Boś uczynił mi ſąd moy y ſprawę moię: zaſiadłeś na ſtolicy ktòry ſądziſz ſprawiedliwość.

Zgromiłeś narody, y zginął niezbożny: wygładziłeś imie ich na wicki y na wieki wiekòw.

Nieprzyiacielſkie miecze uſtały na koniec: y zburzyłeś ich miaſta. zginęła z trzaſkiem pamiątka ich.

A Pan trwa na wieki: nagotował na ſąd ſtolicę ſwą.

Y on będzie ſądził

мать

мать вселе́нныѣй к пра́-
вдѣ, сѹди́ти и́мать
лю́демъ въ правотѣ́.

И бы́сть Гдь прибѣ́-
жище сѹбо́гомѹ, по-
мо́щникъ ко бл҃говре́-
менїихъ въ ско́рбехъ.
И да сѹпова́ютъ на
тѧ҆ зна́ющїи и́мѧ твоѥ:
и́ко не ѡста́вилъ є҆сѝ
взыска́ющихъ тѧ҆ Гдн

По́йте Гдви живѹ-
щемѹ въ сі҃о́нѣ, ко-
звѣсти́те во лю́дѣхъ
начина́нїѧ є҆гѡ̀.

И́ко взыска́и кро́ви
и́хъ помѧнѹ̀, не забы
зва́нїѧ сѹбо́гихъ.

Поми́лѹй мѧ̀ Гдн,
ви́жь смире́нїе моѐ ѿ
враго́въ мои́хъ, возно-
са́и мѧ ѿ вра́тъ смр҃-

okrąg ziemie w pra-
wości, osądzi naro-
dy w sprawiedliwo-
ści.

Y stał się Pan ucie-
czką ubogiemu: po-
mocnikiem w potrze-
bach, w uciśku.
Y niech ufaią w to-
bie którzy znaią imie
twoie: abowiem nie
opuściłeś szukaiących
cię Panie.

Spiewaycie Panu,
który mieszka na
Syonie: opowiadaycie
między narody spra-
wy iego.

Abowiem mszczący
się krwie ich wspo-
minał: nie zapom-
niał ubogich wołania.

Zmiłuy się nademną
Panie: weyrzy na
uniżenie moie od nie-
przyiaciół moich.

тныхъ.

Ꙗкѡ да возвѣщꙋѭ всѧ̑ хвалы̀ твоѧ̀ во врата́хъ дще́ре сїѡ́нѝ: возра́дꙋемсѧ ѿ спнїѝ твоі́мъ.

Ktòry mię podwyższaſz od bram śmierci, abym opowiadał wſzyſtkie chwały two ie w bramach còrki Syońſkiey, będę ſię weſelił w zbawieniu twoim.

Оу҃гнѣзди́шасѧ ꙗ҆зы́цы въ пагꙋбѣ, ѥ҆́же сотвори́ша: въ сѣти сі́и, ѥ҆́же скры́ша, оу҃ловѝ нога̀ ѭ҆́хъ.

Powięźli poganie w zatraceniu, ktòre przyprawili, w ſidle tym, ktòre byli ſkrycie zaſtawili, uwięźla noga ich.

Зна́емь е҆́сть гдⷭ҇ь сꙋды̀ твори́ѧ: въ дѣлѣ́хъ рꙋкъ̀ свои́ю оу҃ловѝ грѣ́шникъ.

Poznany będzie Pan ſądy czyniący: w uczynkach rąk ſwoich poimany ieſt grzeſznik.

Да возвратя́тсѧ грѣ́шницы во а҆́дъ, всѝ ꙗ҆зы́цы забыва́ющїи бг҃а.

Niech ſię grzeſznicy obròcą do piekła, wſzyſcy narodowie ktòrzy zapominaią Boga.

Ꙗкѡ не до конца̀ забе́нъ бꙋдетъ ни́щїй,

Bo nie do końca będzie zapomnion ubo-

терпѣнїе

терпѣніе оубо́гихъ не погибнетъ до конца̀ .

gi : cierpliwość ubogich nie zginie do końca .

Воскреснѝ Гд̃и , да не крѣпи́тсѧ человѣкъ , да с̾дадутсѧ ꙗ̃зы́цы пред̀ тобо́ю .

Powstań Panie niech się nie zmacnia człowiek : niech będą sądzeni narodowie przed oblicznoścįą twoią .

Поста́ви Гд̃и законоположи́телѧ над̀ ни́ми , да разумѣютъ ꙗ̃зы́цы , ꙗ̃ко человѣцы с̾ть .

Postaw Panie zakonodawcę nad niemi : aby wiedzieli narodowie , iż ludźmi są.

Вскую Гд̃и ѿстоа̀ далече́ , презира́еши во бл̃говре́менїихъ въ скорбѣхъ ?

Czemuś Panie odstąpił daleko , przeglądasz w potrzebach , w uciśku ?

Внегда̀ горди́тсѧ нечести́вомъ , возгара́етсѧ ни́щїй : оубѣжда́ютъ въ совѣтѣхъ , ꙗ̃же помышля́ютъ .

Gdy się pyszni niezbożnik , zapala się ubogi : bywaią usidleni w radach ktòre wymyślaią .

Ꙗ̃ко хвали́мь е̃сть грѣшный въ по́хотехъ дш̃ѝ своеа̀ , и ѡ̃бидѧй

Abowiem pochwalon bywa grzesznik w żądzach duszy

дай блгвнмъ ѥ̑сть .

ſwey : a nie ſprawiedliwy bywa błogoſławion .

Раздражѝ Гда̀ грѣшный , по мно́жествꙋ гнѣва своегѡ̀ не взы́щетъ : нѣсть Бга̀ пред̾ни́мъ .

Rozgniewał Pana grzeſznik , według wielkości gniewu ſwego nie będzie ſzukał : niemaſz Boga przed obliczności ią- go .

Ѡскверни́ютсѧ пꙋ́тїе ѥгѡ̀ на всѧ́ко вре́мѧ : ѡ́млютсѧ сꙋ́дбы твоѧ̀ ѿ лица̀ ѥгѡ̀ : всѣ́мъ враго́мъ свои́мъ ѡ́бладаѣтъ .

Splugawione są drogi iego na każdy czas , bywaią odięte ſądy twoie od oblicznośći iego : nad wſzyſtkimi nieprzyiacioły ſwemi będzie panował .

Рече́ бо въ ср҃цѣ свое́мъ : не подвижꙋ́сѧ , ѿ ро́да въ ро́дъ безз́ла̀ .

Mòwił bowiem w ſercu ſwoim : Nie będę poruſzon od wieku do wieku , bez złego .

Ѥгѡ́же кля́твы оу̑стà ѥгѡ̀ по́лна сꙋ́ть , ѝ го́рести ѝ ле́стѝ : под̾ ꙗзы́комъ ѥгѡ̀ трꙋ́дъ

Którego uſta pełne są złorzeczeńſtwa y gorzkości y zdrady : pod ięzykiem iego

ѝ бо-

й болѣзнь.

Присѣдитъ въ ловителствѣ съ богатыми, въ тайныхъ ѥже оубити неповиннаго: очи ѥгѡ на нищаго призираетъ.

Ловитъ въ тайнѣ, якш левъ во ѡградѣ своей: ловитъ, ѥже восхитити нищаго. восхитити нищаго внегда привлещи и въ сѣти своей.

Смиритъ ѥго: преклонится и падетъ внегда ѥмѹ ѡбладати оубогими.

Рече бо въ сердцѣ своемъ: Забы Бгъ, ѡврати лице своѐ, да не видитъ до конца.

Воскресни Гди Бже

praca y boleść.

Siedzi na zdradzie z bogatymi w skrytościach, aby zabił niewinnego: oczy iego upatruią ubogiego.

Tai się na zdradzie w skrytym mieyscu, iako lew w iamie swoiey: zastawia sidła aby uchwycił ubogiego: aby polapił ubogiego, gdy go przyciągnie, w sidle swoim.

Poniży go: schyli się y padnie gdy opanuie ubogie.

Rzekł bowiem w sercu swoim: zapomniał Bòg, odwrócił oblicze swe aby nie widział do końca.

Powstań Panie Boże,

мой

моѝ, да вознесѣтсѧ рꙋка̀ твоѧ̀, не забꙋди вꙋбогихъ твоихъ до конца̀.

niech ſię podnieſie ręka twoia: nie zapominay ubogich.

Чесо̀ ра́ди прогнѣва нечестивый Бга? рече бо въ сердцѣ своемъ: не взыщетъ.

Dla czego niezbożnik rozdrażnił Boga? bo mòwił w ſercu ſwym: niebędzieć ſię pytał.

Ви́диши, ꙗкѡ ты болѣзнь и ꙗрость смотра́еши, да преда́ши вꙋдетъ въ рꙋцѣ твоѝ: тебѣ ѡ̑ста́вленъ е̑сть ни́щїй, сиро́тꙋ ты бꙋдеши помо́щникъ.

Widziſz, (bo ty na boleść y na utrapienie patrzyſz) abyś ie podał w ręce twoie: tobie zoſtawiony ieſt ubogi: ſierocie ty będzieſz pomocnikiem.

Сокрꙋшѝ мы́шцꙋ грѣшномꙋ и лꙋка́ꙋ: взы́щетсѧ грѣхъ е̑гѡ̀, и не ѡбра́щетсѧ.

Skruſz ramie grzeſznika y złośnika: będą ſię ſzukać grzechy iego, a nie naydą.

Гдь цр҃ь во вѣкъ и въ вѣкъ вѣка: погибнете ꙗзы́цы ѿ землѝ е̑гѡ̀.

Pan będzie Krolował wiecznie, y na wieki wiekòw: wyginiecie Poganie z ziemi iego.

Жела́нїе

Желáніе оу̑ бóгнхъ оу̑слы́шалъ є̑сѝ Гд̑и: оу̑готовáнїю сéрдца и̑́хъ вни́метъ оу̑хо твоé.

Сýдѝ сúрѹ, и̑ смирéнѹ, да не прилóжи́тъ кто́мѹ вели́чáтисѧ человѣ́къ на земли́.

Желáнie oу̑ бóгнyхъ oу̑слы́шалъ є̑сѝ Гд̑и: oу̑готовáнїю сéрдца и̑́хъ вни́метъ oу̑хо твоé.

Сýдѝ сúрѹ, и̑ смирéнѹ, да не прилóжи́тъ кто́мѹ вели́чáтисѧ человѣ́къ на земли́.

Ząᵭzą ubogich wyſłuchał Pan: przygotowanie ſerca ich uſłyſzało ucho twoie.

Abyś uczynił ſąd ſierocie y chudzinie, aby ſię więcey nie ważył wielmożyć człowiek na ziemi.

Ząᵭzą ubogich wyſłuchał Pan: przygotowanie ſerca ich uſłyſzało ucho twoie.

Abyś uczynił ſąd ſierocie y chudzinie, aby ſię więcey nie ważył wielmożyć człowiek na ziemi.

Ѱ А Л О М Ъ.

Дв̑д, і̑.

Въ конéцъ.

PSALM, X.

A u żydów II.

Uczy Prorok odpierać kacerzom, ktòrzy uſiłuią wiernego w niewierność ſwą przewròcić.

Na koniec, Pſalm Dawidowi.

PSALM, X.

A u żydów II.

Uczy Prorok odpierać kacerzom, ktòrzy uſiłuią wiernego w niewierność ſwą przewròcić.

Na koniec, Pſalm Dawidowi.

На Гд̑а оу̑повáхъ, кáко рекóсте дyшѝ мое́й: пребúтáй по горáмъ я̑́ко пти́ца?

Я̑́ко сѐ грѣ́шницы напрáгоша лyкъ, оу̑готóваша стрѣ́лы въ тyлѣ, сострѣлáти во мрáцѣ прáвыѧ ср̑дцемъ.

W Panu ia ufam: iakoż mòwicie duſzy moiey uciekay na górę iako wròbel?

Bo to grzeſznicy naciągnęli łuk, nagotowali ſtrzały ſwe w ſaydaku, aby poſtrzelali w ciemności prawych ſercem.

W Panu ia ufam: iakoż mòwicie duſzy moiey uciekay na górę iako wròbel?

Bo to grzeſznicy naciągnęli łuk, nagotowali ſtrzały ſwe w ſaydaku, aby poſtrzelali w ciemności prawych ſercem.

Зане

Занѣ аѣже ты̀ совершилъ є̑сѝ, о̑нѝ разрꙋшиша: пр҃вникъ же что̀ сотворѝ?

Abowiem coś był sprawił, skazili sprawiedliwy zaś co uczynił?

Гдь во хра́мѣ свѧтѣ́мъ своє́мъ.

Pan w Kościele swym Swiętym.

Гдь, на нб҃сѝ престо́лъ є̑гѡ̀: о̑чи є̑гѡ̀ на ни́щаго призира́ютъ, вѣ́ждь є̑гѡ̀ и̑спыта́ютъ сы́ны человѣ́ческїѧ.

Pan w niebie stolica iego: oczy iego na ubogiego patrzą: powieki iego pytaią synów ludzkich.

Гдь и̑спыта́етъ пра́веднаго, и̑ нечести́ваго: люба́и́ же непра́вдꙋ, ненави́дитъ свою̀ дш҃ꙋ.

Pan pyta sprawiedliwego: y niezbożnego: lecz kto miłuie nieprawość: ma w nienawiści duszę swoię.

Ѡдожди́тъ на грѣ́шники сѣ́ти, о̑гнь, и̑ жꙋпелъ, и̑ дꙋхъ бꙋ́ренъ, ча́сть ча́ши и̑хъ.

Wyleie iako deszcz na grzesznìki sidła: ogień y siarka y wiatr nawałności, część kubka ich.

Я́кw пр҃венъ Гдь, и̑ пра́вды возлюби́, пра́вота̀ ви́дѣ лицѣ̀ є̑гѡ̀.

Abowiem sprawiedliwy Pan y sprawiedliwość miłuie: prawość widziało obli-

cze iego.

Ѱ А Л О М Ъ.

Д Е Д У, І.

Въ конецъ ѡ ѻсмѣй.

PSALM, XI.

A u Zydów 12.

Modlitwa iest rodzaiu ludzkiego do Pana Boga, aby raczył zesłać Syna swego na świat, y tak się modlili oni Prorocy Swięci w starym zakonie.

Na koniec na oktawę, Psalm Dawidowi.

Спаси́ мѧ Гдⷭ, ꙗкѡ ѡскудѣ̀ пр҃пбный, ꙗкѡ оу҃мали́шасѧ и҃стины ѿ сыно́въ человѣ́ческихъ.

Zbaw mię Panie, bo ustał Swięty: bo umnieyszyły się prawdy od synów ludzkich.

Сѹ́етная глⷯ ки́йждо ко и҃скреннемѹ̀ своемѹ̀ оу҃стнѣ̀ лстивыѧ къ се́рдцѣ: и҃ къ се́рдцꙋ глаго́лаша злаѧ.

Marne rzeczy mówili każdy do bliźniego swego: wargi zdradliwe w sercu y sercu mówili.

Потреби́тъ Гдⷭь всѧ̀ оу҃стнѣ̀ лстивыѧ, ѧ̀зы́къ велерѣ́чивый.

Niech zatraci Pan wszelkie usta zdradliwe, y ięzyk hardzie mówiący.

Ре́кшыѧ: ѧ̀зы́къ на́шъ возвели́чимъ, оу҃стны̀ на́ша пр҃ѡ на́съ

Którzy mówili: ięzyk nasz uwielmożemy, usta nasze za

сѹ́ть

сть: кто̀ на́мъ Гдь
е̑сть?

Стра́сти ра́ди ни́-
щихъ, и̑ воздыха́нїя
уб҃о́гихъ, нын҃ѣ вос-
кресну̀, глаго́летъ Гдь:
положу́ся во спасе́нїе,
не ѡ̑бинію́ся ѡ̑ не́мъ.

Слове́сна Гдна, сло-
ве́са чи́ста, сре́бро раз-
ожже́но, и̑скуше́но зе-
млѝ, ѡ̑чище́но седме-
ри́цею.

Ты̀ Гди сохрани́ши
ны̀, и̑ соблюде́ши ны̀
ѿ ро́да сего̀ и̑ во вѣ́къ.

Ѻ̑крестъ нечестивїи
хо́дятъ: по высотѣ̀
твое́й умно́жилъ е̑сѝ
сы́ны человѣ́чскїа.

nami są, ktòż ieſt
Panem naſzym?

Dla nędzy niedoſta-
tecznych, y dla
wzdychania ubogich,
teraz powſtanę, mò-
wi Pan: poſtawię w
zbawieniu: śmiele bę-
dę poczynał w nim.

Słowa Pańſkie, ſło-
wa czyſte, ſrebro w
ogniu doświadczone,
probowane ziemi,
ſiedmkroć przeczy-
ścione.

Ty Panie zacho-
waſz nas: y będzieſz
nas ſtrzegł od rodza-
iu tego na wieki.

W około niezbożni-
cy chodzą: według
wyſokości twey u-
czyniłeś możne ſyny
człowiecze.

ѰАЛОМЪ.

ДВД, ві.

Въ конецъ.

Доколѣ Гн, забвдеши мѧ до конца? доколѣ ѿвращаеши лице твое ѿ мене?

Доколѣ положѹ совѣты въ дѹши моей, болѣзни въ срцѣ моемъ день и ночь? доколѣ возносится врагъ мой на мѧ?

Призри, оуслыши мѧ Гн Бже мой, просвѣти очи мои, да не когда оуснѹ въ смерть.

Да не когда речетъ врагъ мой: оукрѣпихся на него.

PSALM, XII.

U Zydòw 13.

Zàda Prorok gorącą żądzą przyiścia Syna Bożego na ten świat.

Na koniec Pſalm Dawidowi.

Dokądże Panie zapomniſz mię do końca? dokąd odwracaſz oblicze ſwe odemnie?

Dokąd będę rozbieraſ rady w duſzy moiey, fraſunek w ſercu moim przez dzień? y noc pòkiż będzie ſię pod noſił nieprzyiaciel mòy nademną?

Weyzrzy, a wyſłuchay mię Panie Boże mòy, oświeć oczy moie, bym kiedy niezaſnął w śmierci.

By kiedy nie rzekł nieprzyiaciel mòy: przemogłem go.

Cтѵ.

Стѹжа́ющіи мѧ возра́дѹются, а҆́ще подвижѹ́ся.

А҆́зъ же на мі́лость твою҆ оу҆пова́хъ: возра́дуется се́рдце мое҆ ѡ҆ спасе́нїи твое́мъ, воспою́ Гдеви҆ бла́годѣ́вшемѹ мнѣ́, и҆ пою҆ и҆́мени Гда́ вы́шняго.

Ѱа́лом҃ъ.

Дави́дѹ, гі҃.

Въ коне́цъ.

Рече́ безу́менъ въ сердцы́ свое́мъ: нѣ́сть Бг҃ъ. растлѣ́ша и҆ ѡ҆мерзи́шасѧ въ нача́нїихъ: нѣ́сть творы́й бла́гостыню.

Którzy mię trapią, będą radzi ieśli się zachwieię.

Ale ia ufam w miłosierdziu twoim: rozraduie się serce moie w zbawieniu twoim: będę śpiewał Panu, który mi dobra dał, y będę grał imieniowi Pana naywyższego.

PSALM, XIII.

U Zydów 14.

Przymawia Prorok Zydom, którzy niechcieli wierzyć Panu Chrystusowi, a iż wszyscy ludzie są grzeszni, chyba Pana Chrystusa, okazuie.

Na koniec, Psalm Dawidowi.

Rzekł głupi w sercu swoim: niemasz Boga. popsowali się, y obrzydliwemi się stali w zabawach swoich: nie-

Гда

Гдь съ нб҃съ приниче на сыны человѣческїя, видѣти, аще ѥсть разумѣваи, или взыскаи Бга.

Вси оуклонишасѧ, вкупѣ неключими быша: нѣсть творѧи благостыню, нѣсть до ѥдинаго.

Ни ли оуразумѣютъ вси дѣлающїи беззаконіе, снѣдающїи людїи мои въ снѣдь хлѣба? Гда не призваша.

Тамо оубоѧшасѧ страха, идѣже не бѣ страхъ. Яко Гдь въ родѣ праведныхъ.

Совѣтъ нищаго по-

maſz ktoby czynił dobrze, niemaſz aż do iednego.

Pan z nieba poyrzał na ſyny człowiecze, aby oglądał, ieśli ieſt rozumieiący abo ſzukaiący Boga.

Wſzyſcy odſtąpili, poſpołu ſtali ſię niepożytecznymi: niemaſz ktoby dobrze czynił, niemaſz aż do iednego.

Iżali niepoznaią wſzyſcy, ktòrzy czynią nieprawość, ktòrzy pożyraią lud mòy iako pokarm chleba? Pana nie wzywali.

Tam drzeli od boiaźni, gdzie nie było ſtrachu. abowiem Pan ieſt w narodzie ſprawiedliwym.

Radę ubogiego za-

сраминсте : Гдь же оупованіе егѡ естъ .

Кто дастъ ѿ сіѡна спасеніе ізлево ?

Внегда возвратитъ Гдь плѣненіе людей своихъ , возрадуется Іаковъ , и возвеселится ізль .

Псалом .

Давидь , ді .

Въ конецъ .

Гдне , кто вѡнтаетъ въ жилищи твоемъ ? или кто вселится въ ст҃ѣй горѣ твоей ?

Ходай непорочень , и дѣлай правду , глаголай истину въ срцѣ своемъ .

sromociliście : iż Pan iest nadzieia iego .

Ktòż da z Sionu zbawienie Izraelskie ?

Gdy oddali Pan niewolą ludu swego , rozweseli się Jakòb , y rozraduie się Izrael .

PSALM , XIV.

U Zydòw 15.

Ukazuie Prorok ktòry człowiek wnidzie do Krolewstwa Niebieskiego .

Psalm Dawidowi .

Panie ktòż będzie mieszkał w przybytku twoim ? abò kto odpocznie na gòrze twoiey Swiętey ?

Ktòry chodzi bez zmazy , y czyni sprawiedliwość , ktòry mòwi prawdę w sercu swoim .

Ѡ. Ѡ ни

Иже не оу́стѝ а҃зы́комъ свои́мъ, и́ не сотворѝ и҃скренне́мꙋ своемꙋ зла́, и́ поноше́нїа не прїи́мѣтъ на бли́жнїа своа́.

Ꙋничиже́нъ е҃стъ пред ни́мъ лꙋка́вноꙋмы́й, бою́щыяся же Г҃а сла́витъ: клены́йся и҃скренне́мꙋ своемꙋ, и́ не ѡмета́ется.

Сре́бра своего́ не да́де въ ли́хвꙋ и́ мзды на непови́нныхъ не прїи́мѣтъ. творы́й сі́а не подви́жится во ве́къ.

Стихопи́саніе.

Дꙋдъ, є҃і.

Który nie czyni zdrady ięzykiem swoim, ani uczynił bliźniemu swemu złego, y zelżywości nie przyiął przeciw bliźnim swoim.

Wniwecz obrocony iest w oczach iego złośliwy, a boiących się Pana wysławia: który przysięga bliźniemu swemu, a niezdradza.

Który pieniędzy swych nie dał na lichwę, y darów na niewinne nie przyimuie. kto to czyni, nie będzie poruszon na wieki.

PSALM, XV.

U Żydów 16.

Zamyka w sobie Psalm Proroctwo o Swiętych Bożych, y o umęczeniu, y też wskrzeszeniu P.

Сохрáни мá Гдⷭи, ꙗкш на тѧ оу҃повáхъ. Рѣхъ Гдⷭи: Гдⷭь мóй є҆сѝ ты҆: ꙗкш блгúхъ моúхъ не трéбуеши.

Сты҃мъ нже сѵ̀ть на землѝ є҆гѡ̀, оу҃дивѝ Гдⷭь всѧ̀ хотѣ́нїа своѧ̀ въ нúхъ.

Оу҃мнóжишасѧ нéмощи нúхъ, по сúхъ оу҃скорúша. не собер҃ѹ̀ соборы нúхъ ѿ кровéй, ни помáнѹ же и҃мéнъ нúхъ оу҃стнáма моúма.

Гдⷭь чáсть достоя́нїа моегѡ̀, и҃ чáши моеѧ̀: ты҆ є҆сѝ оу҃строя́й достоя́нїе моѐ мнѣ̀.

Chrystusowym.

Tytułu napis ſamemu Dawidowi.

Zachoway mię Panie, bom nadzieię miał w tobie. Rzekłem Panu: Tyś ieſt Bogiem moim, abowiem dóbr moich niepotrzebuieſz.

Swiętym, ktòrzy są na ziemi iego, dziwne uczynił wſzyſtkie chęci moie ku nim.

Rozmnożyły ſię niemocy ich, potym ſię kwapili. nie będę zgromadzał ſchadzek ich ze krwie, y nie będę wſpominał imion ich uſty memi.

Pan cząſtka dziedzictwa mego, y kielicha mego: tyś ieſt, ktòryś mi przywrò-

ciſz dziedzictwo mo-
ie .

Оу҃жа нападо́ша мн
въ держа́вныхъ мои́хъ:
҃бо достоа́нїе моѐ дер-
жа́вно е҃ст҄ь мнѣ̀ .

Sznury przypadły
mi na oſobliwych :
abowiem dziedzictwo
moie ieſt mi znamie-
nite .

Благословлю Г҃да вра-
зу́мѝвшаго мѧ : е҆щ҆е́
же ѝ до но́щи наказа́-
ша мѧ оу҃тро́бы мо́ѧ .

Będę błogoſławił
Pana , ktòry mi dał
rozum : ktemu aż do
nocy ćwiczyły mię
nerki moie .

Предзрѣхъ Г҃да пре-
до́мною вы́нѹ , ѩ҆́ко
ѡ҆десну́ю менѐ е҃ст҄ь ,
да не подви́жѹсѧ .

Miałem Pana zaw-
ſze przed oczyma
ſwemi : bo mi ieſt
po prawicy , abych
nie był poruſzony .

Сегѡ̀ ра́ди возвесели́-
сѧ се́рдце моѐ , ѝ возра́-
довасѧ ѧ҆зы́къ мо́й :
е҆щ҆е́ же ѝ пло́ть моѧ̀
всели́тсѧ на оу҃пова́нїи .

Przetoż ſię uweſe-
liło ſerce moie , y
rozradował ſię ięzyk
mòy : nad to y ciało
moie , w nadziei od-
poczywać będzie .

Ѩ҆́ко не ѡ҆ста́виши
дш҃ѹ мою̀ во а҃дъ ,
ниже́ да́си преподо́бно-

Abowiem nie zoſta-
wiſz duſze moiey w
piekle, ani daſz Swię-

мꙋ твоемꙋ ви́дѣти не-
тлѣнїа.

Сказа́лъ ми е́сѝ пꙋ-
ти́ живота́: испо́лни-
ши ма веселїа съ ли-
це́мъ твои́мъ, кра́сс-
та́ въ деснѝцѣ твое́й
въ коне́цъ.

temu twemu oglądać
skażenia.

Oznaymiteś mi dro-
gi żywota: napelnisz
mię weselem z obli-
czem twoim, rosko-
szy na prawicy twey
aż do końca.

Моли́тва,

Дв҃дꙋ, сі҃а.

PSALM, XVI.

U Zydów, 17.

*Opisuie modlitwę Chry-
stusowę, którą miał
wzywać Boga Oyca cza-
su męki swoiey okrutney,
a iest głos Pana Cry-
stusa, ile człowiek.*

Modlitwa Dawidowi.

Оу҃слы́ши Гдⷭ пра́вдꙋ
мою, вонми́ моле́-
нїю моемꙋ, внꙋши
моли́твꙋ мою, не бо
оу҃стна́хъ льсти́выхъ.

Wysłuchay Panie
sprawiedliwość
moię, słuchay pilnie
prośby moiey, przy-
imi w vszy modli-
twę moię, nie zdra-
dliwemi ustami.

Ѿ лица́ твоегѡ сꙋ-
дба́ мо҃ѝ и҃зы́детъ:
о҃чи мои́ да ви́дятъ

Od oblicznośći two-
iey sąd mòy niech
wynidzie: oczy twe

пра-

правоты.

Искуси́лъ е́сѝ се́рдцемоѐ, посѣти́лъ е́синощію: и́скуси́лъ мя е́сѝ, и́ не ѡбрѣте́тсявомнѣ непра́вда.

Я́кш да не возглаго́лютъ ѹ́стамоя́ дѣлъчелове́ческихъ, за словеса́ ѹ́стне́нъ твои́хъя́зъ сохрани́хъ пѹ́тижестоки.

Совершѝ стѹпы̀ моя̀ восте́за́хъ твои́хъ, да не подви́жѹтсястѹпы̀ моя̀.

Я́зъ воззва́хъ, я́кшѹ́слы́шалъ мя̀ е́сѝ Бже: приклонѝ ѹ́хо́ твоѐ мнѣ, и́ ѹ́слы́ши гла́ы моя̀.

Ѹ́дивѝ мл҃ти твоя̀, спса́ѧй ѹ́пока́ющїяна тя̀ ѿ проти́вящихъ

niech dóyźrzą ſprawiedliwości.

Sprobowałeś ſerca nego, y nawiedziłeś w nocy: doświadczyłeś mię ogniem, a nie nalazła ſię we mnie nieprawość.

Aby nie mówiły uſta moie uczynków ludzkich: dla ſłów uſt twoich, iam przeſtrzegał dróg twardych.

Umocni kroki moie na ścieſzkach twoich, aby ſię nie chwiały ſtopy moie.

Jam wołał, iżeś mię wyſłuchał Boże: nakłoń mi ucha twego, a wyſłuchay ſłowa moie.

Pokaż dziwne miłoſierdzie twoie, który zbawiaſz nadzieią

сѧ десни́цѣ твоеи́ .

maiące w tobie . od przeciwiaiących ſię prawicy twoiey .

Сохрани́ мѧ Гдⷭ҃ и҃ꙗкω зѣни́цѫ о҃ка . въ кро́вѣ крилѣ̀ твоеи́ю покры́ѥши мѧ .

Strzeż mię iako źrzenicę oka . pod cieniem ſkrzydeł twoich obroń mię .

Ѿ лицà нечести́выхъ ѡ҃стра́стшихъ мѧ̀ . вра́ги моѝ дш҃ѹ мою̀ ѡ҃держа́ша .

Od oblicza niezbożnych ktòrzy mię utrapili . nieprzyiaciele moi duſzę moię ogarnęli .

Тѹкъ сво́ѝ затвори́ша , ѹ҃ста̀ и҃хъ глаго́лаша гордыни .

Tłuſtość ſwoię zawarli: uſta ich mowiły hardość .

Изгона́ющїи мѧ ны́нѣ ѡ҃быдо́ша мѧ , о҃чи своѝ возложи́ша ѹклони́ти на зе́млю .

Porzuciwſzy mię teraz mię obtoczyli , oczy ſwe nafadzili ſpuścić ku ziemi .

Ѹзра́ша мѧ и҃ꙗкω ли́въ гото́въ на ло́въ , и҃ ꙗкω скуми́нъ ѡ҃быта́ѧй въ та́йныхъ .

Przyięli mię iako lew gotowy do łupu, y iako ſzczenię lwie mieſzkaiące w iamie .

Воскресни́ Гдⷭ҃ , предвари́ мѧ , и҃ запни́ и҃хъ : и҃збави́ дш҃ѹ мою̀ ѡ҃т

Powſtań Panie , uprzedź go , y przekiń go: wyrwi duſzę

нечѣ

нечистивагѡ, оружіе твоє, ѿ врагъ рѹкѝ твоеѧ.

moię od niezbożnego, miecz twòy, od nieprzyiaciòł ręki twoiey.

Гн, ѿ малыхъ ѿ земли: раздѣли ѧ въ животѣ ихъ, и сокровенныхъ твоихъ наполнисѧ чрево ихъ: насытишасѧ сыновъ, и ѿставишасѧ ѿстатки младенцемъ своимъ.

Panie odłącz ie od trochy ludzi z ziemie za żywota ich, z skrytych rzeczy twoich napełnion i est brzuch ich: nasyceni są synmi, y ostatki swoie zostawili małym dzieciòm swoim.

Азъ же правдою явисѧ лицѹ твоемѹ: насыщѹсѧ, внегдаже явитисѧ славѣ твоеи.

A ia w sprawiedliwości pokaże się przed obliczem twoim: nasycon będę, gdy się okaże chwała twoia.

КѲІСМА, ѳ.

ѰАЛОМЪ, ѯѕ.

Авд, зі.

PSALM, XVII.

U Zydòw, 18.

Opisuie prześladowanie Chrystusowe od Zydòw, a iako miał bydź wysłu-

Въ ко-

Въ конецъ, отроку Гдню Дкдв, ижже глагола Гдви словеса пѣсни сеѧ: въ день въ онь же избави его Гдь отъ руки всѣхъ врагъ его, и изъ руки Саулин, и рече:

chan, iako słońce się śmieie, ziemia drzeć mieli czasu męki iego, y iako na niebiosa wstąpić miał.

Na koniec, sługe Pańskiemu Dawidowi, który mówił Panu słowa Pieśni tey, w dzień gdy go wyrwał Pan z ręki wszystkich nieprzyiaciół iego, y z ręki Saulowey, y rzekł.

Возлюблю тя Гди крѣпосте моѧ: Гдь оутвержденіе мое, и прибѣжище мое, и избавитель мой, Богъ мой, помощникъ мой, и оуповаю на него: защититель мой, и рогъ спасенія моего, и застоупникъ мой.

Będę cię miłował Panie, mocy moia: Pan twierdza moia, y ucieczka moia, y wybawiciel moy, Bóg moy, wspomożyciel moy, y w nim będę nadzieię miał: zastępca moy, y róg zbawienia mego, y obrońca moy.

Хваля призовѣ Гда, и отъ враговъ моихъ спасѣся.

Chwaląc będę wzywał Pana, y będę wybawion od nieprzyiaciół moich.

Wdep-

Ѻдержа́ша мѧ бо-
лѣ́зни сме́ртныѧ, и̂
пото́цы беззако́нїа
смято́ша мѧ.

Болѣ́зны а̏довы ѡ̂кы-
до́ша мѧ, предвари́ша
мѧ сѣ́ти сме́ртныѧ.

И̂ внегда̀ скорбѣ́ти
мѝ призва́хъ Г̏а, и̂
къ Бг̏у моемѹ̀ воз-
зва́хъ: оу̏слы́ша ѿ
хра́ма ст̏а́го своегѡ̀
гла́съ мо́й, и̂ во́пль
мо́й пред̀ ни́мъ вни-
детъ во оу̏ши є̂гѡ̀.

И̂ подви́жеся, и̂ тре-
пе́тна бы́сть земл̀а, и̂
ѡ̂снова́нїѧ го́ръ смя-
то́шася и̂ подвиго́ша-
ся, я̏кѡ прогнѣ́вася
на нѧ̀ Бг̏ъ.

Взы́де ды́мъ гнѣ-
вомъ є̂гѡ̀, и̂ о̏гнь

Ogarnęły mię bo-
leści śmierci, y ſtru-
mienie nieprawości
zatrwożyły mię.

Boleści piekielne o-
toczyły mię, uprze-
dziły mię ſidła
śmierci.

W utrapieniu mo-
im wzywałem Pa-
na, y wołałem do
Boga moiego: wy-
ſłuchał głos móy z
Kościoła ſwego Swię-
tego y wołanie moie,
przed oblicznością
iego weſzło w uſzy
iego.

Wzruſzyła ſię, y
zadrzała ziemia, fun-
damenty gòr zatrwo-
żyły ſię, y poruſzyły
ſię, iż ſię rozgniewał
na nie.

Szedł ku gòrze dym
w gniewie iego, y

ѿ лицà

ѿ лица̀ ѥ̑гѡ̀ воспла́менитсѧ : оу̑гліе возгорѣ́сѧ ѿ негѡ̀ .

Ꙗ приклонѝ нб̑сà и̑ сни́де , и̑ мра́къ подъ ноги́ма ѥ̑гѡ̀ .

Ꙗ взы́де на херуві́мы , и̑ летѣ̀ : летѣ̀ на крилѣ̀ вѣ́тренѣ .

Ꙗ положѝ тмꙋ̀ закро́въ свое́й , о̑́крестъ ѥ̑гѡ̀ селе́нїе ѥ̑гѡ̀ , тьмна̀ вода̀ во о̑́блацѣхъ воздꙋ́шныхъ .

Ꙗ ѿ блистани́ѧ пред̀ ни́мъ о̑́блацы прондо́ша : гра́дъ и̑ оу̑гліе о̑́гненное .

Ꙗ возгрѣмѣ̀ съ нб̑сѐ Гдь̀ , и̑ вы́шнїй дадѐ гла́съ свое́й .

ogień ſię zapalił od oblicza iego : węgle ſię rozpaliły od niego .

Nakłonił niebios , y zſtąpił : y mgła pod nogami iego .

Y wſtąpił na Cherubiny , y latał : latał na ſkrzydłach wiatrowych .

Y położył ciemność taynikiem ſwoim , około niego namiot iego , ciemna woda w obłokach powietrznych .

Przed blaſkiem w oczach iego rozeſzły ſię obłoki : grad y węgle ogniſte .

Y zagrzmiał Pan z nieba , a naywyżſzy ſwòy głos wypuścił : grady y węgle ogniſte .

Низпосла̀ стрѣлы, и разгна̀ а̀: и мо́лнїи оумно́жи, и смятѐ а̀.

И ѩ́вишасѧ и́стóчнницы водни́н, и ѿкры́шасѧ ѿснова́нїѧ вселе́нныѧ, ѿ запреще́нїѧ твоегѡ̀ Гдн, ѿ дохнове́нїѧ дх҃а гнѣва твоегѡ.

Низпосла̀ съ высоты̀, и прїа́тъ ма̀: воспрїа́тъ ма̀ ѿ во́дъ мно́гихъ.

Изба́витъ ма̀ ѿ враго́въ мои́хъ си́льныхъ, и ѿ ненави́дящихъ ма̀: ѩ́кѡ оу҃тверди́шасѧ па́че менѐ.

Предвари́ша ма въ де́нь ѳлобле́нїѧ моегѡ̀: и бы́сть Гдь оу҃тержде́нїе моѐ.

Y wypuścił ſtrzały ſwe, y rozproſzył ie: rozmnożył błyſkawice y ſtrwożył ie.

Y okazały ſię źrzò-dła wòd, y odkryły ſię fundamenty okręgu ziemię, od fukania twego Panie, od tchnienia ducha gniewu twego.

Spuścił z wyſokości, a wziął mię: y wyiął mię z wòd wielkich.

Wyrwał mię od nieprzyiaciòł moich bardzo mocnych, y od tych ktòrzy mię w nienawiści mieli: abowiem zmocnili ſię nademną.

Uprzedzili mię w dzień utrapienia mego: y Pan ſtał ſię obrońcą moim.

И ѩ́зведе

И изведе мя на широтꙋ: избавитъ мя, ꙗкω восхотѣ мя.

И воздастъ мнѣ Гдь по правдѣ моей, и по чистотѣ рꙋкъ моихъ воздастъ ми.

Ꙗкω сохранихъ пꙋти Гдни, и не нечествовахъ ѿ Бга моегω.

Ꙗкω вся сꙋды егω предомною, и ѿправданїя егω не ѿступихъ ѿ менѣ.

И вдꙋ непорочен съ нимъ, и сохранюся ѿ беззакоꙗ моегω.

И воздастъ ми Гдь по правдѣ моей, и по чистотѣ рꙋкъ моею,

Y wywiodł mię na przestrzeństwo: zbawił mię, iż mię chciał.

Y odda mi Pan według sprawiedliwości moiey, y według czystości rąk moich odda mi.

Abowiemem strzegł dróg Pańskich, anim czynił niezbożnie przeciw Bogu moiemu.

Bo wszystkie sądy iego przed obliczność moią: a sprawiedliwości iego nie odrzuciłem od siebie.

Y będę niepokalanym z nim: y będę się strzegł od nieprawości moiey.

Y odda mi Pan według sprawiedliwości moiey: y według

prze

прѣ̀ ѻ҃чи́ма е҃гѡ̀.

czystości rąk moich, przed oblicznoścįą oczu iego.

Съ преподо́бнымъ прп҃бенъ бу҃деши, и҃ съ мужемъ непови́нными неповѝненъ бу҃деши.

Z Swiętym Swięty będziesz: a z mężem niewinnym niewinny będziesz.

И҃ со и҃збра́ннымъ и҃збра́нъ бу҃деши, и҃ со строптивымъ развратишисѧ.

Y z wybranym wybrany będziesz: a z przewrotnym przewrotny się stanieſz.

Я҃кѡ ты̀ лю́ди смире́нныѧ спасе́ши, и҃ ѻ҃чи го́рдыхъ смири́ши.

Bo ty lud uniżony zbawisz: a oczy pyszny ch poniżysz.

Я҃кѡ ты̀ просвѣти́ши свѣти́лникъ мо́и҃ Гдн҃: Бо́же мо́и҃, просвѣти́ши тмы̀ мою̀.

Bo ty rozświecasz pochodnią moię Panie: Boże mòy oświeć ciemności moie.

Я҃кѡ тобо́ю и҃зба́вимсѧ ѿ и҃скуше́нїѧ, и҃ Бго́мъ мои́мъ прейдѹ́ стѣ́ну.

Abowiem przez cię będę wyrwan z pokusy: a w Bogu moim przeſtąpię mur.

Бг҃ъ мо́и҃, непоро́-

Bog mòy niezma-

чинъ

чнѣ пѫть ег҃ѡ: слова гд҃на разжжі́на: защи́титель е́сть всѣ́х᷑ ѹпова́ющихъ на него̀.

Ꙗкѡ кто̀ бг҃ъ, ра́зѣ гд҃а: и҆лѝ кто̀ бг҃ъ, ра́зѣ бг҃а на́шегѡ?

Бг҃ъ препоѧсы́вай ма сі́лою, и҆ положѝ непоро́чнъ пѫть мо́и҆:

Совершава́й но́зѣ моѝ ꙗкѡ е҆ле́ни, и҆ на вы́со́кихъ поставля́ѧй ма.

Навча́й рѫцѣ моѝ на бра́нь, и҆ положи́лъ е҆сѝ лѫкъ мѣ́дянъ мы́шца моѧ̀.

И҆ да́лъ мн е҆сѝ защи́ще спасе́нїа, и҆ дес-

zana droga iego: ſłowa Pańſkie ogniem wypławione: obroń-cą ieſt wſzyſtkich maiących nadzieię w ſobie.

Bo ktòż Bogiem o-pròcz Pana? abo ktò-ry Bòg opròcz Boga naſzego?

Bòg ktòry mię opa-ſał mocą: y położył niepokalaną drogę moię.

Ktòry pokrzepił nogi moie iako iele-nie, y na wyſokich mieyſcach ſtanowiąc mię.

Ktòry uczy ręce mo-ie do boiu: y uczy-niłeś, iako łuk mie-dziany, ramiona mo-ie.

Y daleś mi obronę zbawienia twego, a

dexni-

деснúца твоѧ воспрїѧ́тъ мѧ: и наказа́ніе твоé испра́витъ мѧ въ конéцъ: и наказа́ніе твоé то́ мѧ навы́читъ.

Оуши́рилъ éси стопы́ моѧ подомно́ю, и не изнемогóстъ плéсне моéй.

Пожену́ врагú моѧ, и постúгну́ ѧ, и не возвращýсѧ, дóндеже скончáютсѧ.

Сокрушу́ ихъ, и не возмогýтъ стáти: падýтъ подъ ногáма моúма.

И препоя́салъ мѧ éси си́лою на бра́нь: спя́лъ éси всѧ́ востаю́щыѧ на мѧ подъ мѧ.

И враго́въ мои́хъ далъ мн éси хребе́тъ, и ненави́дящыѧ мѧ потребúлъ éси.

prawica twoia bronila mię: a kaźń twoia poprawiła mię do końca, y nauka twoia ta mię nauczy.

Rozszerzyłeś kroki moie podemną: y nie osłabiały nogi moie.

Będę gonił nieprzyiacioły moie, y poimam ie: y niewrócę się, aż ich nie ſanie.

Połamie ię, y nie będą mogli ſtać: upadną pod nogami memi.

Y opasałeś mię mocą na woynę: y przekinąłeś powſtaiące przeciwko mnie, pod mię.

Y nieprzyiacioł moich podałeś mi tył: y nienawidzące mię potraciłeś.

Воззва́ша, и́ не бѣ спаса́яй: ко Гд҃у, и́ не оу҃слы́ша и́хъ.

И́ и́стнѣ а҃ я҃кѡ пра́хъ пред҃ лице́мъ вѣ́тра: я҃кѡ бре́нїе пу҃ти́й поглажду҃ а҃.

И́зба́вишн ма҃ ѿ пре҃ре́ка́нїа люде́й: поста́вишн ма҃ во главѣ́ и́зы́ко́въ. лю́дїе, и́́хже не вѣ́дѣхъ, рабо́таша ми.

Въ слу҃хъ оу҃ха послу҃шаша ма҃. сы́нове чу҃жди́н солга́ша ми.

Сы́нове чу҃жди́н ѿбетша́ша, и́ ѡ҃хромо́ша ѿ стє́зь свои́хъ.

Жи́въ Гд҃ь, и́ бла́гословє́нъ Бг҃ъ: и́ да вознесе́тсѧ Бг҃ъ спаси́тєлѧ моегѡ҃.

Wołali, a niè był ktoby ie wybawił, do Pana: ani ich wyſłuchał.

Y ſkruſzę ie, iako proch przed wiatrem: iako błoto na ulicy wygładzę ie.

Wyrwieſz mię z przeciwności ludu: poſtanowiſz mię głową narodów. lud, ktòregom nie znał, ſłużył mi.

Na uſłyſzenie ucha był mi poſłuſzny. ſynowie obcy ſkłamali mi.

Synowie obcy zaſłarzali ſię, y uchramowali z drog ſwoich.

Zyie Pan, y błogoſławiony Bòg mòy, y niech będzie podwyższon Bòg zbawie-

Bг҃ъ

Бгъ даи҃й ѿмще́нїе мнѣ҆ , и҃ покоря́вый лю́ди подъ мѧ҆ .

nia mego .

Boże ktòry mi daieſz pomſty , y podaieſz pod mię narody .

Ѝзбавитель мо́й ѿ враго́въ мои́хъ гнѣвли́выхъ , ѿ востаю́щихъ на мѧ҆ вознесе́ши мѧ: ѿ мужа́ непра́ведна и҃зба́виши мѧ .

Wybawicielu mòy od nieprzyiaciół moich gniewliwych , y od powſtaiących na mnie wywyżſzyſz mię : od męża niepſprawiedliwego wyrwieſz mię .

Сегѡ̀ ра́ди и҃сповѣ́мсѧ тебѣ̀ во лю́дехъ Гдⷭ҇и: и҃ и҃мени твоему̀ пою̀ .

Przetoż będęć wyznawał między narody Panie : a imieniowi twemu pieśń zaśpiewam .

Вели́чаи҃й спасе́нїа цр҃ѧ , и҃ творя́и҃й ми́лость Хр҃тѡ̀ своему̀ Дв҃ду, и҃ сѣ́мени его̀ до вѣ́ка .

Czyniący wielkie wybawienie Krola ſwego , y czyniący miloſierdzie pomazańcowi ſwemu Dawidowi , y naſieniu iego aż na wieki .

Ѱ҃лъ҃мъ.

Дв҃дъ, н҃і.

Въ конѣцъ.

Нб҃са повѣдаютъ слⷭ҃ву Бж҃ію, творе́ніе рⷣкъ є҃гѡ є҃гѡ возвѣщаетъ твёрдь.

Дёнь днѝ ѿрыга́етъ глаго́лъ, и́ но́щь но́щи возвѣща́етъ ра́зумъ.

Не сꙋ́ть рѣ́чи, нижѐ словеса́, и́хже не слы́шатсѧ гла́сы и́хъ.

По всю̀ зе́млю и́зыдѐ вѣща́нїе и́хъ, и́ въ концы̀ вселе́нныѧ глаго́лы и́хъ. въ со́лнцѣ положѝ селе́нїе своѐ.

И́ то́й а҃кѡ жени́хъ и́сходя́и́ ѿ чертога́ сво-

PSALM, XVIII.

U Żydòw 19.

Mòwi tu Prorok o wcieleniu Pana Jezu Chryſta.

Na koniec, Pſalm Dawidowi.

Niebioſa rozpowiadaią chwalę Bożą, a dzieła rąk iego oznaymuią utwierdzenie.

Dzień dniowi opowiada ſłowo: a noc nocy okazuie znaiomość.

Niemaſz ięzykòw ani mòw, ktòreby nie ſłyſzały głoſòw ich.

Na wſzyſtkię ziemię wyſzedł głos ich: y na kończyny okrągu ziemie ſłowa ich. w ſłońcu poſtawił przybytek ſwòy.

A ono iako oblubieniec wychodzący

ѥгѡ

его, возрадуется яко исполинъ текти путь.

z łożnice swoicy. rozweselił się iako olbrzym na bieżenie w drogę.

Отъ краа небесе исходъ его, и срѣтеніе его до краа небесе: и нѣсть, иже оукрыется теплоты его.

Od kraiu nieba wyyście iego, a nawrót iego aż na kray iego: a niemasz ktoby się mógł zakryć od gorącości iego.

Законъ Господень непорочен, обращаай души: свидѣтелство Господне вѣрно, оумудраающее младенцы.

Zakon Pański niepokalany nawracaiący dusze: świadectwo Pańskie wierne, daiące mądrość malutkim.

Оправданіа Господня права, веселяща сердце: заповѣдь Господня свѣтла просвѣщающа очи.

Sprawiedliwości Pańskie prawe, uweselaiące serca: przykazanie Pańskie iasne oświecaiące oczy.

Страхъ Господень чистъ, пребываай въ вѣкъ вѣка. Судбы Господни истины оправданны вкупѣ.

Boiaźń Pańska Swięta, trwaiąca na wieki wieków: sądy Pańskie prawdziwe, usprawiedliwione sa-

Вождєлѣ́нны па́че зла́та и ка́мене че́стна мно́га, и сла́ждша па́че ме́да и со́та.

me w ſobie.

Pożądliwſze nad złoto y nad mnogie kamienie drogie: y ſłodſze nad miòd y plaſtr miodowy.

Ибо ра́бъ твои́ хранитъ а̑: внегда̀ сохрани́ти а̑, воздаа́нїе мно́го.

Abowiem ſługa twòy ſtrzeże ich, w przeſtrzeganiu ich odpłata wielka.

Грѣхопаде́нїа кто̀ разумѣетъ? и̑ та́йных мои́хъ о̑чи́сти ма.

Wyſtępki ktòż rozumie? od ſkrytych moich oczyść mię.

И и̑ чужди́хъ пощадѝ раба̀ твоего̀: а̑ще не о̑владаю́тъ мно́ю, тогда̀ непоро́ченъ бу́ду, и о̑чи́щуся и̑ грѣха̀ вели́ка.

Y od cudzych ſłolguy ſłudze twemu. ieśli nademną panować nie będą, tedy niepokalanym będę: y będę oczyścion od grzechu naywiękſzego.

И бу́дутъ ко благоволе́нїю словеса̀ у̑стъ мои́хъ, и поу́че́нїе се́рдца моего̀ пре́дъ тобо́ю выну́, Гди̑ помо́-

Y będą ſię podobać wymowy uſt moich: y rozmyślanie ſerca mego przed obliczności twoią zawſze,

цинчи

цѣнче мо́й и̑ и̑зба́вн-
телю мо́й .

Ѱ А́ Л О М Ъ .

Дв҃дв , д҃і .

Въ коне́цъ .

Panie wſpomożycielu
moy , y odkupicielu
moy .

PSALM, XIX.

U Zydow 20.

*Prorok dotyka nieco bo-
ſtwa Pana Chryſtuſo-
wego , tudzieſz y Ka-
płaństwa , y Króleſtwa
iego .*

Na koniec Pſalm
Dawidowi .

О҆ҫлы́шитъ тѧ̀ Гдь
въ де́нь печа́ли : за-
щи́титъ тѧ̀ и̑ма бг҃а
Ія́кова .

Niechay cię wyſłu-
cha Pan w dzień
utrapienia : niechay
cię obroni imię Boga
Jakobowego .

По́слетъ тѝ по́мощь
ѿ сто́го , и̑ ѿ сі҆о́на
заст҃питъ тѧ̀ .

Niech ci zeſzle po-
moc z świątnice : a
z Syonu niechay cię
broni .

Помане́тъ всѧ́кꙋ
же́ртвꙋ твою̀ , и̑ все-
сожже́нїе твоѐ тꙋ́чно
бꙋди́ .

Niechay pomni na
wſzelką ofiarę two-
ię : a całopalenie two-
ie niech tłuſte będzie .

Да́стъ тѝ Гдь по
се́рдцꙋ твоемꙋ̀ , и̑ ко́е
сов҃ѣтъ твой и̑спо́л-

Niechay ci da we-
dług ſerca twego : y
wſzelką radę twoię

нитъ .

Возра́дуемсѧ ѡ̑ спасе́нїи твое́мъ , и̑ во и̑мѧ Г҃да Бг҃а на́шегѡ возвели́чимсѧ . и̑спо́лнитъ Г҃дь всѧ̀ проше́нїѧ твоѧ̀ .

Ны́нѣ позна́хъ , и̑́ко спасе́ Г҃дь Хр҃та̀ своего̀ : оу҃слы́шитъ е̑го̀ съ нб҃ѐ стаго̀ своегѡ̀ : въ си́лахъ спнїѐ де́сны́цы е̑гѡ̀ .

Сі́и на колесни́цахъ , и̑ сі́и на ко́нѣхъ : мы́ же во и̑́мѧ Г҃да Бг҃а на́шегѡ призове́мъ .

Т́і́и спа́ти бы́ша и̑ паде́ша : мы́ же востаха́хомъ и̑ и̑спра́вихомсѧ .

Г҃дн спаси̑ ц҃р̑а̀ , и̑ оу҃слы́ши ны̑ , въ о́ньже а́ще де́нь призове́мъ

niech potwierdzi .

Rozweſelimy ſię w zbawieniu twoim : a w imię Boga naſzego wielmożnymi ſię ſtaniemy : niechay wypełni Pan wſzyſtkie prożby twoie .

Terazem poznał iż Pan zbawił pomazańca ſwego . wyſłucha go z nieba Swiętego ſwego : zbawienie w ſiłach prawice iego .

Iedni w woziech , a drudzy w koniech : ale my imienia Pana Boga naſzego wzywać będziemy .

Oni powiązani są , y polegli : a myśmy powſtali y podnieſieniśmy .

Panie zbaw Krola : y wyſłuchay nas w dzień , w ktory cię

тѧ̀

тѣ.

Ѱ А Л О М Ъ.

Дв҃д. к҃.

wzywać będziemy.

PSALM, XX.

U Żydów 21.

Oznaymia Prorok, iako Bóg Oiciec miał ukoronować Pana Jezu Chrysta Syna swego, iako się też miał mścić nad nieprzyiacioły iego.

Na koniec, Psalm Dawidowi.

Гн҃, сі́лою твоі́ею возвесели́тсѧ цр҃ь, и҆ о҆ спасе́нїи твоі́емъ возра́дуетсѧ вѣлїѡ҆.

Panie w mocy twoiey rozweseli się król: a w zbawieniu twoim rozraduie się wielce.

Жела́нїе се́рдца е҆гѡ҆ да́лъ є҆сѝ є҆мꙋ҆, и҆ хотѣ́нїѧ ꙋ҃стнъҀ е҆гѡ҆ не҆сѝ лиши́лъ е҆гѡ҆.

Żądanie serca iego daleś mu: a w woli ust iego nie omyliłeś go.

Ꙗкѡ҆ предвари́лъ є҆сѝ е҆гѡ҆ бл҃гослове́нїемъ бл҃гостꙑ́нным҃ъ: положи́лъ є҆сѝ на главѣ́ е҆гѡ҆ вѣ́нецъ ѿ ка́мене чести҃на.

Boś go uprzedził błogosławieństwem słodkości: włożyłeś na głowę iego koronę z kamienia drogiego.

Жи҃вота҆ проси́лъ е҆́сть ꙋ҆ тебе́, и҆ да́лъ є҆сѝ є҆мꙋ҆ долготꙋҀ дни́й во

Zywota prosił u ciebie: y daleś mu przedłużenie dni na wieki

вѣкъ

вѣкъ вѣка.

Вели́а сла́ва его̀ спасе́нїемъ твои́мъ: сла́ву ѝ велелѣпїе возложи́ши на него̀.

Я́ко да́си е́мꙋ̀ благослове́нїе въ вѣкъ вѣка: возвесели́ши его̀ ра́достїю съ лице́мъ твои́мъ.

Я́ко царь ꙋ̀пова́етъ на Гда: ѝ ми́лостїю вы́шняго не подви́жится.

Да ѡ̀бря́щется рꙋ́ка твоя̀ всѣ́мъ враго́мъ твои́мъ: десни́ца твоя̀ да ѡ̀бря́щетъ вся́ ненави́дящыя тебѣ̀.

Я́ко положи́ши ѝхъ я́ко пе́щь ѻ́гненꙋю во вре́мя лица̀ твоего̀: Гдⷭ

y na wieki wiekòw.

Wielka iest chwała iego w zbawieniu twoim: ſławę y wielką ozdobę nań włożyſz.

Abowiem daſz go na błogoſławieńſtwo na wieki wiekòw: rozweſeliſz go w radości obliczem twoim.

Bo Król nadzieię ma w Panu: a w miłoſierdziu Naywyższego nie będzie poruſzony.

Niech znaydą rękę twoię wſzyſcy nieprzyiaciele twoi: prawica twa niech naydzie wſzyſtkie, ktòrzy cię w nienawiści maią.

Położyſz ie iako piec ogniſty czaſu twarzy twoiey: Pan

Гдⷭ

Гдь гнѣвомъ своимъ смятетъ а, и снѣсть ихъ огнь.

Плодъ ихъ w земли погубиши, и сѣма ихъ w сыновъ человѣческихъ.

Яко оуклониша на тя зла, помыслиша совѣты, ихже невозмогоутъ составити.

Яко положиши а хребетъ: во избытцѣхъ твоихъ оуготовиши лице ихъ.

Возносися Гди силою твоею: воспоемъ и поемъ силы твоя.

w gniewie swoim zatrwoży ie, y pozrze ie ogień.

Owoc ich z ziemie wygubisz: a nasienie ich z synow ludzkich.

Albowiem obrocili na cię złości: myśli rady, ktorych utwierdzić nie mogli.

Abowiem obrócisz ie w tył: w ostatkach twoich przygotuiesz twarzy ich.

Podnieś się Panie w mocy twoiey: będziem śpiewać y wysławiać możności twoie.

Псалмъ.

Давидъ, кѧ.

PSALM, XXI.

U Zydow, 22.

Ten Psalm mowi o męce y zmartwychwstaniu Pana Chrystusa.

Къ конецъ w застоупленїи оутреннѣмъ.

Na koniec, za przyięcie poranne, Psalm Dawidowi.

Бже

Бже, Бже моі, вонми мн, вскою ѡставилъ мѧ єси? далече ѿ спасенїа моегѡ словесъ грѣхопаденїй моихъ.

Боże, Boże moy, weyźrzy na mię: czemuś mię opuścił? daleko od zbawienia mego ſłowa grzechow moich.

Бже мои, воззовѹ ко дни, и не оуслышиши: и въ нощи, и не въ безѹмїе мнѣ.

Boże moy będę wołał we dnie, a nie wyſłuchaſz: y w nocy, a nie ku głupſtwu mnie.

Ты же во стѣмъ живеши, хвало їилева.

A ty mieſzkaſz w świątnicy chwało Izraelſka.

На тѧ оупова́ша ѻц҃ы на́ши: оупова́ша, и и҃зба́вилъ є҆си мѧ.

W tobie nadzieię mieli oycowie naſi: nadzieię mieli, y wybawileś ie.

Къ тебѣ воззва́ша, и спасо́шасѧ: на тѧ оупова́ша, и не посты́дѣшасѧ.

Do ciebie wołali y zbawieni są: w tobie nadzieię mieli, a nie są zawſtydzeni.

Азъ же є҆смь че́рвь и не человѣкъ, поноше́нїе человѣкѡвъ, и ѹ҆ничиже́нїе люде́й.

A iam ieſt robak a nie człowiek: pośmiewiſko ludzkie y wzgarda poſpolſtwa.

Вси́ ви́дящїи мѧ поруга́ша ми сѧ , глаго́лаша устна́ма, покива́ша главо́ю .

Оу́пова на Гда , да и́зба́витъ є́го : да спасе́тъ є́го , я́кш хо́щетъ є́го .

Я́кш ты є́си и́стерга́й мѧ и́з̀ чре́ва , оу́пова́нїе мое́ ѿ сосца́ ма́тере мое́ѧ .

Къ тебѣ́ прибре́женъ е́смь ѿ ложе́снъ , ѿ чре́ва ма́тере мое́ѧ , Бг̀ъ мо́й є́си ты .

Да не ѿступи́ши ѿ мене́ , я́кш скорбе́ли и́зъ , я́кш не́сть помога́ѧй ми .

Ѻбыдо́ша мѧ телцы́ мно́зи , и́нцы тучнїи

Wszyscy ktòrzy mię widzieli , naśmiewali ſię ze mię : mòwili uſty y kiwali głową .

Nadzieię miał w Panu , niechay go wyrwie : niechay zbawi, ponieważ chce go .

Albowiem tyś ieſt, ktòryś mię wyciągnął z żywota : nadzieio moia od pierſi matki moiey .

Na cię porzucony ieſtem z żywota : od żywota matki moiey tyś ieſt Bogiem moim .

Nie odſtępuy ode mnie . Albowiem utrapienie bliſkie ieſt : bo niemaſz ktoby ratował .

Obtoczyli mię cielcy mnodzy , bycy

ѿдержа́ша

ѿдержáша мя.

Отверзóша на мя оу-
стá свои́ ꙗкw лéвъ
восхищáꙗй и рыкáꙗй.

Ꙗкw водá изліáхся,
и разсыпашася вси кw-
сти мои́: бы́сть сéрце
моé, ꙗкw вóскъ тáꙗй
посредѣ чрéва моегw.

Изсше ꙗкw скудéли
крѣпость моя́, и я-
зы́къ мóй прилпé гор-
тáни моемý, и къ
пéрсть смéрти свéлъ
мя éси.

Ꙗкw ѿбыдóша мя
пси́ мнóзи, сóнмъ
лукáвыхъ ѿдержáша
мя: ископáша рукú
мои́ и нóзѣ мои́.

Исчетóша вся кúсти
мои́: тíи жé смотрí-
ша и пре-

tłuści oblegli mię.

Otworzyli na mię
gębę swą: iako lew
porywaiący y ryczą-
cy.

Wylanem iest iako
woda: y rozsypały
się wszystkie kości
moie. Stało się serce
moie iako wosk to-
pnieiący w pośrzòd
żywota mego.

Wyschła iako skò-
rupa siła moia, a
iezyk mòy przysechł
do podniebienia me-
go: y obròciłeś mię
w proch śmierci.

Albowiem obstąpili
mię psi mnodzy:
zbór złośnikòw ob-
legł mię: przebodli
ręce moie y nogi mo-
ie.

Policzyli wszystkie
kości moie: a oni
ша и пре-

ша н̃ презрѣша мѧ .

Раздѣлѝша ри҃зы мо-
ѧ себѣ , н̃ ѡ̃ одѐж-
дѣ моéй метáша жре-
бíй .

Ты же Гд̃н не оу̃дал-
ѝ помощь твою ѿ
менѐ : на заступлéнїе
моѐ воньмѝ .

Йзбáви ѿ оу̃стъ
шꙋ̀ мою̀ : н̃ нз́ рꙋкѝ
пéсїи є̃диноро́дную
мою̀ .

Спасѝ мѧ ѿ оу̃стъ
лвóвыхъ , н̃ ѿ рóгъ
є̃диноро́жь смиренíе
моѐ .

Повѣмъ и̃мѧ твоѐ
брáтїи моéй : посредѣ̀
цéркве воспою тѧ̀ .

Бои́цыїнсѧ Гд̃а вос-
хвали́те є̃го̀ , всѝ сѣ-

orzvpatrowali ſię y
patrzyli na mię .

Rozdzielili ſobie
ſzaty moie , a o ſuk-
nią moię los miotali .

Ale ty Panie nie
oddalay odemnie
wſpomożenia twego :
weyźrzy na obronę
moię .

Wyrwy od miecza,
Boże , duſze moię :
a z ręki pſiey iedy-
naczkę moię .

Wybaw mię z pa-
ſzczeki lwiey : a od
rogów iednorożco-
wych uniżenie moie .

Będę opowiadał
imię twe braciey mo-
iey , w pośrzód ko-
ścioła będę cię chwa-
lił .

Co ſię Pana boicie,
chwalcie go : wſzyſt-

мѧ Їа-

ма Ïáкшвле прослáвите ёгò, да оубоúтсѧ же ѿ негѡ̀ всѣ сѣ́мѧ їи́лево.

Ïáкш не оуни́чижи, ниже́ не годова́ молúтвы ни́цыагш: ниже́ ѿврати́ лицѐ свое́ ѿ мене́, и ёгда́ воззва́хъ къ немѹ̀, оуслы́ша ма.

Ѳ тебѐ похвала́ моѧ̀, къ цр҃кви велúцѣй и́сповѣ́мсѧ тебѣ̀: молúтвы моѧ̀ воздáмъ пред҃ бои́цыимисѧ ёгѡ̀.

Ядя́тъ оубо́зи, и́ насыта́тсѧ, и́ восхва́лятъ Гда́ взыска́нцыи ёгѡ̀: жива́ бѹдѹ́тъ сéрдца̀ и́хъ во вѣ́къ вѣ́ка.

Поманѹ́тсѧ и́ ѿврати́тсѧ ко Гдв̀ вси́ концы̀ земли́, и́ по-

ko nasienie Jakòbowe wysławiaycie go. niech się go boi wszystko nasienie Izraelskie.

Albowiem nie wzgardził, ani odrzucił prozby ubogiego: ani odwròcił oblicza swego odemie: a gdym wołał do niego, wysłuchał mię.

U ciebię chwała moia w Kościele wielkim: śluby moie oddam przed oczyma boiących się iego.

Będą iedli ubodzy y naiedzą się: y będą chwalić Pana ktòrzy go szukaią: będą żyć serca ich na wieki wiekòw.

Wspomną y nawrócą się do Pana wszystkie kraie zie-

клóнѧтсѧ

клонятсѧ прѣдъ нимъ
всѣ отечествіа ꙗзыкъ.

Ꙗкω Гдне ѥсть цр-
ствіе, и тои ωбладаетъ ꙗзыкы.

Ꙗдоша и поклонишасѧ всѣ тучніи зе-
мли: прѣдъ нимъ припадутъ всѣ нисходѧщіи въ зе-
мли: и дша моа томꙋ живет.

И сѣмѧ моѥ порабо-
тлитъ ѥмꙋ: возвѣститъ Гдви родъ гря-
дꙋщіи.

И возвѣстятъ прав ѥгω людемъ рожд-
шымсѧ, ꙗже сотвори Гдь.

mie: y będą się kla-
niać przed obliczno-
ścią iego wszystkie familie pogańskie.

Albowiem Pańskie iest Krolestwo: y on będzie panował nad pogany.

Iedli y kłaniali się wszyscy tłuści ziem-
scy: przed obliczno-
ścią iego będą padać wszyscy, którzy zstę-
puią w ziemię: a dusza moia iemu bę-
dzie żyła.

Y nasienie moie bę-
dzie mu służyć: bę-
dzie opowiadan Panu rodzay przyszły.

Y będą opowiadać niebiosa sprawiedli-
wość iego ludowi który się narodzi, który uczynił Pan.

ѰАЛОМЪ.

ДВДВ, ѧ.

ГДЬ пасѣтъ мѧ, и ничто́же мѧ лишитъ.

На мѣстѣ злачнѣ, тамо вселѝ мѧ: на водѣ покоѝнѣ воспита́ мѧ.

Дшу мою̀ обратѝ: наста́ви мѧ на стезѝ пра́вды и҃мене ра́ди своегѡ̀.

Аще бо и поиду̀ посредѣ сѣни смертныя, не оубоюсѧ зла̀, и҃ки ты со мно́ю е҆сѝ: жи́злъ твои́ и па́лица твоя̀, та́ мѧ оутѣшита

PSALM, XXII.

U Żydów 23.

W tym Pſalmie wylicza Prorok dobrodzieyſtwa Kościołowi Chrześciańskiemu od Pana Boga dane, iaka też ieſt nauka pożywania Ciała Bożego, y inſzych świątości.

Pſalm Dawidowi.

PAn mię rządzi, a ninaczym mi ſchodzić nie będzie.

Na mieyſcu paſzey tam mię poſadził. nad wodą poſilenia wychował mię.

Duſzę moię nawrócił: prowadził mię ſzczeżkami ſprawiedliwości, dla imienia ſwego.

Bo choćbym też chodził w pośrzód cienia śmierci, nie będę ſię bał zlego: bowiemeś ty ieſt zemną. laſka twoia, y

шнста

шиста.

Оуготовалъ ѥси пред домною трапезу противъ стужающымъ мнѣ: оумастилъ ѥси елеомъ главу мою, и чаша твоа опоающи мя како дражайша.

И милость твоа пожене мя вси дни жизни моеѩ: и ѥже вселитимуся въ домъ Гдне въ долготу дний.

kiy twoy: te mię cieszyły.

Nagotowałeś przed oczyma memi stół, na przeciwko tym, ktorzy mię trapią. Otłuściłeś oleykiem głowę moię: a kielich moy upoiaiący iak kosztowny iest!

Y miłosierdzie twoie poydzie za mną po wszystkie dni żywota moiego: y abym mieszkał w domu Pańskim, na przedłużenie dni.

Ѱалмъ, ѳкв, кг.

Едины ѳ Собботы.

PSALM, XXIII.

U Zydow 24.

Psalm ten oznaymia Chrystusowe ostawienie, y człowieka naprawienie, a że iest Pan wszystkiey ziemie.

W dzień pierwszy po Sobocie Psalm Dawidowi.

Гдня земля, и на-

Pańska iest ziemia,

д ѳ

полнѣнїе

полне́нїе є҃а҃, вселе́н-
наа и всѝ живу́щїи на
не́й.

То́й на мора́хъ ѡ҃с-
нова́лъ ю҃ є҃сть, и на
рѣка́хъ оу҃гото́валъ ю҃
є҃сть.

Кто҃ взы́детъ на го́-
ру Гд҃ню? и҃ли҃ кто
ста́нетъ на мѣстѣ
стѣ́мъ є҃гѡ?

Непови́ненъ рука́ма,
и чи́стъ се́рдцемъ,
и҃же не прїи́метъ всу-
е҃ду҃шу свою, и не
кля́тсѧ ле́стїю и҃скре-
немꙋ своемꙋ.

Се́й прїи́метъ благо-
слове́нїе ѿ Гд҃а, и ми-
лостыню ѿ Бг҃а Спса
своегѡ.

Се́й ро́дъ и҃щꙋщихъ
Гд҃а, и҃щꙋщихъ лицѐ
Бг҃а Ія́кѡвлѧ.

y napełnienie iey: okrąg ziemie, y wszyscy, ktòrzy mieszkaią na nim.

Bo go on nad morzami ugruntował: y nad rzekami nagotował go.

Ktòż wstąpi na gòrę Pańską, abo kto będzie stał na świętym mieyscu iego?

Niewinnych rąk, a czystego serca, który nie wziął na marność duszę swoiey, ani przysięgał na zdradzie bliźniemu swemu.

Ten weźmie błogosławieństwo od Pana: y miłosierdzie od Boga zbawiciela swego.

Ten iest narod szukaiących go, szukaiących oblicza Boga

Wzmíte

Возми́те врата̀ кня́зи ва́ша, и̑ возми́тесѧ врата̀ вѣ́чнаѧ: и̑ вни́детъ цр̑ь сла́вы.

Кто́ е̑сть сей̆ цр̑ь сла́вы? Гдь крѣпокъ и̑ си́ленъ, Гдь си́ленъ въ бра́ни.

Возми́те врата̀ кня́зи ва́ша, и̑ возми́тесѧ врата̀ вѣ́чнаѧ: и̑ вни́детъ цр̑ь сла́вы

Кто̀ е̑сть сей̆ цр̑ь сла́вы? Гдь си́лъ, то́й̆ е̑сть цр̑ь сла́вы.

Jakòbowego.

Podnieście kſiążęta bramy waſze, y podnoście ſię bramy wieczne: y wnidzie Kròl chwały.

Ktoryż to ieſt Kròl chwały? Pan mocny y możny: Pan możny na walce.

Podnieścież kſiążęta bramy waſze, y podnoście ſię bramy wieczne: y wnidzie Kròl chwały.

Ktòryż to ieſt Kròl chwały? Pan zaſtępòw, tenci ieſt Król chwały.

КѦѲ̑ІСМѦ, к̄д.

ѰА́ЛОМЪ.

Авд̄, кд.

PSALM, XXIV.

U Zydòw 25.

Uczy Prorok w tym

Psalmie, aby dobry człowiek w rzeczach przeciwnych nie ſzemrał y ale oczekiwał Boſkiey pomocy: a mówi Prorók w oſobie Kościoła.

Na koniec, Pſalm Dawidowi.

Къ тебѣ Гдⷭ̀и возвáнгóхъ дш̑ѣ мою̀, Бж̑е мóй на тѧ̀ оу̑повáхъ, да не посты́жду̑сѧ в вѣкъ: нижѐ да посмѣю́тсѧ вразѝ моѝ.

Do ciebie Panie podniosłem duſzę moię: Boże moy w tobie ufam, niech ſię nie zawſtydzę. y niech ſię nie śmieią ze mnie nieprzyiaciele moi.

Ибо всѝ терпя́щїи тѧ̀ не посты́дѧтсѧ.

Albowiem wſzyſcy, którzy cię czekaią, nie będą zawſtydzeni.

Да посты́дя́тсѧ беззако́ннующїи во тщ̑ѣ.

Niech będą zawſtydzeni wſzyſcy nieprawość czyniący bez przyczyny.

Пу́ти̑ твоѧ̀ Гдⷭ̀и ска́жи ми, и̑ стезя́мъ твои́мъ наꙋ́чи мѧ.

Drogi twoie okaż mi Panie: a ſzcieżek twoich naucz mię.

Настáви мѧ̀ на и̑с-

Prowadź mię w

тинꙋ

тинѹ твою, и наѹчи ма, ꙗко ты єси Бг̃ъ Сп̃съ мой, и тебе терпѣхъ весь день.

prawdzie twoiey, a naucz mię: boś ty iest Bòg zbawiciel moy, y ciebiem oczekiwał przez wszystek dzień.

Помани щедроты твоа Гд̃и, и милости твоа, ꙗко ѿ вѣка сѹть.

Wspomni na miłosierdzie twoie Panie, y na zmiłowania twoie, które są od wieku.

Грѣхъ юности моеа, и невѣдѣнїа моегѡ не помани: по милости твоей помани ма ты, ради блгости твоеа Гд̃и.

Grzechòw młodości moiey, y niewiadomości moich nie racz pamiętać: według miłosierdzia twego pomni na mię ty: dla dobroci twey Panie.

Блгъ и правъ Гдь, сегѡ ради законоположитъ согрѣшающымъ на пѹти.

Słodki y prawy Pan: przetoż da zakon wyſtępnym na drodze.

Наставитъ кроткїа на сѹдъ, наѹчитъ кроткїа пѹтемъ своимъ.

Poprowadzi cichę w rozsądku: nauczy skromne dròg swoich.

Kè

Вси пу҃ти҆ Г҃дни ми-
лость и҆ и҆стина , взы-
скающымъ завѣта є҆-
гѡ҆, и҆ свидѣнїа є҆гѡ҆.

Ра҆ди и҃мене твоегѡ҆
Г҃и , и҆ ѡ҆чи҆сти грѣхъ
мо҆и : мно́гъ бо є҆́сть.

Кто҆ є҆́сть человѣкъ
боя́йсѧ Г҃да ? законо-
положи́тъ є҆мꙋ҆ на пу҃-
ти , є҆го́же и҆збра́лъ .

Дꙋша҆ є҆гѡ҆ во бла-
гы́хъ водвори́тсѧ , и҆
сѣ҆мѧ є҆гѡ҆ насл҃дитъ
зе́млю .

Держа́ва Г҃дь боя́-
щихсѧ є҆гѡ҆, и҆ завѣтъ
є҆гѡ҆ и҆зъ́ꙗвитъ и҃мъ .

Ѻ҆чи мои҆ выну҃ ко
Г҃ꙋ , ꙗ҆кѡ то́и и҆с-
то́ргнетъ ѿ сѣ҆ти но́-
гы мои҆ .

Wszyſtkie drogi Pań-
ſkie , miloſierdzie y
prawda , ſzukaiącym
teſtamentu iego , y
świadectw iego .

Dla imienia twego
Panie będzieſz miło-
ściw grzechowi mo-
iemu : bo go ſiła .

Ktoż ieſt człowiek,
co ſię boi Pana ? za-
kon uſtawił mu na
drodze, którą obrał .

Duſza iego w do-
brach przemieſzki-
wać będzie : a naſie-
nie iego odziedziczy
ziemię .

Podpora ieſt Pan
boiącym ſię go : y
teſtament iego aby im
był oznaymiony .

Oczy moie zawſze
ku Panu : albowiem
on wyrwie z ſidła
nogi moie .

Призри на мѧ и помилуй мѧ, ꙗкω єдинороднъ и нищь єсмь аз҃ъ.

Weyzrzyż na mię, a zmiluy ſię nademną: bom ia ieſt iedyny y ubogi.

Скорби сердца моегω оумножишасѧ, ѿ нѹждъ моихъ изведи мѧ.

Udręczenia ſerca mego rozmnożyły ſię: wyrwi mię z potrzeb moich.

Виждь смиренїе моє, и трѹдъ мой, и ѡстави всѧ грѣхи моѧ.

Weyźrzy na uniżenie moie, y na pracę moię: a odpuść wſzyſtkie grzechy moie.

Виждь врагы моѧ, ꙗкω оумножишасѧ, и ненавистїемъ неправедным возненавидѣша мѧ.

Patrz na nieprzyiacioły moie, boć ſię rozmnożyli, a nienawiścią nieſprawiedliwą nienawidzieli mię.

Сохрани дш҃ю мою, и избави мѧ: да не постыжюсѧ, ꙗкω оуповахъ на тѧ.

Strzeż duſze moiey, a wyrwi mię: niech ſię nie zawſtydzę, bom miał nadzieię w tobie.

Непорочнїи, и правїи прилѣплѧхѹсѧ мнѣ, ꙗкω

Niewinni y prawi przyſtali do mnie: ꙗкω

ꙗкѡ потерпѣхъ тѧ Гдн.

Ѡзбáви Бже їнлѧ ѿ всѣхъ скорбíй єгѡ.

Ѱалмъ.

Двдв, кѳ.

Сѹдú мн Гдн, ꙗкѡ áзъ неслóбою моéю ходúхъ: и на Гда сѹповáѧ не ѡзнемогѹ.

Нскусú мѧ Гдн, и испытáй мѧ, разжжѝ сѹтрѹбы моѧ и сéрдце моé.

Ꙗкѡ мúлость твоѧ прéдъ óчúма моúма éсть, и благоѹгодúхъ во ꙗстинѣ твоéй.

iżem czekał na cię.

Wybaw Boże Izraela, ze wszystkich uciskòw iego.

PSALM, XXV.

A u Zydòw 26.

Modlitwa sprawiedliwego o to, aby mògł wyniść od złych ludzi.

Na koniec Psalm Dawidowi.

Osądź mię Panie, ponieważem ia chodził w niewinności moiey: a w Panu nadzieię maiąc, nie osłabieię.

Probuy mię Panie, y doświadcz mię: wypal nerki moie y serce moie.

Albowiem miłosierdzie twoie przed oczyma memi iest: y ukochałem się w prawdzie twoiey.

Нс ст-

Не сѣдо́хъ со со́нмомъ сꙋ́етнымъ, и́ со законопрестꙋ́пныими не вни́дꙋ.

Nie ſiedziałem ze zborem marności: a z czyniącymi beſprawia wchodzić nie będę.

Возненави́дѣхъ це́рковь дꙋка́вꙋющихъ, и́ съ нечести́выми не ся́дꙋ.

Miałem w nienawiści zbór złośliwych, a z niepobożnymi niezaſiędę.

Ꙋмы́ю въ непови́нныхъ рꙋ́цѣ мои́, и́ ѡ́бы́дꙋ же́ртвенникъ твои́й Гдн̃.

Umyię między niewinnymi ręce moie: y obeydę oltarz twóy Panie.

Є́же ꙋслы́шати мн гла́съ хвалы́ твоеѧ̀, и́ пов҃да́ти всѧ̀ чꙋдеса̀ твоѧ̀.

Abym ſłyſzał głos chwały: a opowiedał wſzyſtkie dziwy twoie.

Гдн̃ возлюби́хъ бла́голѣ́пїе до́мꙋ твоегѡ̀, и́ мѣ́сто селе́нїѧ сла́вы твоеѧ̀.

Panie umiłowałem ochędoſtwo domu twego: y mieyſce mieſzkania chwały twoiey.

Да не погꙋби́ши съ нечести́выми дꙋшꙋ́ мою̀, и́ съ мꙋ́жи кровни́ живо́тъ мо́й.

Nie zatracay z niebożnymi, Boże, duſze moiey: a z mężmi krwawymi żywota

Йхже

Йхже къ рѹкѡ́ безза-
кѡ́нїа, десни́ца и҃хъ
испо́лнисѧ мзды̀.

А҆зъ же неслѡ́бою мо-
е́ю ходи́хъ: и҃зба́ви
мѧ̀, Гд҃и, и҆ поми́лѹй
мѧ̀.

Нога̀ моя̀ ста̀ на
правотѣ̀: въ цр҃кваχъ
благословлю́ тѧ Гд҃и.

Ѱ А́ Л О М Ъ.

Дв҃дѹ, к҃s.

пре́жде пома́занїа.

Гд҃ь просвѣще́нїе моѐ
и҆ Спаси́тель мо́й,
когѡ̀ ѹ҃бою́сѧ? Гд҃ь
защи́титель живота̀

mego.

U ktòrych w ręku
są nieprawości: pra-
wica ich pełna iest
podarkòw.

A iam chodził w
niewinności moiey:
odkup mię, a zmi-
łuy się nademną.

Noga moia stała na
drodze prosłey: w
Kościelech będę cię
chwalił Panie.

P S A L M XXVI.

Zamyka w sobie Psalm dzięki człowieka dobrego za wybawienie przeszłe, y modlitwę, aby go Bòg raczył bronić od nieprzyiaciół duszuych; ażeby przyszedł potym do Krolestwa Bożego.

Psalm Dawidowi, pierwiey niżli był pomazany.

Pan oświecenie mo-
ie, y zbawienie
moie, kogoż się bę-
dę bał? Pan obrońca

moiegò

моегѡ, ѿ когѡ оу҃страшꙋсѧ ?

Внегда҃ приближа́тисѧ на мѧ̀ злобꙋ́ющыимъ, ѣ́же снѣ́сти плотѝ моѧ̀, ѡ҃скорбля́ющїи мѧ̀ вразѝ моѝ, тїѝ нз҃немогоша́ и҃ падоша́.

А҃ще ѡ҃полчи́тсѧ на мѧ̀ по́лкъ, не оу҃бои́тсѧ се́рдце моѐ: а҃ще воста́нетъ на мѧ̀ бра́нь, на него̀ а҃зъ оу҃пова́ю.

Є҃дино проси́хъ ѿ Г҃да, то̀ взыщꙋ́: ѣ́же жи́ти ми въ домꙋ̀ Г҃дни всѣ̀ днѝ живота̀ моегѡ̀, зрѣ́ти ми красотꙋ̀ Г҃дню, и҃ посѣщи́ти хра́мъ с҃ты́и ѐгѡ̀.

żywota mego, kogoż ſię będę lękał ?

Gdy ſię przybliżaią na mię ſzkodnicy, aby żarli ciało moie: Ktorzy mię trapią nieprzyiaciele moi: ſami zemdleli y upadli.

Choćby ſtanęły przeciwko mnie woyſka, nie będzie ſie bało ſerce moie. Choćby powſtała przeciwko mnie bitwa, w tym ia nadzieię pokładać będę.

O iednę proſiłem Pana, tey ſzukać będę: abych mieſzkał w domu Pańſkim po wſzyſtkie dni żywota mego. Abych patrzył na roſkoſz Pańſką, y nawiedzał Kościoł iego.

Ꙗкω скры́ма въ селе́нїи свое́мъ въ де́нь зло́ мои́хъ, покры́ма въ та́йнѣ селе́нїя своегω, на ка́мень вознесе́ма.

Abowiem skrył mię w przybytku swoim: we dni złe obronił mnie w skrytości przybytku swego. na skale wywyższył mię.

И ны́нѣ се́ вознесе́ главу́ мою́ на враги́ мо́ѧ: обыдо́хъ, и пожро́хъ въ селе́нїи е́гω же́ртву хвале́нїя, и воспою́ и воспою́ Гдви.

A teraz wywyższył głowę moię nad nieprzyiacioły memi. Obszedłem y ofiarowałem w przybytku iego ofiarę krzykliwą: będę śpiewał, y psalmy grał Panu.

Оу́слы́ши Гди гла́съ мо́й, и́мже воззва́хъ, поми́луй ма́, и оу́слы́ши ма́.

Wysłuchay Panie głos moy, ktòrym wołam do ciebie: zmiłuy się nademną, a wysłuchay mię.

Тебѣ́ рече́ се́рдце мое́: Гда́ взыщу́, взы́ска тебе́ лице́ мое́, лица́ твоегω Гди взыщу́.

Tobie rzekło serce moie, szukało cię oblicze moie: oblicza twego Panie szukać będę.

Не отврати́ лица́ тво-

Nie odwracay o-

егω

го̀ ѿ менѐ, и̑ не оу̑клони́ся гнѣ́вомъ ѿ раба̀ твоего̀: помо́щникъ мо́й бу̑ди, не ѿри́ни менѐ, и̑ не ѿста́ви менѐ Бо̀же спаси́телю мо́й.

blicza twego odemnie: nie odstępuy w gniewie od sługi twego. Bądź pomocnikiem moim: nie opuszczay mię, ani mię wzgardzay Boże zbawicielu mòy.

А̀кѡ о̑ц҃ъ мо́й и̑ ма́ти моа̀ ѡ̑ста́вистася мѧ̀, Гд҃ь же воспрі́а́тъ мѧ.

Abowiem ociec móy y matka moia opuścili mię: ale Pan przyiął mię.

Законоположи́ ми Гд҃и въ пу́ти твое́мъ, и̑ наста́ви мѧ на стезю̀ пра́вую вра́гъ мои́хъ ра́ди.

Zakon mi ustaw Panie w drodze twoiey: y prowadź mię prostą ścieżką dla nieprzyiaciół moich.

Не преда́ждь менѐ въ ду́шы стужа́ющихъ мѝ: я̀кѡ воста́ша на мѧ̀ свидѣ́тєли непра́ведніи, и̑ солга̀ непра́вда себѣ̀.

Nie podaway mię na dusze trapiących mię: abowiem powstali przeciwko mnie świadkowie fałszywi, y skłamała nieprawość sobie.

Вѣ́рую ви́дѣти бла́га Гд҃ня на земли́

Wierzę iż oglądam dobra Pańskie w zie-

жи́выхъ

живы́хъ.

Потерпѝ Гда: мѵ. жа́йсѧ, и̑ да крѣпи́тсѧ сéрдце твоѐ, и̑ потерпѝ Гда.

Ѱ А Л О М Ъ.

Дв҃дѵ, к҃з.

Къ тебѣ Гди̑ воззовѹ̀, Бо́же мо́й: да не премолчи́ши ѿ менѐ: да не когда̀ премолчи́ши ѿ менѐ, и̑ ѹ̑подо́блюсѧ низходя́щымъ въ ро́въ.

Ѹ̑слы́ши Гди̑ гла́съ моле́нїѧ моегѡ̀, внегда̀ моли́твамсѧ къ тебѣ̀, внегда̀ воздѣ́ти мѝ рѹ̑цѣ мо́и къ хра́мѹ сто́мѹ твоемѹ̀.

mi żyiących.

Oczekaway Pana, mężnie czyń: y niech się zmocni ſerce twoie, a czekay na Pana.

PSALM, XXVII.

U Zydów, 28.

W tym Pſalmie ieſt głos Pana Chryſta, o iego umęczeniu, y o zmartwych wſtaniu.

Pſalm ſamemu Dawidowi.

Do ciebie Panie będę wołał, Boże moy nie milcz przedemną: abyś kiedy nie milczał przedemną, y ſtałbym ſię podobny zſtępuiącym do dołu.

Wyſłuchay Panie głos prośby moiey, gdy ſię modlę tobie: gdy podnoſzę ręce ſwe ku kościołowi twemu świętemu.

Не привлецы

Не привлецы̀ менѐ сѡ грѣшники, и̑ съ дѣлающими непра́вдꙋ: и погꙋбѝ менѐ, глаго́лющими ми́ръ съ ближними свои́ми, зла́ же въ сердца́хъ свои́хъ.

Nie pociągay mię pospołu z grzeszniki, y z czyniącemi nieprawość: nie zatracay mię, którzy mòwią pokòy z bliźnim twoim, à złość w sercach ich.

Да́ждь и̑мъ Гдⷭ̀и по дѣла́мъ и̑́хъ, и̑ по лꙋка́вствꙋ начина́нїй и̑́хъ. по дѣла́мъ рꙋкъ̀ и̑́хъ да́ждь и̑мъ, воздаждь воздая́нїе и̑́хъ и̑мъ.

Day im według uczynkow ich, y według złości wymysłow ich. według spraw ręku ich oddaj im: oddaj im zapłatę ich.

Ꙗкш̀ не разꙋмѣша въ дѣла̀ Гдⷭ̀на, и̑ въ дѣла̀ рꙋкъ̀ є̑гѡ̀: разори́ши а̑, и̑ не созижди́ши а̑.

Albowiem nie zrozumieli spraw Pańskich, y uczynkow rąk iego: zepsuiesz ie, à nie zbuduiesz ich.

Благослове́нъ Гдⷭ̀ь, ꙗкш̀ оу̑слы́ша гла́съ моле́нїа моегѡ̀.

Błogosławiony Pan: bo wysłuchał głos prozby moiey.

Гдⷭ̀ь помо́щникъ мо́й, и̑ защи́тникъ мо́й: на него̀ оу̑пова

Pan pomocnik mòy, y obrońca moy: w nim nadźieię

сѣрце

сéрдце моé, и помóже мнѣ. и процвѣте плóть моя, и болéзнію моéю исповѣмся емý.

pokładało ſerce moie, y ratowany ieſtem. y zakwitnęło znowu ciało moie: à z woli moiey wyznawać mu będę.

Гдь оутверждéніе людéй своúхъ, и защúтитель спасéній Хрта своегѡ éсть.

Pan mocą ludu ſwego: y obrońcą zbawienia pomazańca ſwego.

Спасѝ людú твоя, и благословѝ достоáніе твоé: и оупасѝ я, и возмúи я до вѣка.

Zbaw lud twòy Panie, à błogoſław dziedzictwu twoiemu: y rządź ie, y wywyższay ie aż na wieki.

Псáлмъ.

кѳ.

Двдв.

исхóда скúніи.

PSALM, XXVIII.

U Żydów 29.

Upominanie ludzi wiernych, aby oni ofiarowali Panu ofiary duchowne.

1. Psalm Dawidowy, przy dokończeniu przybytku.

Принесúте Гдви сúнове Бжíи, принесúте Гдви сы́ны óвни: принесúте Гдви слáвў и

Przynoście Panu ſynowie Boży: przynoście Panu ſyny baranie.

чéсть

чѣсть.

Принесѝте Гдⷭ слáвꙋ имени ег҃ѡ: поклони́тесѧ Гдⷭ во дворѣ стⷭ҃ѣмъ ег҃ѡ.

Przynoście Panu, chwałę y cześć, przynoście Panu chwałę imieniowi iego: kłaniaycie się Panu w sieni świętey iego.

Гла́съ Гдⷭнь на водáхъ: бг҃ъ слáвы возгремѣ, Гдⷭь на водáхъ мно́гихъ.

Głos Pański nad wodami, Bóg maiestatu zagrzmiał: Pan nad wodami wielkiemi.

Гла́съ Гдⷭнь въ крѣпости: гла́съ Гдⷭнь въ великолѣпїи.

Głos Pański w mocy: głos Pański w wielmożności.

Гла́съ Гдⷭа сокрꙋша́ющагѡ ке́дры, и стрꙋи́тъ Гдⷭь ке́дры ли҃ва́нскїѧ,

Głos Pański łamiący cedry: y połamie Pan cedry Libańskie.

И и҃стни́тъ а҃ ꙗ҆́кѡ телца́ ли҃ва́ска: и возлюбленный ꙗ҆́кѡ сн҃ъ є҆дноро́жь.

Y podrobi ie iako cielę Libańskie: à umiłowany iako syn Jednorożcow.

Гла́съ Гдⷭа, преще́ляющагѡ пла́мень о҆́гня.

Głos Pański rozmiataiący płomień ogniſty;

Гла́съ Гдⷭа, стра-

Głos Pański zatrzą-

сáющаго пýстыню : и стрясéтъ Гдь пýстыню кадаíнскýю .

Глáсъ Гдн̃ь сокрушáющíй ѣлéни , и ѡкрыéтъ дýбравы : и въ хрáмѣ ѣгѡ̀ всáкій глаголéтъ слáвý .

Гдь потóпъ населя́éтъ , и сáдетъ Гдь цр̃ь вовѣкъ .

Гдь крѣпость людéмъ своíмъ дáстъ : Гдь блгословúтъ людú своíмъ миромъ .

Ψалóмъ ,

кд̃ .

пѣсни , ѡснокленíю дóмý Двдова .

Возни́ѕ тя Гди ,

faiący puſzczą: y poruſzy Pan puſtynią kades .

Glos Pańſki przygotuiący ſanie , y odkryie gęſtwy : à w kościele iego wſzyſcy chwałę dadzą .

Pan czyni , że potop trwa : à będzie ſiedział Pan Krol na wieki .

Pan mocy ludowi ſwemu doda : Pan błogoſławić będzie ludowi ſwemu w pokoiu .

PSALM, XXIX.

U Zydów 30.

Psalm ten ma w sobie ſłowa Chryſtusowe, ile człowiek do Boga Oyca, ktòremi dziękuie za swe wſkrzeſzenie .

Pſalm Pieśni .

1. Na poświącaniu domu Dawidowego .

Wywyżſzać cię bę-

ꙗкѡ

ꙗкѡ подѧлъ мѧ єсѝ, и не возвеселилъ єсѝ врагѡвъ моихъ ѡ мнѣ.

dę Panie, żeś mię przyiął: à nie dał pociechy nieprzyiaciołom moim nademną.

Гдн Бже мой, воззвахъ къ тебѣ, и исцѣлилъ мѧ єсѝ:

Panie Boże moy wołałem do ciebie, y uzdrowiłeś mię.

Гдн возвелъ єсѝ ѿ ада дшу мою, спасъ мѧ єсѝ ѿ нисходѧщихъ къ рову.

Panie wywiodłeś z piekła duszę moię: wybawiłeś mię od zstępuiących do dołu.

Пойте Гдви преподобніи єгѡ, и исповѣдайте памать стыни єгѡ.

Spiewaycie Panu święci iego: à wyznawaycie pamiątkę świątobliwości iego.

Ꙗкѡ гнѣвъ въ ярости єгѡ, и животъ въ волѝ єгѡ: вечеръ водворитсѧ плачь, и заутра радость.

Bo gniew w zapalczywości iego: à żywot na woli iego. do wieczora będzie trwał płacz: à do poranku wesele.

Азъ же рѣхъ во обилїи моемъ: не подвижусѧ во вѣкъ:

A iam rzekł w dostatku moim: nie będę poruszony na wieki.

Гдн волею твоею

Panie, według woli

подáждь добротѣ моей сúлу. Обратúлъ же єсú лицé твоé, и быхъ смущéнъ.

twoiey, dałeś moc ozdobie twoiey. od. wrociłeś oblicze swe odemnie, y stałem się zatrwożonym.

Къ тебѣ Гдú воздокú, и къ Бгу моемú помолюся.

Do ciebie Panie wołać będę, y do Boga mego modlić się będę.

Кáя пóлза въ крóви моéй, внúгда сходúти мú во истлѣнїе? éда úсповѣстся тебѣ прстú? úли возвѣстúтъ úстну твою?

Cóż za pożytek we krwi moiey, gdy zstępuię do skażenia? Jzali proch wyznawać ci będzie: albo opowiadać będzie prawdę twoię?

Слы́ша Гдь и помúлова мá: Гдь бы́сть помóщник мóй.

Usłyszał Pan, y zmiłował się nademną: Pan się stał pomocnikiem moim.

Обратúлъ єсú плачь мóй въ рáдость мнѣ, растерзáлъ єсú врéтище моé, и препоáсалъ мá єсú весéлїемъ:

Odmieniłeś mi płacz moy w weselę: zdarłeś wòr moy, à oblokłeś mię weselem.

Áкш да воспоéтъ тебѣ слáва моá, и не

Aby tobie śpiewała chwała moia, à nię

оумлáюся

оумнлюсѧ. Гдн Бже мои, во вѣкъ ненавѣмсѧ тебѣ.

żałował: Panie Boże moy na wieki wyznawać ci będę.

ѰАЛОМЪ.

PSALM, XXX.

U Zydów, 31.

Upomina się człowiek sprawiedliwy, aby nie w sobie samym, ale w Panu Bogu dufał, a iest głos Syna Bożego według człowieczeństwa.

Дв҃дъ, л҃.

Въ конецъ, йзбавленїѧ.

1. Na koniec, Psalm Dawidowi na zachwycenie.

На тѧ Гдн оупованхъ, да не постыжюсѧ во вѣкъ: правдою твоею йзбави мѧ и йзми мѧ.

W tobiem Penie nadzieię miał, niech nie będę zawstydzon na wieki: w sprawiedliwości twoiey wybaw mię.

Приклони ко мнѣ оухо твое, оускори йзбавити мѧ: бѫди ми въ Бга защитителѧ, и въ домъ прибѣжища, ѥже спасти мѧ.

Nakłoń ku mnie ucha twego, pośpiefz się, abyś mię wyrwał. Bądź mi Bogiem obrońcą, y domem ucieczki, abyś mię zbawił.

Ꙗкѡ дръжава моѧ, и прибѣжище моѥ ѥси ты: и имене твоегѡ раи наставиши мѧ, и препитаеши мѧ.

Изведе́ши мѧ ѿ сѣти сеѧ, ѥюже скрыша ми: ꙗкѡ ты ѥси заштититель мои Гдн:

Къ рꙋцѣ твоѥи предложѹ дхъ мои: избавилъ мѧ ѥси Гдн Бже истины.

Возненавидѣлъ ѥси хранѧщыѧ сꙋѥты всѣтщѥ: азъ же на Гда ѹповахъ.

Возрадꙋюсѧ и возвеселюсѧ ѿ милости твоеи, ꙗкѡ призрѣлъ ѥси на смиреніе моѥ, спасълъ ѥси ѿ нꙋждъ дшꙋ мою;

Albowiem moc moia y ucieczka moia ieśteś ty: à dla imienia twego poprowadziſz mię, y wychowaſz mię.

Wywiedzieſz mię z ſidła tego, ktòre mi zakryli: boś ty ieſt obrońca móy.

W ręce twe polecam ducha mego: odkupiłeś mię Panie Boże prawdy.

Miałeś w nienawiści przeſtrzegaiące marności nadaremno. A iam w Panu nadzieię miał.

Będę ſię weſelił y radował w miloſierdziu twoim. Albowiemeś weyzrzał na uniżenie moie, wybawiłeś z potrzeb duſzę moię.

Й нѣсн менѣ затво-
рйлъ къ рѹкáхъ вра-
жйнхъ, поставилъ єсй
на пространнѣ нóзѣ
мой:

Помйлѹй мя Гдн.
ꙗкш скорблю: смятé-
ся прости҃ю о҃ко моѐ,
дѹшà моя, й ѹ҃трóба
моя.

Ꙗкш йсчезѐ къ бо-
лѣзни живóтъ мóй,
й лѣта моя къ воздых-
áнїихъ: йзнемóже ни-
щетóю крѣпость моя,
й кóсти моя смя-
тóшася.

Ѻ всѣхъ врáгъ мо-
йхъ выйхъ поношéнїе
й сосѣдомъ моймъ
зѣлѡ, й стрáхъ зна-
емымъ моймъ: видя-
щїй мя вонъ бѣжáша
ѿ менѐ.

Aniś mię zamknął
w rękach nieprzy-
iacielſkich: poſtawiłeś
na mieyſcu przeſtron-
nym nogi moie.

Zmiłuy ſię nademną
Panie, bom ieſt utra-
piony: zatrwożyło
ſię w gniewie oko
moie, dusza moia y
wnętrze moie.

Albowiem uſtał w
boleści żywot mòy,
y lata moie w wzdy-
chaniu. zemdlała w
uboſtwie ſiła moia:
y kości moie ſtrwo-
żone ſą.

Nad wſzyſtkie nie-
ptzyiacioły moie ſta-
łem ſię pośmiewi-
ſkiem y ſąſiadom mo-
im bardzo: y ſtra-
chem znaiomym mo-
im. ktòrzy mię wi-
dzieli, precz odemnie

Забѣгъ

Забе́нъ бы́хъ а́кω
мёртвъ ѿ се́рдца: бы́хъ
а́кω сосу́дъ погублёнъ.

Я́кω слы́шахъ гаж-
де́нїе мно́гихъ живу́щихъ
о́крестъ: внегда́ со-
вра́тятсѧ и́мъ вкупѣ
на мѧ, прїя́ти ду́шу
мою́ совѣщава́ша.

Азъ же на тѧ Гда́
оу́повахъ, рёхъ: ты́
е́сѝ Бг҃ъ мо́й:

Въ рука́хъ твои́ю жре́бїи
мои́: и́збави мѧ и́з
рукъ вра́гъ мои́хъ, и
ѿ гоня́щихъ мѧ.

Просвѣти́ лице́ твое́
на раба́ твоего́: спаси́
мѧ ми́лостїю твое́ю.

Гдⷭ, да не посты-

uciekli:

Jeſtem zapomniony z ſerca iako umarły, ſtałem ſię iako naczynie ſtracone:

Bom ſłyſzał łaianie mnogich mieſzkaią-cych w okolicy. w tym gdy ſię zchodzili ſpołem przeciwko mnie, odiąć duſzę moię namawiali ſię.

A iam w tobie nadzieię miał Panie: rzekłem, tyś ieſt Bogiem moim:

W ręku twoich loſy moie. wyrwiy mię z ręki nieprzyiacioł moich, y od prześladuiących mię.

Oświeć twarz twoią nad ſługą twoim, zbaw mię w miłoſierdziu twoim:

Panie niech nie będę

жа́вса, я́кш прнзва́хъ
та : да постыда́тса
нечестнвїн, и̂ сни́дѹтъ
во а̏дъ .

zawſtydzon , albo-
wiem wzywałem cię.
niech ſię za wſtydzą
niezbożni , y niech
będą prowadzeni do
piekła :

Нѣмы да бѹдѹтъ
ѹ̂стны̀ лстнвыа , гла-
го́лющыа на пра̀вдна-
го безза́коніе , горды́нек
и̂ ѹ̂нничиже́нїемъ .

Niech zaniemieią
uſta zdradliwe, ktòre
mòwią nieprawość
przeciw ſprawiedli-
wemu w pyſze y w
powieraniu .

Ко́ль мно́гое мно-
жество бла́гости твоеа̀
Гдн! ю̏же скры́лъ е̂сн
бо́ющымса тебѣ̀, со-
дѣ́лалъ е̂сн ѹ̂повающ-
щымъ на та̀, пре́д
сы́ны человѣ́ческимн :

Jakoż wielkie mnò-
ſtwo ſłodkości twey
Panie, ktòrąś zakrył
boiącym ſię ciebie .
ſprawiłeś tym, ktòrzy
nadzieię maią w to-
bie, przed obliczno-
ścią ſynow ludzkich .

Скры́еши и̂хъ въ
та́йнѣ лица̀ твоегѡ̀ ѿ
мате́жа человѣ́ческа,
покры́еши и̂хъ въ кро́вѣ
ѿ прерѣка́нїа а̂зы́къ .

Zakryieſz ie w za-
kryciu oblicza twego
od zamieſzania ludz-
kiego , zaſłonisz ie w
namiecie twoim od
przeciwieńſtwa ięzy-

Блгословѐнъ

Благослове́нъ Гдь, ꙗ́кѡ оу́дивѝ ми́лость свою́ во гра́дѣ ѡ҃гражде́нїи.

Kow.

Błogosławiony Pan: że dziwne okazał miłosierdzie swe na demną w mieście obronnym.

А́зъ же рѣ́хъ во и҃зступле́нїи мое́мъ: ѡ҃вержѐнъ е́смь ѡ҃ лица́ ѻ҃чію твоє́ю: сегѡ́ ра́ди оу҃слы́шалъ е́сѝ гла́съ моли́твы мое́м, внегда́ воззва́хъ къ тебѣ́.

A iam mówił w zadumieniu umysłu mego, iestem odrzucon od oblicznośći oczu twoich. przetoś wysłuchał głos modlitwy moiey, gdym wołał do ciebie.

Возлюби́те Гда всѝ преподо́бнїи е́гѡ: ꙗ́кѡ и҃стины взыска́етъ Гдь, и҃ воздае́тъ и҃зли́шество творя́щымъ гордыню.

Miłuycie Pana wszyscy święci iego: albowiem Pan będzie szukał prawdy, y odda obficie czyniącym pychę.

Мужа́йтеся, и҃ да крѣпи́тся се́рдце ва́ше, всѝ оу҃пова́ющїи на Гда.

Mężnie czyńcie, à niech się posili serce wasze, wszyscy, ktòrzy nadzieię macie w Panu.

Ѱ а л о м ъ.

ѧа.

Дв҃д҃, р҃а҃зѹма.

Бл҃же́нн и҃хже ѿста́вишасѧ безако́нїѧ, и҃ и҃хже прикры́шасѧ гр҃сі.

Бл҃же́нъ мѹ́жъ, є҆мѹ́же не вмѣни́тъ Гд҃ь гр҃ха́, нижѐ е҆́сть во ѹ҃стѣ́хъ є҆гѡ́ ле́сть.

Ꙗ҃кѡ ѹ҃мо́лча́хъ, ѡ҃ве́тша́ша ко́сти мо́ѧ, ѿ є҆́же зва́ти мѝ вє́сь де́нь:

Ꙗ҃кѡ де́нь и҃ но́щь ѿтѧготѣ́ на мнѣ́ рѹ́ка твоѧ́, возвратѝхсѧ на стра́сть, є҆гда́ ѹ҃нзѐ мѝ зѣ́

PSALM, XXXI.

U Zydów 32.

Błogosławi Prorok człowieka tego, który dostaie grzechow odpuszczenia, a przez coby ich miał dostać, zaraz opisuie.

Samemu Dawidowi wyrozumienie.

Błogosławieni, których odpuszczone są nieprawości: y których zakryte są grzechy.

Błogosławiony mąż, któremu Pan nie poczytał grzechu, ani iest w duchu iego zdrada.

Jżem milczał, zastarzały się kości moie, gdym wołał cały dzień.

Bo we dnie y w nocy ociężała nademną ręka twoia, nawrociłem się w nędzy

zé мн

зе́мли тёрнъ.

Беззако́ніе моѐ познáхъ, и̑ грѣхà моегѡ̀ не покры́хъ: рѣ́хъ, и̑сповѣ́мъ на мà беззако́ніе моѐ Гⷭ̀и: и̑ ты̀ ѡ̑ста́вилъ є̑сѝ нечести́е сэ́рца моегѡ̀.

За тѡ̀ помо́лится къ тебѣ̀ всѧ́къ преподо́бный во вре́мя бл҃гопотре́бно: о́бачѐ въ потопѣ̀ во́дъ мно́гихъ къ немѹ̀ не приближа́тсѧ.

Ты̀ є̑сѝ прибѣ́жище моѐ ѿ скорбе́й ѡ̑бдержа́щихъ мя: ра́дость моя̀, и̑зба́ви мà ѿ ѡ̑бы́шедшихъ мà.

Вразумлю́ тя, и̑ наста́влю

moiey, gdy tkwi ciernie.

Grzech moy oznaymiłem tobie: à nieſprawiedliwości moiey nie krylem. rzekłem, wyznam przeciwko ſobie nieſprawiedliwość moię Panu: à tyś odpuścił niezbożność grzechu mego.

Dla tego będzie ſię modlił do ciebie wſzelki święty czaſu pogodnego. wſzakże w potopie wòd mnogich do niego ſię nie przybliżą.

Tyś ieſt ucieczka moia od utrapienia, ktòre mię ogarnęło: radości moia wyrwiy mię od tych, ktòrzy mię oblegli.

Dam tobie rozum,

наста́влю

наста́влю тѧ̀ на пу́ть сей́, въ о́нь же пои́деши: оу́тверждѫ̀ на тѧ̀ о́чи моѝ.

Не бу́дите я́ко конь ѝ мѣ́скъ, ѝмже нѣ́сть ра́зума: бродда́ми ѝ оу́здою че́люсти ѝхъ востя́гнеши, не приближа́ющихсѧ к' тебѣ̀.

Мно́зи ра́ны грѣ́шному: оу́повающаго же на Гда̀ мило́сть о̀бы́детъ.

Весели́тесѧ о̀ Гдѣ̀, ѝ ра́дуи́тесѧ пра́ведни, ѝ хвали́тесѧ всѝ пра́ви сердцы́мъ.

y nauczę cię ná drodze tey, ktòrą poydziesz: umocnię nad tobą oczy moie.

Nie bądźcież iako koń y muł, ktòrzy nie maią rozumu. uzdą y wędzidłem ściśniy czeluści tych, ktòrzy się nie przybliżaią do ciebie.

Sila biczow na grzesznika: à maiącego nadzieię w Panu, miłosierdze ogarnie.

Weselcie się w Panu, y raduycie się sprawiedliwi: à chlubcie się wszyscy prawego serca.

Кѳ҃ісма, ѳ҃.

Ѱа́лома.

Дв҃дово, мв҃.

PSALM, XXXII.

U Zydòw 33.

Upomina Prorok, aby

ни надписа̀нъ

не надпісанъ оу ебре́й.

Ра́дуйтеся пра́вїи о̃ Гдѣ: пра́вымъ подоба́етъ похвала.

Исповѣ́дайтеся Гдеви въ гу́слехъ, во псалти́ри десятостру́нномъ по́йте є́мꙋ:

Воспо́йте є́мꙋ пѣ́снь но́вꙋ, до́брѣ по́йте є́мꙋ со воскліца́нїемъ.

Я́кш пра́во сло́во Гдне, и̃ всѧ̀ дѣла̀ є́гѡ̀ въ вѣ́рѣ:

Лю́битъ мл҃тиню и̃ сꙋ́дъ Гдь, ми́лости Гдни и̃спо́лнь земля̀.

Сло́вомъ Гдннмъ нб҃са̀ оутвержда́шасѧ, и̃

wierni Pańscy za wielkie a boyne dobrodzieystwa, chwałę y dzięki iemu czynili.

Psalm Dawydowy.

Weselcie się sprawiedliwi w Panu: prawym przystoi chwała.

Wyznawaycie Panu na cytrze: graycie mu na instrumencie o dziesięciu stronach.

Spiewaycie mu pieśń nową, dobrze mu graycie w krzyczeniu.

Albowiem prawe iest słowo Pańskie, y wszystkie sprawy iego w wierności.

Miłuie miłosierdzie y sąd: miłosierdzia Pańskiego pełna iest ziemia.

Słowem Pańskim niebiosa utwierdzone

аѯомъ оу̑стъ є̑гѡ̀ вса̀ сила̀ и̑хъ :

Собира́й а̑кѡ мѣхъ во́ды морскі́а , полага́й въ сокро́вищіахъ бе́здны .

Да оу̑боя́тсѧ Га̑а вса̀ земла̀ , ѿ негѡ́же да подви́жѫтсѧ всѝ живѫщіи̑ по вселе́нне́й :

Я̑кѡ то́й речѐ , и̑ бы́ша : то́й повелѣ̀ , и̑ созда́шасѧ .

Га̑ь разоря́етъ сове́ты язы́ковъ , ѿмета́етъ же мы́сли люде́й , и̑ ѿмета́етъ сове́ты кнѧзе́й .

Сове́тъ же Га̑нь во вѣ́къ пребыва́етъ , помышле́нія сэ̑рца є̑гѡ̀ въ ро́дъ и̑ ро́дъ .

są: à duchem uſt iego wſzyſtka moc ich .

Zgromadzaiąc iako w ſkorzanym worze wody morſkie : kładąc w ſkarby przepaści .

Niech ſię boi Pana wſzyſtka ziemia : à przed nim niech ſię wzruſzą wſzyſcy mieſzkaiący na świecie .

Albowiem on rzekł, y uczynione ſą : on rozkazał , à ſtworzone ſą .

Pan rozpraſza rady narodow : à wniwecz obraca myśli ludzkie, y odmiata rady xiążęce .

A rada Pańſka trwa na wieki : myśli ſerca iego od narodu do narodu .

Блженъ языкъ, емуже есть Гдь Бгъ егѡ, людіе, яже избра въ наслѣдіе себѣ.

Błogosławiony naród, którego iest Pan, Bóg iego: lud, który obrał za dziedzictwo sobie.

Съ небесе призрѣ Гдь, виждь всѣ сыны человѣческія.

Poyźrzał Pan z nieba: uyźrzał wszystkie syny ludzkie.

Ѿ готованагѡ жилища своегѡ призрѣ на всѣ живущыя на земли:

Z nagotowanego mieszkania swego poyźrzał na wszystkie, którzy mieszkaią na ziemi.

Создавый на единѣ сердца ихъ, разумѣвай на всѣ дѣла ихъ.

Który uformował kazde z osobna serca ich: który rozumie wszystkie ich sprawy.

Не спасается царь многою силою, и исполинъ не спасется многожествомъ крѣпости своея:

Nie bywa wybawion Król przez wielką moc: a olbrzym nie będzie wybawion wielkością siły swoiey.

Ложь конь во спасеніе, во многожествѣ же силы своея не спасется

Omylny koń ku wybawieniu: a w obfitości mocy swoiey

сѣтсѧ.

Сѣ о҃чи гдни на боѧщыѧсѧ ѥгѡ, оу҃повáющыѧ на мúлость ѥгѡ:

Ѝзбáвити ѿ смéрти дꙋшы и҃хъ, и҃ препитáти ѧ҃ въ глáдѣ.

Дꙋшá же нáша чáстъ гдá, ꙗ҃кѡ помóщникъ и҃ защúтитель нáшъ ѥ҃сть:

Ꙗ҃кѡ ѡ҃ нéмъ возвеселúтсѧ сéрдце нáше, и҃ бо и҃мѧ стóе ѥгѡ оу҃повáхомъ.

Бꙋди гди мúлость твоѧ҃ на нáсъ, ꙗ҃коже оу҃повáхомъ на тѧ҃.

nie będzie wybawion.

Oto oczy Pańskie nad boiącemi się go: y nad temi, ktòrzy nadzieię maią w miłosierdziu iego.

Aby wyrwał od śmierci duszę ich: y żywił ie w głodzie.

Dusza nasza znosi Pana: bo iest pomocnikiem y obrońcą naszym.

Albowiem w nim się rozweseli serce nasze: a w imieniu iego świętym mieliśmy nadzieię.

Niechay będzie miłosierdzie twoie Panie nad nami, iakośmy nadzieię mieli w tobie.

Ѱ А Л О М Ъ .

Дв҃д҃ , л҃г.

внегдà и҃змѣнѝ лицѐ своѐ пред҃ Авíмелíхомъ, и҃ ѿпꙋстѝ є҃гѡ , и҃ ѿи́де .

Бл҃гословлю̀ Г҃да на всѧ́кое вре́мя, выну̀ хвала̀ є҃гѡ̀ во ꙋ̑стѣ́хъ мои́хъ :

Ѡ Г҃дѣ похва́лится дꙋша̀ моя̀ : да ꙋ̑слы́шатъ кро́тцыи, и҃ возвеселя́тся .

Возвели́чите Г҃да со мно́ю , и҃ вознесе́мъ и҃́мя є҃гѡ̀ вкꙋпѣ̀ .

Взыска́хъ Г҃да , и҃ ꙋ̑слы́ша мя, и҃ ѿ всѣ́хъ скорбе́й мои́хъ и҃зба́ви

PSALM , XXXIII .

U Żydów , 34.

Pociecha w tym Psalmie wielka y boyna ludziom w kłopocie a w frasunku będącym, aby się Panem cieszyli , a od niego pomocy, ratunku y pociechy pewną nadzieią czekali .

1. Dawidowi . kiedy odmienił twarz swoię przed Abimelechem, opuścił go y odszedł .

Będę błogosławił Pana na każdy czas, zawżdy chwała iego w uściech moich.

W Panu się chlubić będzie dusza moia : niechay słyszą cisży , a niech się weselą .

Wielbcie Pana ze mną , a wywyższaymy imię iego społecznie .

Szukałem Pana, y wysłuchał mię : y ze wszech utrapienia

мя

ма.

Приступи́те къ немꙋ̀ и̃ просвѣти́тесѧ, и̃ ли́ца ва́ша не постыдя́тсѧ.

Сі́и ни́щїй воззва̀, и̃ Гдь оу̃слы́ша и̃, и̃ ѿ всѣ́хъ скорбе́й є̃гѡ̀ спасѐ и̃.

Ѡ̃полчи́тсѧ а̃гг҃лъ Гн̃ь о̃крестъ бои́щихсѧ є̃гѡ̀, и̃ и̃зба́витъ и̃хъ.

Вкꙋси́те и̃ ви́дите, я̃кѡ бла́гъ Гдь: блаже́нъ мꙋ́жъ, и̃же оу̃пова́етъ на́нь.

Бо́йтесѧ Гда̀ всѝ ст҃и́и є̃гѡ̀: я̃кѡ нѣ́сть лишє́нїѧ боя́щымсѧ є̃гѡ̀.

Бога́тїи ѡ̃бни́ща́ша и̃ взалка́ша: взыска́ющїи же Гда̀ не

moich wyrwał mię.

Przyſtąpcie do niego, a oświecaycie ſię: a oblicza waſze nie będą zawſtydzone.

Ten ubogi wołał, a Pan go wyſłuchał: y ze wſzyſtkich uciſkow iego wybawił go.

Wpuści Anioł Pański w około boiących ſię go: y wyrwie ie.

Skoſztuycie, a obaczcie, iż ſłodki ieſt Pan: błogoſławiony mąż, ktòry w nim ma nadzieię.

Bòycie ſię Pana wſzyſcy święci iego: bo niemaſz niedoſtatku boiącym ſię go.

Bogacze niedoſtatek cierpieli y łaknęli: lecz ſzukaiącym Pa-

 нишáтсѧ

лишáтсѧ всѧкагѡ
бл҃га .

Пр҃ïидúте чáда , послýшайте мнѣ , стрáхꙋ
Г҃дню навчꙋ вáсъ .

Кто̀ є́сть человѣкъ
хотя́й живóтъ , любя́й
днѝ вúдѣти бл҃ги ?

Оу҃клержѝ ѧ҃зы́къ твóй
ѿ злà , и҃ оу҃стнѣ твоѝ
є́же не глагóлати
льстѝ :

Оу҃клонисѧ ѿ злà , и҃
сотворѝ бл҃го : взыщѝ
мира , и҃ поженѝ и҃ .

О҃чи Г҃дни на прáвед-
ныѧ , и҃ оу҃ши є́гѡ̀ въ
молúтвꙋ и҃́хъ :

Лицé же Г҃дне на
творя́щыѧ злà , є́ж
потребúти ѿ землѝ пá-
мять и҃́хъ .

na żadnym dobrym
nie będzie zchodziło .

Pòdźcie ſam ſyno-
wie . ſłuchaycie mię :
boiaźni Pańſkiey na-
uczę was .

Ktòry ieſt człowiek ,
ktòry chce żywota :
pragnie dni dobrych
widzieć .

Strzeż ięzyka twego
od złego , a uſta twoie
niech nie mòwią
zdrady .

Odwròć ſię od zle-
go , a czyń dobrze :
ſzukay pokoiu , a
ścigay go .

Oczy Pańſkie nad
ſprawiedliwemi : a
uſzy iego na prozby
ich .

A twarz Pańſka nad
czyniącemi źle : aby
wygładził z ziemi
pamiątkę ich .

Воззва́ша пра́вїи , и Гдь оуслы́ша и́хъ , и ѿ всѣ́хъ скорбе́й и́хъ и́зба́ви и́хъ ,

Бли́зъ Гдь сокрꙋше́нныхъ се́рдцемъ , и́ смире́нныя а́хомъ спасе́тъ .

Мно́ги скѡ́рбы пра́веднымъ , и́ ѿ всѣ́хъ и́хъ и́зба́витъ а́ Гдь .

Храни́тъ Гдь всѣ́ кѡ́сти и́хъ , ни є́дина ѿ ни́хъ сокрꙋши́тсѧ .

Сме́рть грѣшникѡвъ лю́та́ , и́ ненави́дѧщїи пра́веднаго прегрѣша́тъ :

И́зба́витъ Гдь дꙋшы рабъ свои́хъ , и́ не прегрѣша́тъ вси́ оупова́ющїи на него́ .

Wołali ſprawiedliwi , a Pan ie wyſłuchał: y ze wſzech uciſkow ich wyſwobodził ie .

Bliſki ieſt pan tym, ktòrzy ſą utrapionego ſerca : y zbawi pokorne w duchu .

Mnogie uciſki ſprawiedliwych: a z tych wſzyſtkich Pan ie wybawi .

Strzeże Pan wſzyſtkich kości ich : iedna z nich ſię nie ſkruſzy.

Smierć grzeſznikow naygorſza , a ktòrzy nienawidzą ſprawiedliwego , zgrzeſzą .

Pan odkupi duſzę ſług ſwoich : a nie zgrzeſzą wſzyſcy , ktòrzy w nim nadzieię maią .

Псалмъ.

Давидъ, ла.

PSALM, XXXIV.

U Zydòw, 35.

Psalm ten nieśie proroctwo o męce Chrystusowey, a iest głos Pana Chrystusa na Zydy ciążącego, a o pomstę wołaiącego dla ich przeokrutnego sprzeciwienia.

I Samemu Dawidowi.

Суди Гди обидящыма ма: поборѝ борющыма ма.

Oſądź Panie ſzkodzące mię, zwalcz walczące przeciwko mnie.

Пріими оружіе и щитъ, и востани въ помощь мою:

Porwiy bròń y tarczą: a powſtań mi na pomoc.

Изсвони мечь и заключи сопротивъ гонящихъ ма: рцы души моей: спасеніе твое есмь азъ.

Dobądź miecza, y zawrzyi przeciwko tym, co mię prześladuią: rzecz duſzy moiey: iam ieſt zbawieniem twoim.

Да постыдятся и посрамятся ищущіи души мою: да возвратятся вспять, и постыдятся мыслящіи

Niech będą zawſtydzeni y zeſromoceni ſzukaiący duſzy moiey. niech ſię cofną nazad, y niech będą

мн зла

мѝ слáвѫ.

zelżeni myślący mi źle.

Да бýдýтъ ꙗ́кѡ прáхъ прéдъ лицéмъ вѣ́тра, и áггл҃ъ Гд҃нь ѿскорбля́ѧ и҃хъ:

Niechay będą iako proch przed wiatrem: a Anioł Pański niechay ie uciśnie.

Да бýдетъ пýть и҃хъ тмà и̑ ползокъ, и̑ áггл҃ъ Гд҃нь погонля́ѧй и҃хъ.

Niech będzie droga ich ciemnością y ślizawką: a Anioł Pański niechay ich goni.

Ꙗ́кѡ тщ҃не скры́ша мн҃ сѣ́ти сво҃ѧ: всýе поносúша дýшн моéй.

Albowiem bez przyczyny kryli na mię zatracenie sidła swego: niesłusznie urągali duszy moiey.

Да прїи́детъ е҃мꙋ̀ сѣ́ть, ю҃же не вѣ́сть, и̑ ловúтка, ю҃же скры́, да ѡ҃бúметъ и̑, и̑ въ сѣ́ть да впадéтъ въ ню̀.

Niechayże nań przyidzie sidło, o którym nie wie, a ułowienie, które zakrył, niechay go poima: y niechay w onoż sidło wpadnie.

Дýша́ же моѧ̀ возрáдýетсѧ ѡ҃ Гд҃ѣ, возвеселúтсѧ ѡ҃ спасéнїи е҃гѡ̀.

A dusza moia rozraduie się w Panu: y ukocha się w zbawieniu iego.

Всѧ̀

Вся̀ кꙋ́сти моя̀ рекꙋ́тъ: Гдⷭ̀и Гдⷭ̀и, кто̀ подо́бенъ тебѣ̀? и҃збавля́ѧй ни́щꙗ и҃з рꙋ́кꙋ крѣпчи́шихъ є҃гѡ̀, и҃ ни́щꙗ и҃ ꙋбо́гаго ѿ расхища́ющихъ є҃гѡ̀.

Wszyſtkie kości moie rzekną: Panie, ktoż podobien tobie? wyrywaiąc chudzinę z ręki mocnieyſzych nadeń: niedoſtatecznego y ubogiego od drapieżcow iego.

Воста́вше на мѧ̀ свидѣ́телє непра́ведніи, ꙗ҆́же не вѣ́дѧхъ, вопрошахꙋ мѧ̀.

Powſtawſzy świadkowie fałſzywi, pytali mię, czegom nie wiedział.

Воздаю́ша мн ꙁлꙋ́ка́ѧ вое҃́ бла́гаѧ, и҃ безча́дїе дꙋ́шн мое҃́и.

Oddawali mi złe za dobre, niepłodność duſzy moiey.

А҆́зъ же, внегда̀ они́ стꙋ́жа́хꙋ мн̀, ѡ҃блача́хсѧ во вре́тищє, и҃ смиря́хъ постомъ дꙋ́шꙋ мою̀, и҃ моли́тва моя̀ въ нѣ́дра мое҃̀ возврати́тсѧ:

A ia, gdy mi ſię przykrzyli, obłoczyłem ſię w włoſienicę, korzyłem poſtem duſzę moię: a modlitwa moia do nadra mego ſię wróci.

Ꙗ҆́кѡ бли́жнемꙋ, ꙗ҆́кѡ бра́тꙋ на́шемꙋ, та́кѡ ꙋгожда́хъ: ꙗ҆́кѡ пла́ча и҃ сѣ́тꙋѧ, та́кѡ

Jako bliźniemu, y iako bratu naſzemu takem dogadzał: iako żaluiący y ſmęcący

сми́рѧхсѧ.

И на мѧ̀ возвесели́шасѧ и̑ собра́шасѧ: собра́шасѧ на мѧ̀ ра́ны, и̑ не позна́хъ: раздра́ни́шасѧ, и̑ не у̑мини́шасѧ.

Искуси́ша мѧ̀, поражни́ша мѧ поражне́нїемъ, поскрежета́ша на мѧ̀ зубы̀ свои́ми:

Гд̑и, когда̀ у̑зрищи̑ у̑стро́и̑ душу̀ мою̀ ѿ злодѣ́йствъ и̑̀хъ, ѿ ле́въ є̑диноро́дную мою̀.

И̑сповѣ́мсѧ тебѣ̀ въ цр̑кви мно́зѣ, въ лю́дехъ та́жцѣхъ восхвалю́ тѧ.

Да не возра́дуютсѧ ѿ мнѣ̀ враждующїи мнѣ непра́ведно. ненави́-

się, takem się kòrzył.

Yweselili się przeciwko mnie, y zchadzali się: zgromadziły się na mię bicze, a nie wiedziałem.

Rozerwali się, a nie żałowali, kusili mię, szydzili ze mnie szyderstwem, zgrzytali na mię zębami swemi.

Panie, kiedy weyźrzysz? przywróć duszę moię od złości ich, ode lwow iedynaczkę moię.

Będęć wyznawał w kościele wielkim, między ludem ogromnym będę cię wysławiał.

Niech się nie weselą ze mnie, którzy mi się nie sprawiedliwie

дѧщїи

дѧщїи мѧ тщне, и по-
мизáющїи óчима.

Ꙗкш мнѣ оубш
мирнаѧ глагóлахѫ, и
на гнѣвъ лéсти по-
мышлáхѫ.

Разширíша на мѧ
оустà своѭ, рѣша:
бл҃гоже бл҃гоже, ви-
дѣши óчи нáши.

Вúдѣлъ éси гд҃и, да
не премолчиши: гд҃и
не ѿступи ѿ менè.

Востáни гд҃и, и
конмù сѫдù моемѹ,
Бже мóй, и гд҃и мóй,
на прю мою.

Сѫдú ми гд҃и по
прáвдѣ твоéй, гд҃и
Бже мóй, и да не
возрáдѫются ѿ мнѣ.

Да не рекѫтъ въ

sprzeciwiaią: ktòrzy
mię darmo w niena-
wiści maią, a mrugaią
oczyma.

Bo zemną w praw-
dzie spokoynie mó-
wili: a w gniewie
ziemskim mowiąc,
zdrady myślili.

Y rozdarli na mię
gęby swoie: mòwiąc,
hey! ehey! oglądalyć
oczy nasze.

Widziałeś Panie,
nie milcz: Panie nie
odchodź odemnie.

Powstań, a pilnuy
sądu mego: Boże
mòy, Panie mòy,
sprawy moiey.

Sądź mię według
sprawiedliwości two-
iey Panie Boże mòy:
a niech się nie weselą
nademną.

Niechay nie mòwią

сéрцáхъ

сѣрцѣ́хъ свои́хъ : благоже ! благоже ! дꙋшѝ на́шей : нижѐ да рекꙋ́тъ , пожро́хомъ его̀ .

w ſercach ſwoich : ehey ! ehey ! daſzy naſzey : y niech nie mòwią , pożarliśmy go .

Да постыда́тсѧ и̑ посра́мятсѧ вкꙋпѣ̀ ра́дꙋющїисѧ зла́ꙋмъ мои́мъ : да ѡ̑блекꙋ́тсѧ въ стꙋдъ и̑ сра́мъ велерѣ́чꙋющїи на мѧ̀ .

Niech będą zawſtydzeni y pohańbieni ſpołem ci, ktòrzy ſię weſelą ze złego moiego , niechay będą obleczeni w hańbę y w ſromotę ci, ktòrzy wielkie rzeczy mòwią przrciwko mnie.

Да возра́дꙋютсѧ и̑ возвесела́тсѧ хота́щїи пра́вды моеѧ̀ : и̑ да рекꙋ́тъ вы́нꙋ : да возвели́читсѧ Гдь , хота́щїи ми́ра рабꙋ̀ его̀ .

Niech ſię raduią y weſelą , ktòrzy chcą ſprawiedliwości moiey , y niech mòwią zawzdy : niechay będzie uwielbiony Pan , ktòrzy pragną pokoiu ſługze iego .

И̑ ѧ̑зы́къ мо́и поꙋ́читсѧ пра́вдѣ твое́и , весь де́нь хвалѣ̀ твое́и .

A ięzyk mòy będzie rozmyślał ſprawiedliwość twoię , cały dzień chwałę

Ѱ҃лома҃.

л҃е.

Въ конецъ о҃троковъ Гдню Двдв.

twoie.

PSALM, XXXV.

U Zydów 36.

Okazuie, że nam ludziom wszystko złe, samemu Panu Bogu wszystko dobre ma bydź przypisano. Dwoiakie też grzeszniki, iedne z niewiadomości, druge z uporu opisuie, mówiąc.

1 Nakoniec sludze Pańskiemu samemu Dawidowi.

Глаго́летъ прѣзззаконный согрѣша́ти въ себѣ: нѣсть стра́ха Бжїа пред̀ о҃чи́ма є҃гѡ.

Rzekł niesprawiedliwy, aby grzeszył, sam w sobie: niemasz boiaźni Bożey przed oczyma iego.

Ꙗко оу҃льсти҃ пред̀ ни́мъ ѡ҃брѣсти҃ беззако́нїе своѐ, и҃ возненави́дѣти.

Albowiem zdradliwie czynił przed oblicznoścįą iego: aby się nalazła nieprawość iego od nienawidzenia,

Глаго́лы оу҃стъ є҃гѡ беззако́нїе и҃ лесть: не

Słowa ust iego nieprawość y zdrada: nie

восхотѣ

восхотѣ разумѣти	chciał rozumieć, aby
є҃же оу҃блажи́ти.	dobrze czynił.
Беззако́ніе помы́сли	Nieprawość rozmy-
на ло́жи своє́мъ:	ślał na łożu swoim,
предста́ всѣ́комъ пу́ти	stał przy wszelkiey
нела́зъ, ѡ҃ зло́бѣ же	drodze niedobrey, a
не негодова́.	złości nie miał w nie-
	nawiści.
Г҃и на нб҃сѣ ми́лость	Panie w niebie mi-
твоя́, и҃ и҃стина твоя́	łosierdzie twoie: a
до о҃бла́къ:	prawda twoia aż do
	obłokow.
Пра́вда твоя́ а҃кѡ	Sprawiedliwość two-
го́ры бж҃ія, сѹ́ды	ia iako góry Boże:
твоя́ бе́здна мно́га:	sądy twoie przepaść
человѣ́ки и҃ ско́ты спа-	wielka. ludzie y by-
се́ши Г҃и.	dlęta zbawisz Panie.
А҃кѡ оу҃мно́жилъ є҃сѝ	Jakoś rozmnożył
ми́лость твою́ Бж҃е:	miłosierdzie twoie
сы́нове же человѣ́чстїи	Boże: a synowie
въ кро́вѣ крилъ твоє́ю	ludzcy w zasłonie
надѣ́ются а҃мѹ́тъ.	skrzydeł twoich na-
	dzieię mieć będą.
Оу҃пїю́тся ѿ тѹ́ка до́мѹ	Będą upoieni hoy-
твоєгѡ, и҃ пото́комъ	nością domu twego:
сла́дости твоея́ на-	y strumieniem rosko-

поишн

поíшн мѧ.

Ꙗкш оу̀ тебѣ̀ íстóчникъ живота̀, во свѣтѣ твоíмъ оу̀зрíм свѣтъ.

Пробáви мíлость твою̀ вѣдýщымъ тѧ̀, ѝ прáвдý твою̀ прáвымъ сéрдцемъ.

Да не прíи́детъ мнѣ̀ ногà горды́ни, ѝ рýкà грѣ́шнича да не подви́житъ менé.

Тáмш падóша всѝ дѣлáющіи беззакóніе: ѝзринове́ни бы́ша, ѝ не возмóгóтъ стáти.

Ѱ А Л О М Ъ,

Дв҃д, л҃с.

szy twoiey napoiſzie.

Albowiem u ciebie ieſt zdròy żywota: a w światłości twoiey oglądamy światłość.

Rościągniy miłoſierdzie twoie nad temi, ktòrzy cię znaią: y ſprawiedliwość twoię nad temi, ktòrzy ſą prawego ſarca.

Niech mię nie nadchodzi noga pychy: a ręka grzeſznego niech mię nie poruſza.

Tam upadli, ktòrzy czynią nieprawość: wygnani ſą, ani ſię mogli oſtać.

PSALM, XXXVI.

U Zydòw 37.

Upomina Prorok, aby człowiek dobry bacząc

złośliwego, tu na wſzem fortunnego, a zaś cnotliwego bydź w uniżeniu, tym ſię nie gorſzył, ani rozpaczał. Bo to rzeczy doczesne, a barzo odmienne.

1. Pſalm ſamemu Dawidowi.

Не ревнꙋй лꙋкавнꙋющымъ, нижѐ завиди творя́щымъ безззако́нїе.

Занѐ ꙗ́кѡ трава̀ скоро́ и҃зсо́хнꙋтъ, и ꙗ́кѡ сѣ́нїе зла́ка скоро́ ѿпадꙋтъ.

Ѹповáй на Гдá, и творѝ благостыню, и населѝ зе́млю, и ѹпасéшися къ богáтствѣ є́ѧ̀.

Наслади́ся Гдéви, и да́стъ тѝ прошéнїя сéрца твоегѡ̀.

Ѻ҃крый ко Гдꙋ пꙋть твóй, и ѹповáй на негѡ̀: и тóй сотво-

Nie obruſzay ſię dla złośliwych: ani zayźrzyi czyniącym nieprawość.

Albowiem iako trawa prędko uwiędną: a iako liście ziela wnet opadną.

Miey nadzieię w Panu, a czyń dobrze: y mieſzkay na ziemi, a będzieſz ſię karmił iey bogactwy.

Kochay ſię w Panu, y da tobie prośby ſarca twego.

Obiaw Panu drogę twoię, a miey nadzieię w nim: a on uczy-

рѝтъ :

И ѝзведе́тъ а̑ко свѣ́тъ пра́вдꙋ твою̀, и сꙋдбꙋ твою̀ а̑ко полꙋдне.

Повинѝсѧ Гдеви, и оу̑молѝ є̑го̀. не ревнꙋй спѣ́ющемꙋ въ пꙋтѝ свое́мъ, человѣ́кꙋ творя́щемꙋ законопрестꙋпле́нїе.

Преста́ни ѿ гнѣ́ва, и ѡ̑ста́ви я̑рость: не ревнꙋй, є́же лꙋка́вноватн,

Зенѐ лꙋка́внꙋющїи потребя́тсѧ: терпя́щїи же Гда, тѝи наслѣ́дятъ зе́млю.

И є́щѐ ма́лѡ, и не бꙋдетъ грѣ́шника: и взы́щеши мѣ́ста є̑гѡ̀, и не ѡ̑бря́щеши.

ni.

Y wywiedzie iako światłość ſprawiedliwość twoię: a ſąd twòy iako południe.

Bądz poddany Panu: a módl ſię mu. nie obruſzay ſię dla tego, ktòremu ſię ſzczęści na drodze iego: dla człowieka czyniącego nieſprawiedliwości.

Przeſtań gniewu, a opuść zapalczywość: nie obruſzay ſię, abyś miał źle czynić.

Albowiem ktòrzy źle czynią, będą wykorzenieni: lecz znoſzący Pana, ci odziedziczą ziemię.

Y ieſzcze mało, aż ci nie będzie złośnika: y będzieſz ſzukał mieyſca iego, a nie naydzieſz.

Кро́тцыи же насл҃ѣ-
да́тъ зе́млю, и̑ насла-
да́тсѧ ѡ̑ мно́жествѣ
ми́ра.

Назира́етъ грѣшный
пра́вѣднаго, и̑ поскре-
же́щетъ на́нь зꙋбы̀
свои́ми:

Гдь̀ же посмѣ́ѣтсѧ
ѥ́мꙋ̀, занѐ прозира́-
етъ, ꙗ̀кѡ прїи́детъ
де́нь ѥ́гѡ̀.

Ме́чь и̑звлеко́ша грѣ-
шницы, напряго́ша
лꙋ́къ свои́̆, низло-
жи́ти оу̑бо́га и̑ ни́ща,
заклá́ти пра́выа сер̀а-
цемъ:

Ме́чь и̑́хъ да кни́детъ
къ ср̀ца̀ и̑́хъ, и̑ лꙋ́цы
и̑́хъ да сокрꙋша́тсѧ.

Лꙋ́чше ма́лое пра́вникꙋ̀,
па́че бога́тства грѣш-

Ale ciſzy odziedzi-
czą ziemię, y kochać
ſię będą w wielkości
pokoiu.

Będzie podſtrzegał
złośnik ſprawiedliwe-
go, y będzie nań
zgrzytał zębami ſwe-
mi.

Ale Pan będzie ſię
śmiał z niego: albo-
wiem upatruie, że
przyidzie dzień iego.

Miecza dobyli grze-
ſznicy, naciągnęli
łuk ſwòy. aby po-
razili ubogiego y nie-
doſtatecznego: aby
pomordowali ludzie
prawego ſerca.

Miecz ich niech
wniydzie w ſerca ich:
a łuk ich niech ſię
złamie.

Lepſza ieſt trocha
ſprawiedliwego, niźli

ныхъ многа.

Занѣ мышцы грѣшныхъ сокрушатся, оутвержда́етъ же пра́ведныя Гдь.

Вѣсть Гдь пути непоро́чныхъ, и достоя́нїе ихъ во вѣкъ бу́детъ:

Не постыда́тся во вре́мя лютое, и во дни́хъ гла́да насы́тятся. Ꙗкш грѣшницы погибнутъ:

Врази́ же Гдни, кбпнш прослáвитися и́мъ, и возне́стися, и́счезáюще ꙗкш дымъ и́счезо́ша.

Зае́млетъ грѣшный, и не возврати́тъ, пра́вый же ще́дритъ, и даси́тъ.

Ꙗкш бл҃гословя́щїи

wielkie bogactwa grzeſznych.

Albowiem ramiona grzeſznikow połamią ſię, a ſprawiedliwe Pan potwierdza.

Zna Pan dni niepokalanych: a dziedzictwo ich na wieki będzie.

Nie będą zawſtydzeni w zły czas: y w dni głodu będą naſyceni: albowiem grzeſznicy zaginą.

A nieprzyiaciele Pańſcy ſkoro będą uczczeni y wynieſieni: uſtawaiąc, iako dym uſtaną.

Będzie pożyczał grzeſznik, a nie zapłaci: ale ſprawiedliwy zmiłuie ſię y da.

Albowiem błogoſła-

ęrѣ

его̀ наслѣдятъ зе́млю, | wiący go, odziedzy-
кленовщїи же его̀ по- | czą ziemię: ale zło-
требятсѧ. | rzeczący mu, za-
| giną.

Ѡ Гдⷭ стꙋпы̀ | Przed Panem poſtę-
человѣкꙋ и̑справля́ютсѧ, | pki człowecze będą
и̑ пꙋтѝ его̀ во- | proſtowane: y drogi
схо́щетъ сла̀. | iego zechce.

Егда̀ паде́тъ, не раз- | Gdy ſię powali, nie
бїе́тсѧ, ꙗ̑кω Гдⷭь под- | ſłucze ſię: bo Pan
крѣпля́етъ рꙋкꙋ его̀. | podkłada rękę ſwoię.

Ю́нѣйшый бы́хъ, | Byłem młodym y
и̑ ста́рѣхсѧ, и̑ | ſtarzałem ſię: a nie
не ви́дѣхъ пра́вдника | widziałem ſprawie-
ѡ̑ста́вленна, нижѐ сѣ- | dliwego opuſzczo-
мене его̀ проса́щꙋ | nego, ani naſienia iego
хлѣбы. | ſzukaiącego chleba.

Вѣсь де́нь ми́лꙋетъ, | Cały dzień czyni
и̑ взаи́мъ да́етъ пра́- | miłoſierdzie y poży-
ведный, и̑ сѣ́мꙗ его̀ | cza: a naſienie iego
во бл҃гове́нїе бꙋдетъ. | w błogoſławieńſtwie
| będzie.

Ѹ̑клони́сѧ ѿ зла̀, и̑ | Odſtąp od złego,
сотворѝ бла́го, и̑ вселе́- | a czyń dobrze: a
и́сѧ въ вѣ́къ вѣка. | mieſzkay na wieki
| wiekow.

Ꙗкω Гдⷭ любитъ сⷭдъ, и̑ не ѡ̑ставитъ прⷭныхъ своíхъ, въ вѣкъ сохранáтсѧ: беззакóнныцы же и̑зженутсѧ, и̑ сѣмѧ нечестúвыхъ потребúтсѧ.

Albowiem Pan miłuie ſąd, a nie opuści świętych ſwoich: na wieki będą zachowani. nieſprawiedliwi będą pokarani: y naſienie niezbożnych zaginie.

Прáведницы же наслѣдятъ зéмлю, и̑ вселя́тсѧ въ вѣкъ вѣка на нéй.

Sprawiedliwi lepak odziedziczą ziemię: y będą mieſzkali na wieki wiekow na niey.

Оу̑стà прáведнагω повчáтсѧ премудрости, и̑ ѧ̑зыкъ є̑гὼ возглаго́летъ сⷭдъ.

Uſta ſprawiedliwego będą rozmyślać mądrość: a ięzyk iego będzie mówił ſąd.

Законъ Бгá є̑гὼ въ сéрдцѣ є̑гὼ, и̑ не запнýтсѧ стопы̀ є̑гὼ.

Zakon Boga iego w ſercu iego: a nie będą przerzucone kroki iego.

Смотрúтъ крѣшный прáвнаго, и̑ и̑щетъ є̑ѥ̀ оу̑мертвúти є̑гὼ:

Wypatruie grzeſznik ſprawiedliwego: y ſzuka go umorzyć.

Гдь же не ѡ̑ставúтъ є̑гὼ въ рукѣ̀ є̑гὼ, нижѐ

A Pan nie oſtawi go w rękach iego: y nie

ѡ̑сѹ́дитъ

ѡ҃ждантъ є҃гѡ҆ , є҃гда҆ ст҃ждантъ є҃мѹ҆ .

potępi go , gdy będzie osądzon od niego .

Потерпѝ Г҃а , и҃ сохранѝ пѹ҃ть є҃гѡ҆ , и҃ возне́сетъ тѧ҆ є҃же наслѣ́дити зе́млю: внегда҆ потребля́тися грѣ́шникомъ , оу҃зриши .

Czakay Pana , y ſtrzeż drogi iego : a wywyższy cię , że odziedziczyſz ziemię: uyźrzyſz , gdy niezbożni poginą .

Ви́дѣхъ нечести́ваго превозноси́щаяся , и҃ вы́сящаяся , ꙗ҆кѡ ке́дры ливанскїа҃ :

Widziałem niezbożnika wyniosłego , y podnieſionego iako cedry Libańſkie .

И҃ мни́мѡ и҃до́хъ , и҃ сѐ не бѣ́ , и҃ взыска́хъ є҃гѡ҆ , и҃ не ѡ҃брѣ́тесѧ мѣ́сто є҃гѡ҆ .

Y minąłem, alić go iuż nie maſz : y ſzukałem go , a nie nalazło ſię mieyſce iego.

Хранѝ неблоба́ѧ , и҃ ви́ждь пра́вота҆ , ꙗ҆кѡ є҃сть ѡ҃ста́нокъ человѣ́кѹ мири́ѹ .

Przeſtrzegay niewinności, a dogląday ſprawiedliwości , albowiem ſą oſtatki człowiekowi ſpokoynemu .

Беззако́нницы же потребя́тсѧ вкѹпѣ́ : ѡ҃ста́нцы же нечести́-

Lecz nieſprawiedliwi poſpolu poginą: oſtatki niezbożnikow

выхъ потребáтсѧ.

Спасéнїе же прáведныхъ ѿ Гдá, и̑ защи́титель и̑хъ є̑́сть во врéмя скóрби:

И̑ помóжетъ и̑мъ Гдь, и̑ и̑збáвитъ и̑хъ, и̑ и̑́зметъ и̑хъ ѿ грѣшникъ, и̑ спасéтъ и̑хъ, и̑́ко ѹ̑повáша на негò.

zginą.

A zbawienie ſprawiedliwych od Pana: y obrońcą ich czaſu utrapienia.

Y wſpomoże ich Pan, y wybawi ie: y wyrwie ie od złośnikow, y zbawi ie: iż w nim nadzieię mieli.

Кѳ̑ісмá, ѯ̄.

Ѱ̑ ал о мъ.

Дв̄дв, л̄з.

въ воспомнинáнїе ѿ сѹббѿтѣ.

PSALM, XXXVII.

U Zydów 38.

Pſalmu tego tytuł własny ieſt, rozpamiętywanie, że Dawid rozpamiętywa upadek złości swych, y boyne miłoſierdzie Boże nad nędznym a upadłym człowiekiem.

1. Pſalm Dawidowy na rozpamiętywanie o Sòbocie.

Гн̄, да не и̑́ростїю твоéю ѡбличи́ши

Panie nie w zapalczywości twoiey

mię

мене, нижѣ гнѣвомъ твоимъ накажеши мене:

Ꙗкω стрѣлы твоѧ оуязвиша ко мнѣ, и оутвердилъ есѝ на мнѣ рукȣ твою:

Нѣсть исцѣленїа въ плоти моей, ѿ лица гнѣва твоегω, нѣсть мира въ костехъ моихъ ѿ лица грѣховъ моихъ.

Ꙗкω беззакωнїа моѧ превыдоша главȣ мою, ꙗкω брема тяжкое ѿтяготѣша на мнѣ.

Возсмердѣша и согниша рани моѧ, ѿ лица безȣмїа моегω.

Пострадахъ и сламохсѧ до конца, весь

strofuy mię, ani w gniewie twoim karz mię.

Albowiem ſtrzały twoie utknęły we mnie: y zmocniłeś nademną rękę twoię.

Nie maſz zdrowia w ciele moim, od oblicza gniewu twego: nie maſz pokoiu kościom moim od oblicza grzechow moich.

Albowiem nieprawości moie przewyżſzyły głowę moię: a iako brzemię ciężkie obciężały na mnie.

Pogniły y popſowały ſię blizny moie, od oblicza głupſtwa moiego.

Znędzniałem y ſkurczyłem ſię aż do koń-

дінь

дíнь сѣтꙋѧ хождáхъ:

Ꙗкѡ лáдвїѧ моѧ наполнишасѧ порꙋгáнїй, и нѣсть исцѣлéнїѧ въ плóти моéй.

Ѡслóблинъ бы́хъ и смирúхсѧ до слѣзѣ: рыкáхъ ѿ воздыхáнїѧ сéрдца моегѡ.

Гдн, прéд тобóю всѣ желáнїе моѐ, и воздыхáнїе моѐ ѿ тебé не оутáисѧ.

Сéрдце моѐ смятéсѧ, ѿстáви мѧ сúла моѧ, и свѣтъ óчїю моúхъ, и тóй нѣсть со мнóю.

Дрꙋзи мои и íскренній мои прáмѡ мнѣ приближишасѧ и стáша,

ca: cały dzień chodziłem zasmucony.

Albowiem biodra moie napełnione są naigrawaniami: a nie masz zdrowia w ciele moim.

Jestem strapiony y barzo uniżony: ryczałem od wzdychania serca mego.

Panie, przed tobą wszelka żądza moia: y wzdychanie moie przed tobą nie iest skryte.

Serce moie strwożone iest, opuściła mię siła moia: a iasności oczu moich y tey niemasz przy mnie.

Przyiaciele moi, y bliscy moi naprzeciwko mnie przybliżyli się, y stanęli.

И ближнїи мои ѿ далече мнѣ ста́ша: и нужда́хуся и́щущїи душу мою: и и́щущїи зла́а мнѣ, глаго́лаху свѣтныа, и лстивныи весь де́нь повча́хуся.

А ktòrzy przy mnie byli, z daleka ſtanęli: i gwałt czynili, ktò. rzy ſzukali duſzy moiey. a ktòrzy mi ſzukali złego, mòwili marności: a zdrady cały dzień wymyślali.

Азъ же а́ко глухъ не слы́шахъ, и а́ко нѣмъ не ѿверза́яй оу́стъ свои́хъ:

A ia iako głuchy nie ſłyſzałem: a iako niemy nie otwieraiący uſt ſwoich.

И бы́хъ а́ко человѣкъ не слы́шай, и не и́мый во оу́стѣхъ свои́хъ ѿбличе́нїа.

Y ſtałem ſię iako człowiek nie ſłyſzący, y nie maiący odporow w uściech ſwoich.

Я́ко на тя́ Гди оупова́хъ, ты оу́слы́шиши Гди Бже мои́.

Albowiem w tobiem Panie nadzieię miał: ty mię wyſłuchaſz Panie Boże mòy.

Рѣхъ, да не когда́ порадуются мнѣ врази́ мои: и внегда́ подвижа́тися ногамъ

Bom mòwił, by ſię kiedy nie weſelili nademną nieprzyiaciele moi: y gdy ſzwan.

мои́мъ

моймъ, на мѧ велеглаголиваша.

kuią nogi moie, przeciwku mnie wielkie rzeczy mòwili.

Ꙗкѡ азъ на рани готовъ, и болѣзнь моѧ предомною єсть выну.

Bom ia na bicze gotow iest, y bòl mòy przed oblicznością moią iest zawzdy.

Ꙗкѡ беззаконїе моє азъ возвѣщю, и попекуся ѡ грѣсѣ моемъ.

Albowiem nieprawość moię oznaymię: y będę myślił za grzech mòy.

Врази же мои живутъ, и оукрѣпишасѧ паче мене, и оумножишасѧ ненавидящїи мѧ безправедны:

Lecz nieprzyiaciele moi żyią, y zmocnili się nademną: y rozmnożyli się, którzy mię nienawidzą niesprawiedliwie.

Воздающїи мнѣ злаа возблагаахутъ мѧ, занеже гонѧхъ благостыню.

Którzy oddawaią złe za dobre, uwłaczali mi, iżem naśladował dobroci.

Не ѡстави мене Гди Боже мой, не ѡступи ѿ мене:

Nie opuszczay mię Panie Boże mòy, nie odstępuy odemnie.

Вонми къ помощь моюю, Гди Спасенїѧ моегѡ

Bądź gotòw na ratunek mòy, Panie Bo-

моегѡ.

Ѱ А Л О М Ъ ,

ѧн.

Въ конецъ ѡтъ дѹмъ, пѣснь Дв҃дѹ.

же zbawienia mego.

PSALM , XXXVIII.

U Zydòw 39.

W tym Psalmie zamyka się otucha y prożba. Otucha w swoim ucisku y w nieprzyiacioł szczęściu. Prożba o uchowanie od złych ludzi bespieczeństwa, y od kaźni a pomsty za grzechy.

1. Na koniec samemu Jdithun pieśń Dawidowa.

Рѣхъ, сохранѭ пѹти моѧ, ѥ҆же не согрѣшáти мѝ ѧ҆зыкомъ моúмъ: положúхъ оу҆стѡ́мъ моúмъ храни́ло, внегдѣ̀ востáти грѣ́шномѹ предомно́ю.

Ѡнѣмѣ́хъ и҆ смири́хсѧ, и҆ оу҆молчáхъ ѿ блáгъ, и҆ болѣ́знь моѧ̀ ѡ҃бновúсѧ.

Согрѣ́сѧ сэ҆рдце моѐ во мнѣ̀, и҆ въ поученїи моéмъ разгорúтсѧ

Rzekłem, będę strzegł dròg moich, abym nie zgrzeszył ięzykiem moim. założyłem straż ustom moim, gdy stał grzesznik przeciwko mnie

Zaniemiałem y uniżyłem się, y zamilczałem dobrych, y bòl mòy odnowił się.

Zagrzało się serce moie we mnie, a w rozmyślaniu moim

ѻ҃гнь: глаахъ а҆зыкомъ моимъ.

rozpalił się ogień. rzekłem ięzykiem moim,

Скажи҃ми Гд҃и кончи҃нꙋ мою, и҆ число҆ дней мои҃хъ кое҆ е҆сть? да разꙋмѣю, что лишаюсѧ а҆зъ.

Oznaymiy mi Panie koniec mòy: y liczbę dni moich, ktòra iest, abym wiedział, czego mi nie dostaie.

Сѐ пѧди положи҃лъ е҆сѝ дни҆ мои҃, и҆ состаакъ мои҃ а҆ко ничто́же пред тобо́ю: о҆ба́че всѧ́ческаѧ сꙋета̀, всѧ́къ человѣ́къ живы́й.

Otòś pomierne uczynił dni moie, à bytność moia iako nic przed tobą: zaprawdę wszystka marność, wszelki człowiek żyiący,

Ѹ҆бо ѻ҆бразомъ хо́дитъ человѣ́къ, о҆ба́че всѐ мятѐтсѧ: сокро́вищствꙋетъ, и҆ не вѣ́сть, комꙋ̀ соберетъ а҆̀.

Zaiste w obrazie przechodzi człowiek, ale y próżno trwoży sobą: skarbi, a nie wie, komu to zbierze.

И҆ ны́нѣ кто̀ терпѣ́нїе моѐ? не Гд҃ь ли? и҆ состаакъ мои҃ ѿ тебѐ е҆сть.

A teraz, ktòreż iest oczekiwanie moie? izali nie Pan? y bytność moia u ciebie

ieſt.

Ѿ всѣхъ беззако́нїй мои́хъ и҃зба́ви мѧ: поноше́нїе безу́мному да́лъ мѧ є҆сѝ.

Od wſzyſtkich nieprawości moich wyrwiy mię, na pośmiech głupiemu daleś mię.

Онѣмѣ́хъ и҃ не ѿверзо́хъ ꙋ҆ста́ мои́хъ. я҆́кѡ ты҆ сотвори́лъ є҆сѝ.

Zaniemiałem y nie otworzyłem uſt moich, boś ty uczynił:

Ѻ҆стра́ви ѿ мене́ ра́ны твоѧ́: ѿ кр҃пости́ бо рꙋки́ твоеѧ́ а҆́зъ и҃счезо́хъ.

Odeymiy odemnie plagi twoie. od mocy ręki twoiey iam uſtał.

Ко ѡ҆бличе́нїихъ ѡ҆ беззако́нїи наказа́лъ є҆сѝ человѣ́ка, и҃ и҃ста́лилъ є҆сѝ я҆́кѡ паꙋ́чинꙋ дꙋшꙋ є҆гѡ̀: ѻ҆бо́че всѣ всѧ́къ человѣ́къ.

W ſtrofowaniu, dla nieprawości karaleś człowieka: y uczyniłeś, że wyſchła iako paiąk duſza iego, zaiſte próżno ſię trwoży wſzelki człowiek.

Ꙋ҆слы́ши моли́твꙋ мою̀ гд҃и, и҃ моле́нїе мое́ вни́ши, сле́зъ мои́хъ не премолчи́: я҆́кѡ пресе́лникъ а҆́зъ

Wyſłuchay modlitwę moię Panie, y prozby moie, przyimiy w uſzy łzy moie. nie milcz, bom ia

є҆смь

ѣсмь оу тебѣ и пришлецъ, такоже вси оцы мои.

iest przychodzień u ciebie y podróżny, iako wszyscy oycowie moi.

Ослаби мн да почію, прежде даже ни шиды, и ктомѣ не будү.

Zfolguy mi, abym się ochłodził pierwey, niźli odeydę, a więcey nie będę.

Псаломъ, Давидү, Въ конецъ.

PSALM, XXXIX. U Zydów 40.

Należy Psalm ten Panu Chrystusowi, za którego wcielenie Kościoł dzięki czyni. Tudzież w osobie Oyców świętych którzy oczekiwali przyiścia Chrystusowego, tak mówi.

1. Na koniec Psalm samemu Dawidowi.

Терпѧ потерпѣхъ Гда, и внѧтъ мн и оуслыша молитвү мою:

Czekaiąc czekałem Pana, y skłonił się ku mnie. y wysłuchał prozby moiey,

И возведе мѧ шъ рова страстіи, и шъ брегїѧ тины, и постави на

Y wywiodł mię z dołu nędzy, y z błota ilu. y posta-

камени

камени ноз҃ѣ мои҂, и̑ испра́ви стопы̀ моя̀:

wił na ſkale nogi moie, y naproſtował kroki moie.

И̑ вложи́ во оу̑ста̀ моя̀ пѣ́снь но́вꙋ, пѣ́ніе Бг҃ꙋ на́шемꙋ. оу̑зря́тꙋ мно́зи и̑ оу̑боя́тсѧ, и̑ оу̑пова́ютъ на Г҃а.

Y wpuścił nową pieśń w uſta moie, Hymn Bogu naſzemu. oyźrzą mnodzy, y będą ſię bać, y będą mieć nadzieię w Panu.

Бл҃же́нъ мꙋ́жъ, є҆мꙋ́же е҆́сть и̑ма Г҃а́не оу̑пова́ніе є҆гѡ̀, и̑ не призрѣ̀ къ сꙋ́етамъ и̑ нестовле́нїмъ лꙋ́жнымъ.

Błogoſławiony mąż, ktòrego nadzieia ieſt imię Pańſkie, a nie oglądał ſię na marności y na ſzaleńſtwa omylne.

Мно́га сотворі́лъ е҆сѝ ты̀ Г҃и Бо́же мо́й чꙋдеса̀ твоя̀, и̑ помышле́нїемъ твои́мъ нѣ́сть кто̀ оу̑подо́бится тебѣ̀. возвѣщꙋ́хъ и̑ глаго́лахъ, оу̑мно́жишася па́че числа̀.

Wieleś umnożynił ty Panie Boże mòy cudow twoich, a w myślach twoich nie ieſt, ktoby był podobien tobie. opowiadałem y mòwiłem, rozmnożyli ſię nad liczbę.

Же́ртвы и̑ прино́шенїа

Ofiary y oblaty nie

не восхотѣ́лъ

не восхотѣлъ ѣсѝ, тѣло же совершилъ мн ѣсѝ: всесожженїй и ѡ грѣсѣ не взыскалъ ѣсѝ.

Тогда рѣхъ, сѐ пріидѣ: въ главизнѣ книжнѣ писано ѥсть ѡ мнѣ:

Ѥже сотворити болѭ твоюѭ Бже моей восхотѣхъ, и законъ твой посредѣ чрева моегѡ.

Благовѣстихъ правдѹ въ цркви велицѣй, сѐ оустнамъ моимъ не возбраню: Гдн ты разумѣлъ ѣсѝ.

Правдѹ твоюѭ не скрыхъ въ сердцѣ моемъ, истинѹ твоюѭ и спасенїе твое рѣхъ, не скрыхъ милость твоюѭ и истинѹ твоюѭ ѿ сонма

chciałeś, a uszy uczyniłeś mi doskonałe. Całopalenia y za grzech nie żądałeś, Tedym rzekł: oto idę. wszummie kśiąg napisano o mnie.

Abym czynił wolą twoię, Boże moy pragnąłem, y zakon twoy w pośrzod serca mego.

Opowiadałem sprawiedliwość twoię w kościele wielkim, oto warg moich nie będę hamował: Panie tyś wiedział.

Sprawiedliwości twoiey nie skryłem w sercu moim, prawdę twoię y zbawienie twe opowiadałem, nie tailem

мно́га .

Ты́ же Гд҃и не оу-
далѝ щедро́тъ твои́хъ
ѿ менѐ : мл҃ость твоя
и и́стина твоя̀ выну
да застоу́питъ мѧ .

Ꙗ҆ко ѡ҆держа́ша мѧ
зла́ , и҆ма́же нѣсть
числа̀ : постиго́ша мѧ
беззако́нїя моя̀ , и не
возмогоо́хъ зрѣ́ти : оу-
мно́жишасѧ па́че вла́съ
главы̀ моеѧ̀ , и се́рдце
моѐ ѡ҆ста́ви мѧ̀ .

Благоволѝ Гд҃и и҆зба́-
вити мѧ : Гд҃и ко е҆́же
помощи́ мн҃ѣ вонмѝ .

Да постыда́тсѧ и҆
посра́мятсѧ кк8п҃к

miłosierdzia twego,
y prawdy twoiey
przed zgromadze-
niem wielkim .

A ty Panie nie
oddalay zmiłowania
twego odemnie, mi-
łosierdzie twoie y
prawda twoia zaw-
ździ mię broniły .

Albowiem obtoczy-
ły mię złe , ktòrym
niemasz liczby , poi-
mały mię nieprawości
moie , y nie mogłem
przeyźrzeć, rozmno-
żyły się nad włosy
głowy moiey, y serce
moie opuściło mię .

Niech ci się podoba
Panie , abyś mię
wyrwał , Panie ku
ratunku memu wey-
źrzy .

Niechay bądą za-
wstydzeni y zesro-

нищущїи душу мою, изъяти ю: да возвратятся вспять, и постыдятся хотящїи мне злаа.

moceni ſpołem, ktòrzy ſzukaią duſzy moiey, aby ią odięli. niech ſię obròcą na wſtécz, a niech ſię zawſtydzą, ktòrzy mi życzą złego.

Да приимутъ абїе стыдъ свой глаголющїи мнѣ: благоже, благоже.

Niechay odnioſą natychmiaſt zelżywość ſwą, ktòrzy mi mòwią Ehey! Ehey!

Да возрадуются и возвеселятся о тебѣ, вси ищущїи тебе, Господи, и да рекутъ выну: да возвеличится Господь, любящїи спасенїе твое.

Niech ſię rozraduią y uweſelą w tobie wſzyſcy, ktòrzy cię ſzukaią, y niech mòwią zawżdy, niechay będzie uwielbiony Pan, ktòrzy miłuią zbawienie twoie.

Азъ же нищъ есмь и убогъ, Господь попечется о мнѣ: помощникъ мой и защитникъ мой еси ты, Боже мой не закоснѣ,

Ja lepak ieſtem, żebrak y ubogi, Pan ſtara ſię o mnie, pomocnikiem moim y obrońcą moim ieſteś ty, Boże mòy nie omieſzkiwayże.

Ѱ҃ ѕ҃. Ѱ҃ ѕ҃.

Ѱ҃ЛОМЪ. м҃.

Въ конéцъ, Дв҃дъ.

Бл҃же́нъ разꙋмѣва́ѧй на ни́щꙋю и҃ оу҃бо́га, въ дeнь лю́тъ и҃зба́витъ е҃го̀ Гд҃ь:

Гд҃ь да сохрани́тъ е҃го̀, и҃ живи́тъ е҃го̀, и҃ да оу҃бл҃жи́тъ е҃го̀ на зeмлѝ, и҃ да не предáстъ е҃гѡ̀ въ рꙋ́ки врагѡ́въ е҃гѡ̀:

Гд҃ь да помо́жетъ е҃мꙋ̀ на о҃дрѣ̀ болѣ́зни е҃гѡ̀: всè ло́же е҃гѡ̀ ѡ҃врати́лъ е҃сѝ въ болѣ́зни е҃гѡ̀.

PSALM, XL.

U Zydòw 41.

Psalm ten osobliwie służy człowiekowi miłosiernemu a dobrotliwemu. A niesie proroctwo o męce Pana Chrystusa, y o iego zmartwychwstaniu

1. Na koniec, Psalm samemu Dawidowi.

Błogosławiony, ktòry ma baczenie na potrzebnego y na ubogiego, w dzień zły wybawi go Pan.

Pan niechay go zachowa y ożywi go, y niech uczyni błogosławionym na ziemi, y niechay go nie wydaie duszy nieprzyiacioł iego.

Pan go niech wspomoże na łożu niemocy iego, wszystkę pościel iego zprzewracaleś w chorobie iego.

Азъ рѣхъ: Гди помилуй мя, исцѣли душу мою, яко согрѣшихъ тебѣ.

Врази мои рѣша мнѣ зла: когда умретъ, и погибнетъ имя его?

И входяше видѣти, суетная глаголаше сердце его, собра беззаконие себѣ, исходяше вонъ, и глаголаше вкупѣ.

На мя шептахуся вси врази мои, на мя помышляхуся зла мнѣ.

Словеса законопреступное возложиша на мя: ели спяй не приложитъ воскреснути?

Убо человѣкъ мира

Jam rzekł: Panie zmiłuy się nademną, uzdrow duszę moię, bom grzeszył tobie.

Nieprzyiaciele moi mówili mi źle, kiedyż umrze, a zginie imię iego?

A ieźli wchodził, aby uyźrzał, marności mówił, serce iego zgromadziło nieprawość sobie. wychodził precz y mówił pospołu.

Przeciwko mnie szeptali wszyscy nieprzyiaciele moi, przeciwko mnie myślili mi źle.

Słowo niesprawiedliwe postanowili przeciwko mnie, zali ktòry śpi, więcey nie powstanie?

Albowiem człowiek

моегѡ , на негóже оу-
повáхъ , ꙗдыи́й хлѣбы
моѧ, возвели́чи на мѧ
запинáніе .

покoiu mego, ktòre-
mum ufał , krory ia-
dał chleb mòy , wiel-
kie uczynił nademną
podeyście .

Ты́ же Гдⷭ помилýй
мѧ , и̑ возстáви мѧ,
и̑ воздáмъ и̑мъ .

Ale ty Panie zmiłuy
ſię nademną, y wzbudź
mię, a oddam im.

Въ сѐмъ познáхъ ,
и̑ко восхотѣ́лъ мѧ є̀сѝ,
и̑ко не возрáдуетсѧ
врáгъ моѝ ѿ мнѐ .

W tymem poznał ,
iżeś mię chciał , że
ſię nie będzie weſelił
nieprzyiaciel mòy na-
demną .

Менѐ же за невúнность
пріѧ́лъ , и̑ оу̀твердúлъ
мѧ є̀сѝ прéдъ тобóю въ
вѣ́къ .

A mnieś dla nie-
winności przyiął , u-
twierdziłeś mię przed
oblicznoścįą twoią na
wieki .

Блгословéнъ Гдⷭ Бг̃ъ
ї̑илевъ ѿ вѣ́ка , и̑ до
вѣ́ка : бу́ди бу́ди .

Błogoſławiony Pan
Bòg Jzraelſki od wie-
ku , y aż do wieku :
niech ſię ſtanie, niech
ſię ſtanie .

Ѱ А Л О М Ъ ,

Дв̃дⷭ , мⷣ .

PSALM XLI.
U Żydòw 42.

W tym Pſalmie ieſt głos

З А Въ конéцъ

Въ конѣцъ, въ разумъ сынѡвъ корѣовъ.

Ѣмже образомъ желаетъ єлень на источники водныя: сице желаетъ душа моя къ тебѣ Боже.

Возжадала душа моя къ Бгу крѣпкому живому: когда пріиду и явлюся лицу Божію?

Были ми слезы моя мнѣ хлѣбъ день и ночь, внегда глаголати мнѣ на всякъ день: где єсть Бгъ твой?

Сія помянухъ, и изліяхъ на мя душу мою: яко пройду въ мѣсто селенія дивна, даже до дому Божія,

Chrześciańskiego człowieka, żądaiącego mieć królestwo wieczne Pana Boga. A tu żydowie wiòrę księgi wszczynaią.

1. Na koniec wyrozumienia synom Kore.

Jako pragnie Jeleń do źrzodeł wodnych: tak pragnie dusza moia do ciebie Boże.

Pragnęła dusza moia do Boga mocnego, żywego, kiedyż przyidę, a okażę się przed obliczem Bożym?

Były mi łzy moie za chleb we dnie y w nocy, gdy mi mòwią co dzień: kędyż iest Bòg twòy?

Na tom wspominał, y wylałem na się duszę moię: że przyidę na mieysce przybytku dziwnego, aż

во гласъ

во гла́сѣ ра́дованїѧ и̑ и̑сповѣ́данїѧ, шꙋ́ма пра́здноꙋ́ющагѡ.

do domu Bożego. z głosem wesela, y wyznawania głosu godu. iącego.

Вскꙋ́ю прискорбна є̑сѝ дꙋ́шѐ мо́ѧ? и̑ вскꙋ́ю смꙋща́еши мѧ̀? ѹ̑повáй на Бг̃а, и̑́ꙗкѡ и̑сповѣ́мсѧ є̑мꙋ̀, спасе́нїе лица̀ моегѡ̀, и̑ Бг̃ъ мо́й.

Czemużeś smutna duszo moia? y czemu mię trwożysz? miey nadzieię w Bogu, bo mu ieszcze wyznawać będę, zbawienie twarzy moiey, y Bòg moy.

Ко мнѣ̀ самомꙋ̀ дш̃а̀ моѧ̀ смяте́сѧ: сегѡ̀ ра́ди помянꙋ́хъ тѧ̀ ѿ землѝ їорда́нски и̑ е̑рмѡнїи́мски ѿ горы̀ малыѧ.

We mnie samym zatrwożyła się dusza moia: przeto będę na cię pamiętał z ziemie Jordanu y Hermoniim od gòry maluczkiey.

Бе́здна бе́здꙋ призыва́етъ во гла́сѣ хлябі́й твои́хъ: вси̑ высоты̀ твоѧ̀ и̑ вꙋ́лны твоѧ̀ на мнѣ̀ прида́оша.

Przepaść przepaści przyzywa, na głos upustow twoich.

Wszystkie wysokie waly twoie, y na walności twoie na mię się stoczyły.

Въ де́нь

Въ дѣнь заповѣсть Гдь милость свою : и ночію пѣснь єгѡ ѿ мнѣ, молитва Бгѹ живота моегѡ .

Рекѣ Бгѹ : заступнкъ мой, єси почто мя забылъ єси ? и вскую сѣтѹя хождѹ , внегда ѿскорбляетъ врагъ ?

Внегда сокрѹшатся костемъ моимъ , поношахѹ мн врази мои , внегда глаголати ммнѣ на всякъ дѣнь : гдѣ єсть Бгъ твой ?

Вскую прискорбна єси душе моя ? и вскую смѹщаеши мя ? оупован на Бга, ꙗкѡ исповѣмся емѹ , спасенїе лица моегѡ, и Бгъ мой .

We dnie Pan rozkazał miłosierdzie swoie : a w nocy pieśń iego . przy mnie modlitwa Bogu żywota mego .

Rzekę Bogu : iesteś moy obrońca. przeczżeś mie zapomniał ? y czemu smutno chodzę , gdy mię trapi nieprzyiaciel ?

Gdy się łamią kości moie , urągali mi , którzy mię dręczą nieprzyiaciele moi . Gdy mi mòwią na każdy dzień : kędyż iest Bòg twòy ?

Czemuś iest smutna duszo moia? y czemu mię trwożysz? miey nadzieię w Bogu, bo mu ieszcze wyznawać będę zbawienie twarzy moicy, y Bòg mòy

PSAŁOM

ѰАЛОМЪ. ѳ. ѳ

ДВДВ, мѣ.

Не надпи́санъ оу҃ є҃вре́й.

Сѹди́ мн Бже, и҃ разсѹдѝ прю̀ мою̀: ѿ
нз҃ы́ка непрепо́добна, ѿ
человѣ́ка непра́ведна и҃
лсти́ва и҃зба́ви мѧ̀.

Занѐ ты̀ є҃сѝ Бжѝ
крѣ́пость моѧ̀, вскѹ
ѿри́нѹлъ мѧ є҃сѝ? и҃
вскѹю̀ сѣ́тѹю хожда̀,
внегда̀ ѿскорбля́етъ
вра́гъ?

Послѝ свѣ́тъ твои́ и҃
и҃стинѹ твою̀: та̑ мѧ
настави́шета, и҃ введо́ста
мѧ̀ к҃ го́рѣ стѣ́и твое́ю,
и҃ въ селе́нїа твоѧ̀.

PSALM XLII.

U Zydów 43.

Napomina nas Prorok, abyśmy przygody, frasunki, utrapienia świata tego lekce znosząc, ku Panu, a chwale iego zawzdy się garnęli.

1 Psalm Dawidowy.

Osądź mię Boże, a rozeznay sprawę moię od narodu nie świętego, od człowieka niesprawiedliwego y zdradliwego wyrwiy mię.

Bo ty iesteś Bóg moc moia: czemuś mię odrzucił? czemu smutny chodzę, gdy mię trapi nieprzyiaciel?

Wyśliy światłość twoię y prawdę twoię: te mię poprowadziły y przyprowadziły na górę świętą twoię, y do przybyt-

И внѝдѹ

И вни́ду къ жє́ртвенникꙋ Бжїю, къ Бгꙋ веселя́щемꙋ ю҃ность мою҃: и҃сповѣ́мсѧ тебѣ̀ въ гꙋслєхъ Бже, Бже мо́и҃.

Вскꙋю прискорбна є҆сѝ дꙋшє̀ моѧ̀? и҃ вскꙋю смꙋща́еши мѧ? оу҃повáй на Бгá, ꙗ҆́кω и҃сповѣ́мсѧ є҆мꙋ̀, спасе́нїе лицà моегѡ̀, и҃ Бгъ мо́й.

Ѱ А Л О М Ъ.

Дв҃дꙋ, мг҃.

Къ коне́цъ сынѡ́къ коре́шовыхъ, к разꙋмъ.

Бже оу҃ши́ма на́шыма оу҃слы́ша-

kow twoich.

Y wniydę do ołtarza Bożego: do Boga, ktòry uwesela młodość moię. będęć wyznawał na czytrze Boże, Boże mòy?

Czemuś smutna duszo moia? a czemu mię trwożysz? miey nadzieię w Bogu, albowiem mu ieszcze wyznawać będę: zbawienie oblicza mego y Bòg mòy.

PSALM XLIII.

U Zydòw 44.

W tym Psalmie iest modlitwa Kościoła Bożego o obronę od nieprzyiaciół iego. Gdzie Prorok przypomina dobrodzieystwa y cuda, ktòre Pan okazywał przy wybawieniu ludu sobie obranego.

1. Na koniec, synom Kore ku wyrozumieniu.

Boże, uszyma na-

оу҃слы́шахомъ , и҆ о҆цы́ на́ши возвѣсти́ша на́мъ дѣ́ло , е҆́же сод҃ѣ́лалъ е҆сѝ во дни́хъ и҃хъ , во дни́хъ дре́вних҃ъ .

Рѹ́ка твоя́ и҃зы́ки потребѝ , и҆ насади́лъ а҆́ е҆сѝ: ѡ҆злоби́л е҆сѝ лю́ди, и҆ и҃згна́лъ е҆сѝ а҆́ .

Не бо́ мече́мъ свои́мъ наслѣ́диша зе́млю , и҆ мы́шца и҃хъ не спасе́ и҃хъ . но деснverýца твоя́ и҆ мы́шца твоя́ , и҆ просвѣще́нїе лица́ твоего́ , я́коже бл҃говоли́лъ е҆сѝ въ ни́хъ .

Ты́ е҆сѝ са́мъ цр҃ь мо́й и҆ бг҃ъ мо́й : запове́дай спасе́нїя і҃а́кѡвлю .

Ѳ҆ тебе́ враги́ на́ша и҃збоде́мъ рога́ми , и҆

szemi słyszeliśmy , oycowie nasi nam powiadali sprawę, ktòrąś uczynił we dni ich , y we dni starodawne .

Ręka twoia pogany wytraciła : y wszczepiłeś ony: udręczyłeś narody , y wygnałeś ie .

Ani bowiem mieczem swym posiedli ziemię , y ramię ich nie wybawiło ich . Ale prawica twoia y ramie twoie , y oświcenie oblicza twego , żeś ie upodobał sobie .

Ty sam iesteś Krol mòy, y Bòg mòy, ktòry rozkazuiesz zbawienie Jakobowe .

Przez cię nieprzyiacioły nasze rogiem

ѡ̀ и҃менн твоі́мъ ѹ҃нн-
чижи́мъ востаю́щыа
на ны̀ .

rozrzuciemy , a w imię twoie wzgardzie my powſtaiące prze- ciwko nam .

Не на лу́къ бо мо́ѝ ѹ҃повáю , ѝ ме́чь мо́ѝ не спасе́тъ менѐ :

Albowiem nie w łuku moim nadzieię mieć będę , a miecz mòy nie wybawi mię.

Спáслъ бо є̀сѝ нáсъ ѡ̀ сты́жáющихъ нáмъ , ѝ ненави́дящихъ нáсъ посрами́лъ є̀сѝ .

Wybawileś bowiem nas od trapiących nas , a maiące nas w nienawiści , zawſty- dziłeś .

Ѳ Бз҃ѣ похвáлимсѧ вíсь дéнь , ѝ ѡ̀ и҃менн твоі́мъ и҃сповѣ́мысѧ во вѣ́къ .

W Bogu chlubić ſię będziem przez cały dzień , a w imię twe wyznawać będziem na wieki .

Нынѣ́ же ѿри́нулъ є̀сѝ , ѝ посрами́лъ є̀сѝ нáсъ , ѝ не и҃зы́деши бо́же въ сúлахъ нáшихъ .

A teraz odegnałeś , y zawſtydziłeś nas , a nie będzieſz wycho- dził Boże w ſiłach na- ſzych .

Возврати́лъ є̀сѝ нáсъ вспáть при врáгѣхъ нáшихъ , ѝ ненави́-

Odwróciłeś nas wſtecz od nieprzyia- cioł naſzych , a ktò-

ѧщїи нáсъ расхищáхѫ сѣбѣ .

rzy nas w nienawiści maią , rozſzarpywali ſobie .

Дáлъ є̑сѝ нáсъ ꙗ̑кѡ ѻ̑вцы снѣдн , и̑ во ꙗ̑зы́цѣхъ разсѣялъ ны̀ є̑сѝ .

Podaleś nas iako owce na iedzę , y między pogany rozproſzyleś nas .

Ѿдáлъ є̑сѝ лю́дн твоѧ̀ безъ цѣны̀ , и̑ не бѣ̀ мно́жество въ восклнцáнїнхъ нáшнхъ .

Przedaleś lud twòy ni za co , a nie było mnòſtwo w zamianie ich .

Положи́лъ є̑сѝ нáсъ поношéнїе сосѣдѡмъ нáшымъ , подражнéнїе и̑ порýгáнїе сýщымъ ѡ̑крестъ нáсъ .

Daleś nas na wzgardę ſąſiadom naſzym , na ſzyderſtwo y na poſmiech tym , ktòrzy ſą w okolicy naſzey .

Положи́лъ є̑сѝ нáсъ въ прúтчу въ ꙗ̑зы́цѣхъ покнвáнїе главы̀ въ лю́дехъ .

Uczyniłeś nas przyſłowiem między pogany, kiwaniem głowy między ludźmi .

Вéсь дéнь срáмъ мóй предомно́ю є̑́сть, и̑ ствóлнца̀ моегѡ̀ покры́ мя .

Cały dzień wſtyd móy przedemną ieſt, a zawſtydzenie oblicza mego okryło mię .

Ѿ гла́са поноша́ю-

Od głoſu lżącego

щагѡ

щагѡ и̑ ѡ̑клевета́ющагѡ ѿ лица̀ вра́жїа и̑ и̑згона́ющагѡ.

y obmawiaiącego, od oblicza nieprzyiaciela prześladuiącego.

Сїа̑ всѧ̑ пріи̑до́ша на ны̀, и̑ не забы́хомъ тебѐ, и̑ не непра́вдокахомъ ѕ̑ завѣтѣ́ твое́мъ.

To wszystko przyszło na nas, a nie zapomnieliśmy cię, y nie czyniliśmy niesprawiedliwie w testamencie twoim.

И̑ не ѿступѝ вспя́ть се́рдце на́ше: и̑ оу̑клони́лъ е̑сѝ стезѝ на́ша ѿ пу́тѝ твоегѡ̀.

Y nie cofnęło się nazad serce nasze, a nie odwròciłeś ścieszek naszych od drogi twoiey.

Я̑кѡ смири́лъ е̑сѝ на́съ на мѣ́стѣ ѡ̑скорбле́нїа, и̑ прикры̀ нас҃ смр҃тны̀ смр҃тна.

Boś nas poniżył na mieyscu utrapienia, y okrył nas cień śmierci.

А̑ще забы́хомъ и̑менѐ Бг҃а на́шегѡ, и̑ а̑ще воздѣ́хомъ ру́кы на́ша къ Бг҃у̀ чу́ждему̀,

Jeźliśmy zapomnieli imienia Boga naszego, y ieźliśmy podnosili ręce nasze do Boga cudzego.

Не Бг҃ъ ли взы́щетъ сѝхъ? то́й бо вѣ́сть

Jzali się Bòg o tym nie będzie pytał?

та́йнаѧ

тáйнаѧ ср҃ца.

gdyż on wie skrytości serca.

Зан҃ѐ тебѣ рáди оу҃мерщвлáемсѧ вéсь дн҃ь, вмѣнúхомсѧ ꙗкѡ ѻ҃вцы закóленїѧ.

Bo nas dla ciebie morduią na każdy dzień, poczytani iesteśmy iako owce na rzeź.

Востáни, вскóю спúши Гд҃и? воскр҃ни, и҃ не ѿври́ни до конца́.

Powstań, czemu śpisz Panie? powstań, a nie odrzucay do końca.

Вскóю лицѣ́ твоѐ ѿвращáеши? забывáеши нищетý нáшу и скóрбь нáшу.

Czemu oblicze twoie odwracasz? zapominasz ubóstwa naszego y utrapienia naszego?

Ꙗкѡ смирúсѧ бе҃ пéрсть дш҃а нáшѧ. прилпѐ земл҃и оу҃троба нáша.

Albowiem poniżona iest w prochu dusza nasza, przylgnął do ziemi brzuch nasz.

Воскр҃ни Гд҃и, помозѝ нáмъ, и҃ и҃збáви нáсъ и҃мене рáди твоегѡ.

Powstań Panie, ratuy nas: a odkup nas dla imienie twego.

Ѱ А Л О М Ъ. Дв҃дв, мз҃.

PSALM, XLIV.
U Żydów 45.

Въ конúцъ, ѿ и҃змѣ-

Psalm ten iest nowo-

żenie y Pani młodey,

нáемныхъ

нáемнyхъ Сынóмъ кo-
рéовымъ къ рáзумъ,
пѣснь ѡ вóлюбленнѣмъ.

Ѳрыгнy сéрдце моé
слóво блгo, глa-
гóлю áзъ дѣлá моя̀
црéви: áзыкъ мóй
трóсть книжника скоро-
пúсца.

Крaсúнъ добрóтою пáче
сынóвъ человѣческихъ,
úзлiáся блгодáть во
ѹстнáхъ: сегѡ
рáди блгослови тя Бгъ
вo вѣкъ.

Препоáшн мéчь твóй
по бедрѣ твоéмъ сúл-
не.

Крaсотою твоéю, и
добрóтою твоéю: и нa-
лáцы и ѹспѣвáй, и
цáрствyй úстины рáди

też Pana Chrystusow, Kościoła iego.

1. Nakoniec dla tych, ktòrzy będą odmienieni ſynom Kore, ku wyrozumieniu pieśń dla miłego.

Wydało ſerce moie ſłowo dobre, opowiadam ia czyny moie Krolowi. Język moy pioro piſarza prędko piſzącego.

Pięknieyſzy urodą nad ſyny ludzkie, rozlała ſię wdzięczność po wargach twoich, dla tego cię błogoſławił Bòg na wieki.

Przypaſz miecz twòy na biodrę twoię, naymocnieyſzy.

Z ſlicznością twoią y zpięknością twoią naciągniy, fortunnie poſtępuy, y krolуy.

и крóтости

и кро́тости и пра́вды: и наста́вит тя дѣсни́ца твоя́.

Dla prawdy y cichości, y ſprawiedliwości, y poprowadzi cię dziwnie prawica twoia.

Стрѣлы твоя́ изощре́ны, си́льне: лю́дїе под тобо́ю паду́т въ се́рдце враго́въ царе́выхъ.

Strzały twoie oſtre (narody pod cię upadną) w ſerca nieprzyiacioł Krolewſkich.

Престо́лъ твой Бо́же во вѣ́къ вѣ́ка: же́зълъ пра́вости, же́зълъ ца́рствїя твоего́.

Stolica twoia Boże na wieki wiekow, laſka prawości, laſka krolewſtwa twego.

Возлюби́лъ е́си пра́вду, и возненави́дѣлъ е́си беззако́нїе сего́ ра́ди помаза́ тя Бо́же Бо́гъ твой е́леемъ ра́дости па́че причасти́никъ твои́хъ.

Umiłowałeś ſprawiedliwość, a nie nawidziłeś nieprawości, przeto cię pomazał Boże Bog twoy oleykiem weſela nad uczeſtniki twoie.

Смы́рна, и ста́кти, и кася́ отъ ри́зъ твои́хъ, отъ тя́жестей слоно́выхъ, и́зъ ни́хже возвесели́ша тя,

Myrrha y Stakta y Kaſſya z ſzat twoich, z domow ſłoniowych z ktorych ci roſkoſz uczyniły.

дще́ри царе́й въ че́сти

Corki Krolewſkie

твоéй : предстà цр҃ица wдесною тебѣ , въ рúзахъ позлащéнныхъ wдѣѧна , преспе-црéна .

w poczciwości twoiey . Stanęła Krolowa po prawicy twoiey w ubiorze złotym : obtoczona rozmaitością .

Слы́ши дщи́ , и́ вни́жди, и́ приклони́ ꙋ҆хо твоѐ , и́ забу́ди лю́ди твоѝ , и́ до́мъ о҆ц҃à твоегѡ̀ .

Słuchay corko , a patrz , y nakłoń ucha twego : a zapomni narodu twego, y domu oyca twago .

И́ вожелáетъ цр҃ь добро́ты твоéѧ : занѐ то́й е́сть Гдь̀ твóй, и́ поклони́шисѧ є́мꙋ̀ ,

Y będzie pożądał Krol śliczności twoiey , albowiem on iest Pan Bòg twòy , y będą się mu klaniać .

И́ дщи́ тúрова съ да́ры: лицꙋ̀ твоемꙋ̀ помóлатсѧ бога́тїи лю́дстїи .

Y corki Tyru z upominkami obliczu twemu będą się modlić , wszyscy bogaci z ludzi .

Всѧ̀ слáва дщéре царéвы , внꙋ́трь рáсны златы́ми wдѣ́ѧна , и́ преспецрéна .

Wszystka chwała tey còrki Krolewskiey wewnątrz , w bramach złotych, ubrana rozmaitościami .

Прúведꙋтсѧ

Приведѹтсѧ цр҃ю дв҃ы въ слѣдѣ ея҆, искренниѧ ея҆ приведѹтсѧ тебѣ:

Приведѹтсѧ въ весели҃и҆ и҆ радованіи, введѹтсѧ въ хра҃мъ цр҃ковъ.

Вмѣсто ѻ҆ц҃ъ твоихъ быша сыновє твои: поставиши а҆ кнази по всей҆ земли҃.

Помянѹ҃ имѧ твоє во всѣкомъ родѣ и҆ родѣ: сегѡ҆ ради людіе и҆сповѣдатсѧ тебѣ҆ во вѣкъ, и҆ во вѣкъ вѣка.

Przywiodą Krolowi panny za nią: przyniosą do ciebie bliskie iey.

Przyniosą ie z weselem y z radością: przywiodą ie do Kościoła Krolewskiego.

Miasto oycow twoich narodziloć się synow. postanowisz ie Xiążętami nade wszystką ziemią.

Będą wspominać imię twoie na wszystkie rodzaie y rodzaie. Dla tego narodowie będąć wyznawać wiecznie, y na wieki wiekow.

ПСАЛОМЪ.

PSALM, XLV.

U Zydow 46.

Дв҃ѣ мѳ҃.

Zamyka w sobie proroctwo o uciskach Kościoła Bożego y świętych iego, tudzież stałe y stateczne potkanie ich z

Къ конц҃ю, ѡ҆ сынѣхъ Корѳовыхъ, ѡ҆ тайныхъ.

Бг҃ъ на́мъ прибѣ́жище и̑ сі́ла, помо́щникъ въ ско́рбехъ ѡ҆брѣ́тшихъ ны̀ зѣлѡ̀.

Сегѡ̀ ра́ди не оу҆бои́мсѧ, внегда̀ смѹща́тсѧ земл҃а, и̑ прелага́ютсѧ го́ры въ ср҃ца̀ мо҃рска́ѧ.

Возшѹмѣ́ша и̑ смято́шасѧ во́ды и̑́хъ, смято́шасѧ го́ры крѣпостїю є҆гѡ̀.

Рѣ́чнаѧ оу҆стремлє́нїѧ весели́тъ гра́дъ Бж҃ї́й: ѡ҆свѧти́лъ є҆́сть селе́нїе своѐ вы́шнїй.

Бг҃ъ посредѣ̀ є҆гѡ̀, и̑ не подви́жится: помо́жетъ є҆мѹ̀ Бг҃ъ оу҆тр҃и зарѣ́.

Смято́шасѧ ѩ҆зы́цы, и̑ оу҆клони́шасѧ

prześladowniką swemi.

1. Nakoniec, synom Kore, za taiemnice Psalm.

Bòg nasz ucieczką y mocą: pomocnikiem w uciskach, ktòre nalazły nas bardzo.

Przetoż się bać nie będziem, gdy się poruszy ziemia: y przeniosą się gòry w serca morza.

Szumiały y zamąciły się wody ich, zatrzęsły się gòry przed siłą iego.

Bystrość rzeki rozwesała miasto Boże: Poświęcił przybytek swòy naywyższy.

Bòg w pośrzodku iego, nie będzie poruszone: ratuie go Bòg rano na świtaniu.

Potrwożyli się na-

оу҃клонѝшасѧ цр҃ствїѧ: дадѣ гла́съ своѝй вы́шнїй, подвѝжесѧ землѧ.

Гдь сѝлъ съ на́ми, засто҃пникъ на́шъ Бг҃ъ ꙗ́кѡвль.

Прїидѝте и҃ ви́дите дѣла Бж҃їѧ, ꙗ́же положѝ чудеса̀ на землѝ.

Ѿе́млѧ бра́ни до конє́цъ землѝ, лу́къ сокрꙋши́тъ, и҃ сло́митъ ора́жїе, и҃ щиты̀ сожже́тъ о҃гне́мъ.

Оу҃праздни́тесѧ и҃ разꙋмѣ́йте, ꙗ҆́кѡ а҆́зъ є҆́смь Бг҃ъ: вознесѹ́сѧ во ꙗ҆зы́цѣхъ, вознесѹ́сѧ на землѝ.

Гдь сѝлъ съ на́ми, засто҃пникъ на́шъ Бг҃ъ ꙗ́кѡвль.

rodowie, y nachyliły się Królewſtwa: dał głos ſwòy, poruſzyła się ziemia.

Pan zaſtępow z nami: Bóg Jakòbòw obrońcą naſzym.

Pòdźcie, a oglądaycie ſprawy Pańſkie, iakie uczynił cuda na ziemi:

Odiąwſzy woyny aż do kraiow ziemi. Skruſzy łuk, y zdruzgoce oręże: y tarcze ogniem popali.

Uſpokòycie ſię, a obaczcie, żem ia ieſt Bóg: będę podwyższon między narody, y będę podwyższon na ziemi.

Bòg zaſtępow z nami: Bòg Jakòbòw obrońcą naſzym.

КѦѲѢСМѦ, ѯ.

ѰАЛОМЪ.

ДАВ҃, мѕ.

Въ конéцъ, ѡ сынѣхъ Корíовыхъ.

Сѣ нарóды восплещíте рукáми: воскликнúте Бг҃ови глáсомъ рáдованїа.

Áкw Гдь вы́шнїй, стрáшенъ: цр҃ь вели́й по всей земли́.

Покорѝ лю́ди на́мъ, и нарóды под нóги на́ша.

Избрá на́мъ достоя́нїе своé, добрóту Íáкwвлю, егóже возлюбѝ.

PSALM, XLVI.

U Zydów, 47.

Prorok w osobie Apostolskiey mówi: gdyż tak wielkie y boyne dobrodzieystwa nam Bóg uczynił, tedy.

1 Nakoniec, przez syny Kore Psalm.

Wszyscy narodowie klaskaycie rękami: wykrzykuycie Bogu głosem wesela.

Albowiem Pan wysoki, straszny: Król wielki nadewszystką ziemią.

Podbił ludzie pod nas: y narody pod nogi nasze.

Obrał nam dziedzictwo swoie: piękność Jakobową, którą umiłował.

Вы́де

Взы́де Бг̃ъ къ воскли-
кнове́нїи, Гд̃ь во гла́с
трѹбны́.

По́йте Бг̃ѹ на́шемѹ,
пойте : по́йте цр́ю
на́шемѹ, по́йте.

Ꙗ̃кw цр̃ь всеѧ̀ землѝ
Бг̃ъ, по́йте разѹ́мнw.

Воцарѝ́ся Бг̃ъ на́д
ꙁы́ки : Бг̃ъ сѣдѝ́тъ
на престо́лѣ ст̃ѣмъ
свое́мъ.

Кня́зи лю́дстїи со-
бра́шася съ бг̃омъ а-
враа́млимъ : ꙗ̃кw Бжїи
держа́вніи землѝ зѣлѡ̀
вознесо́шася.

Wstąpił Bòg z we-
sołym śpiewaniem : a
Pan z głosem trąby.

Spiewaycież Bogu
naszemu, śpiewaycie:
śpiewaycie Krolowi
naszemu, śpiewaycie.

Albowiem Krolem
wszystkiey ziemi Bóg
śpiewaycież mądrze.

Będzie krolował Bòg
nad narodami : Bòg
siedzi na stolicy swey
świętey.

Xiążęta narodów
zgromadziły się z
Bogiem Abrahamo-
wym : albowiem Bo-
gowie mocni ziemie,
są bardzo wywyższe-
ni.

Ѱ А Л О М Ъ,

Д̃ѣдѹ, м̃з.

Пѣсни сынѡ́въ Коре́о-

PSALM, XLVII.

U Żydów, 48.

*W tym Psalmie proro-
stwo iest o mieście Jeru-
zalem, iako się miało
wynieść w zacności, z*

выхъ

выхъ, вторы́м сѵ̑бо́ты.

Pana Chrystusa obecności: tudzież też o trzech Krò-lach, o męce Chrystusowey, y o iego prześladowaniu.

1. Psalm pienia, synów Kore, wtorego dnia Sabbathu.

Вели́й гдь и̑ хвале́нъ вельмѝ, во гра́дѣ бг̑а на́шегѡ, въ горѣ ст̑ѣ́й є̑гѡ.

Wielki Pan, y chwalebny bardzo w mieście Boga naszego, na gòrze świętey iego.

Благокоре́нным радова́нїемъ всеѧ̀ землѝ. го́ры сїо́нскїа, ребра̀ се̑вероѵ: гра́дъ цр̑а̀ вели́каго.

Funduie się z radością wszystkiey ziemi gòra Syon, strony pòłnocne, miasto Krò-la wielkiego.

Бг̑ъ въ та́жествѣхъ є̑гѡ зна́емъ е̑сть, є̑гда̀ застѵпа́етъ и̑.

Bòg w domiech iego będzie poznany, kiedy ie obroni.

Ꙗ̀ко сѐ ца́рїе зе́мстїи собра́шасѧ, сни-да́шасѧ вкѵ̑пѣ:

Albowiem oto Krò-lowie ziemscy zgromadzili się: zeszli się wespòł.

Ті́и ви́дѣвше та́кѡ, ѵ̑дивѝшасѧ: смѧто́шасѧ, подвиго́шасѧ:

Ci uyźrzawszy tak, zdziwili się, zatrwożyli się, wzruszyli

Трѝпетъ

Трѣпетъ пріѧтъ ѧ: тамѡ болѣзни ꙗкѡ раждающїѧ.

Дв҃хомъ в҃рнымъ сокрꙋшиши корабли дарсі҃скїѧ.

Ꙗкоже слышахомъ, такѡ и видѣхомъ во градѣ Гдⷭ҃а сн҃ъ, во градѣ Бг҃а нашегѡ: Бг҃ъ ѡ҃снова҆ и҃ во вѣкъ.

Пріѧхомъ Бж҃е милость твою посредѣ людій твоихъ,

По и҃менн твоемꙋ Бж҃е, такѡ и хвала твоа҆ на концахъ земли: правды исполнь десница твоа҆.

Да возвеселитсѧ гора҆ сі҃ѡнскаѧ, и да возрадꙋютсѧ дщери ꙋдеи-

się:

Drżenie ie popadło. Tam boleści iako rodzącey:

Wiatrem gwałtownym pokruszysz okręty Tarsis.

Jakośmy słyszeli, takeśmy widzieli w mieście Pana zastępow, w mieście Boga naszego Bòg ie ugruntował na wieki.

Przyięliśmy Boże miłosierdzie twoie, w pośrzod Kościoła twego.

Jako imię twoie Boże, tak y chwała twoia na końce ziemie: sprawiedliwości pełna iest prawica twoia.

Niech się weseli gòra Syon, a niech się rozraduią corki Judzkie,

skïa

скїа, сѹдесъ ра́ди твои́хъ Гдн.

Обыди́те сїѡ́нъ, и ѡбыми́те є́гѡ, повѣ́дите въ столпѣ́хъ є́гѡ:

Положи́те сэ́рца ва́ша въ си́лѹ є́гѡ, и раздѣли́те до́мы є́гѡ, ꙗ́кѡ да повѣ́сте въ ро́дѣ и́но́мъ.

Ꙗ́кѡ то́й е́сть Бг̃ъ на́шъ во вѣ́къ, и во вѣ́къ вѣ́ка: то́й оу̃пасе́тъ на́съ во вѣ́ки.

dla sądow twoich Panie.

Obstąpcie Syon, a obeymiycie ie: opowiadaycie na wieżach iego.

Włożcie serca wasze w moc iego: a rozłożcie domy iego, abyście opowiadali w drugim pokoleniu.

Zeć ten iest Bòg, Bòg nasz na wieki, y na wieki wiekow: on nas będzie rządził na wieki.

ѰАЛОМЪ,

Дв̃дѹ, мн̃.

Въ коне́цъ, сынѡ́мъ Коре́овымъ.

PSALM, XLVIII.

U Zydòw 49.

Prorok święty daie nam sprawę w tym Psalmie, iako się przeciw światu y zgorszeniom stawić mamy: w onym, iako w omylnym się kochać, tych się warować pilnie.

1. Nakoniec, synom Kore Psalm.

Оу̃слы́шите

Оу̃слы́шите сі̑м̂ вси̑ ѩ҆зы́цы, внуши́те вси̑ живу́щіи по вселе́нне́й:

Slvchaycie tego wszyscy narodowie: bierzcie w uszy, ktòrzy mieszkacie na świecie.

Земнороди́нїи же и҆ сы́нове человѣ́честїи, вку́пѣ бога́ть и҆ оу̃бо́гъ.

Wszyscy synowie ziemi, y synowie ludzcy, pospołu w iedno bogaty y ubogi.

Оу̃ста̀ мо́и̑ возгла́голютъ премудрость, и҆ поу́че́нїе се́рдца моего̀ ра́зумъ.

Usta moie będą mòwiły mądrość: a rozmyślanie serca mego rostropność.

Приклоню̀ въ при́тчу оу̃хо мо́ѐ, отве́рзу въ псалти́ри гада́нїе мо́ѐ.

Nakłonię do przypowieści ucha mego: otworzę na arfie gadkę moię.

Вскую́ боюсь въ де́нь лю́тъ? безако́нїе пяты́ мое́и̑ о҆бы́детъ мя̀.

Czemu się mam we zły dzień? nieprawość pięty moiey ogarnie mię.

Надѣ́ющїисѧ на си́лу свою́, и҆ о҆ мно́жествѣ бога́тства своего̀ хва́лящїисѧ.

Ktòrzy ufaią w mocy swoiey: y chlubią się w mnostwie bogactw swoich.

Бра́тъ не и҆зба́витъ:

Brat nie odkupnie,

ѿзбáвитъ ли чл҃вѣкъ? не дáстъ Бг҃ѹ ѿмѣны за сѧ,

И цѣнѹ ѿзбавлéнїѧ дѹшѝ своеѧ: и оу҃трѹдúтсѧ въ вѣкъ.

И жúвъ вѹдетъ до концà, не оу҃зрúтъ пáгѹбы.

Єгдà оу҃мирáющыѧ вкѹпѣ безѹмéнъ и несмы́слен погúбнѹтъ, и ѡ҃ставáтъ чѹждúмъ богáтство своѐ.

И грóбы и҃хъ жилúща и҃хъ во вѣкъ: селéнїѧ и҃хъ въ рóдъ и рóдъ, нарекóша и҃мена своѧ на землáхъ.

И человѣкъ въ чéсти сы́й не разѹмѣ, приложúсѧ скотѡ́мъ несмы́слєнным҃ъ

odkupi człowiek: nie da Bogu ubłagania swego.

Y zapłaty odkupienia duszy swoiey: y będzie pracował na wieki.

Y będzie żył ieszcze do końca.

Nie ogląda zginienia, gdy uyźrzy mądre umieraiące, pospołu mądry y głupi zginą. y zostawią obcym maiętności swoie.

A groby ich, domami ich na wieki. Przybytkami ich od narodu do narodu: nazywali imiona swe w ziemiach swoich.

A człowiek, gdy we czci był, nie rozumiał: przyrów-

смы́сленнымъ, и оу-
подо́бисѧ и́мъ.

Сі́и пѫ́ть и́хъ со-
бла́знъ и́мъ. и по сихъ
во оу́стѣхъ свои́хъ
бл҃говола́тъ.

Я́кѡ о́вцы во а́дѣ
положе́нн сѫ́ть, смє́рть
оупасе́тъ а̀: и ѡ́бла-
да́ютъ и́ми пра́вїи зу-
тра, и по́мощь и́хъ
обвєтша́етъ во а́дѣ,
ѿ сла́вы своєѧ̀ и́зри-
нове́нни бы́ша.

Обаче́ бг҃ъ и́зба́витъ
дш҃ю мою̀ и́з рукѝ
а́довы, є́гда̀ прі́ємлетъ
мѧ.

Не оу́бои́сѧ, є́гда̀
разбогатѣ́етъ человѣ́къ.
и́ли є́гда̀ оумно́жится
сла́ва до́мꙋ є́гѡ:

Я́кѡ внегда̀ оумрє́тви
є́мꙋ, не во́зметъ всѧ̀,
ниже́ сни́детъ съ ни́мъ

nany iest bydlętom
bezrozumnym, y stał
się im podobny.

Ta droga ich po-
gorszenie im: a potym
w uściech swych będą
mieć upodobanie.

Jako owce, w pie-
kle są położeni: śmierć
trawić będzie. y bę-
dą panować sprawie-
dliwi nad niemi rano:
a ratunek ich zsta-
rzeie się w piekle, po
stawie ich.

Wszakoż Bòg odku-
pi duszę moię z ręki
piekielney, gdy mię
przyimie.

Nie bòy się, gdy się
zbogaci człowiek: y
gdy się rozmnoży
sława domu iego.

Albowiem gdy zgi-
nie, nie weźmie w-
szystkiego: ani zstąpi

Слáва Его̀.

Áкw дyшà Его̀ въ жúвотѣ Его̀ блгословúтсѧ: íсповѣ́стсѧ тебѣ̀, егдà блгосотворúши емý.

Вни́детъ дáже до рóда óц҃ъ своúхъ: дáже до вѣ́ка не оу҃зрúтъ свѣ́та.

Й человѣ́къ въ чéсти сы́й не разумѣ̀, приложúсѧ скотóмъ немы́сленнымъ, й оу҃подóбисѧ и҃мъ.

Ψ Й Л О М Ъ.

М҃Д.

Дáфy.

Бг҃ъ богóвъ Гдь̀ глаго́ла, й призва̀ зе́млю. Ѿ всто́ковъ со́лнца

z nim ſława iego.

Bo duſza iegó będzie za żywota iego błogoſławiona: będzieć wyznawał, gdy mu dobrze uczyniſz.

Wniydzie aż do rodzaiu oycow ſwoich: y aż na wieki nie uyźrzy światłości.

Człowiek, gdy we czci był, nie rozumiał: przyrownan ieſt bydlętom nierozumnym, y ſtał ſię im podobny.

PSALM, XLIX.

U Zydów 50.

Zamyka proroctwo o ſkutecznym kazaniu Pana Chryſtuſowym, y o przyiściu iego dwoiakim, y o ſkażeniu ofiar ſtarego Zakonu.

1. Pſalm Aſaphowi.

Bóg nad Bogi Pan mówił: y przyzwał ziemię. od ſłońca

do záпадъ

до западъ.

Сіѡна благолѣпіе красоты ег̃ѡ:

Бг̃ъ явѣ пр̃иидетъ, Бг̃ъ нашъ, и не премолчи́тъ: ѻ̃гнь предъ нимъ возгори́тся, и ѻ̃крестъ ег̃ѡ бу́ря вели́на.

Призове́тъ нб̃о свы́ше и зе́млю, разсу́дити людемъ своѥ́мъ.

Собери́те ем̃ѹ преподо́бныя ег̃ѡ, завѣща́вшыя завѣтъ ег̃ѡ ѡ̃ же́ртвахъ.

И возвѣсти́тъ нб̃са пра́вду ег̃ѡ: я̃кѡ Бг̃ъ сѹдія́ е̃сть.

Оу̃слы́шите лю́дїе мои́, и возглаго́лю ва́мъ: и̃зра́илю, и засвидѣтелствѹю

wschodu aż do zachodu.

Z Syonu piękność ozdoby iego.

Bòg iawnie przyidzie: Bòg naſz, a nie będzie milczał.

Ogień przed obliczność iego rozpali ſię: a około niego wicher wielki.

Przyzowie nieba z wierzchu: y ziemię, aby rozſądził lud ſwòy.

Zgromadźcie mu święte iego: ktòrzy rozrządzaią teſtament iego w ofiarach.

Y będą opowiadały niebioſa ſprawiedliwość iego: iż Bòg ieſt ſędzią.

Sluchay ludu mòy, a mòwić b dę: Jrzaelu, a oświadczęć:

ствую тебѣ: Бг̃ъ Бг̃ъ твой є̃смъ а̃зъ.

Bòg twòy ia ieſtem.

Не ѡ̃ жертвахъ твоихъ ѡ̃блічю тя, всесожженїѧ же твоѧ предомною сѹть выну:

Nie będę cię karał z ofiar twoich: a całopalenia twoie ſą przed oczyma memi zawżdy.

Не пріимѹ̀ ѿ дому твоегѡ̀ телцѡ́въ, ниже ѿ стáдъ твоихъ козлѡ́къ.

Nie będę brał z domu twego cielcow: ani z trzòd twoich kozłòw.

Ꙗкш мои сѹть вси звѣрїе дубравнїи, скоти въ горáхъ и̃ волове:

Albowiem moie ſą wſzyſtkie źwierzęta leśne, bydła po gòrach y woły.

Познáхъ всѧ̀ птицы нб̃ныѧ, и̃ красотà сéлнаѧ со мною є̃сть.

Znam wſzyſtkie ptaſtwa niebieſkie: y piękność pola ze mną ieſt.

Ꙗще взáлчю, не реку̀ тебѣ: моя̀ бо є̃сть вселéннаѧ и̃ и̃сполнéнїе ея̀.

Jeźli będę łaknął, nie będęć mòwił: bo mòy ieſt okrąg ziemi, y napełnienie iego.

Ѣда̀ лѝ мясà бы̃чà ꙗ̃? илѝ кровь козлѡ́въ пїю̀ ꙗ̃?

Jzali będę iadł mięſo wołowe? albo krew kozłową będę pił?

Пожрѝ

Пожрѝ Бгови жертвꙋ хвалы , и воздаждь Вышнемꙋ молитвы твоѧ :

И призови мѧ въ дснь скорби твоеѧ, и измꙋ тѧ, и прославиши мѧ.

Грѣшникꙋ же рече Бгъ : вскоюю ты повѣдаеши оправданїѧ моѧ , и воспріемлеши завѣтъ мой оусты твои ?

Ты же возненавидѣлъ єси наказаніе , и ѡвергъ єси словеса моѧ вспѧть .

Аще видѣлъ єси татꙋ , текль єси съ нимъ , и съ прелюбодѣемъ оучастіе твое полагалъ єси .

Оустѣ твоѧ оумножиша злобꙋ , и языкъ твой сплеташе лщє-

Ofiaruy Bogu ofiarę chwały : a odday Naywyższemu śluby twoie .

A wzyway mię w dzień utrapienia : wyrwę cię , a czcić mię będziesz .

Ale grzesznikowi rzekł Bòg : czemu ty opowiadasz sprawiedliwości moie , y bierzesz testament mòy w usta twoie .

Ano ty masz w nienawiści karność : y zarzuciłeś mowę moię na zad .

Jeźliś widział złodzieia , biegałeś z nim, a z cudzołożniki miałeś swòy skład .

Usta twoie były pełne złości: a ięzyk twòy płòtł zdrady .

нїѧ :

Сѣдѧ на бра́та тво-
его клевета́лъ е́сн , и
на сы́на ма́тере твоеѧ
полага́лъ е́сн собла́знь.

Сїѧ сотвори́лъ е́сн,
и оумолча́хъ , вознe-
пщева́лъ е́сн беззако́-
нїе , ꙗ́кш бѹдѹ тебѣ
подо́бенъ : ѡбличѹ тѧ,
и предста́влю пред ли-
це́мъ твои́мъ грѣхи
твоѧ .

Разѹмѣи́те оубо сїѧ
забыва́ющїи Бга , да
не когда́ похи́тнтъ , и
не бѹдетъ и́збавля́ѧй .

Же́ртва хвалы́ про-
сла́витъ мѧ : и та́мш
пѹть , и́мже ꙗ́влю е́мѹ
Спасе́нїе мое́ .

Siedząc , mawiałeś
przeciw bratu twemu:
y dawałeś wzgorsze-
nie przeciw synowi
matki twoiey .

Toś czynił , a mil-
czałem . mniemałeś
niesprawiedliwie , że
będę tobie podobny :
będę cię strofował ,
y stawię przed oczy
twoie .

Rozumieycież to ,
którzy zapominacie
Boga : by kiedy nie
porwał, a nie będzie,
ktoby wydarł .

Ofiara chwały uczci
mię : y tam droga ,
którą mu okażę zba-
wienie Boże .

ѱ҃ ЛОМЪ, ѯ҃.

PSALM, L.

Дв҃дъ, н҃.

U Zydów 51.

Wzrusza Prorok człowieka grzesznego ku pokucie swym przykładem, w tym Psalmie, który na ten czas mówił Dawid, gdy iuż był Jethsabeę poznał, a potym do niego Nathań Prorok przyszedł.

Къ конє́цъ, внегда́ вни́ти къ немъ҃ Нада́нъ Проро́къ, є҃гда́ вни́де къ Вирсавіи́ женѣ Оу҃рі́евѣ.

1. Na koniec Psalm Dawidowi.

2. Gdy przyszedł do niego Prorok Nathan, kiedy był wszedł do Bethsabeiey.

Поми́луи҃ мѧ Бж҃е по вели́цѣи҃ ми́лости твоеи҃, и҃ по мно́жеству щедро́тъ твои́хъ ѡ҃чи́сти беззако́нїе моє҃.

Zmiłuy się nademną Boże, według wielkiego miłosierdzia twego. a według mnóstwa litości twoich, zgładź nieprawość moię.

Нанпа́че ѡ҃мы́и҃ мѧ ѿ беззако́нїѧ моегѡ҃, и҃ ѿ грѣха́ моегѡ҃ ѡ҃чи́сти мѧ:

Jeszcze więcey omyi mię od nieprawości moiey: y od grzechu moiego oczyść mię.

Ꙗ҃кѡ беззако́нїе моє҃ а҃зъ зна́ю, и҃ грѣхъ

Albowiem ia znam nieprawość moię: y

мо́й предомно́ю е́сть вы́нѣ .

Тебѣ̀ е́дино́мѹ согрѣши́хъ , ѝ лѹка́вое пред тобо́ю сотворі́хъ: ꙗ́коже да ѡ҃правда́ишисѧ во слове́сѣхъ твои́хъ , ѝ побѣди́ши внегда̀ сѹди́ти тѝ .

Се́ бо въ беззако́нїихъ зача́тъ е́смь , ѝ во грѣсѣ́хъ роди́ мѧ ма́ти мо́ѧ .

Се́ бо и́стинѹ возлюби́лъ е́сѝ : безвѣ́стная ѝ та́йная премѹ́дрости твоеѧ̀ ꙗ́вилъ мѝ е́сѝ .

Ѳкропи́ши мѧ ѵ҃соп҃омъ , ѝ ѡ҃чи́щѹсѧ : ѡ҃мы́еши мѧ̀ , ѝ па́че сне́га ѹ҃бѣлю́сѧ .

Слу́хѹ моемѹ̀ да́си ра́дость ѝ весе́лїе : возра́дѹются

grzech moy iest zawzdy przeciwko mnie.

Tobiem samemu zgrzeszył , y uczyniłem złość przed tobą , abyś się usprawiedliwił w mowach twoich a zwyciężył, gdy cię posądzaią .

Oto bowiem w nieprawościach iestem poczęty : a w grzechach poczęła mię matka moia .

Oto bowiem umiłowałeś prawdę , niewiadome y skryte rzeczy mądrości twoiey obiawiłeś mi .

Pokropisz mię Hyzopem , a będę oczyszczony : omyiesz mię , a będę nad śnieg wybielony .

Słuchowi memu dasz radość y wesele : ра́дѹются

рáдуютсѧ кóсти смирéнныѧ.

Ѡбрати́ лицé твоé ѿ грѣхъ мои́хъ, и̑ всѧ̀ безззакóнїѧ моѧ̀ ѡ̑чисти.

Сéрдце чи́сто созижди́ во мнѣ̀ бж̃е, и̑ дх̃ъ прáвъ ѡ̑бнови́ во ѹ̑трóбѣ мое́й.

Не ѿвéржи менѐ ѿ лицà твоегѡ̀, и̑ дх̃а твоегѡ̀ ст̃áгѡ не ѿими́ ѿ менѐ.

Воздáждь мн рáдость спнїѧ твоегѡ̀: и̑ дх̃омъ влчнымъ ѹ̑вердúми.

Научѹ̀ безззакóнныѧ пѹтéмъ твои́мъ, и̑ нечестúвїи къ тебѣ̀ ѡ̑братя́тсѧ.

y rozraduią ſię kości poniżone.

Odwròć oblicze twoie od grzechow moich: a zgładź wſzyſtkie nieprawości moie.

Serce czyſte ſtwòrz we mnie Boże: y ducha prawego odnow we wnętrznościach moich.

Nie odrzucay mię od oblicza twego: y Ducha świętego twogo nie bierz odemnie.

Przywròć mi radość zbawienia twoiego, y Duchem przednieyſzym potwierdź mnie.

Będę nauczał nieprawe drog twoich: a niezbożni do ciebię ſię nawròcą.

Избáви мѧ ѿ крóви Бже, Бже спасéнїя моегѡ: возрáдуется áзыкъ мóй прáвдѣ твоéй.

Wybaw mię ze krwi Boże, Boże zbawienia mego: a ięzyk mòy z radością będzie wyſławiał ſprawiedliwość twoią.

Гдⷭ оустнѣ́ мои ѿвéрзеши, и оустá моя возвѣстáтъ хвалу твою.

Panie otworzyſz wargi moie: a uſta moie opowiadać będą chwałę twoię.

Áкѡ áще бы восхотѣлъ éси жéртвы, далъ бых оубѡ: всесожжéнїя не блговолиши.

Albo wiem gdybyś był chciał ofiary, ożdybym był dał: w całopalonych nie będzieſz ſię kochał.

Жéртва Бгу́ дх҃ъ сокрушéнъ: сéрдце сокрушéнно и смирéнно Бгъ не оуничижи́тъ.

Ofiara Bogu duch ſtrapiony: ſerca ſkruſzonego y uniżonego Boże nie wzgardziſz.

Оублажи́ Гдⷭ блговолéнїемъ твои́мъ сїóна, и да созижду́тся стѣны їерусали́мскїя:

Uczyń dobrze Panie Syonowi w dobrey woli twoiey: aby ſię zbudowały mury Jeruzalem.

Тогдá блговоли́ши жéртвѹ

Tedy przyimieſz

жéртвꙋ прáвды, возношéніе и всесожигáемая: тогдá возложáтъ на óлтáрь твóй телцы.

ofiarę ſprawiedliwości, oblaty, y całopalenia tedy nakładą na oltarz twòy cielcow.

ѰАЛОМЪ,

ДВДВ. НА.

PSAM, LI.

U Zydòw, 52.

W tym Psalmie opisanie spraw Antychryſtowych, tudzież zaoſtrzenie y groźba przeciw iemu, y pociecha w trudnościach pobożnym ludziom, zamyka ſię.

Въ конéцъ, рáзꙋма. Внегдá пріити Доикꙋ ідꙋмейскꙋ, и возвѣстúти Сáвлꙋ, и рещи емꙋ: пріидé Дáвидъ въ дóмъ Авїмелéховъ.

1. Nakoniec, wyrozumienie Dawidowi.

2. Kiedy przyſzedł Doeg Idumeyczyk, y oznaymił Saulowi: przyſzedł Dawid w dòm Achimelecha.

Что хвáлишисѧ въ злóбѣ сúлне? беззакóніе вéсь дéнь,

Co ſię przechwalaſz ze złości, ktòryś ieſt ſilny w nieprawości? cały dzień.

Непрáвдꙋ оꙋмышлú языкъ твóй: áкω брúтвꙋ нaзꙋщренꙋ сотворúлъ éси лéсть.

Niepſprawiedliwość myślił ięzyk twòy, iako brzytwa oſtra czyniłeś zdradę.

Возлюбúлъ éси злóбꙋ

Umiłowałeś złość

пáче

па́че благостыни, не-
пра́вдꙋ, не́же глаго́лати
пра́вдꙋ.

nad dobroć, niepra-
wość więcey, niż
mòwić ſprawiedli-
wość.

Возлюби́лъ є́сѝ всѧ̀
глаго́лы потопныѧ,
ѧ̑зы́къ лсти́къ.

Umiłowałeś wſzy-
ſtkie ſłowa zatracenia,
ięzyku zdradliwy.

Сегѡ̀ ра́ди Бг̑ъ раз-
рꙋши́тъ тѧ̀ до конца̀:
востóргнетъ тѧ̀, и̑
пресели́тъ тѧ̀ ѿ селе́нїѧ
твоегѡ̀, и̑ ко́рень твóй
ѿ землѝ живы́хъ.

Przetoż cię Bòg
zniſzczy do końca,
wyrwie cię, y wy-
będzi cię z przybytku
twego, y korzeń
twòy z ziemi żyią-
cych.

Ꙋ̈зрѧтъ пра́веднїи,
и̑ ꙋбоя́тсѧ, и̑ ѿ не́мъ
возсмѣю́тсѧ, и̑ рекꙋ́тъ:

Uyźrzą ſprawied-
liwi, y będą ſię bać,
y nad nim będą ſię
śmiać, y rzeką.

Сѐ человѣ́къ, и̑́же не
положи́ Бг̑а помо́щника
себѣ̀, но ꙋпова́ на
мно́жество бога́тствъ
своегѡ̀, и̑ возмо́же
сꙋе́тою свое́ю.

Otożci człowiek,
ktòry nie kładł Boga
pomocnikiem ſwoim.
Ale ufał w mnòſtwie
bogactw ſwoich y
przemògł w marności
ſwoiey.

А̑зъ же а̑́кѡ ма́слина
плодови́тая

A ia iąko oliwa

плодовита въ домѣ Божіи : оуповахъ на милость Божію во вѣкъ, и во вѣкъ вѣка .

Исповѣмсѧ тебѣ во вѣкъ , ꙗкω сотворилъ єси : и терплю имѧ твоє , ꙗкω благо предъ преподобнымι твоимι.

rodzayna w domu Bożym , miałem nadzieię w miłosierdziu Bożym , na wieki y na wiek wiekòw .

Będęć wyznawał na wieki , żeś uczynił : y będę oczekiwał imienia twego , bo dobre iest przed obliczności świętych twoich .

ѰАЛОМЪ,

ДАВИДОВ, ѱѳ.

Въ конецъ , ѿ Маелеѳ , разѹма .

Рече безѹменъ въ срцѣ своемъ: нѣсть Бгъ . растлѣша и ѡмерзишасѧ въ беззаконіихъ , нѣсть творѧй благое :

PSALM. LII.

U Zydòw , 53.

Cieszy tu Prorok ludzie pobożne w przeciwieństwach , y trudnościach będące .

1. Nakoniec , na Maeleth wyrozumienia Dawidowi .

Rzekł głupi w sercu swoim : nie masz Boga . popsowali się , y obrzydłemi się stali w nieprawościach , nie masz , ktoby dobrze czynił .

Бг̃ъ съ нб̃сє прини́че на сы́ны человѣ́чєскїа, ви́дѣти, а́ще є́сть разумѣ́ѧй, и́ли взыска́ѧй Бг̃а.

Всѝ оу̃клони́шасѧ, вкупѣ̀ непотрє́бни бы́ша: нѣ́сть творя́й бла́го, нѣ́сть до є́дина́гω.

Нн лѝ оу̃разумѣ́ютъ всѝ дѣ́лающїи беззако́нїе, снѣда́ющїи лю́ди мо́ѧ въ снѣ́дь хлѣба? Гда́ не призва́ша.

Та́мω оу̃страшѝшасѧ стра́ха, и́дѣже не бѣ̀ стра́хъ: я́кω Бг̃ъ разсы́па кώсти человѣкоуго́дникωвъ: посты́дѣшасѧ, я́кω Бг̃ъ оу̃ничижѝ и́хъ.

Кто̀ да́стъ ѿ Сїѡ́на

Bòg z nieba poyźrzał na ſyny ludzkie, aby oglądał, ieźli ieſt znaiący, albo ſzukaiący Boga.

Wſzyſcy odſtąpili, poſpołu ſtali ſię nie pożytecznemi, nie maſz, ktoby dobrze czynił, nie maſz aż do iednego.

Jzali nie poznaią wſzyſcy, ktòrzy czynią nieprawość, ktòrzy pożeraią lud mòy iako pokarm? Boga nie wzywali.

Tam drżeli od boiaźni, gdzie nie było ſtrachu. albowiem Bòg rozſypał kości tych, ktòrzy ſię ludziom podobaią, pohańbieni ſą, bo ie Bòg wzgardził.

Ktòż da z Syonu

Спасе́нїе

спасе́нїе і҃и҃лево? внегда́ возврати́тъ Бг̄ъ плѣне́нїе люде́й свои́хъ, возра́дуется і҃а́ковъ, и̂ возвесели́тся і҃и҃ль.

zbawienie Jzrael, gdy Bòg nawroci poimanie, rozraduie się Jakòb, y rozweseli się Jzrael.

ѰАЛОМЪ.

ДВ̄ДОВ, н̄г.

PSALM, LIII.

U Zydòw 54.

Uczy Prorok człowieka sprawiedliwego, aby w przeciwieństwach umiał chwalić Boga.

Въ коне́цъ, въ пѣсне́хъ ра́зума Внегда̀ прїи́ти зифе́емъ, и̂ рещѝ Саѵлови: не се́ ли Дв̄дъ скры́ся въ на́съ?

1. Nakoniec, w wierszach wyrozumienia Dawidowi.

2. Kiedy przyszli Zephejanie, y rzekli do Saula: aza się u nas Dawid nie zatail?

Бже̄ бо и̂́мѧ твоѥ̀ спаси́ мѧ, и̂ бо сі́лѣ твое́й сѵди́ мн.

Boże, w imię twoie zbaw mię, a w mocy twoiey sądź mię.

Бже̄ ѹ̈слы́ши мл̄твѹ мою̀, внѹшѝ глаго́лы ѹ̈стъ мои́хъ:

Boże wysłuchay modlitwę moię: przyimiy w uszy słowa ust moich.

І̂ѣкw чѹ́жденїи воста́ша на мѧ̀, и̂ крѣпцыи

Albowiem obcy powstali przeciwko

бзыска́ша

взыскáша дшȣ мою: и не предложи́ша Бга пред собою.

mnie: a mocarze ſzukali duſzy moiey, a nie kładli Boga przed oczyma ſwemi.

Се́ бо Бгъ помогáетъ мн, и Гдь заступникъ дшн моей:

Bo oto Bóg mię podpomaga, a Pan ieſt obrońcą duſzy moiey.

Обрати́тъ злá врагóмъ моймъ: истинною твоею потреби́ и́хъ.

Odwróć zle na nieprzyiaciele moie, á zatrać ie według prawdy twoiey.

Во́лю пожрȣ́ тебѣ, и́сповѣмсѧ и́мени твоемȣ Гдн, и́кш блáго:

Dobrowolnie będę ofiarował tobie, y będę wyznawał imieniowi twemu Panie, albowiem dobre ieſt.

И́кш ѿ всáкїа печáли и́збáвилъ мѧ є́си, и на врагú моѧ воззрѣ́ о́ко мое́.

Bo z wſzelkiego utrapienia wyrwałeś mię, a oko moie wzgardziło nieprzyiacioły moie.

Псáлмъ, ѱи́.

PSALM, LIV.

Дáвдъ, и́.

U Zydów 55

Jeſt tu wzmianka o umęczeniu Pana Chryſtuſowym, a głos Chry-

Въ конецъ

Въ конéцъ, къ пѣснехъ рáзума Асáфъ.

stusow w osobie służebniczey.

1. Nakoniec w wierszach wyrozumienia Dawidowi.

Внуши Бже молúтвꙋ мою, и не прéзри моленїа моегѡ:

Wysłuchay Boże modlitwę moię, a nie wzgardzay prozby moiey.

Воúми мн, и оуслы́ши мѧ: возскорбѣхъ печáлїю моéю, и смятóхсѧ.

Weyźrzyi na mię, a wysłuchay mię. Zasmuciłem się w ćwiczeniu moim: y zatrwożyłem się.

Ѳ гласа врáжїа, и ѿ стꙋжéнїа грѣшнчя: ꙗкѡ оуклонúша на мѧ безакоúнїе, и во гнѣвѣ враждовáхꙋ мн.

Dla głosu nieprzyiaciela, y dla uciśnienia grzesznika. Albowiem zwalali na mię nieprawość: a w gniewie przykrzyli mi się.

Сéрдце моѐ смятéсѧ во мнѣ, и боáзнь смéрти нападѐ на мѧ:

Serce moie zatrwożyło się we mnie: a strach śmierci przypadł na mię.

Стрáхъ и трéпетъ прїúдетъ на мѧ, и покры́

Boiaźń y drzenie przyszły na mnie: y

ма тмѧ

ма тма.

И рѣхъ: кто дастъ ми крилѣ якw голубинѣ? и полещю, и почію.

Се оудалихсѧ бѣгаѧ и водворихсѧ въ пустыни.

Чаахъ Бга спасающаго ма w малодушїѧ и w бурѣ.

Потопи Гдн, и раздѣли языки ихъ: якw видѣхъ беззаконіе и прекканіе во градѣ.

Днемъ и нощію wбыдетъ и по стѣнамъ егw: беззаконіе и трудъ посредѣ егw, и неправда:

И не wскудѣ w стогнѣ егw лихва и лесть.

okryły mię ciemności.

Yrzekłem: kto mi da skrzydła iako gołębice, a będę latał, y odpoczywał?

Oto oddaliłem się uciekaiąc: y mieszkałem na pustyni.

Czekałem onego, który mię wybawił od lękliwości ducha y od nawałności.

Zrzuć Panie, rozdziel ich języki: bom widział nieprawość, y spor w mieście.

We dnie y w nocy obtòczy ię po murach iego nieprawość: a obciążenie w pośrzod iego, y niesprawiedliwość.

Y nie ustała na ulicach iego lichwa y zdrada.

Якw

Ꙗкѡ а҃ще бы враг҃ъ поносилъ мнѣ, претерпѣлъ бы́хъ оу҃бѡ: и҃ а҃ще бы ненавидѧй мѧ на мѧ велерѣчевалъ, оу҃крылбыхсѧ ѿ негѡ.

Albowiem, by mi był złorzeczył nieprzyiaciel moy: wżdybym był wytrwał. Y by był ten, który mię nienawidził, przeciwko mnie wielkie rzeczy mówił: ſnadź bym ſię był ſkrył przed nim.

Ты́ же человѣче равнодоушне, влко мо́й и҃ зна́емый мо́й,

Иже кѹпнѡ наслаждалсѧ е҆сѝ со мно́ю бра́шенъ: въ домѣ Бж҃ïи ходи́хомъ е҆дномышле́нïемъ.

Ale ty człowiecze iednomyślny wodzu moy. y znaiomy moy.

Ktòryś pospołu ze mną iadał słodkie pokarmy: w domu Bożym chodziliśmy w zgodzie.

Да прїи́детъ же сме́рть на нѧ, и҃ да сни́дѹтъ во а҃дъ жи́ви: ꙗкѡ лѹка́вство въ жили́щихъ и҃хъ, посредѣ и҃хъ.

Niechay śmierć przyidzie na nie: a niechay żywo zstąpią do piekła. bo złości w mieszkaniach ich: w pośrzodku ich.

Азъ ко Б҃гѹ воззва́хъ, и҃ Г҃дь оу҃слы́ша

Ja lepak do Boga wołałem, a Pan wy-

мѧ.

Вечеръ и̑ заутра и̑ полудне покѣмъ, и̑ возкѣщю̀, и̑ оу̑слы́шитъ гла́съ мо́й.

И̑зба́витъ ми́ромъ дш҃ꙋ мою̀ ѿ приближа́ющихсѧ мнѣ: ꙗ̑кѡ во мно́зѣ ба́хꙋ со мно́ю.

Оу̑слы́шитъ Бг҃ъ, и̑ смири́тъ а̑ сы́й пре́жде вѣкъ. и̑ нѣсть со и̑ми и̑змѣне́нїа, ꙗ̑кѡ не оу̑бои́шасѧ Бг҃а.

Прострѐ рꙋкꙋ свою̀ на воздаа́нїе: ѡ̑скверни́ша завѣтъ е̑гѡ̀.

Раздѣли́шасѧ ѿ гнѣва лица̀ е̑гѡ̀, и̑ прибли́жишасѧ ср҃ца̀ и̑̀хъ: оу̑мя́кнꙋша словеса̀ и̑̀хъ па́че е̑ле́а, и̑ та

bawi mię.

W wieczor y rano, y w południe będę opowiadał, y wyſławiał, y wyſłucha głos moy.

Odkupi w pokoiu duſzę moię od tych, ktòrzy mi ſię ſprzeciwiaią: albowiem między wielą byli ze mną.

Wyſłucha Bòg, y uniży ie, ktòry ieſt przed wicki. Bo nie maſz im odmiany, y nie bali ſię Boga:

Wyciągnął rękę ſwoię w oddawaniu. Pokalali teſtament iego.

Oddzielili ſię od gniewu twarzy iego: y ſprzeciwiło ſię ſerce ich. gładſze ſą mowy iego nad oliwę: a one

сѧть

сѫть стрѣлы.

Возвéрзи на Гда печáль твою, и тóй тѧ препитáетъ: не дáсть вовѣкъ молвы прáвникѹ.

Ты же Бже низведéши ихъ во стѹдéнецъ истлѣнїѧ: мѫжїе крóвїи и лстивї, не преполовáтъ днéй своúхъ: áзъ же Гдн оуповáю на тѧ.

są ſtrzały.

Wrzuć na Pana ſtaranie twoie, a on cię wychowa: nie dopuści na wieki zachwianie ſprawedliwego.

Ale ty Boże zawiedzieſz ie w ſtudnią zatracenia. mążowie krwawi y zdradliwi nie dòydą do połowicy dni ſwoich: lecz ia nadzieię będę miał w tobie Panie.

КѲІСМѢ, н.

ѰАЛОМЪ.

нѣ.

Въ конéцъ, wт людéхъ wт стыúхъ оудалéныхъ, Дв҃дъ въ столпописáнїе.

PSALM, LV.

U Zydòw, 56.

Modlitwa o wybawienie z niebeſpieczeńſtwa, a ieſt głos Kościoła, ktòry ſię modli, aby zwierni nie byli uciśnieni od nieprzyiacioł.

1. Nakoniec, za lud,

вснгдѧ

внегдѣ оу҃держа́ша и҃ и҃ноплеме́нницы въ Га́ѳ.

który się stał od świętych oddalony, Dawidowi na napis tytułu, kiedy go Philistynowie poimali w Get.

Поми́лу҃й мѧ Бо҃же, я҆́кш попра́ мѧ человѣ́къ: вѣ́сь дѣ́нь борѧ́ стѹ҃жи́ мн҃,

Zmiłuy się nademną Boże, boć mię podeptał człowiek: przez cały dzień naieżdżaiąc, utrapił mię.

Попра́ша мѧ вра́зи мои҃ вѣ́сь дѣ́нь: я҆́кш мно́зи борю́щїи мѧ съ высоты҃.

Podeptali mię nieprzyiaciele moi cały dzień: albowiem wiele walczących przeciwko mnie.

Въ дѣ́нь не оу҃бою́сѧ, а҆́зъ же оу҃пова́ю на тѧ҆,

Od wysokości dnia ulęknę się: ia lepak w tobie nadzieię mieć będę.

Бг҃а похва́лю словеса́ мо́ѧ: на Бг҃а оу҃пова́хъ, не оу҃бою́сѧ: что҆ сотвори́тъ мнѣ пло́ть?

W Bogu wysławiać będę mowy moie, w Bogu nadzieię miał: nie będę się bał, co mi uczyni ciało.

Вѣ́сь дѣ́нь словесы́ мои҃хъ гнѹша́хѹсѧ: на

Cały dzień słowy memi brzydzili się,

мѧ всѧ

мѧ̀ всѧ̀ помышлє́нїѧ
ѧ̑хъ на зло̀ .

Вселя́тсѧ и̑ скры́ютъ :
тїи пѧтꙋ̀ мою̀ сохра-
нѧтъ , ꙗ̑коже потер-
пѣ́ша дꙋшꙋ̀ мою̀ .

Ни ѡ̑ чесо́мже
тѡ́рнеши мѧ̀ , гнѣ́вомъ
лю и низведе́ши ,
Бо́же , живо́тъ мо́й
возвѣсти́хъ тебѣ̀ : по-
ложилъ є́си сле́зы мо̀
пре́д тобо́ю , ꙗ̑кѡ и̑ во
ѡбѣтова́нїи твоє́мъ .

Да возвратя́тсѧ вразѣ̀
моѝ вспя́ть , въ о́нь
же а̑́ще дне́нь призовꙋ̀
тѧ : сѐ познаю́ , ꙗ̑кѡ
Бг̑ъ мо́й є́си ты̀ .

ψ Бг̑ѣ похвалю̀
глаго́лъ : ѡ̑ Гд̑ѣ по-

przeciwko mnie w-
ſzyſtkie myśli ich na
złe .

Będą mieſzkać , y
kryć ſię , ſami ſtop
moich będą ſzlako-
wać . iako czekali na
duſzę moię .

Za nic ie zbawiſz ?
w gniewie narody
pokruſzyſz .

Boże , żywot moy
obiawiłem tobie :
położyłeś łzy moie
przed obliczności
twoią . iakoś w obie-
tnicy twoiey .

Tedy podadzą tył
nieprzyiaciele mpi .

W ktorykolwiek
dzień będę cię wzy-
wał : otom poznał ,
że Bogiem moim ie-
ſteś .

W Bogu będę chwa-
lił ſłowo , w Panu

хвалю слово.

На Бга оупова́хъ, не оубою́ся, что̀ сотворитъ мнѣ человѣкъ.

Во мнѣ Бжѐ мо̀ты, ѥ̀же воздамъ хвалы̀ твоя̀:

Ꙗкw и҆зба́вилъ є҆сѝ дẃшу мою̀ w҆ смéрти, о҆́чи моѝ w҆ слезъ, и҆ но́зѣ моѝ w҆ попо. гнове́нїа, бл҃говожда̀ пред Гдмъ во свѣтѣ живы́хъ.

ПСАЛОМЪ,

нѕ.

Въ коне́цъ, да не растли́шн, Дв҃дъ въ столпописа́нїе, внегда̀ є҆мѹ̀ w҆бѣга́ти w҆ лица̀ Сав. лова въ пещéрѣ.

Поми́лѹй мѧ̀ Бжѐ, поми́лѹй мѧ̀: ꙗ҆́ко

b dę chwalił mowę:

Miałem nadzieię w Bogu, nie będę się lkał, co mi uczyni człowiek.

We mnie są Boże sluby twoie, które oddam chwały tobie.

Albowiemeś wyrwał duszę moię od śmierci, a nogi moie od upadku, abym się podobał przed Bogiem w światłości żywiących.

PSALM, LVI.

U Zydów, 57.

O umęczeniu, y zmartwychwstaniu Pana Chrystusowym.

1. Nakoniec, nie zatracay, Dawidowi na napis tytułu, gdy uciekał przed Saulem do iaskini.

Zmiłuy się nademną Boże, zmiłuy się

na tѧ̀

на тѧ оу҃пока҃ дш҃а
моѧ҃, и҃ на сѣнь крилъ
твоею҃ надѣюсѧ, до҃н-
деже пре҃йдетъ безза-
ко҃ніе.

nademną, albowiem
w tobie ufa duſza
moia. y w cieniu
ſkrzydeł twoich na-
dzieię mieć będę, aż
nieprowość przemi-
nie.

Воззовѹ҃ къ Бг҃ѹ вы-
шнемѹ, Бг҃ѹ бл҃годѣ-
вшемѹ мнѣ.

Będę wołał do Boga
naywyżſzego, Boga,
ktòry mi dobrze ú-
czynił.

Посла҃ съ нб҃съ и҃ спасе́
мѧ, дла҃ въ поноше́ніе
попира́ющыѧ мѧ҃: посла҃
Бг҃ъ ми́лость свою҃, и҃
и҃стинѹ свою҃,

Posłał z nieba, y
wybawił mię: dał na
pohańbienię, ktòrzy
mię deptali. zeſłał
Bòg miłoſierdze ſwo-
ie, y prawdę ſwoię.

И҃ и҃зба́ви дш҃ѹ мою҃
и҃ среды́ скы́мнѡвъ.
поспа́хъ смѹще́нъ:
сы́новѣ человѣ́честіи҃,
зѹбы и҃хъ ѻ҃рѹжіе и
стрѣ́лы, и҃ ѧ҃зы́къ и҃хъ
ме́чь ѻ҃стръ.

Y wyrwał duſzę
moię z pośrzodku
ſzczeniąt lwich, ſpa-
łem ſtrwożony.
Synowie ludzcy, zęby
ich oręże y ſtrzały:
a ich ięzyk miecz
oſtry.

Вознеси́ѧ на нб҃са
К ā

Wywyſzżę ſię Boże
Бж҃е

Бже, и по всей земли слава твоа.

Сѣть оуготоваша ногамъ моимъ, и склакоша душу мою: ископаша предъ лицемъ моимъ яму, и впадоша въ ню.

Готово сердце моє Бже, готово сердце моє: воспою и пою во славѣ моей.

Востани слава моа, востани псалтирю и гусли: востанў рано.

Исповѣмсѧ тебѣ въ людехъ Гдн, воспою тебѣ во языцѣхъ:

Яко возвеличисѧ до небесъ милость твоа, и аже до облакъ истина твоа.

nad niebiosa, a po wszystkiey ziemi chwała twoia.

Zastawili sidło na nogi moie, y nachylili duszę moię.

Wykopali dół przed obliczem moim, a wpadli weń.

Gotowe serce moie Boże, gotowe serce moie: będę śpiewał y grał.

Powstań chwało moia, powstań harfo y cytro, wstanę na świtaniu.

Będęć wyznawał między ludem Panie, a będę grał tobie między narody.

Albowiem wywyższone iest aż do niebios miłosierdzie twoie, y aż pod obłoki prawda twoia.

Вознесѝсѧ на нб҃са Бж҃е, и̑ по всей̀ землѝ сла́ва твоѧ̀.

Podwyſz ſię nad niebioſa Boże, a po wſzyſtkiey ziemi chwała twoia.

ѰАЛОМЪ.

ѱнз.

PSALM, LVII.

U Zydòw, 58.

Upominanie w sobie nieſie aby ludzie prawdzwie mòwili, y ſądzili, zkąd też może y pociechę brać utraprony.

Въ коне́цъ, да не растли́шн, Дв҃дъ въ столпописа́нїе.

1. Nakoniec, nie zatracay, Dawidowi na napis tytułu.

А̑ще вои́стинну̀ оу̑бо пра́вдꙋ глаго́лете, пра́вдꙋ сꙋди́те сы́нове человѣ́честїи?

Jeźliż wżdy po prawdzie ſprawiedliwość mòwicie, ſądźcież ſprawiedliwie ſynowie ludzcy.

Ибо въ ср҃дцѣ беззако́нїе дѣ́лаете на землѝ: не пра́вдꙋ рꙋкѝ ва́шѧ сплета́ютъ.

Albowiem w ſercu działacie nieprawości, na ziemi ręce waſze plotą nieſprawiedliwości.

Ѻтожди́шасѧ грѣшницы̀ ѿ ложесн҃ъ, заблꙋди́ша ѿ чре́ва, глаго́лаша

Odłączyli ſię grzeſznicy ſkoro z żywota: pobłądzili ſko-

глаго́лаша лжѣ .

Ѓ́Ярость и́хъ по подо́бію зми́инѣ, а́ки а́спїда глу́ха и́ затыка́ющаго у́ши свои́ :

И́же не усло́ышитъ гла́са обава́ющихъ , обава́емь обава́ется о́ премудра .

Бо́гъ сокруши́тъ зу́бы и́хъ во у́стѣхъ и́хъ : чле́нныя льво́въ сокруши́лъ е́сть Го́сь .

Уничижа́тся а́ки вода́ мимотеку́щая : напряжи́тъ лу́къ свои́, до́ндеже и́знемо́гутъ .

Ѓ́Яко во́скъ раста́ющъ тя́нутся : паде́ о́гнь на ни́хъ , и́ не ви́дѣша со́лнца .

Пре́жде е́же разумѣ́ти те́рнїа ва́шего ра́мна , а́ки жи́вы а́ки во гнѣ-

ro z żywota , mòwili kłamſtwo .

Jad maią na podobieńſtwo węża , iako żmiie głuchey y zatulaiącey uſzy ſwoie.

Która nie uſłyſzy głoſu zaklinaiących, y czarownika zaklinaiącego mądrze .

Bòg pokruſzy zęby ich w uściech ich , zęby trzonowe lwow połamie Pan .

Wniwecz ſię obròcą iako woda zbiegaiąca, naciągnął łuk ſwoy , aż zemdleią .

Jako woſk , który płynie , zniesieni będą , przypadł z wierzchu ogień , y nie uyźrzeli ſłońca .

Pierwey niźli ciernie waſze poczuło rany : iako żywe tak

вѣ пожре́тъ а̑.
Возвесели́тся пра́вникъ,
е́гда оу́ви́дитъ ѿмще́нїе:
рѹцѣ свои́ оу́мы́етъ въ
кро́ви грѣшника.

И рече́тъ человѣкъ:
а̏ще оу́бо е́сть пло́дъ
пра́ведникѹ. оу́бо е́сть
Бг҃ъ сѹдѧ̀й и̑мъ на
землѝ.

ѰАЛОМЪ,
нн.

Въ коне́цъ, да не ра-
стли́шн, Дв҃дѹ въ
Столпописа́нїе, внегда̀
посла̀ Сав҃лъ, и стрижѐ
до́мъ е́гѡ̀ е́же оу́мерт-
ви́ти е́го̀.

Изми́ма ѿ враг҃ъ
мои́хъ Бж҃е, и ѿ

ie w gniewie pozrze.
Będzie się weselił
sprawiedliwy, kiedy
uyźrzy pomstę, ręce
swe umyie we krwi
grzesznika.

Y rzecze człowiek,
jeźli wzdy iest po-
żytek sprawiedli-
wemu, przecięż iest
Bòg, ktòry ie sądzi
na ziemi.

PSALM, LVIII.
U Zydòw, 59.

Może Psalm ten Dawidowi y Chrystusowi bydź przywłaszczon; onemu, że się modlił, aby od nieprzyiacioł był wyswobodzon, temu, że się modlił przeciwko złey bożnicy.

1. Nakoniec nie zatracay, Dawidowi na napis tytułu, kiedy posłał Saùl, y strzegł domu iego, żeby go zabił.

Wyrwiy mię od
nieprzyiacioł
ностаю́щихъ

востакущихъ на мѧ и-
збави мѧ :

moich Boże moy : y od powstaiących przeciwko mnie wybaw mię .

Избави мѧ отъ творящихъ беззаконіе , и отъ мужъ кровей спаси мѧ .

Wyrwiy mię od tych , ktòrzy broią nieprawość y od mężow krwawych wybaw mnie .

Яко се уловиша душю мою , нападоша на мѧ крѣпцыи : ниже беззаконіе моѥ , ниже грѣхъ мои , Гди .

Boć to ułowili duszę moię : rzucili się na mnie możni . Ani nieprawość moia , ani grzech mòy Panie .

Без беззаконіѧ текохъ и исправихъ : востани въ срѣтеніе моѥ , и виждь .

Bez nieprawości biegałem, y prostom postępował. powstań, abyś mi zabieżał , y obacz .

И ты Гди Боже силъ, Боже їилевъ , вонми посѣтити вса языкы : да не оущедриши вса творящыѧ беззаконіе.

A ty Panie Boże zastępow, Boże Jzraelski . uday się na nawiedzenie wszech narodow : nie miey litości nad wszystkie-

mi , ktòrzy broią nieprawość .

Возвратя́тся на ве́чер , и взя́лчутъ а́кω пи́съ , и о́бы́дутъ гра́дъ.

Nawròcą ſię ku wieczorowi : y będą mrzeć głod iako pſi , y będą chodzić około miaſta .

Сѣ тíи ѳѣфцыа́ютъ оу́сты̀ свои́ми , и ме́чь во оу́стна́хъ и́хъ : а́кω кто̀ слы́ша ?

Oto będę mòwić uſty ſwemi , a miecz w uściech ich : bo ktòż ſłyſzał ?

И ты̀ Гдн посмѣе́шися и́мъ , оу́ничижи́ши всѣ̀ ѩ́зы́ки .

A ty Panie naśmieieſz z nich , wniwecz obròciſz wſzyſtkie narody .

Держа́вꙋ мою̀ къ тебѣ̀ сохраню̀ : а́кω ты̀ Бже заступнкъ мо́и є́сн .

Moc moię u ciebie ſtrzedz będę , albowiem Boże ieſteś obròńca mòy .

Бг̃ъ мо́и , ми́лость є́гὼ предвари́тъ мѧ̀ : Бг̃ъ мо́и , да́ситъ мнѣ на вразѣ́хъ мои́хъ .

Bòg mòy , miloſierdzie iego uprzedzi mnie . Bòg pokaże mi nad nieprzyiacioły memi :

Не оу́би́й и́хъ , да не когда̀ забу́дутъ зако́н

Nie zabiiay ich , by kiedy nie zapomnieli

тво́и

твоѝ. разточѝ а̑ силою твоєю, и̑ низвиди а̑, защитниче мо́й г̑ѣ̑.

ludzie moi. rozproſz ie mocą twoią, y zrzuć ie, obrońco moy Panie.

Грѣхъ оу̑стъ и̑хъ, слово оу̑стенъ и̑хъ: и̑ да имѧтъ вы гордыни своєй, и̑ ѿ клѧтвы и̑ лжи возвѣстѧтсѧ въ кончинѣ.

Grzech uſt ich, mowę warg ich: a niech będą poimani w hardości ſwoiey. Y dla złorzeczeńſtwa y kłamſtwa będą opowiedzeni na ſtracenie.

Во гнѣвѣ кончины, и̑ не будутъ: и̑ оувѣдаютъ, ѩкѡ б̑ъ владычествуетъ ѩковомъ, и̑ концы земли.

W gniewie zatracenia y nie będzie ich. y doznaią, iż Bóg będzie panował Jakòbowi, y kraiom ziemi.

Возвратѧтсѧ на вечеръ, и̑ взалчутъ ѩко пєсъ, и̑ обыдутъ градъ:

Nawròcą ſię ku wieczorowi, y będą mrzeć głod iako pſi, y będą chodzić około miaſta.

Тїи разыдутсѧ ѩсти: аще же ли не насытѧтсѧ, и̑ поропщутъ.

Ciż rozbieżą ſię ku iedzeniu: a ieźli ſię nie naiedzą, będą

Азъ же воспою силу твою, и возрадуюся заутра о милости твоей: яко былъ еси заступникъ мой и прибѣжище мое въ день скорби моея.

Помощниче мой еси, тебе пою: яко Богъ заступникъ мой еси, Боже мой милость моя.

szemrać.

Ale ia będę śpiewał moc twoię, y będę z radością wychwalał rano miłosierdzie twoie. boś się stał obrońcą moim, y ucieczką moią w dzień utrapienia mego.

Pomocniku moy, tobie będę śpiewał, iżeś ty Boże obrońca moy: Bog moy, miłosierdzie moie.

Псалом.

нд.

Въ конецъ, о измѣнящихся хотящихъ, въ столпописаніе, Давидово, в наученіе: Внегда сожже Сидорѣчіе сурійское, и Сурію Совалскую, и возвратися Іоавъ, и поразитъ

PSALM. LIX.

U Żydów 60.

Proroctwo w sobie niesie o prześladowaniu Chrześciańskim, o rozszerzeniu Kościoła Pana Chrystusowego, o zwycięztwach Chrześciańskich nad pogany.

1. Nakoniec, za temi, którzy będą odmienieni na napis tytułu, samemu Dawidowi na naukę.

2. Kiedy spalił Mezopotamią Syryiſky Sobal:

разѝ ѣдѹ́ма въ дѣбри Соли́й двана́тесать тысѧщъ.

Бжѐ ѿри́нѹлъ ны̀ е̑сѝ, и̑ низложи́лъ е̑сѝ на́съ: разгнѣ́вался е̑сѝ, и̑ ѹ̑щедри́лъ е̑сѝ на́съ.

Стра́слъ е̑сѝ зе́млю, и̑ смѹ́тилъ е̑сѝ ю̑: и̑сцѣлѝ сокрѹше́нїе е̑ѧ̀, я̀кѡ подви́жеся.

Показа́лъ е̑сѝ лю́демъ твои́мъ жестѡ́кая: напои́лъ е̑сѝ на́съ ви́но́мъ ѹ̑мыле́нїя.

Да́лъ е̑сѝ бои́щымся тебѣ̀ зна́менїе, ѣ̀же ѹ̑бѣ́жа́ти ѿ лица̀ лѹ́ка.

Я̀кѡ да и̑зба́вятся возлю́бленнїи твоѝ, спасѝ десни́цею твое́ю, и̑ ѹ̑слы́ши мѧ̀.

Бг̃ъ возгла́ во стѣ́мъ свое́мъ: возра́дѹюся и̑ разд҃лю̀ сі́кимъ, и̑

y wrócił się Joab, y poraził Jdumeą w dolinie żup ſolnych, dwanaście tyſięcy.

Boże, odrzuciłeś nas, y ſkaziłeś nas: rozgniewałeś się, y zmiłowałeś nad nami.

Wzruſzyłeś ziemię, y zatrwożyłeś ią: ulecz ſkruſzenia iey, bo się zachwiała.

Okazałeś ludowi twemu ciężkości, napoiłeś nas winem żałości.

Dałeś znak boiącym się ciebie: aby uciekali od oblicza łuku.

Aby byli wybawieni mili twoi: wybaw prawicą twoią, a wyſłuchay mię.

Bòg mòwił w świątnicy ſwoiey, rozweſelę się. y będę

ю́дѡль жили́щъ раз-
мѣрю .

Мо́й е́сть Галаа́дъ,
и́ мо́й е́сть Манассі́и,
и́ Е́фре́мъ кре́пость
главы́ моея́, Іу́да цр̃ь
мо́й .

Моа́къ коно́бъ оу́-
пова́нїа моегѡ̀ : на
Іду́мею прострѣ́ сапо́гъ
мо́й : мнѣ̀ и̃нопле-
ме́нницы покори́шасѧ .

Кто̀ введе́тъ мѧ̀ во
гра́дъ ѡ̃граждє́нїѧ? и́ли
кто̀ наста́витъ мѧ̀ до
Іду́ме́и ?

Не ты́ ли Бж̃е ѡ̃рѓи-
нувый на́съ ? и́ не и̃зы́-
деши Бж̃е въ си́лахъ
на́шихъ ?

Да́ждь на́мъ по́мощь
ѡ̃ ско́рби : и́ суетно
спасе́нїе чл̃вч̃ество .

dzielił Sychimę, y
dolinę namiotow po-
mierzę .

Mòyci ieſt Galaad,
y mòy Manaſſes : y
Ephraim moc głowy
moiey . Juda Krol
mòy :

Mòab garniec na-
dziei moiey . Nad
Idumeą rozciągnę bòt
mòy : mnie cudzo-
ziemcy ſą poddani .

Ktòż mię dopro-
wadzi do miaſta o-
bronnego ? kto mię
doprowadzi aż do
Idumei ?

Jzali nie ty Boże ,
ktòryś nas odrzucił ,
y nie wyniydzieſz
Boże z woyſkami
naſzemi ?

Day nam ratunek z
utrapienia: boć omyl-
ny ratunek ludzki .

Ѡ бг҃ѣ сотворимъ сі́лу: и̑ то́й оу҃ничижи́тъ стѣ҃жа́ющыа на́мъ.

W Bogu uczyniemy siłę: a on wniwecz obróci trapiących nas.

ПСАЛОМЪ.

ѱ҃.

PSALM, LX.

U Zydów 61.

Prorok się modli w osobie ludu Chrześciańskiego, aby iego modlitwa wysłuchana była.

Въ коне́цъ, въ пѣсне́хъ. Дв҃дъ,

1. Na koniec, w pieśniach Dawidowi.

Оу҃слы́ши бже́ моле́нїе мое́, вонми́ моли́твѣ мое́и̑:

Wysłuchay Boże prozbę moię, słuchay modlitwy moiey.

Ѡ коне́цъ земли́ къ тебѣ̀ воззва́хъ, внегда оу҃ны̀ се́рдце мое́. на ка́мень водне́слъ ма̀ е́сѝ: наста́вилъ ма̀ е́сѝ,

Od kończyn ziemi wołałem do ciebie: gdy się frasowało serce moie, na skale wywyższyłeś mię. Prowadziłeś mię:

Ꙗ́ко бы́лъ е́сѝ оу҃пова́нїе мое́, сто́лпъ кр҃пости̑ ѿ лица̀ вра́жїа.

Boś się stał nadzieią moią: wieżą mocną od oblicza nieprzyiaciela.

Вселю́ся въ селе́нїи твое́мъ во вѣ́ки: покры́ющсѧ

Będę mieszkał w przybytku twoim na

крыѭсѧ въ кро́вѣ крыл тво́ихъ .

wieki : zaſzczycon będę pod zaſłoną ſkrzydeł twoich .

Ꙗ́кѡ ты̀ Бжѐ оу-слы́шалъ є̑сѝ моли́твы мо́ѧ : да́лъ є̑сѝ досто-да́нїе бо́ѧщымсѧ и̑́мене твоегѡ̀ .

Bo ty Boże mòy wyſłuchałeś modlitwę moię: daleś dziedzictwo boiącym ſię imienia twego .

Днѝ на днѝ цр҃е́вн приложи́ши : лѣ̑та є̑гѡ̀ до днѐ ро́да и̑ ро́да .

Dni na dni Krolewſkie przyczyniſz : lata iego aż do dnia narodu y narodu .

Пребу́детъ во вѣ́къ пре́дъ Бго́мъ : ми́лость и̑ и́стинꙋ є̑гѡ кто̀ взы́щетъ ?

Mieſzka na wieki przed oblicznością Bożą : miłoſierdzia y prawdy iego kto będzie ſzukał ?

Та́кѡ воспою̀ и̑́мени твоемꙋ̀ во вѣ́ки, воздаа́ти мѝ моли́твы мо́ѧ дне́нь ѿ днѐ .

Tak będę pſalm śpiewał imieniowi twemu na wieki wiekow: abym oddał śluby moie ode dnia do dnia .

Ѱ А Л О М Ъ .

PSALM , LXI .

U Zydòw 62.

Upomina Prorok, abyśmy doczesne tego świata

Дв҃дꙋ . ѯ҃а .

Въ конúцъ, ѡ Ідіѳмѣ.

rzeczy opuściwszy, ku wiecznym się mieli, ale w tey mierze ostrożni byli bo naywiększe pokusy na te się obiurzaią, kiórzy się naywięcey ku Panu y bogoboyności miewaią

1. Nakoniec, przeJdythuna, Psalm Dawidowi.

Нé Бгѹ ли покóрится дꙋшà моѧ? ѿ того бо спасéніе моé.

Jzali Bogu nie będzie poddana dusza moia? bo od niego zbawienie moie.

Ибо тóй Бгъ мóй, и спсъ мóй, застꙋпникъ мóй: не подвúжꙋся нанпáче.

Bo y on Bòg mòy, y zbawiciel mòy, obrońca mòy, nie zachwieie się więcey.

Докóлѣ налúжнтѐ на чл҃кà? оубúваѣте вси вы, áкѡ стѣнѣ прéклонéнѣ и ѿплóтꙋ вóзнóвéнꙋ.

Dokądże nacieracie na człowieka? zabiiacie wy wszyscy, iakoby ściana była pochylona, y plot wywròcony?

Обáче цѣнꙋ мою совѣщáша ѿри́нꙋти: тúкóша въ жáждѣ: ꙋсты свои́ми блгослоѵ

Zaprawdę podściwość moię myślili oddalić, biegałem z pragnieniem: usty

блѧхꙋ

блáхѫ, и сéрдцемъ своимъ клинáхѫ.	ſwemi błogoſławili, a ſercem ſwym złorzeczyli.
Óбáче бгови повинúсѧ дꙋшè моѧ: ѿкѡ ѿ тогѡ терпѣнїе моè.	Wſzakże duſzo moia Bogu bądź poddana: boć od niego cierpliwość moia.
Ибо тóй бгъ мóй и спсъ мóй, застꙋпникъ мóй: не преселúсѧ.	Bo on Bòg mòy, y zbawiciel mòy: pomocnik mòy, nie wyprowadzę ſię.
Ѯ бг҃ѣ спасéнїе моè и слáва моѧ. бгъ помощи моеѧ, и оу҃повáнїе моè на бгá.	W Bogu zbawienie moie, y chwała moia: Bòg pomocy mojey, y nadzieia moia ieſt w Bogu.
Сꙋповáйте на негѡ вéсь сóнмъ людéй: изліáйте прéдъ нимъ ср҃дцà вáша: ѿкѡ бгъ помóщникъ нáшъ.	Mieycie nadzieię w nim wſzelkie zgromadzenia ludzi: wylewaycie przed nim ſerca waſze: Bòg pomocnik naſz na wieki.
Óбáче сꙋетни сы́нове человѣчестїи: лжи́вии сы́нове человѣчестїи въ	Zaprawdę omylni ſą ſynowie ludzcy, kłamliwi ſynowie ludzcy

мѣрилѣхъ ѥ́же непрáвдовати : тíи ѿ сѹ́ѣты вкѹпѣ .

Не ѹ́повáйте на непрáвдѹ, и́ на восхищéнїе не желáйте , богáтство áще течéтъ , не прилагáйте сéрдца .

Є́диною глагóла Бг̃ъ двóма сїѧ̀ слы́шахъ : занѐ держáва Бжї́а , И твоѧ̀ Гд̃н мл̃ть : и́ко ты̀ воздáси комѹ́ждо по дѣлѹ́мъ є́гѡ̀ .

ѰАЛОМЪ .

ѲДѴ , ѳ̃ .

Внегдá бы́ти є́мѹ̀ въ пѹсты́ни ї́дýмстѣй .

Бж̃е , Бж̃е мо́й̀ къ тебѣ̀ ѹ́тренюю : во-

w wagach : aby ſzukiwali ſami z marności ſpòlnie .

Nie mieycie nadziei w nieprawości , y drapieztwa nie pożądaycie : ieźli wam przybędzie maiętności , nie przykładaycież ſerca .

Raz rzekł Bòg, tem dwie rzeczy ſłyſzał, iż moc ieſt Boża ,

A tobie Panie miloſierdzie : bo ty oddaſz każdemu według uczynkow iego .

PSALM , LXII .

U Zydòw 63.

Kościoł Chrześciańſki w utrapieniu y w uciſku będący, o wyswobodzenie do Pana woła, mòwiąc .

1. Pſalm Dawidowi , gdy był na puſzczy Idumeyſkiey .

Boże , Boże mòy , do ciebie czuię na

ѫдѐ

жлда҃ тебѣ дꙋша҃ моа҃, коль мно́жнцею тебѣ пло́ть моа҃? въ зе́млн пꙋстѣ и̑ непрехо́днѣ и̑ бе҃зво́днѣ.

Та́кш бо сѣ́мъ ма҃ихсѧ тебѣ҃, ви́дѣти сла́ꙋ твою҃ и̑ сла́ꙋ твою҃.

Ꙗ́кш лꙋчшн мнлость твоа҃ па́че жнво́тъ: ꙋ́стнѣ҃ мои҃ похвалѧ́тѣ тѧ҃.

Та́кш бл҃гословлю тѧ въ жнвотѣ҃ мое́мъ: ѡ̑ и́мсни твое́мъ во҃дѣжꙋ рꙋцѣ҃ мои҃.

Ꙗ́кш ѡ̑ тꙋ́ка и̑ма́сти да и̑спо́лнитсѧ дша҃ моа҃: и̑ ꙋ́стна́ма ра́дости восхва́лѧтъ тѧ ꙋ́ста҃ моа҃.

świtaniu. Pragnęła cię dusza moia, iako rozmaicie tobie ciało moie. w ziemi pustey y niedrożney, y bezwodney.

Jako w świątnicy stawiłem się przed tobą: abym widział moc twoię y chwałę twoię.

Jż lepsze iest miłosierdzie twoie niźli żywoty: wargi moie będą ciebie chwalić.

Tak cię błogosławić będę za żywota mego: a w imię twoie będę podnosił ręce moie.

Jako sadłem y tłustością niech będzie napełniona dusza moia: a wargami wesołości będą wychwalać usta moie.

Аще помнѧхъ тѧ на постѣли моей, на оутреннихъ повчахсѧ въ тѧ:

Ꙗкѡ былъ єсѝ помо́щникъ мо́й, и̑ въ кро́въ крылъ твоихъ вора́дуюсѧ.

Прилпѣ́ душа́ моя́ по тебѣ́ мене́ же прїѧ́тъ десни́ца твоя́.

Тѝи же всѹ́е и̑скаша́ душ҃ мою҃: вни́дутъ къ преспѡ́днѧѧ землѝ.

Предадя́тсѧ въ рѹ́ки ѻ̑рѹжїѧ: ча́сти лисо́вѡмъ бѹдѹ́тъ.

Цр҃ь же возвесели́тсѧ ѡ̑ Бз҃ѣ: похва́лятсѧ всѧ́къ клены́йсѧ и̑мѝ, ꙗ́кѡ загради́шасѧ ѹ̑ста̀ глаго́лющихъ непра́вєдная.

Jeźlim na cię pamiętał na łożu moim: rano będę rozmyślał o tobie:

Boś był pomocnikiem moim. y w zasłonie skrzydeł twoich rozraduię się:

Przylgnęła dusza moia do ciebię: broniła mię prawica twoia.

A oni próżno szukali duszy moiey: wniydą w niskości ziemi,

Będą podani w ręce miecza, częściami liszek będą.

Ale Krol będzie się weselił w Bogu: y chlubić się będą wszyscy, ktorzy nań przysięgaią: bo zatkane są usta mowiących nieprawości.

ѱ҃. ѱ҃

ѱ҃АЛОМЪ,

ѱ҃г҃.

Въ конéцъ, Дв҃дв҃.

PSALM LXIII.

U Zydów 64.

Upominanie y modlitwa, abyśmy ſtatecznie ſię w przeciwnościach zachowali, a umieli tak, iako Prorok Panu ſię iego ſłowy modlić w uciſkach naſzych.

1 Na koniec, Pſalm Dawidowi.

Оу҃слы́ши Бж҃е гла́съ мо́й, внегда́ моли́тимсѧ къ тебѣ̀: ѿ стра́ха вра́жїа и҃зми́ душу́ мою̀.

Wyſłuchay Boże prozbę moię, gdy ſię modlę: od ſtrachu nieprzyiaciela wybaw duſzę moię.

Покры́й мѧ̀ ѿ со́нма лука́вну҆ющихъ, ѿ мно́жества дѣ́лающихъ непра́вду:

Obroniłeś mię od zboru złośnikow od mnoſtwa działaiących nieprawość.

И҃же и҃зостри́ша ꙗ҆́кѡ мечь ꙗ҆́зыки своѝ, напрягóша лу́къ свóй, вѣщь гóрькꙋ.

Bo zaoſtrzyli iako miecz ięzyki ſwoie: naciągnęli łuk rzecz gorzką.

Сострѣла́ти въ та́йныхъ непороч́на: внеза́пу сострѣла́ютъ е҆гѡ́, и҃ не оу҃бою́тсѧ.

Aby w ſkrytościach ſtrzelali na niepokalanego. z prędka nań ſtrzelać będą, a nie będą ſię bać:

Оу҃тверди́тѡ

Оу҃твердíша сéбѣ слóво лꙋкáвое: повѣдáша скры́ти сѣ́ти, рѣ́ша: кто̀ оу҃зрúтъ и҃хъ?

Испыта́ша беззако́нїе: и҃счезо́ша испыта́ющїи и҃спыта́нїа: приступúтъ человѣ́къ, и҃ сéрдце глꙋбокó.

И҃ возне́сéтсѧ Бг҃ъ, стрѣ́лы младе́нцы бы́ша р҃а́ны и҃хъ.

И҃ и҃знемого́ша на нѧ̀ ꙗ҃зы́цы и҃хъ. смꙋ́тишасѧ всѝ ви́дящїи и҃хъ.

И҃ оу҃боя́сѧ всѧ́къ человѣ́къ: и҃ возвѣсти́ша дѣла̀ Бжїѧ, и҃ твореніѧ є҃гѡ̀ разꙋмѣ́ша.

Возвесели́тсѧ пра́ведникъ ѡ҃ Гдѣ, и҃ оу҃повáетъ

Utwierdzili ſobie mowę złośliwą. namawiali ſię, żeby zakryli ſidła: mówili, ktòż ie obaczy?

Szukali nieprawości: uſtali ſzukaiąc ſzukaniem. przyſtąpi człowiek do ſerca głębokiego:

A Bòg wywyżſzon będzie. ſtrzałki małuczkich ſtały ſię rany ich:

Y pomdlały przeciwko nim ich ięzyki. ſtrwożyli ſię wſzyſcy, ktòrzy ie widzieli:

Y bał ſię wſzelki człowiek. y opowiadali ſprawy Boże: y uczynki iego rozumieli.

Będzie ſię weſelił ſprawiedliwy w Pa-

повáстъ на негò: и похвáлятсѧ вси прáвіи срцемъ.

no, y będzie w nim nadzieię miał: y będą pochwaleni wszyscy serca prawego.

КѲІСМА, ѯ.

ПСАЛОМЪ,

ѯа.

Въ конéц, пѣсни Дв҃дѹ, пѣснь Іереміева, и Іезекіилева, и людíи преселéнїѧ, егдà хотѧхѹ исходúти.

PSALM, LXIV.

U Zydòw, 6ç.

Cieszy Prorok te wszystkie, którzy są wygnani do tego padołu, czyniąc im myśl, a dodaiąc nadziei, że maią wyniyść, a nazwròcić się do zwierzchniego Jeruzalem.

Na koniec, Psalm Dawidowi.

1. Pieśń Jeremiasza, y Ezechiela, ludu przeprowedzenia, kiedy poczęli iść w drogę.

Тебѣ подобáетъ пѣснь Бже въ Сїóнѣ, и тебѣ воздáстсѧ молúтва въ Іерусалúмѣ.

Tobie przystoi pieśń Boże w Syonie: y tobie oddadzą ślub w Jeruzalem.

Оўслы́ши мл҃твꙋ мою:

Wysłuchay modlitwę

къ тебѣ

къ тебѣ всѧка плоть пріидетъ.

Словеса безаконникъ премогоша насъ: нечестіѧ наша ты очистиши.

Блаженъ егоже избралъ еси и пріялъ, вселится во дворѣхъ твоихъ: исполнимсѧ въ благихъ дому твоегω: стъ храмъ твой,

moię: do ciebie wszelkie ciało przyidzie.

Słowa niezbożnikow wzięły gòrę nad nami: a nieprawościom naszym ty będziesz miłościw.

Błogosławiony, ktòregoś obrał y przyiął: będzie mieszkał w sieniach twoich: będziem napełnieni dobrami domu twego: święty iest kościoł twòy,

Дивенъ въ правдѣ. оуслыши ны Боже спасителю нашъ, оупованіе всѣхъ концей земли и сущихъ въ морѣ далече.

Оуготовлѧѧй горы крѣпостію своею, препоѧсанъ силою:

Смущаѧй глубину морскую, шумъ волнъ

Dziwny w sprawiedliwości. wysłuchay nas Boże Zbawicielu nasz, nadzieio wszystkich kraiow ziemi, y na morzu daleko.

Który gotuiesz gòry mocą swoią, przepasany możnością:

Który zaburzasz głębokość morską,

ego

ѥгѡ кто̀ постои́тъ ? | ſzum nawałności ie-
сматѵ́тсѧ ꙗ҃зы́цы , | go . zatrwożą ſię na-
| rodowie ,

И оу҃боя́тсѧ жите́ли | Y będą ſię bać ,
к конца́хъ ѿ̀ зна́менїй | ktòrzy mieſzkaią na
твои́хъ : и҃сходы оу҃тра | kraiach dla znakòw
и҃ ве́чера оу҃краси́ши . | twoich : kraie rana y
| wieczoru ucieſzyſz .

Посѣти́лъ є҆сѝ зе́млю, | Nawiedziłeś ziemię,
и҃ оу҃пои́лъ є҆сѝ ю҆, оу҃ | y napoiłeś ią : roz-
мно́жилъ є҆сѝ ѡ҃богати́- | maicie ubogaciłeś ią .
ти ю҆: рѣка̀ Бо́жїѧ на- | Rzeka Boża pełna ieſt
по́лнисѧ во́дъ : оу҃го- | wody : zgotowałeś
то́валъ є҆сѝ пи́щꙋ и҃̀мъ, | żywność ich : bo tak
и҃́мѣ тѣ́мъ [є҆́сть] | ieſt zgotowanie iey .
оу҃гото́ванїе .

Бра́здꙑ є҆̂ѧ оу҃по́и , | Brozdy iey napòy ,
оу҃мно́жи жи́тїа є҆̂ѧ: въ | rozmnoż iey urodza-
ка́плахъ є҆̂ѧ возвесе- | ie : z kropel iey roz-
ли́тсѧ возсїѧ́нїи . | weſeli ſię rodząca .

Блгословѝши вѣ́нецъ | Błogoſławić będzieſz
лѣ́та блгостѝ твоеѧ̀ , | okręgowi roku z do-
и҃ поля̀ твоѧ̀ и҃спо́лнатсѧ | brotliwości twoiey :
тво́ѧ : | a pola twoie będą
| pełne obfitości .

Разоблекꙋ́тъ кра́сна | Stłuſcieią ozdoby
пꙋ́стꙑни

пꙋстыни, и рáдостїю хóлми препоя́шꙋтсѧ:

Одѣ́ѧшасѧ óвни óвчїи, и оу́дїа оумнóжатъ пшени́цꙋ: воззовꙋтъ, и́бо воспоя́тъ.

ПСАЛОМЪ.

ѯѕ.

Въ конéцъ, пѣснь Псалмá воскр҃нїя.

Воскли́кните Гдв҃и всѣ́ землѧ̀, пóйте жè и́мени є҃гѡ̀, дади́те слáвꙋ хвалѣ̀ є҃гѡ̀.

Рцы́те Бг҃ꙋ: кóль стрáшна дѣлà твоя̀!

pustyoie: a radością pagórki przepaszą się.

Przyodziani są barany owiec: a doliny będą obfitować zbożem, będą wykrzykać y pieśń śpiewać.

PSALM, LXV.

U Zydów, 66.

Mówi tu Prorok o weselu onym, którego mieli użyć oycowie w otchłaniach będący, tudzież y wszyscy Panu Chrystusowi popisani, z iego zmartwychwstania.

1. Nakoniec, pieśń Psalmu zmartwychwstania.

Wykrzykuycie Bogu wszystkie ziemie, Psalm śpiewaycie imieniowi iego: daycie cześć chwale iego.

Mówcie Bogu: iako straszne są sprawy

ко мнóжествѣ

во мно́жествѣ сі́лы твоєя̀ со́лжу́тъ тебѣ̀ вра́зѝ твоѝ.

twoie, Panie, dla wielkości mocy twoiey będą kłamać przed tobą nieprzyiaciele twoi.

Вся̀ земля̀ да покло́нитсѧ тебѣ̀, и̂ пое́тъ тебѣ̀: да пое́тъ и̂менѝ твоемѹ̀ вы́шнїй.

Wſzyſtka ziemia niechay ci ſię kłania, y niechay ci śpiewa: niech Pſalm śpiewa imieniowi twewu.

Прїиди́те, и̂ ви́дите дѣла̀ Бжїа, ко́ль стра́шенъ въ совѣ́тѣхъ па́че сыно́въ человѣ́ческихъ!

Chodźcie, a oglądaycie dzieła Boże: ſtraſzny w radach nad ſyny ludkiemi.

Ѡбраща́и мо́ре въ сѹ́шѹ, въ рѣцѣ̀ прои́дѹтъ нога́ми: та́мѡ возвесели́мсѧ ѡ̂ не́мъ.

Ktòry obròcił morze w ſuchą ziemię: przez rzekę przeydą nogą, tam ſię będziem weſelili w nim,

Влады́чествѹ́ющемъ сі́лою свое́ю вѣ́комъ: о́чи его̀ на языкѝ призира́ютъ: прегорча́ющїи да не вознося́тсѧ въ себѣ̀.

Ktòry panuie w mocy ſwey na wieki, oczy iego na narody patrzą: ktòrzy draźnią, niech ſię ſami w ſobie nie wynoſzą.

Благословите языцы Бга нашего, и оуслышанъ сотворите гласъ хвалы егѡ:

Blogosławcie narodowie Boga naszego: a daycie słyszeć głos chwały iego.

Положшаго душу мою къ животъ, и не дашаго во смятеніе ногъ моихъ.

Który położył do żywota duszę moię: y nie dał na zachwianie nóg moich.

Ибо искусилъ ны еси Боже, разжегълъ ны еси, якоже разжигается сребро.

Albowiemeś doświadczył nas, Boże: wypławiłeś nas ogniem, iako pławią srebro.

Ввелъ ны еси въ сѣть, положилъ еси скорби на хребтѣ нашемъ.

Przywiodłeś nas w sidło, nakładłeś ucisków na grzbiety nasze:

Возвелъ еси человѣки на главы наша: прешадохомъ сквозѣ огнь и воду, и извелъ еси ны въ покой.

Wsadziłeś ludzie na głowy nasze, przeszliśmy przez ogień y przez wodę: y wywiodłeś nas na ochłodę.

Вниду въ домъ твой со всесожженіемъ: воздамъ тебѣ молитвы

Wniydę do domu twego z całopaleniem: oddam ci śluby

моя

моѧ.

Ѩже ѡзрекóстѣ оу̑стнѣ мои̑, и̑ глаго́лма оу̑стà моѧ̀ въ скóрби моéй.

Всесожжéнїѧ тóчна вознесý тебѣ̀ съ кади́ломъ, и̑ о̑вны̀, вознесý тебѣ̀ волы̀ съ козлы̀.

Прїидúте оу̑слы́шите, и̑ повѣ́мъ ва́мъ, всѝ бои́щїисѧ Бг̃а, е̑лика сотворѝ дýши мои́ей,

Къ немý оу̑сты̀ мои́ми воззва́хъ, и̑ вознесо́хъ подъ ѧ̑зы́комъ мои́мъ.

Непра́вдꙋ а̑́ще оу̑зрѣ́хъ въ се́рдцѣ мои́мъ, да не оу̑слы́шитъ менѐ Гдь:

Сегѡ̀ ра́ди оу̑слы́ша мѧ̀ Бг̃ъ, вни́тъ гла́сꙋ

moie,

Ktòre wyraziły wargi moie. y wymòwiły usta moie w uciſku moim.

Całopalenia tłuſte ofiaruię tobie, z kadzeniem baranow: ofiaruiąc woły z kozłami.

Chodźcie, ſłuchaycie wſzyſcy, ktòrzy ſię Boga boicie: a będę powiadał, iako wielkie rzeczy uczynił duſzy moiey.

Do niego uſty memi wołałem, y wywyższałem ięzykiem moim.

Jeźlim patrzał na nieprawość w ſercu moim, nie wyſłucha Pan.

Przetoć wyſłuchał Bòg: y był pilen głoſu

моле́нїа моегѡ.

Бл҃гослове́нъ Бг҃ъ, и҃же не ѿста́ви моли́твꙋ мою҃ и҃ ми́лость свою҃ ѿ мене҃.

Ѱ҃а́лома҃.

ѯ҃ѕ.

Къ коне́цъ, къ пѣ́снехъ, пѣ́сни, Дв҃дꙋ.

Бж҃е ѹ҃щедри́ ны, и҃ благослови́ ны: просвѣ́ти лице҃ твое҃ на ны, и҃ поми́лꙋй ны.

Позна́ти на земли́ пꙋть твои́, во всѣ́хъ ѩ҃зы́цѣхъ спасе́нїе твое҃.

Да и҃сповѣ́дятсѧ тебѣ҃ лю́дїе Бж҃е: да и҃сповѣ́дятсѧ тебѣ҃ лю́дїе

modlitwy moiey.

Błogosławiony Bóg, który nie odrzucił modlitwy moiey, y miłosierdzia swego odemnie.

PSALM, LXVI.

U Żydów, 67.

Ku chwale Bożey y dobrym uczynkom Prorok tu upomina.

Na Nukoniec, w Hymnach Psalm pienia Dawidowi.

Niech się nad nami Bóg zmiłuie, y błogosławi nam: niech rozświeci oblicze swe nad nami, a źlituie się nad nami.

Zebyśmy poznali na ziemi drogę twoię: między wszemi narody zbawienie twoie.

Niech ci wyznawaią ludzie Boże: niech ci wyznawaią wszyscy

ści

всѝ.

Да возвеселя́тсѧ, и́ да воря́дꙋютсѧ ꙗ҃зы́цы: и́ꙗкш сꙋдѝшиⷭ лю́демъ пра́вотою, и́ ꙗ҃зы́кы на земли́ наста́вишиⷭ.

Да и́сповѣ́дятсѧ тебѣ́ лю́дїе Бж҃е: да и́сповѣ́дятсѧ тебѣ́ лю́дїе всѝ.

Земл҃а да́дѣ плодъ свои́: благословѝ ны́ Бж҃е Бж҃е на́шъ,

Благословѝ ны́ Бж҃е: и́ да ꙋ҆бою́тсѧ є҆гѡ́ всѝ концы́ земли́.

ludzie.

Niech ſię weſelą y raduią narody: iż ſądziſz ludzi ſprawiedliwie, narody na ziemi ſprawuieſz.

Niech ci wyznawaią ludzie Boże: niech ci wyznawaią wſzyſcy ludzie:

Ziemia dała ſwòy owoc. niech nas: błogoſławi Bòg: Bòg naſz

Niech nas błogoſławi Bòg a niech ſię go boią wſzyſtkie kraie ziemi.

ѰАЛОМЪ.

ѯг.

PSALM, LXVII.

U Zydòw, 68.

O zwyzwyższeniu Chryſtusowym y o upadku nieprzyiaciół iego. Prorok z dufaniem żąda zeſkrzeszenia Chryſtuſowego. przez kiòreby porażeni byli nieprzyiaciele iego.

Къ конє́цъ, пѣ́сни Дв҃дꙋ.

1. Nakoniec, Pſalm

pieśni ſamemu Dawidó-
wi.

Да воскре́снетъ Бг̃ъ, и̃ расточа́тсѧ вразѝ е̂гѡ̀, и̃ да бѣ́жатъ ѿ лица̀ е̂гѡ̀ ненави́дѧщїи е̂го̀.

Niech powſtanie Bòg, a niech ſię rozproſzą nieprzyiaciele iego, a niech uciekaią, ktòrzy go nienawidzą, od oblicza iego.

Я̃кѡ и̃счезаетъ ды́мъ, да и̃счезнѹ́тъ: я̃кѡ та́етъ во́скъ ѿ лица̀ ѻ́гнѧ, та́кѡ да поги́бнѹтъ грѣ́шницы ѿ лица̀ Бж̃їѧ.

Jako uſtaie dym, niechay uſtaną: iako ſię woſk rozplywa od ognia, tak niechay zginą grzeſznicy od oblicza Bożego.

Пра́ведницы да во́ веселѧтсѧ, да возра́дѹютсѧ пред̾ Бг̃омъ, да наслажда́тсѧ въ ве́селѝи.

A ſprawiedliwi niechay używaią, y weſelą ſię przed oczyma Bozemi: y niech roſkoſzuią w radości.

Воспо́йте Бг̃ꙋ, по́йте и̃́мени е̂гѡ̀: пѹтесотвори́те возше́дшемꙋ на за́пады. Гдь и̃́мѧ е̂мꙋ̀: и̃ ра́дѹйтесѧ пред̾ ни́мъ.

Śpiewaycie Bogu, Pſalm, śpiewaycie imieniowi iego: czyńcie drogę temu, ktòry wſtąpił na zachod: Pan imię iego: ra-

duycie się przed o-
bliczem iego,

Да смятꙋтсѧ ѿ лица̀ е̑гѡ, ѻ҆ц҃а сѝрыхъ, и҆ сꙋдіи̑ вдовицъ: бг҃ъ въ мѣстѣ ст҃ѣмъ своемъ.

Zatrwożą się od o-
blicza iego, oyca sie-
rot y sędziego wdów.
Bóg na mieyscu swym
świętym:

Бг҃ъ вселѧ́етъ е̑диномы́сленныѧ въ до́мъ, и҆зводѧ̀ ѿковѧ́нныѧ мꙋжествомъ, та́кожде прогорчева́ющыѧ живꙋщыѧ во гробѣхъ.

Bóg, który czyni,
że mieszkaią iednych
obyczaiow w domu.
Który wywodzi więź-
nie w mocy, także
y te, co obrażaią,
którzy mieszkaią w
grobach.

Бо́же, внегда̀ и҆схожда́ти тебѣ̀ пред҃ людьмѝ твои́ми, внегда̀ мимохожда́ти тебѣ̀ въ пꙋстынѝ:

Boże, gdyś wy-
chodził przed ludem
twym, gdyś chodził
po puszczy.

Земл҃а̀ потрасе́сѧ, и҆ бо̀ нб҃са̀ ка́пꙋша ѿ лица̀ бг҃а сі҃на́нна, ѿ лица̀ бг҃а і҃и̑лева.

Ziemia się trzęsła,
niebiosa też kropiły
od oblicza Boga Sinai,
od oblicza Boga Iz-
rael.

До́ждь во́ленъ ѿлꙋ-

Deszcz dobrowolny

 чи́шн

чи́ши Бже достоя́нїю твоемъ: и изнемо́же, ты́ же соверши́лъ е́си е.

Живо́тная твоя живутъ на ни́й: уготова́лъ е́си бла́гостїю твое́ю ни́щему Бже.

Гдь да́стъ глаго́лъ благовѣствующымъ си́лою мно́гою,

Цр̃ь си́лъ возлю́бленнаго, красото́ю до́му разделя́ти кобы́сти:

Аще поспите посредѣ предѣлъ, крилѣ голуби́ни посре́брени, и междора́мїа ея въ блещаніи зла́та:

Внегда́ ра́зсѣетъ небе́сный царь на ни́й, ѡснѣжа́тся въ сал-

oddzieliſz Boże dziedzictwu twoiemu, y zemdlało, a tyś ie posilił.

Zwierzęta twoie będą mieszkały w nim: nagotowałeś z słodkości twey ubogiemu Boże.

Pan da słowo przepowiadaiącym Ewangelią. mocą wielką.

Król zastępow umiłowanego, umiłowanego: y piękności domu rozdzielać korzyści.

Choćbyście spali w pośrzodku losow, pióra gołębic posrebrzoney, a tył grzbietu iego żołci się iako złoto.

Gdy niebieski rozsądza Króle w nim, będą wybieleni iako

мо́нѣ

мнѣ.

Гора Бжїа, гора тучнам: гора оусыренам, гора тучнам.

Вскую непщуете горы оусыренныя? гора, юже благоволи Бг въ жити въ неи: ибо Гдь вселитсѧ до конца.

Колесница Бжїа тмами темъ, тысящи торжествующихъ: Гдь въ нихъ въ Синаи во стемъ.

Возшелъ есѝ на высоту, плѣнилъ есѝ плѣнь: прїялъ есѝ даанїа въ человѣцѣхъ, ибо непокарающыяся, еже вселитсѧ.

Гдь Бгъ благословенъ, благословенъ Гдь день

śnieg na Selmon:

Gòra Boża, gòra tłusta. gòra obfita, gòra tłusta:

Co się przypatruiecie gòrom zsiadłym: gòra, na ktòrey się Bogu podoba mieszkać: albowiem Pan będzie mieszkał na wieki.

Wòz Boży dziesiącią tysięcy rozmaity, tysiące weselących się, Pan między niemi na Synai w świątnicy.

Wstąpiłeś na wysokość, poimałeś poimane: nabrałeś daròw w ludziach. też y niewierzące, aby: Pan Bòg mieszkał.

Błogosławiony Pan na każdy dzień, szczę-

анѣ : поспѣши́тъ на́мъ Бг҃ъ спасе́нїй на́шихъ.

Бг҃ъ на́шъ Бг҃ъ є́же спаса́ти: и҆ Гд҃на Гд҃на и҆схо́дищя сме́ртная.

Обаче́ Бг҃ъ сокрꙋши́тъ главы҆ врагѡ́въ свои́хъ, ве́рхъ вла́съ преходя́щихъ въ прегрѣше́нїихъ свои́хъ.

Рече́ Гд҃ь: ѡ҆ васа́на ѡ҆враще́ю, ѡ҆враще́ю во глꙋбина́хъ морски́хъ:

Ꙗ҆кѡ да ѡ҆мо́чится нога҆ твоя҆ въ кро́ви, ꙗ҆зы́къ пе́съ твои́хъ ѡ҆ враго́въ ѡ҆ него́.

Ви́дѣша бы́ша ше́ствїя твоя҆ Бо́же, ше́ствїя Бг҃а моего́ ца́рꙗ, и҆же во стѣ́мъ:

śliwą uczyni drogę nam Bòg zbawienia naszego.

Bòg nasz Bogiem zbawiaiącym: y Pańskie, Pańskie wyiście z śmierci.

Wszakże Bòg potłucze głowy nieprzyiacioł swoich: wierzch włosu, ktòrzy chodzą w występkach swoich.

Rzekł Pan: nawròcę z Bazan, nawròcę w głębokość morską.

Aby się omoczyła noga twoia we krwi, y ięzyk psòw twoich z nieprzyiacioł w teyże.

Widzieli postępowania twoie Boże, postępowania Boga mego: Krola moiego, ktòry iest w świą-

Предварѝша

Предварѝша кня́зи кня́зъ поющихъ , посредѣ дѣвъ тимпа́нницъ .

tnicy .

Uprzedzili Xiążęta złączeni z śpiewaią-cemi , w pośrzodku młodziuchnych bębeniczek .

Въ це́ркахъ благослови́те Бг҃а , Гда̀ ѿ и҃стю́чника и҃левыхъ .

W kościele błogosławcie Bogu , Panu źrzòdeł Jzraelskich .

Та́мѡ Веніами́нъ ю́нѣ́йшій во оу҃жасѣ , кня́зи і҃ю́довы кла́кн и҃хъ , кня́зи завоулѡ́нни , кня́зи нефѳалі́мли .

Tam Beniamin młodziuchny , w zachwyceniu myśli . Xiążęta Juda wodzowie ich : Xiążęta Zabulon , y Xiążęta Nephtali .

Заповѣ́ждь Бжѐ си́лою твоє́ю : оу҃кр҃пи́ Бжѐ сі́ѐ , е҃́же содѣ́лалъ є҃сѝ въ насъ .

Przykaż Boże mocy twoiey : umocniy to Boże , coś w nas sprawił .

Ѿ хра́ма твоегѡ̀ во і҃ерусали́мъ тебѣ̀ принесу́тъ ца́рїе да́ры .

Od kościoła twego w Jeruzalem : tobie ofiaruią Krolowie dary .

Запрети́ звѣре́мъ тръ́стнымъ : сонмъ ю́нце́въ во ю́нцахъ лю-

Pogròm źwierze trzcinne , zgromadzenie bykow między

и҃кн҃ъ

скнхъ, ѥ҃же затвори́ти
искꙋше́нныма сребро́мъ:
расточи́ ꙗ҃зы́ки хотя́-
щыя бра́немъ.

Прии́дꙋтъ молитвє́н-
ницы ѿ є҃гу́пта: є҃ѳіо-
пі́а предварі́тъ рꙋкꙋ
свою́ къ Бг҃ꙋ.

Ц҃а́рства земна́а по́йте
Бг҃ꙋ, воспо́йте Г҃ꙋ҃ѕ҃и,

Возше́дшемꙋ на не҃бо
не҃бесе на востоки́: се́
да́стъ гла́сꙋ свое́мꙋ
гла́съ си́лы.

Дади́те сла́вꙋ Бг҃ꙋ и҃зр҃и:
на и҃зр҃а҃и́лѣ велелѣпота
є҃гѡ́, и҃ си́ла є҃гѡ́ на
ѻ҃блацѣхъ.

Ди́венъ Бг҃ъ во ст҃ы́и҃хъ
свои́хъ: Бг҃ъ и҃зр҃а҃и́левъ.

krowami narodow:
aby wypchnęli te,
ktòrzy ſą doświad-
czeni iako ſrebro.
rozproſz narody,
ktòre woien chcą:

Przyidą poſłowie
z Egyptu, murzyń-
ſka ziemia uprzedzi
z rękami ſwemi do
Boga.

Krolewſtwa ziem-
ſkie śpiewaycie Bogu,
graycie Panu. Gray-
cie Bogu,

Ktòry wſtąpił na
niebo nad nieba, na
wſchòd ſłońca. Oto
da głoſowi ſwemu
głos mocy:

Daycie chwałę Bo-
gu nad Jzraelem,
wielmożność iego, a
moc iego w oblokach.

Dziwny Bòg w
świętych ſwoich,

тѡ́й да́стъ сі́лу и дер-
жа́ву лю́демъ сво́имъ:
благослове́нъ бг̃ъ.

Bòg Jzraelſki, ten da
moc y ſiłę ludowi
ſwemu, błogoſła-
wiony Bòg.

ѱа́лма,

дн̃.

PSALM, LXVIII.

U Zydòw 69.

*Mòwi tu Prorok o
męce Pana Chryſtuſo-
wey, a ieſt głos Pana
Chryſtusa w osobie cło-
wieczey.*

Въ коне́цъ, ѡ̃ и҃зме-
нишихсѧ, да́вдъ.

1. Nakoniec, za tych,
ktòrzy będą odmienieni,
Dawidowi.

Спаси́ мѧ бо́же, я҃ко
вни́доша во́ды до
ду́шъ мое́ѧ.

Wybaw mię Boże:
boć weſzły wo-
dy aż do duſzy mo-
iey.

Оу҃глѣбо́хъ въ ти-
мѣни́ глубины́, и
нѣ́сть посто́нїѧ: при́-
до́хъ во глубины́ мо-
ски́ѧ, и вы́ѧ потопи́
ма.

Ulgnąłem w błocie
głębokości, y dna nie
maſz. Przyſzedłem
na głębokość morſką:
a nawałność mię po-
nurzyła.

Оу҃трудни́хсѧ зовы́й,
и҃змолче́ гортань мо́й:
и҃счезо́сте о҃чи мои҃ ѿ

Spracowałem ſię,
wołaiąc, ochrapiało
gardło moie, uſtały

е҃же

ѥ҆же оу҆повáти мнѣ на Бг҃а моегѡ҆.

Оу҆мнóжишасѧ пáче влáсъ главы̀ моеѧ̀ ненави́дящїи ма тѧ́не: оу҆крѣпи́шасѧ вразѝ моѝ, и҆згонáющїи ма́ непрáведнѡ: и҃же не восхищáхъ, тогдá воздáхъ.

Бо҃же ты̀ оу҆вѣдалъ є҆сѝ безумїе моѐ, и҆ прегрѣшéнїа моѧ̀ ѿ тебѐ не оу҆тáишасѧ.

Да не постыдáтсѧ ѿ мнѣ̀ терпя́щїи тебѐ Г҃и, Г҃и сúлъ: ниже́ да посрáмятсѧ ѿ мнѣ̀ и҆щýщїи тебѐ Бо҃же и҃левъ.

oczy moie, gdy mam nadzieię w Bogu moim.

Rozmnożyli ſię nad włoſy głowy moiey, ktòrzy mię maią w nienawiści bez przyczyny. Zmocnili ſię, ktòrzy mię nieſprawiedliwie prześladowali, nieprzyiaciele moi: czegom nie wydarł, tedym płacił.

Boże ty znaſz g'upſtwo moie: a wyſtępki moie nie ſą tobie tayne.

Niech nie będą zawſtydzeni dla mnie ci, ktòrzy cię oczekiwaią Panie, Panie zaſtępow. Niech nie będą pohańbieni dla mnie, ktòrzy cię ſzukaią Boże Izraelſki,

Ꙗкѡ тебѣ рáди претерпѣхъ поношéнїе, покры срамотà лицемоѥ:

Чюждь бы́хъ брáтїи моéй, и стрáненъ сыновѡ́мъ мáтере моеѧ:

Ꙗкѡ рéвность дóмȣ твоегѡ снѣдáѧ мѧ, и поношéнїѧ понося́щихъ тѝ, нападóша на мѧ.

И покры́хъ постóмъ дȣшȣ мою, и бы́сть в поношéнїе мнѣ:

И положи́хъ ѡдѣя́нїе моѐ вретище, и бы́хъ и́мъ въ прúтчȣ.

Ѳ мнѣ глаголя́хȣ сѣдя́щїи во вратéхъ, и ѡмнѣ пóхȣ пїющїи вїнò.

Азъ же мóлитвою моéю

Bom dla ciebie znosił urąganie: zelżywość okrywała oblicze moie.

Stałem się obcym braci moiey: y cudzoziemcem synom matki moiey.

Bo mię zawiśtna miłość domu twego gryzła: a urągania urągaiących tobie, spadły na mnie.

Y okrytem w poście duszę moię, y stało mi się urąganiem.

Y obłokiem miasto szaty włosieńnicę: y stałem się im przypowieścią.

Mòwili przeciwkò mnie, ktòrzy siedzieli w bramie, y śpiewali przeciw mnie, ktòrzy pili wino.

Ale ia modlitwę

къ тебѣ

къ тебѣ Бже: врéма благоволéнїа, Бже: во мнóжествѣ мúлости твоегà оўслы́шиш мà, во и́стинѣ спасéнїа твоегѡ.

Спаси́ мà ѿ врéнїа, да не оўглѣбнý: да и́збáвлюсà ѿ ненáвидящихъ мà, и ѿ глубóкихъ вóдъ.

Да не потопи́тъ менѐ бýра водна́а, ниже́ да пожре́тъ менѐ глубúна, ниже́ сведе́тъ ѿ мнѣ врéдникъ оўстъ свои́хъ.

Оўслы́ши мà Гдн, я́кш блáга мúлость твоà: по мнóжествý щедрóтъ твои́хъ при́зри на мà.

И ѿврати́ лицà твоегѡ

moię do ciebie Panie: czas upodobania, Boże: w wielkości miłosierdzia twego wysłuchay mię: w prawdzie zbawienia twego.

Wyrwiy mię z błota, abym nie ulgnął: wybaw mię od tych, którzy mnię nienawidzą, y z głębokości wód.

Niech mnie nie zatapia nawałność wody, ani mnie niech nie pożera głębokość, a ni niech nie zawiera nademną studnia wierzchu swego.

Wysłuchay mię Panie, bo łaskawe iest miłosierdzie twoie: według mnóstwa litości twoich wayźrzyi na mnie.

A nie odwracay

ergѡ

ѱ҃. ѱ҃ рѣ

ѥгѡ ѿ ѻ́трока твоегѡ: ꙗ́кѡ скорблю, скóро оу҃слы́ши мѧ.

oblicza twego od sługi swego: bom iest w utrapieniu, prędko wysłuchay mię.

Вонми́ дꙋши́ мое́й, и҃ и҃зба́ви ю: вра́гъ мои́хъ ра́ди и҃зба́ви мѧ.

Przybliż się ku duszy moiey, a wybaw ią: dla niepryiaciol moich wyrwiy mnie.

Ты́ бо вѣ́си поноше́нїе мое́, и҃ стыдъ мо́й, и҃ срамотꙋ́ мою́: пре́д тобо́ю вси҃ ѿскорбля́ющиихъ мѧ.

Ty znasz pohanbienie moie y zelżywość moię, y wstyd mòy. Przed oczyma twemi są wszyscy, ktòrzy mię trapią:

Поноше́нїе чаѧ́ше дꙋшѧ́ мою́ и҃ стра́сть: и҃ жда́хъ сосκорбя́щаго, и҃ не бѣ́, и҃ оу҃тѣшя́ющихъ, и҃ не ѡ҃брѣто́хъ.

Urągania y nędzy czekało serce moie: y czekałem, ktoby się społem smęcił, a nie było, y ktoby pocieszył, a nie nalazłem.

И҃ да́ша въ снѣ́дь мою́ жёлчь, и҃ въ жа́жду мою́ напои́ша мѧ о҃цта.

Y dali żołć na pokarm mòy a w pragnieniu moim, napawali mnie octem.

Да вдастъ

Да бѹдетъ трапе́за ѝхъ пред̀ ни́ми въ сѣть, и̑ въ воздаа́нїе и̑ въ собла́знъ.

Да помрача́тсѧ о̑чи ѝхъ є́же не ви́дѣти, и̑ хребе́тъ ѝхъ выи́ сла́цы.

Проле́й на на̀ гнѣвъ твои́, и̑ ꙗ̑рость гнѣва твоегѡ̀ да постиґнетъ ѝхъ.

Да бѹдетъ дво́ръ ѝхъ пѹ́стъ, и̑ въ жили́щахъ ѝхъ да не бѹдетъ живы́й:

Занѐ є́гоже ты̀ порази́лъ є́сѝ, ті́и погна́ша, и̑ къ болѣзни ра́зъ мои́хъ приложи́ша.

Приложѝ беззако́нїе ко беззако́нїю ѝхъ, и̑ да не вни́дѹтъ въ пра́в-

Niechay będzie ſtół ich przed niemi ſidłem: y na zapłaty, y na upadek.

Niech ſię zaćmią oczy ich, aby nie widzieli: a grzbietu ich zawżdy nachylay.

Wyley na nie gniew twòy: y zapalczywość gniewu twego niech ie ogarnie.

Mieſzkanie ich niech ſię ſtanie puſte: a w przybytkach ich niechay nie będzie, ktoby mieſzkał.

Bo ktòregoś ty zranił, prześladowali: a na boleści ran moich naddawali.

Przydayże nieprawość ku nieprawości ich: a niech nie

дѹ твою :

Да потрева́тсѧ ѿ кни́ги живы́хъ , и̑ съ пра́ведны́мъ да не напи́шѹтсѧ .

Ни́щъ и̑ боля́и̑ е̑смь а́зъ : Спасе́нїе твоє̀ Бо́же да прїи́метъ мѧ̀ .

Восхвалю́ и̑мѧ Бг̃а моегѡ̀ съ пѣ́снїю, возвели́чѹ е̑го̀ во хвале́нїи:

И̑ ѹ̑го́дно бѹ́детъ Бг̃ѹ па́че телца̀ ю́на , ро́ги и̑знося́ща и̑ па́знокти .

Да ѹ̑зря́тъ ни́щїи и̑ возвеселя́тсѧ : взыщи́те Бг̃а , и̑ жива́ бѹ́детъ дѹ́ша ва́ша .

Я̑ко ѹ̑слы́ша ѹ̑ бо́гїѧ Гд̃ь , и̑ ѿковани-

wchodzą do ſprawiedliwości twoiey .

Niechay będą wymazani z kſiąg żyiących : a niech z ſprawiedliwemi nie będą wpiſani .

Jam ci ieſt ubogi y zbolały : zbawienie twoie Boże wſpomogło mnie .

Będę chwalił imię Boże pieśnią : y wielbić go będę chwałą .

A przyiemniey będzie Panu , niźli młode ciele, ktòremu rogi y kopyta podraſtaią .

Nicch widzą ubodzy , a niech ſię weſelą : ſzukaycie Boga , a będzie żyła dusza waſza .

Albowiem Pan wyſłuchał ubogich : a

ныя сво҃ не оу҃ничижѝ.

Да восхва́лятъ є҃го́ нёса҃ и҃ земля҃, мо́ре и҃ всѧ҃ живу́щаѧ въ не́мъ.

Ꙗ҃ко Бг҃ъ спасе́тъ сі҃о́на, и҃ созижду́тсѧ гра́ды і҃ю́дє҃йстїи: и҃ вселя́тсѧ та́мѡ, и҃ насле́дятъ и҃̀:

И сѣ́мѧ рабо́въ є҃го́ѭ оу҃держи́тъ и҃̀, и҃ лю́бящіи и҃́мѧ твоє҃̀ вселя́тсѧ въ не́мъ.

Ѱ А Л О М Ъ. Н҃Д.

Въ коне́цъ, Дв҃дъ въ воспомина́нїе, во є҃́же спасти́ мѧ Гс҃ь.

Бже҃ въ по́мощь мою҃ вонмѝ: Гс҃и помощи́ мѝ потщи́сѧ.

wi źniami ſwemi nie wzgardził.

Niechay go chwalą niebioſa, y ziemia: morze, y wſzyſtek płaz na nich.

Albowiem Bóg zbawi Syon: y będą zbudowane miaſta Judzkie: y będą tam mieſzkać, y doſtaną iey dziedzictwem.

Y naſienie ſług iego otrzymaią: a którzy miłuią imię iego, będą w niey mieſzkać.

PSALM LXIX.

U Zydów 70.

W Panu Bogu dufać, kto chce pociechy y zbawienia doſtać.

1 Na koniec Pſalm Dawidowy, na pamiątkę, że go Bóg wybawił.

Boże weyźrzyi ku wſpomożeniu memu: Panie pośpieſz ſię ku ratunkowi me-

Da po-

mu.

Да постыдáтсѧ и̑ посрáмлтсѧ и̑щ8щіи8 д8шꙋ мою̀. да возвратáтсѧ вспáть и̑ постыдáтсѧ хотáщіи мн҃ злá.

Niechay będą zawſtydzeni y pohańbieni, ktòrzy ſzukaią duſzy moiey. niech ſię obròcą na wſtecz, a niech ſię zawſtydzą, ktòrzy mi chcą złego.

Да возвратáтсѧ а̑бїе стыдáщесѧ глаго́лющіи мн҃ ,= блáгоже! блáгоже!

Niech ſię natychmiaſt obròcą ze wſtydem, ktòrzy mi mòwią, chey! chey!

Да возрáдꙋютсѧ и̑ возвеселя́тсѧ ѡ̑ тебѣ̀ вси и̑щ8щіи тебѐ Бж҃е: и̑ да глаго́лютъ вы́нꙋ, да возвели́читсѧ Гдь, люба́щіи спасе́нїе твоѐ.

Niech ſię weſelą y raduią w tobie wſzyſcy, ktorzy cię ſzukaią, a niech zawżdy mòwią: niechay uwielbion będzie Pan, ktòrzy miłuią zbawienie twoie.

Азъ же ни́щъ е̑смь и̑ оу҃бо́гъ, Бж҃е помози́ мн҃: помо́щникъ мо́й и̑ и̑зба́витель мо́й е̑сѝ ты̀, Гдн҃ не закоснѝ.

A iam ieſt ubogi y żebrak: Boże wſpomòż mię. pomocnikiem moim, y wybawicielem ieſteś ty

moim Panie, nie omieszkayże.

КАѲІСМА, Т.

ѰАЛОМЪ,

ДВДУ, О.

Сынѡвъ їѡнадавовыхъ и пе́рвыхъ плѣнныхъ не надпи́санъ оу є́врєи.

На тѧ Гдн оу́пова́хъ, да не постыжду́сѧ во вѣ́къ.

Пра́вдою твоє́ю и҃збавиⷧ мѧ, и҃ и҃зми́ми мѧ: приклони́ ко мнѣ́ оу́хо твоѐ, и҃ спаси́ мѧ.

Бꙋди мнѣ въ Бга защи́тителѧ, и҃ въ мѣ́сто кр҃пко спасти́ мѧ: я҆́кѡ оу́тверждє́нїе

PSALM, LXX.

U Zydów 71.

Uczy Prorok, aby każdy sprawiedliwy w Panu uprzeymą nadzieią miał.

1. Psalm Dawidowi, synow Jonadabowych, y pierwszych więźniów.

W tobiem Panie nadzieię miał, niech nie będę pohańbion na wieki:

W sprawiedliwości twoiey wybaw mię, y wyrwiy mię: nakłoń ku mnie ucha twego, a zbaw mnie.

Bądź mi Bogiem, obrońcą, y mieyscem obronnym: abyś mię zbawił: albowiem

moi

мо҃и и҃ прибѣжище мо҃и
є҃сѝ ты҃.

Бо҃же мо́и и҃зба́ви мѧ҆
и҃з рѹ́кѝ грѣ́шнагѡ,
и҃з рѹ́кѝ законопрести҃-
пнагѡ и҃ нєпра́вєдниагѡ:

Я́кѡ ты҃ є҃сѝ тєрпѣ́-
нїє мо҃є Г҃и, Г҃и оу҃-
пова́нїє мо҃є ѿ ю҃ности
мо҃ѧ҆.

Въ тебѣ́ оу҃тверди́хсѧ
ѿ оу҃тро́бы, ѿ чре́ва
ма́тере мо҃ѧ҆ ты҃ є҃сѝ
мо́и покрови́тель: ѡ҆
тебѣ́ пѣ́нїе мо҃є выну҃.

Я́кѡ чю́до быхъ
мно́гимъ: и҃ ты҃ по-
мо́щникъ мо́и крѣ-
покъ.

Да и҃спо́лнѧтсѧ оу҃-
стѣ́ мо́ѧ хвалє́нїѧ,

twierdza moia, y
ucieczka moia ieſteś
ty.

Boże moy wyrwiy
mię z ręki grzeſznika,
y z ręki przeciw za-
konowi czyniącego y
nieſprawiedliwego.

Albowiem tyś ieſt
cierpliwość moia Pa-
nie: Panie nadzieio
moia od młodości
moiey.

Przez ciebiem ieſt
umocniony zaraz
z żywota matki
moiey, tyś ieſt
obrońcą moim: o
tobie śpiewanie moie
zawżdy.

Jako dziwowiſko
ſtałem ſię mnogim:
a ty pomocnik moc-
ny.

Niechay będą na-
pełnione uſtą moie

ꙗ́кѡ да воспою̀ сла́ву твою̀, вéсь дéнь великолѣ́пїе твоé.

chwałą, abym śpiewał sławę twoię, cały dzień wielmożność twoię.

Не ѿве́ржи менè во вре́мя ста́рости: внегда̀ ѿскудѣва́ти крѣпости мое́й, не ѿста́ви менè.

Nie odrzucay mię czasu starości: gdy ustanie siła moia, nie opuszczay mnie.

Ꙗ́кѡ рѣ́ша вразѝ моѝ мнѣ̀, ѝ стрегу́щїи дꙋ́шу мою̀ совѣщава́ша вкꙋпѣ̀,

Albowiem mòwili nieprzyiaciele moi przeciwkò mnie: a ktòrzy strzegli na duszę moię, radę uczynili społem.

Глаго́люще: Бг҃ъ ѿста́вилъ є́сть є́гѡ, пожене́те ѝ и́мите є́гѡ, ꙗ́кѡ нѣ́сть ѝзба́вля́й.

Mòwiąc, Bòg go opuścił: gońcie, a poimaycie go, boć nie masz, ktoby wyrwał.

Бже мо́й не ꙋда́лися ѿ менè: Бже мо́й въ по́мощь мою̀ вонмѝ.

Boże nie oddalay się odemnie: Boże mòy poyźrzyi ku pomocy moiey.

Да постыда́тся ѝ ѝсчезну́тъ ѿклевета́ю-

Niech będą zawstydzeni, y niech u-

щїи

цїи дш моѧ: да
ѡблекѹтсѧ въ стдъ
и срамъ ищѹщїи злаѧ
мнѣ.

Азъ же всегда возѵ-
повам на тѧ, и при-
ложѹ на всакъ похвалѹ
твою:

Оустѣ моѧ возвѣ-
статъ правдѹ твою,
весь день спасенїе твое,
ѩкш не познахъ кни-
жнаѧ.

Вниѹ въ силѣ Гнѣ:
Гн поманѹ правдѹ
тебе единаго.

Бже моѝ наѹчилъ ма еси ѿ юно-
сти моеѧ, и до нынѣ
возвѣщѹ чѹдеса твоѧ:
И даже до старо-

stanią uwłaczaiący
duszy moiey: niech
będą okryci zelży-
wością y wstydem,
którzy mi szukaią
złego.

A ia zawżdy na-
dzieię mieć będę: y
przyczynię nad wszy-
stkę chwałę twoię.

Usta moie opowia-
dać będą sprawiedli-
wość twoię, cały
dzień zbawienie two-
ie: iżem w piśmie ia
nie biegły.

Wniydę w możno-
ści Pańskie: Panie
będę wspomnał spra-
wiedliwość ciebie sa-
mego.

Boże, uczyłeś mię
z młodości moiey:
y aż dotąd będę o-
powiadał cuda twoie.

Y aż do starości y

сти и престарѣнїа Бже мо́й не ѡста́ви мене, до́ндеже возвѣщѫ́ мы́шцу твою́ ро́ду всемѹ́ гряду́щемѹ.

Си́лу твою́ и пра́вду твою́, Бже, да́же до вы́шнихъ, е́же сотвори́лъ мѝ е́сѝ велича́ї. Бже кто́ подо́бенъ тебѣ́?

Ели́ки ѩ́ви́лъ мѝ е́сѝ скорбе́н мно́ги и лы́? и ѡбра́щсѧ ѡжи́вотвори́лъ мѧ́ е́сѝ, и ѿ бе́здн земли́ возведе́лъ мѧ́ е́сѝ:

Оумно́жилъ е́сѝ на мнѣ́ вели́чествїе твое́, и ѡбра́щсѧ оутѣ́шилъ мѧ́ е́сѝ, и ѿ бе́здн земли́ па́ки возведе́лъ мѧ́ е́сѝ.

sędziwości: Boże nie opuszczay mnie: aż opowiem ramię twe wszelkiemu narodowi, który ma przyiść.

Moc twoię y sprawiedliwość twoię Boże. aż do wysokości, wielkie rzeczy, któreś uczynił: Boże któż podobien tobie?

Jako wielkie ukazałeś mi uciski mnogie y złe: a nawrociwszy się, ożywiłeś mnie, y z przepaści ziemskiey zasie wywiodłeś mnie.

Rozmnożyłeś wielmożność twoię, a nawrociwszy się, pocieszyłeś mnie.

Ибо азъ исповѣмсѧ тебѣ въ людехъ Гдⷭ, въ сосудѣхъ псалмскихъ истинꙋ твою Бже, воспою тебѣ въ гꙋслехъ стыи їнлевъ.

Возрадꙋетсѧ ꙋстне мои, егда воспою тебѣ, и дꙋша моѧ, иже еси избавилъ:

Еще же и азыкъ мои весь день поꙋчитсѧ правдѣ твоеи, егда постыдатсѧ и посрамятсѧ ищꙋщии злаѧ мнѣ.

Bo y ia wyſtawiać będę tobie na naczyniu prawdę twoię: Boże będęć grał na cytrze, święty Jzraeliki.

Rozraduią ſię wargi moie, kiedyć będę śpiewał: y duſza moia, ktòrąś wykupił.

Ale y ięzyk mòy cały dzień będzie rozmyślał ſprawiedliwość twoię, kiedy zawſtydzeni y zelżeni będą, ktòrzy mi ſzukali złego.

ѱалмъ, ѫ.

Давидъ, оа.

Ꙗ Соломонѣ.

PSALM, LXXI.

U Zydòw, 72.

Proroctwo o Meſsyaſzu, y o iego kròlewſtwie, a że Chryſtus ieſt prawdziwy Bòg, y człowiek.

1. Pſalm, na Salomona.

Бже сдъ твои цреви дажде, и правдꙋ

Boże day ſąd twòy Krolowi: a ſpra-

твою

твоѭ сы́нꙋ цр҃е́вꙋ :

Сꙋди́тн лю́демъ твои́мъ къ пра́вдѣ, и̑ нищымъ твои́мъ къ сꙋдѣ̀ .

Да воспрїи́мꙋтъ го́ры ми́ръ лю́демъ и̑ хо́лми пра́вдꙋ .

Сꙋдитъ нищымъ людскі́мъ, и̑ спасе́тъ сы́ны оу҃бо́гихъ и̑ смири́тъ клеветника̀ .

И̑ пребꙋдетъ съ со́лнцемъ, и̑ пре́жде лꙋны ро́да родо́въ .

Сни́детъ я҆́кш дождь на рꙋно̀, и̑ я҆́кш ка́пли ка́плющіи на зе́млю .

Возсїя́етъ во дне́хъ е҆гѡ̀ пра́вда и̑ мно́жество ми́ра, до́ндеже и҆зы́метсѧ лꙋна̀ .

wiedliwość twoię ſynowi Krolewſkiemu .

Aby ſądził lud twòy w ſprawiedliwości , a ubogie twe w rozſądku .

Niechay przyimą gòry pokòy ludowi : a pagòrki ſprawiedliwość .

Będzie ſądził ubogie z ludu , y wybawi ſyny ubogich : a uniży potwarcę .

Y będzie trwał z ſłońcem , y przed xiężycem , na pokolenie y pokolenie .

Zniydzie iako deſzcz na runo: a iako krople na ziemię kapiące .

Wzniydzie za dni iego ſprawiedliwość, y obfitość pokoiu, aż zginie mieſiąc .

И̑ wладáетъ

И wвладáетъ wт мóрѧ до мóрѧ, и wт рѣкъ до конéцъ вселéнныѧ.

И panował od morza aż do morza: y od rzeki aż do kraiow okręgu ziemi.

Прéд нúмъ припадóутъ éѳіóплане, и врази éгѡ пéрсть полúжутъ.

Przed nim będą padać Morzyńowie, a nieprzyiaciele iego ziemię lizać będą.

Цáрїе дарсúстїи и wстрови, дáры принесóутъ, Цáрїе арáвстїи и Сава дáры привéдутъ:

Krolowie Tarsis y wyspy przyniosą dary: Krolowie Arabscy y Saba przywiozą upominki.

И поклóнатсѧ éмѹ вси Цáрїе зéмстїи, вси нарóды порабóтаютъ éмѹ.

Y będą mu się kłaniać wszyscy Krolowie ziemscy: wszystkie narody będą mu służyć.

Áкш избáви нúщѧ wт сúлнаго, и убóга, éмѹже не бѣ помóщника:

Albowiem wybawi ubogiego: od możnego, y nędznego, ktory, nie miał pomocnika.

Пощадúтъ нúщѧ и убóга, и дш҃ы убóгихъ спасéтъ:

Przepuści ubogiemu y niedostatecznemu, a dusze ubogich zba-

Ѿ лихвы и ѿ не-
правды и҃збáвитъ дш҃ы
и҃хъ, и чéстно и҃мя
є҃гѡ прéд нúми.

И жúвъ бýдетъ, и
дáстсѧ є҃мꙋ ѿ злáта
арáвíйска: и помóлятсѧ ѡ҃ нéмъ вы́нꙋ, вéсь
дéнь благословя́тъ є҃гѡ.

Бýдетъ ꙋ҃тверждéнїе на землѝ, на версѣ́хъ
гóръ, превознесéтсѧ
пáче лíвáна плóдъ є҃гѡ:
и процвѣтꙋ́тъ ѿ грáда
я҃кѡ трáва земнáѧ.

Бýдетъ и҃мя є҃гѡ
благословéно во вѣ́ки,
прéжде сóлнца пребывáетъ и҃мя є҃гѡ: и
благословя́тсѧ въ нéмъ
вс҃ѣ́ колѣ́на земнáѧ,
всѝ ꙗ҃зы́цы ꙋ҃блажáтъ
є҃гѡ.

wi.

Z lichwy y niepra-
wości wykupi duſze
ich: a imię ich ucz-
ciwe przed nim.

A będzie żył, y
dadzą mu z złota
Arabſkiego, y będą
ſię zawſze kłaniać dla
niego: cały dzień bę-
dą go błogoſławić.

Y będzie utwier-
dzenie na ziemi, na
wierzchu gòr: pod-
nieſie ſię nad Liban u-
rodzay iego: y roz-
kwitnie ſię z miaſta
iako ziola polne.

Niechay będzie imię
iego na wieki błogo-
ſławione, przed ſłoń-
cem trwa imię iego.
y będą w nim błogo-
ſławione wſzyſtkie
pokolenia ziemſkie:
wſzyſtkie narody

Благословéнъ

wielbić go będą.

Блгослове́нъ Гдь Бг̃ъ їи́левъ, творы́й чудеса̀ ѐди́нъ

Błogosławiony Pan Bog Jzraelski, ktòry sam czyni dziwy.

И̃ блгослове́но и̃мѧ сла́вы ѐгѡ̀ въ вѣ́къ и̃ въ вѣ́къ вѣ́ка: и̃ и̃спо́лнитсѧ сла́вы ѐгѡ̀ всѧ̀ земл̀ѧ: бу́дн, бу́дн.

Y błogosławione imię maieſtatu iego na wieki, y będzie napełnione maieſtatem iego wſzyſtka ziemia. Stań ſię, ſtań ſię.

Ѳконча́шасѧ пѣ́сни Дв̃да, сы́на їе̃ссе́ова.

Skończyły ſię pieśni Dawida ſyna Jeſſego.

Ѱ А Л О М Ъ.

PSALM, LXXII.

U Żydòw, 73.

Ku ſtateczności nas Prorok wiedzie, byśmy widząc złych kwitnienie, myśli naszych od Pana nie unosili, ale wiedząc ich nieſtateczność y odmianę rychłą, przy Panu mocno trwali.

о̃ѳ.

ѧ̀лафъ.

1. Pſalm Aſaphowi.

Ко́ль бла́гъ Бг̃ъ їи́лев̃, пра́вымъ се́рдцемъ.

Jako dobry Bòg Jzraelczykow tym ktòrzy ſą proſtego ſercá.

Мои́ же въ ма́лѣ не подвижа́стѣсѧ но́зѣ:

Ale moie nogi mało ſię nie potknęły: mało

въ мáлѣ не проліáшасѧ стꙋпы̀ моѧ .

Ꙗкш возревновáхъ на безакóнныѧ , мíръ грѣшникшвъ зрѧ̀ :

Ꙗкш нѣсть восклоненíѧ въ смéрти ѻ҃ныхъ , и оу҃тверждéнїѧ въ рáнѣ ѻ҃ныхъ : въ трꙋдѣхъ человѣческихъ не сꙋть , и съ человѣки не прíимꙋтъ рáнъ .

Сегѡ̀ рáди оу҃держà ѧ̀ горды́ня ѻ҃ныхъ до конца̀ : ѡ҃дѣѧшасѧ непрáвдою и нечéстїемъ своíмъ ,

Йзы́детъ ꙗ҃кш из҃ тꙋка непрáвда ѻ҃ныхъ : прендóша въ любóвь сéрдца .

Помы́слиша и глагóлаша въ лꙋкáвствѣ , непрáвдꙋ въ высотѣ глагóлаша :

nie ſzwankowały kroki moie .

Jżem był ruſzon zawiścią przeciw złośnikom : widząc pokoy grzeſznych .

Albowiem nie maſz względu na śmierć ich : ani przedłużenia w utrapieniu ich : w pracy ludzkiey nie ſą : y z ludźmi nie będą karani .

Y przetoż ie pycha zdięła : okryli ſię nieprawością y niezbożnością ſwoią .

Wyſtąpiła iakoby z tłuſtości nieprawość ich : puścili ſię za żądzami ſerca .

Myślili y mòwili złość : nieprawość ku gòrze mòwili .

Положи́ша

Положи́ша на нб҃сѣ оу҃ста̀ своа̀, и҆ а҆зыкн҃ и҃хъ прѣи́де по зе҃млѝ.

Podnieśli w niebo usta swoie: a ich ięzyk przechodził po ziemi,

Сегѡ̀ ра́ди ѡ҃братя́тсѧ лю́дїе моѝ сѣ́мѡ: и҆ дніе и҃сполнени ѡ҃бра́щаютсѧ въ ни́хъ,

Y przetoż lud mòy obròci się tu: y dni pełne naydą się między niemi.

И҆ рѣ́ша: ка́кѡ оу҃вѣ́сть Бг҃ъ? и҆ а҆ще́ е҃сть ра́зумъ въ вы́шнѣмъ?

Y mòwili: iakoż wie Bòg? a iestli wiadomość na wysokości?

Сѝ сі́и грѣ́шницы и҆ гобзу́ющїи въ вѣ́кѣ оу҃держа́ша бога́тство.

Oto ci grzesznicy, a obfituiący na świecie, otrzymali bogactwa.

И҆ рѣ́хъ: е҃да̀ всу́ѥ ѡ҃правда́ихъ се́рдце мое́, и҆ оу҃мы́ихъ въ непови́нныхъ рѹ҃цѣ моѝ:

Y rzekłem: tom ci tedy próżno usprawiedliwiał serce swe, y omywałem między niewinnemi ręce moie.

И҆ бы́хъ м҃зенъ вс҃ь де́нь, и҆ ѡ҃бличе́нїе мое́ на оу҃тренныхъ.

Y byłem biczowan cały dzień, a karanie moie rano.

А҆щѐ глаго́лахъ, по-

Jeźlim mòwił, tak

вѣ́мъ

вѣмъ тáкω: Сѝ рóдъ сн҃ώвъ твоúхъ, ѥ́мвжe ѿвѣщáхсѧ:

И непщевáхъ разумѣти: Сíе трудъ ѥ́сть предомнóю,

Дóндеже вни́дъ въ ст҃и́ло Бж҃íе: и̑ разумлю въ послѣ́днѧѧ и̑хъ.

Обáче за лщ҃ѐнíѧ и̑хъ положи́лъ ѥ́сѝ и̑мъ слáсти: низложи́лъ ѥ́сѝ и̑̀, внегдá разгорáшасѧ.

Кáкω бы́ша въ запустѣ́нíе? внезáпъ и̑счезо́ша, погибо́ша за беззакóнíе своѐ.

И̑ кω сóнíе востаю́щагω, Гдⷭ҇и во грáдѣ твоéмъ óбразъ и̑хъ оу҃ничижи́ши,

И̑ кω разжíесѧ ср҃це моѐ, и̑ оу҃трóбы моѧ

mówić będę: otom rodzay synów twoich potępił.

Myślałem, abym to zrozumiał, praca to przedemną.

Aż wniydę do świątnicy Bożey: y zrozumiem ich dokończenie.

Bo zaprawdę dla zdrad nagotowałeś im: zrzuciłeś ie, gdy się podnosili.

Jakoż spustoszeli, natychmiast ustali, zginęli dla nieprawości swoiey.

Jako sen ustawaiących Panie: w mieście twym obraz ich wniwecz obrócisz.

Bo się zapaliło serce moie, y odmieniły

ѧ̑змѣни́шасѧ

ѧзмѣнѝшасѧ :

И ѧ̈зъ сꙋ̑ничнижѝнъ, и̑ не разꙋмѣ́хъ , скоти́нъ бы́хъ оꙋ̑ тебѐ .

И ѧ̈зъ выну̑ съ тобо́ю , оꙋ̑держа́лъ е̑сѝ рꙋ́кꙋ̀ деснꙋ́ю мою̀ :

И совѣ́томъ твои́мъ наста́вилъ мѧ̀ е̑сѝ , и̑ со сла́вою прі́ѧлъ мѧ̀ е̑сѝ .

Что́ бо мѝ е̑́сть на нб̑сѝ ? и̑ ѿ тебѐ что̀ восхотѣ́хъ на земаѝ ?

Истлѣ́ сѐ сѐрдце моѐ и̑ плоть моѧ : Бж̑е ср̑дца моегѡ̀ , и̑ ча́сть моѧ̀ Бж̑е во вѣ́къ .

Ꙗкѡ сѐ оꙋ̑далѧ́ющіи сѧ̀ ѿ тебѐ , погибнꙋ́тъ : потребѝлъ е̑сѝ всѧ́каго любодѣ́ющаго ѿ тебѐ .

Мнѣ́ же прилѣплѧ́ти-

ſię nerki moie .

Y iam wniwecz obrócony , a nie wiedziałem : iako bydle ſtałem ſię u ciebie .

A ia zawſze z tobą . uiąłeś mię za prawą rękę moię .

A według woli twoiey prowadziłeś mię , y przyiąłeś mię z chwałą .

Bo coż ia mam w niebie , albo czegom chciał na ziemi oprocz ciebie ?

Uſtało ciało moie y ſerce moie, Boże ſerca mego , y część moia Boże , na wieki .

Bo oto , ktòrzy ſię oddalaią od ciebie , zginą : zatraciłeś wſzyſtkie , ktòrzy cudzołożą od ciebie .

Ale mnie dobrze

сѧ Бгомн блáго ёсть . полагáти на Гдá оу-повáнїе моё , возвѣстúти мн̀ всѧ̀ хвалы̀ твоя̀ во врáтѣхъ дщúре сіѡ́нн .

iest trwać przy Bogu pokładać w Panu Bogu nadzieię moię : abym opowiadał wszystkie chwały twoie : w bramach còrki Syońskiey .

Ѱ А Л О М Х ,

ѻг .

Рáзума Асáфѹ .

PSALM. LXXIII.

U Zydow , 74.

Napominanie w tym Psalmie iest , aby puściwszy staranie o rzeczach doczesnych , mieliśmy pilność o wiecznych .

I. Wyrozumienia Asaphowi.

Вскую Бже отри́нулъ ёсн̀ до конца̀ ? разгнѣвáлсѧ прóсть твоя̀ на ѻвцы пáжити твоеѧ̀ .

Przeczżeś Boże odegnał do końca : rozgniewała się zapalczywość twoia na owce pastwiska twego .

Помáнн сонмъ твоѧ̀ егóже стяжáлъ ёсн испéрва : ѿкýпилъ ёсн жезлóмъ достоянїа твоегѡ̀ , горы̀ сіѡ́нъ

Wspomniy na zgromadzenie twoie , któreś posiadł od początku : odkupiłeś , pręt dziedzictwa twego , cię

сѣ҃ѧ, въ не҃йже вселѝлсѧ є҃сѝ.

Воздѧни҃ рѹцѣ твоѝ на гордыни҃ и҃хъ въ конѐцъ, є҃лѝка лѹка́вновра́гъ во сто҃́мъ твоѐмъ.

И҃ восхвали҃́шасѧ ненави҃дѧщіи тѧ̀ посредѣ̀ пра́здника твоегѡ̀: положи҃́ша зна́мєнїа своѐ, зна́мєнїа, и҃ не҃ позна́ша.

Ꙗ҃кѡ во и҃схо́дѣ превы́ше: ꙗ҃кѡ въ дѹбра́вѣ дре҃ва́нъ сѣки́рами разсѣко́ша

Две́ри є҃гѡ̀ вкупѣ: сѣ҃чкомъ и҃ о҃ско́ромъ разби҃́ша и҃.

Возжго́ша о҃гне́мъ сто҃́ло твоѐ: на земли҃̀ ѡ҃скверни҃́ша жили҃́ще и҃́мене твоегѡ̀.

gòra Syon, na któreieś mieszkał.

Podnieś ręce twoie na pychy ich na koniec: iako wiele nabroił nieprzyiaciel w świątnicy.

Y chlubili się, którzy cię nie nawidzą, w pośrzodku święta uroczystego twego: położyli znaki swoie znaki: a nie poznali.

Iako na wyiściu na wierzch: iako w lesie drwa siekierami, wyrębowali

Drzwi iego pospołu: toporem y oszkardem obalili ie.

Zapalili ogniem świątnicę twą, na ziemi splugawili przybytek imienia twego.

Рѣша въ сі́рацѣ сво-
и́мъ , нѫжники нѫ
вкупѣ : пріидѣ́те и ѿ
ста́вимъ вся́ пра́здники
Бжїа ѿ земли́ .

Зна́менїа нѫ́хъ не
ви́дѣхомъ : нѣ́сть
ктомѣ́ проро́ка, и́ на́съ
не позна́етъ ктомѣ́ .

Доко́лѣ Бже поноси́тъ
вра́гъ ? раздражи́тъ
проти́вный и́мя твое
до конца́ ?

Вскую ѡбраща́еши рѫ́-
ку твою и́ десни́цу твою
ѿ среды́ нѣ́дръ твои́хъ
въ коне́цъ є

Бг̃ъ же ц̃рь на́шъ
пре́жде вѣка : содѣла
спасе́нїе посредѣ́ земли́ .

Ты́ оу̃тверди́лъ є̃си́
си́лою твое́ю мо́ре : ты́
сте́рлъ є̃си́ главы́ зми-

Mòwili w ſercu
ſwoim rodzay ich
poſpolu : uczyńmy ,
że uſtaną wſzyſtkie
święta Boże z ziemi .

Znakow naſzych nie
widzieliśmy : iuż nie
maſz Proroka : y iuż
nas więcey nie pozna.

Dokądże Boże nie-
przyiaciel urągać bę-
dzie? drażni przeciw-
nik imie twe do koń-
ca ?

Czemuż odwracaſz
rękę rwoię , y pra-
wicę twoię z pośrzod-
ku zanadrza twego
do końca ?

Ale Bóg Kròl naſz
przed wieki: ſprawił
zbawienie w pośrzod-
ku ziemi .

Tyś utwierdził
mocą twoią morze ,
pokruſzyleś głowy

ѥ́къ къ водѣ̀ :

Ты̀ сокрꙋши́лъ ѥ̂сѝ главꙋ̀ змі́ѥвꙋ , да́лъ ѥ̂сѝ того̀ бра́шно лю́демъ ѥ̂ѳіѡ́пскимъ .

Ты̀ растѡ́ргълъ ѥ̂сѝ и̂сто́чники и̑ пото́кы: ты̀ и̑зсꙋши́лъ ѥ̂сѝ ре́кы и̑ ѳа̂мскїа .

Твоѝ ѥ̑сть дѣ́нь , и̑ твоя̀ ѥ̑сть но́щь : ты̀ сотвори́лъ ѥ̂сѝ зарю̀ и̑ со́лнце .

Ты̀ сотвори́лъ ѥ̂сѝ вся̑ предѣ́лы земли́ : жа́твꙋ и̑ вёснꙋ ты̀ созда́лъ ѥ̂сѝ и̑̂ .

Помнѝ сі́̂ : вра́гъ поносѝ Гдⷭ́ви , и̑ лю́дїе безꙋмнїи̑ раздражи́ша и̑́мя твоѐ .

Не предаи́ждь звѣре́мъ дꙋшꙋ̀ и̑сповѣ́дающихсѧ тебѣ̀ : дꙋшъ оу̑бо́гихъ твои́хъ не забꙋдѝ до

ſmokow w wodach .

Tyś potarł głowy ſmokowe , dałeś go na pokarm ludziom Murzyńſkim .

Tyś przerwał źrzò_dła y potoki , tyś wy_ſuſzył rzeki Ethan .

Twòyci ieſt dzień , y twoia ieſt noc , tyś udziałał zorzę y ſłoń_ce .

Tyś uczynił wſzyſt_kie granice ziemi , lato y wioſnę tyś ie ſprawił .

Pamiętay na to , nieprzyiaciel urągał Panu : a lud bezro_zumny drażnił imie twoie .

Nie podaway be_ſtyom duſz wyzna_waiących ciebie , y duſz ubogich twoich

конца̀.

Призри на завѣ́тъ твóй: я́кw и҃сполнишасѧ помраче́нїи земли́ домо́въ безаконі́й.

Да не возвратúтсѧ смире́нный посра́мленъ: нищ҃ій и҃ уб6́гій восхва-лúтъ и҃мѧ твоé.

Востáни Бж҃е, сyдú прю̀ твою̀: помáнѝ поноше́нїѧ твоѐ, є҃же wтъ безумнагw вeсь дéнь.

Не забyди гла́са молúтвенникъ твои́хъ: горды́ня ненави́дѧщихъ тѧ̀ взы́де выно́.

nie zapominay do końca.

Weyźrzyi na teſtament twòy, albowiem napełnieni ſą naypodleyſi na ziemi domow nieprawości.

Niech ſię nie wraca nędznik zawſtydzony, ubogi a niedoſtateczny będą chwalić imie twoie.

Powſtań Boże, rozſądź ſprawę twoię, pomniy na pohańbienia twoie, te ktore ſię dzieią od głupiego cały dzień.

Nie zapominay głoſow nieprzyiacioł twoich: pycha tych, ktòrzy cię nienawidzą, ku gòrze idzie zawſze.

ѱка

ѰАЛОМЪ.

ѻѳ.

Въ конецъ, да не растанѣши, пѣсни Асафѹ.

Исповѣмыса тебѣ Бже, исповѣмыса тебѣ, и призовемъ имА твоѥ: повѣмъ вса чюдеса твоа.

Егда пріимѹ врѣма, азъ правдьı возсужю.

Растаашасѧ земля и вси живѹщіи на ней, азъ оутвердихъ столпьı ея.

Рѣхъ безаконнѹющымъ, не безаконнѹйте: и согрѣшающымъ

PSALM, LXXIV.

U Zydow 75.

O sprawach Pana Chrystusowych, o Apostolskich, iako mieli Kościoł stanowić, a iak pychy się strzedz mamy.

1. Nakoniec, nie zatracay: Psalm pienia Asaphowi.

Wyznawać ci będziemy Boże, wyznawać będziemy y wzywać imienia twoiego: opowiadać będziemy dziwne sprawy twoie.

Gdy wezmę czas: ia sprawiedliwości sądzić będę.

Roztopiła się ziemia, y wszyscy, ktòrzy mieszkaią na niey, iam umocnił filary iey.

Mòwiłem nieprawym, nie czyńcie nieprawości, a wy-

ıрымъ, не возноси́те ро́га.

Не воздвизáйте на высотѣ́ ро́га ва́шего, и́ не глаго́лите на Бо́га непра́вды.

Я́ко ниже́ ѿ исхо́да, ниже́ ѿ за́пада, ниже́ ѿ пу́стыхъ го́ръ.

Я́ко Бо́гъ суді́й е́сть: сего́ смиря́етъ, и́ сего́ возно́ситъ.

Я́ко ча́ша въ рукѣ́ Го́спни, вина́ нерастворе́нна, и́сполнь растворе́нїя, и́ уклони́ ѿ сего́ въ сїю: обаче́ дрожді́е его́ не и́спразни́шася, и́спіютъ вси́ грѣшни́и земли́.

Азъ же возрадуюся въ вѣ́къ, воспою́ Бо́гу Ія́ковлю:

И вся́ ро́ги грѣшныхъ

сломлю́

ſtępnym, nie podro-
ście rogu.

Nie podnoście ku gòrze rogu waſzego, nie mòwcie przeciw Bogu nieprawości.

Bo ani od wſchodu, ani od zachodu, ani od puſtych gòr.

Albowiem Bòg ieſt ſędzia: tego poniża, a owego podwyższa.

Bo w ręce Pańſkiey ieſt kielich wina ſzczerego, pełen zmieſzania: y nachylił z tego w ow, wſzakże drożdże iego nie wylały ſię, będą pić wſzyſcy grzeſznicy ziemi.

A ia będę opowiadał na wieki, będę śpiewał Bogu Jakòbowemu.

Y wſzyſtkie rogi

złomię

сломлю, и возносится
рогъ праведнаго.

ѰАЛОМЪ.

оѳ.

Къ конецъ, въ пѣснехъ
Асафъ, пѣснь къ Ассиріанину.

Вѣдомъ во Іудеи Бгъ:
во Іиилан велїе имя
его.

И бысть въ мирѣ
мѣсто его, и жилище
его въ Сіѡнѣ:

Тамо сокруши крѣпости лѹкова, оружїе
и мечь и брань.

Просвѣщаяши ты
дивно ѿ горъ вѣчныхъ.

Смятошася вси не
разумнїи сердцемъ: оу-

grzeszników połamię, a rogi sprawiedliwego będą wywyższone.

PSALM, LXXV.

U Zydów 76.

Dobrodzieystwa swe Bóg oznaymia, ktòremi nas tu podzymować y obdarzać raczy.

1. Nakoniec, w Hymnach Psalm Asaphowi, pieśń na Assyryiczyki.

Znaiomy Bòg w Judzie, w Izraelu wielkie imie iego.

Y stało się w pokoiu mieysce iego, y mieszkanie iego na Syonie.

Tam połamał mocności łukow, tarczę, miecz, y woynę.

Ty oświecaiący dziwnie z gòr wiekuistych.

Strwożyli się wszyscy głupiego serca:

ѹ҃ша сно́мъ свои́мъ, и҃ ничто́же ѡ҃брѣто́ша вси҃ мо҃жіе бога́тствa въ рѹка́хъ свои́хъ.

Ѳ҃ запрещє́нїа тво-егѡ҃, Бо҃же і҃а́кѡвле, воздремá́ша всѣ́дшіи на ко́ни.

Ты́ стра́шенъ є҃сѝ, и҃ кто́ противостáнетъ тебѣ́, ѡ҃ то́лѣ гнѣ́въ тво́й.

Съ нб҃сѐ слы́шанъ сотвори́лъ є҃сѝ сѹ́дъ, земла҆ ѹ҃боя́сѧ и҃ ѹ҃молча҆:

Внегда҆ воста́ти на сѹ́дъ бг҃ѹ, спасти́ вс҃ѧ кро́ткїа земли́.

Я҃́ко помышле́нїе человѣ́ческое и҃сповѣ́стсѧ тебѣ́: и҃ ѡ҃стáнокъ помышле́нїа пра́зднѹетъ тѝ.

Помоли́тесѧ и҃ воз-

zasnęli ſnem ſwoim, a nic nie naleźli bogacze w rękach ſwoich.

Od ſukania twego Boże Jabòb, drzymali ci, co wſiadali na konie.

Tyś ieſt ſtraſzliwy, a któż ſię ſprzeciwi tobie? odtąd gniew twòy.

Z nieba daleś ſłyſzeć ſąd, ziemia zadrżała y zamilkła.

Gdy powſtał Bòg na ſąd, aby wybawił wſzyſtkie ciche ziemie.

Bo myśl człowiecza będzie wyznawała tobie, a oſtatki myśli będąć świętо święcić.

Sluby czyńcie, a

дадѧте Гдви Бгу на-
шемѹ, вси, ижи окрест
егѡ, принесѣтъ дары,

Страшномѹ и темлю-
щемѹ двхи князей,
страшномѹ паче царей
земныхъ.

oddawaycie Panu Bo-
gu waszemu wszyscy,
ktòrzy około niego
przynoszicie dary.

Straszliwemu, a
temu, ktòry odey-
muie ducha Xiążę-
tom, strasznemu u
Krolow ziemskich.

ѰАЛОМЪ,

ѳѯ.

PSALM, LXXVI.

U Zydòw, 77.

Upomina Prorok, abyśmy żądzę y kochanie świata tego tłumili, przekładaiąc na wszem Pana Boga wszechmogącego.

Въ конѣцъ, ѡ Іадѹмѣ,
Асафѹ.

1. Nakoniec, przez
Jdithuna Psalm Asapho-
wi.

Гласомъ моимъ ко
Гдѹ возопахъ, гла-
сомъ моимъ ко Бгу,
и внялъ мнѣ.

Въ день скорби моея
Бга взыскахъ рѹками
моима: ноущю пред
нимъ, и не прельщахъ
сѧ. Отвержесѧ оу-

Głosem moim wola-
łem do Pana, gło-
sem moim do Boga,
y wysłuchał mię.

W dzień utrapienia
mego szukałem Bo-
ga, rękami memi w
nocy ku niemu, a
nie ieslem omylon:

тѣшитнѣ

ѣшнтнсѧ дꙋша̀ моѧ:

nie chciała ſię dać pocieſzyć duſza moia.

Поманꙋхъ Бг҃а и̑ возвеселѝхсѧ. поглꙋмлѧ́хсѧ, и̑ малодꙋшествоваше дх҃ъ мо́и̑.

Wſpomniałem na Boga, y kochałem ſię, y rozmyślałem, y uſtał duch moy.

Предварѝсте стражбы о́чи мои̑: смято́хсѧ и̑ не глаго́лахъ.

Uprzedzały ſtraże nocne oczy moie, ſtrwożyłem ſię, a nie mòwiłem.

Помы́слихъ днѝ пе́рвыѧ, и̑ лѣ҃та вѣ҃чнаѧ поманꙋхъ, и̑ поꙋча́хсѧ:

Rozmyślałem dni ſtarodawne, y roki wieczne miałem na pamięci, y rozważałem.

Но́щїю се́рдцемъ мои́мъ глꙋмлѧ́хсѧ, и̑ тꙋжа́ше дх҃ъ мо́и̑:

W nocy w ſercu moim, y ćwiczyłem ſię, y umiatałem ducha moiego.

Е҆да̀ въ вѣ҃ки ѿри́нетъ Гдⷭ҇ь? и̑ не приложи́тъ благоволѝти па́ки?

Jżali na wieki Bòg odrzuci? czyli nie przyda, aby ieſzcze był łaſkaw?

И҆лѝ до конца̀ ми́лость свою̀ ѡ҆свѣ́титъ? сконча̀

Czyli do końca odetnie miłoſierdzie ſwo-

глаго́лъ

глаго́лъ ѿ ро́да въ ро́дъ?

ie, od rodzaiu aż do rodzaiu?

Е́да̀ забу́детъ оу҃щедрити Бг҃ъ? и҆лѝ оу҃держи́тъ во гнѣ́вѣ свои́мъ щедро́ты свои́.

Czyli Bóg zapamięta zmiłować się, albo w gniewie swym zatrzyma litości swoie?

И҆ рѣ́хъ, нын҃ѣ на҆ча́хъ: сі́и҆ и҃змѣна де́сны́цы вы́шняго.

Y rzekłem: terazem począł, ta iest odmiana prawicy naywyższego.

Помяну́хъ дѣла̀ Г҃дня: я҆́кw помяну́ ѿ нача́ла чудесà твоегѡ,

Wspomniałem na sprawy Pańskie, bo będę pamiętał na dźiwy twoie od początku.

И҆ поучу́сѧ во всѣ́хъ дѣлѣ́хъ твои́хъ, и҃ въ нача́ніихъ твои́хъ поглубля́ѧсѧ.

Y będę rozmyślał o wszystkich sprawach twoich, y będę się ćwiczył w wynalazkach twoich.

Бо́же, во сты́мъ пу́ть твои́: кто̀ Бг҃ъ ве́лій я҆́кw Бг҃ъ на́шъ?

Boże, w świątości droga twoia, ktoryż Bòg wielki iako Bòg nasz?

Ты̀ е҆сѝ Бг҃ъ творы́й чудесà. сказа́лъ е҆сѝ

Tyś iest Bòg, ktòry dziwy czynisz: o-

въ лю́дехъ

къ людехъ сн҃ѹ твою.

Избáвилъ єсѝ мы҃шцею твоéю людѝ твоѧ̀, сы́ны ї҃ѡкѡвлѧ и҃ ї҃ѡсифовы.

Вúдѣша тѧ̀ вóды Бо́же, вúдѣша тѧ̀ вóды, и҃ оубоя́шасѧ: смято́шасѧ бе́здны.

Мно́жество шꙋма вóдъ: гла́съ даю́ш҃а о҃блацы, и҃ бо стрѣлы твоѧ̀ прихóдятъ.

Гла́съ гро́ма твоегѡ̀ въ колесѝ, ѡ҃свѣти́ша мѡлнїѧ̀ твоѧ̀ вселе́нную: подви́жеся и҃ трепе́тна бы́сть земл҃ѧ̀.

Въ мо́ри пꙋтїѐ твоѝ, и҃ стезѝ твоѝ въ водáхъ мно́гихъ, и҃ слѣды твоѧ̀ не познáютсѧ.

znaymileś między narody moc twoię.

Odkupileś ramięniem twoim lud twòy, syny Jabòba y Jozefa.

Uyzrzały cię wody, Boże, uyzrzały cię wody, y ulękły się, y wzruszyły się przepaści.

Wielkość szumu wod: obłoki głos wypuściły: ale y strzały twoie przechodzą.

Głos grzmotu twego na kolo, błyskawice twoie okrąg ziemie oświecały, wzruszyła się y zatrzęsła ziemia.

Na morzu droga twoia, y szcieżki twoie na wodach wielkich, a śladow twoich znać nie bę-

рѫ

дźie.

Настáвилъ ѥсѝ ꙗкѡ ѻ҃вцы людѝ твоѧ рѹкóю Мѡ҃ѷсéовою и҃ Ааро́нiю.

Prowadźileś lud twòy iako owce, przez rękę Moyzeszały Aarona.

КАѲѢСМА, ѫ҃.

ѰАЛОМЪ.

ѻ҃з.

Рáзѹма Асáфѹ.

PSALM, LXXVII.

U Zydów, 78.

Upomina Prorok lud, aby nie był niewdźięczen dobrodźieystwa Bożkiego, a wylicza dobrodźieystwa wszystkie, które Pan raczył uczynić ludowi Izraelskiemu, gdy go z niewoli wywodźił.

1. Wyrozumienia Asaphowi.

Внемли́те лю́дїе мои́ закóну моемѹ̀, прикло́ните ѹ҃шеса́ше во глаго́лы ѹ҃стъ мои́хъ:

Słuchayćie ludu mòy zakonu mego: nakłońcie ucha swego ku słowom ust moich.

Ѻ҃ткры́ѹ въ при́тчахъ ѹ҃стà моѧ̀, провѣщáю

Otworzę w podobieńſtwach usta moie:

гаданїѧ

ганаⷭ҇ѣ́ѧ ѝспе́рва :

Ꙗ҆лⷭ҇ка слы́шахомъ и познáхомъ а҆̀, и҆̀ о҆̀цы̀ нáши повѣ́даша нáмъ:

Не оу҆таи́шася ѿ ча́дъ и҆̀хъ въ ро́дъ и҆́нъ, возвѣщáюще хвалы̀ Гⷭ҇ни, и҆̀ сⷭ҇лы̀ є҆гѡ̀, и҆̀ чю́деса̀ є҆гѡ̀ ѧ҆́же сотворѝ.

И҆ воздви́же свидѣ́нїе во і҆а́кѡвѣ, и҆̀ зако́нъ положѝ во і҆и́лан: Ꙗ҆лⷭ҇ка заповѣ́да о҆̀ц҃е́мъ на́шымъ, сказáти а҆̀ сыновѡ́мъ свои́мъ:

И҆́ко да познáетъ ро́дъ и҆́нъ, сы́нове родя́щїися, и҆̀ востáнутъ и҆̀ повѣ́дятъ а҆̀ сыновѡ́мъ свои́мъ:

będę powiadał gadki od początku.

Jako wielkieſmy rzeczy ſłyſzeli y poznali: y oycowie naſi powiadali nam.

Nie zataiły ſię przed ſyny ich, w drugim narodźie: powiadaiąc chwały Pańſkie, y mocy iego: y cuda iego ktòre czynił.

Y wzbudźił świadectwo w Jakòbie: a zakon położył w Izraelu: iako wielkie rzeczy roſkazał oycom naſzym, aby ie oznaymili ſynom ſwoim.

Aby wiedźiał rodzay drugi: synowie ktòrzy ſię narodzą y powſtaną y będą ie powiadać ſynom ſwoim.

Да положа́тъ на Бга́ оу҃пова́нїе свое҃, и҃ не забу́дꙋтъ дѣ́лъ Бжїихъ҃ и҃ запѡвѣ́дь є҃гѡ҃ взы́щꙋтъ :

Zeby pokładali w Bogu nadźicię ſwoię, a nie zapominali ſpraw Bożych: y pytali ſię o mandatach iego .

Да не бу́дꙋтъ ꙗ҆коже҃ ѻ҆цы҃ и҃хъ, ро́дъ стропти́въ и҃ прегорчева́ꙗй, ро́дъ и҃же не и҃спра́ви ср҃ца своего҃ѡ҃, и҃ не оу҃вѣ́ри съ Бго́мъ дх҃а своего҃ѡ҃ .

Aby nie byli iako oycowie ich : narod zły y drażniący : narod ktòry nie proſtował ſerca ſwego : y nie był wiernym Bogu duch iego .

Сы́нове є҃фре́мли҃ на лꙗца́ющїе и҃ стрѣля́ющїе лꙋки҃, возврати́шасѧ въ дн҃ь бра́ни :

Synowie Ephrem naciągaiący y ſpuſzczaiący łuk : podali tył w dzień woyny .

Не сохрани́ша завѣ́та Бжїа҃, и҃ въ зако́нѣ є҃гѡ҃ не восхотѣ́ша ходи́ти .

Nie ſtrzegli teſtamentu Bożego : y niechcieli chodzić w zakonie iego .

И҃ забы́ша благодѣ́ꙗнїа҃ є҃гѡ҃, и҃ чꙋдеса҃ є҃гѡ҃, ꙗ҆же показа́ и҃мъ :

Y zapomnieli dobrodzieyſtw iego , y cudow iego, ktòre im ukazał .

Пред ѻ҆цы҃ и҃хъ, ꙗ҆же

Przed oycy ich

сотворѝ чудеса̀, въ землѝ ѥгѵпетстѣй на по́лѝ Танеѡ́сѣ.

Разсѣ́зе мо́ре, ѝ проведѐ и̑хъ: ѝ предста́ви во́ды а̑кѡ мѣ́хъ.

И настáви а̀ о̑блакомъ во днѝ, ѝ всѐ но́щь просвѣще́нїемъ о́гнѧ̀:

Разсѣ́зе ка́мень въ пѵ́стынѝ, ѝ напои̑ а̀ а̑́кѡ въ бе́зднѐ мно́зѣ:

И и̑зведѐ во́дѵ и̑з ка́мене, ѝ низведѐ а̑́кѡ ре́ки во́ды.

И приложи́ша ѥ̑щѐ согрѣши́ти е̑́мѹ̀, преогорчи́ша вы́шнѧго въ безво́днѐѝ:

И и̑скѵси́ша Бг̑а въ сердца́хъ свои́хъ, восczynił dziwy w ziemi Ægypskiey na polu Taneyskim.

Rozerwał morze y przeprowadził ie: y zastawił wody iako w skórzanym worze.

Y prowadził ie w obłoku we dnie: a przez całą noc w rozświeceniu ognia.

Rozszczepił skałę na puszczy, y napoił ie: iako w wielkiey głębokości.

Y wywiodł wodę z o poki: y prowadził wody iako z rzeki.

A przydali ieszcze grzeszyć przeciw iemu: wzruszyli ku gniewu naywyższego na mieyscu bezwodnym.

Y kusili Boga w sercach swoich: pro-

просѝти брáшна дᲂ́шамъ своѝмъ.

Й клеветáша на Бг̃а, й рѣ́ша: ѣ́да возмо́жетъ Бг̃ъ оу̃гото́вати трапе́зу̀ въ пᲂ́стыни?

Понѣ́же поразѝ ка́мень, й потекóша бо́ды, й пото́цы наводни́шася: ѣ́да й хлѣ́бъ мо́жетъ да́ти? и̃лѝ оу̃гото́вати трапе́зу̀ лю́демъ своѝмъ?

Сегѡ̀ ра́ди слы́ша Гдь̃ й презрѣ́, й о̃гнь возгорѣ́ся во і̃а́кшвѣ, й гнѣ́въ взы́де на і̃и̃ла:

І̃а́кш не вѣ́роваша Бг̃овѝ, нижѐ оу̃пова́ша на спасе́нїе ѐгѡ̀.

Й заповѣ́да о́блакѡ́мъ свы́ше, й двє́ри нє́бє̀ ѿвє́рзе:

Y mòwili źle o Bogu, rzekli: iżali Bòg może ſtòł zgotować na puſzczy?

Ze uderzył w ſkałę, y wypłynęły wody: y ſtrumienie wezbrały: iżali y chleb mògł dać, abo nagotować ſtòł ludowi ſwemu?

Przetoż uſłyſzał Pan, y odłożył, y ogień zapalił ſię przeciw Jakòbowi, y gniew powſtał przeciw Izraelowi.

Bo nie wierzyli w Boga, ani mieli nadzieię w zbawieniu iego.

Y roſkazał obłokom zwierzchu, y otworzył fòrty Niebieſkie.

И ѡдождѧ имъ манну ѣсти, и хлѣбъ небе́сный даде́ имъ:

Хлѣбъ а҃ггельскій ѣдѧ человѣкъ: бра́шно посла́ и҃мъ до сы́тости.

Воздви́же ю҃ръ съ нб҃сѐ, и наведѐ си́лою своє́ю ли́ва:

И ѡдождѧ на нѧ а҃кѡ пра́хъ плѡ́ти, и а҃кѡ пѣсо́къ морскі́й пти҃цы перна́ти:

И нападо́ша посредѣ ста́на и҃хъ, о҃крестъ жили́щъ и҃хъ.

И ѣдо́ша и҃ насы́тишасѧ зѣлѡ̀, и жела́нїе и҃хъ принесѐ и҃мъ:

Не лиши́шасѧ ѿ жела́нїѧ своегѡ̀. є҆щѐ бра́шнѹ сущу̀ во ꙋ҆стѣ́хъ и҃хъ,

И гнѣ́въ бж҃їй вы́де

Y ſpuścił im manę ku iedzeniu: y dał im chleb niebieſki.

Chleba Anielſkiego pożywał człowiek: poſłał im pokarmow doſtatkiem.

Przenioſł wiatr południowy z nieba, y przywiódł mocą ſwą wiatr z zachodu.

Y ſpuścił na nie mięſo iako proch: a iako piaſek morſki ptaſtwo ſkrzydlaſte.

Y upadło w pośrzòd ich obozu: około ich namiotow.

Y iedli y naiedli ſię barzo, y uczynił doſyć ich chciwości.

Nie byli omyleni w żądzy ſwoiey. ieſzcze pokarmy ich były w gębach ich,

A gniew Boży

на нѧ

на на҃ , и҆ оу҃бѣ҇ мнѡ́-
жаша҆ и҃хъ , и҆ и҃з-
бра́нныхъ і҃ндѣ́вымъ за-
пя́тъ .

Во всѣ́хъ сі́хъ со-
грѣши́ша є҆щѐ , и҆ не
вѣ́роваша чю҃деса́мъ
є҆гѡ̀ :

И҆ и҃счезо́ша въ сꙋ́-
етѣ҇ дніе и҃хъ , и҆ лѣ́та
и҃хъ со тщаніе́мъ .

Є҆гда҃ оу҃бива́ше а҆́ ,
тогда҃ взыска́хꙋ є҆го̀ ,
и҆ ѡ҆браща́хꙋсѧ , и҆ оу҃-
тре́неваху къ Бг҃ꙋ :

И҆ помина́ша , я҆́кѡ
Бг҃ъ помо́щникъ и҃мъ
є҆́сть , и҆ Бг҃ъ вы́шнїй
и҃зба́витель и҃мъ є҆́сть .

И҆ возлюбе́ниша є҆го̀
ꙋ҃стꙑ̀ свои́ми , и҆ а҆́-
зы́комъ свои́мъ сол
га́ша є҆мꙋ̀ :

Се́рдце же и҃хъ ни бѣ̀
пра́во съ ни́мъ , нижѐ

zstąpił na nie , y po-
bił tłuszcze ich : a
wybor Izraelczyków
spętał .

W tym wszystkim
ieszcze grzeszyli , y
nie wierzyli cudom
iego .

Y ustały w marno-
ści dni ich , y lata
ich z prędkością .

Gdy ie zabiiał ,
szukali go : y wra-
cali się , y raniuchno
chodzili do niego .

Y wspomnieli że
Bog iest ich pomoc-
nikiem , a Bog wy-
soki iest ich odkupi-
cielem .

Y miłowali go usty
swemi , a ięzy-
kiem swym kłamali
mu :

A serce ich nie by-
ło proste ku niemu :

оувѣрншасѧ въ завѣтѣ ѥгѡ.

Тои́ же ѥ́сть щ҃и́дръ, и̑ ѡчи́ститъ грѣхи̑ и̑хъ, и̑ не растли́тъ, и̑ оумно́житъ ѿврати́ти я̑рость свою̀, и̑ не разжже́тъ всегѡ̀ гнѣва своегѡ̀:

И̑ помяно́ вѣ, я̑кѡ плоть сѹ́ть, а҃хъ ходя́й и̑ не ѿвраща́ѧйсѧ.

Ко́ль кра́ты прогорчи́ша ѥгѡ̀ въ пѹстыни̑, прогнѣваша ѥгѡ̀ въ земли̑ безво́дней?

И̑ ѡврати́шасѧ, и̑ и̑скуси́ша Бга, и̑ сто́го и̑лева раздражи́ша.

И̑ не помяно́ша рѹкѝ ѥгѡ̀, въ де́нь въ о́нь же и̑зба́ви а҆̑ и̑з҃ рѹкѝ ѡскорбля́ющаго:

Я̑кѡже положѝ въ

ani byli wiernymi w teſtamencie iego.

A on ieſt miloſierny, y miłościw będzie grzechom ich, y nie zatraci ich, y wiele czynił, aby odwracał gniew ſwòy: y nie zapalił wſzytkiego gniewu ſwego.

Y pamiętał że byli ciałem: wiatr idący, a niewracaiący ſie.

Jako częſto drażnili go na puſzczy do gniewu pobudzali go na mieyſcach bezwodnych.

Y wròcili ſie y kuſili Boga: y drażnili Swiętego Izraelſkiego.

Nie pamiętali na rękę iego, w dzień w ktòry ie odkupił z ręki trapiącego:

Jako pokazował w

ѥгѵ́птѣ

Єгу́птѣ знаме́нїа своєа̀, и̑ чюдеса̀ своа̀ на по́ли Танеѡ́сѣ.

Egypcie znaki swoie, y cuda swe na polu Taneyskim.

И̑ преложѝ къ кро́вь рѣ́ки и̑хъ и̑ исто́чники и̑хъ, я̑ко да не пїю́тъ.

Y przemienił w krew rzeki ich, y deszcze ich, aby nie pili.

Посла̀ на на̀ пе́сїа мно́ги, и̑ пождо́ша а̑̀. и̑ жа́бы, и̑ растлѝ а̑̀.

Puścił na nie rozmaitą muchę y kąsała ie, y żabę y wygubiła ie.

И̑ да́де ржѣ̀ плоды̀ и̑хъ, и̑ тру́ды и̑хъ прузѣ́мъ.

Y dał ich owoce chrząszczom, y robotę ich szarańczy.

Оу́би гра́домъ ви́нограды и̑хъ, и̑ черни́чїе и̑хъ сла́ною.

Y poraził gradem winnice ich, a morwy ich mrozem.

И̑ предадѐ гра́дъ ско́ты и̑хъ, и̑ и́мѣнїе и̑хъ о́гню̀.

Y podał gradowi bydło ich: a maiętności ich ogniowi.

Посла̀ на на̀ гнѣ́въ я̑рости своѐа̀, я̑ро́сть и̑ гнѣ́въ и̑ ско́рбь, посла́нїе а̑̀гге́лы лю́тыми.

Puścił na nie gniew zapalczywości swoiey: popędliwość y rozgniewanie, y utrapienie: przepuszczenia przez Anioły

Пꙋтесотворѝ стєзѣ́ гнѣ́вꙋ своемꙋ́: и́ не пощадѣ́ ѿ сме́рти дꙋшъ и́хъ, и́ скоты́ и́хъ въ сме́рти заключѝ:

И порази́ всѧ́кое пєрворо́дное въ землѝ є-гꙋ́петстѣй, нача́токъ всѧ́каго трꙀда́ и́хъ въ селе́нїихъ ха́мовихъ.

И воздви́же а́ки ѻ́вцы лю́ди своѧ́, и́ вовсе́дѣ а́ а́ки ста́до въ пꙋсты́ни.

И наста́ви а́ на ꙋпова́нїе, и́ не ꙋбоѧ́шасѧ: и́ врази́ и́хъ покры́ мо́ре.

И введѐ а́ въ го́рꙋ сты́ни своѧ́, го́рꙋ сію, ю́же стѧжа́ дєсни́ца є́гѡ.

И и́згна ѿ лица́ и́хъ

zle.

Uczynił drogę ścieſzce gniewu ſwego: nie wypuścił duſz ich od śmierci: y bydło ich w śmierci zawarł:

Y pobił wſzyſtkie pierworodne w ziemi Egyptſkiey: pierwiaſtki wſzyſtkich prac ich w przybytkach Cham.

Y odiął lud ſwóy iako owce: y prowadził ie iako ſtado na puſzczy.

Y prowadził ie w nadzieiì, y nie bali ſię: a nieprzyiacioły ich okrylo morze.

Y przywiódł ie na gòrę poświęcenia ſwego, gòrę ktòrey doſtała prawica iego.

Y wyrzucił przed

ѩзыки

вазы́ки, и по жре́бію
да́де и́мъ зе́млю оу́-
жи́мъ жреводаа́нїа,
и вселѝ въ сели́нїи и́хъ
кола́ѣна и́лева.

nimi pogany: y losem
rozdzielił im ſznu-
rem pomiaru. y dał
mieſzkania w przy-
bytkach ich pokole-
niam Izraelſkim.

И искуси́ша и прогорчи́ша Бо́га вы́шнаго, и свиде́ній его̀ не сохрани́ша:

И возврати́шасѧ, и возгорѣ́шасѧ, ꙗкоже и о҃тцы и́хъ: превратѝшасѧ въ лу́къ развраще́нъ.

И прогнѣ́ваша его̀ въ хо́лмѣхъ свои́хъ, и во и́стукáнныхъ свои́хъ раздражи́ша его̀.

Слы́ша Бо́гъ и призрѣ̀, и оу́нничижѝ зѣлѡ и́лѧ:

И отри́нў скини́ю сі́лѡ́мскоую, селѝ́ще

Y kuſili y obrazili
Boga wyſokiego, y
nie ſtrzegli świadectw
iego.

Y odwrócili ſię, a
nie zachowali umo-
wy: iako y oycowie
ich: wywrócili ſię
iako łuk opaczny.

Ku gniewu go wzru-
ſzyli na ſwych pa-
górkach: a bałwana-
mi ſwemi pobudzili
go ku zapalczywości.

Uſłyſzał Bóg, y
wzgardził, y wni-
wecz obrócił barzo
lud Izraelſki.

Y odrzucił przyby-
tek Sylo, przybytek

ѥ҃ж.

ѣ́же всели́сѧ въ чело-
вѣ́цѣхъ :

И предадѐ въ плѣ́нъ
крѣ́пость и́хъ, и̑ до-
бро́ты и́хъ въ рѹ́ки
врагѡ́въ .

И̑ затворѝ во о́брѧжи
лю́ди свои́, и̑ досто-
я́нїе свое́ презрѣ́ :

Ю́ноши и́хъ пожра́
о́гнь, и̑ дѣ́вы и́хъ не
ѡ̑плака́ны бы́ша :

Сщи́нницы и́хъ ме-
чи́мъ падоша, и̑ вдо-
ви́цы и́хъ не ѡ̑плаканы
бѹ́дѹтъ .

И̑ воста́ а̑́кѡ спя́
гдь, а̑́кѡ си́лень и̑
шѹ́млѧ ѿ ви́на :

И̑ порази́ враги́ свои́
вспя́ть, поноше́нїе
вѣ́чное дадѐ и́мъ :

И̑ ѿри́нѹ семе́нїе Ію́-

wòy : kędy mieſzkał
między ludźmi .

Y podał moc ich w
niewolą : y piękność
ich w ręce nieprzy-
iacielſkie .

Y dał pod miecz
lud ſwòy , y wzgar-
dził dziedzictwo ſwo-
ie .

Młodzieńce ich o-
gień pożarł : a panien
ich nie płakano .

Kapłani ich od mie-
cza polegli : a wdo-
wy ich nie chodziły
w żałobie .

Y ocucił ſię Pan ia-
ko ze ſnu : iako mo-
carz upiwſzy ſię wi-
nem .

Y zaraził nieprzy-
ioły ſwe na poſlad-
kach : dał im hańbę
wieczną .

Y odrzucił namioc

сифово, и колѣно ефре-
мово не избра:

И избра колѣно Іу-
дово, гору сіѡню, юже
возлюби.

И созда акѡ единоро-
га стилище свое: на
земли ѡснова и во
вѣкъ.

И избра Давида раба
своего, и воспріятъ
его ѿ стадъ овчихъ:
ѿ дойлицъ поятъ
его, пасти Іакѡва
раба своего, и Іи-
лава достоянїе свое:

И упасе я въ не-
зловѣи сердца своего
и къ разумѣхъ рукъ
своею наставилъ я
есть.

Jozephow: y nie o-
brał pokolenia Ephra-
im.

Ale obrał pokolenie
Judy, gòrę Sion ktò-
rą umiłował.

Y zbudował iako
Jednorożcòw świąt-
nicę swoię na ziemi:
ktòrą ugruntował na
wieki.

Y obrał Dawida słu-
gę swego, y wziął
go od trzòd owiec:

Od kotnych owiec
wziął go, aby pasł
Jakòba sługę iego, y
Izraela dziedzictwo
iego:

Y pasł ie w niewin-
ności serca swego: a
w roztropności rąk
swoich prowadził ie.

Ѱ҃лом҃ъ.

ѻ҃н.

Асáфѹ.

Бжѐ пріндо́ша ꙗ҃зы́цы въ достоя́нїе твоє̀, ѱ҃скверни́ша хра́мъ ст҃ы́й твой.

Положи́ша Іерѹсали́мъ ꙗ҃ко ѻ҃во́щное храни́лище. положи́ша трѹпїа̀ рабъ̀ твои́хъ бра́шно пти́цамъ нб҃ны́мъ, плѡ́ти прпбны́хъ твои́хъ звѣре́мъ земны́мъ:

Проліа́ша кро́вь и҃́хъ ꙗ҃ко во́дѹ ѻ҃крестъ Іерѹсали́ма, и҃ не бѣ̀ погреба́ѩй.

Бы́хомъ поноше́нїе

PSALM, LXXVIII.

U Zydòw, 79.

Opłakuie Prorok one okrucieńſtwa, ktòre ſię działo nad miaſtem Jerozolimſkim, za Krola Antyocha okrutnika ſrogiego.

1. Pſalm Aſaphowi.

BOże przyſzli poganie na dziedzictwo twoie, zpluga-wili Kościoł twòy Swięty:

Obrócili Jeruzalem w budkę na chowanie iabłek, porzucili trupy ſług twoich, na ſtrawę ptakom powietrznym, ciała Swiętych twoich zwierzętom ziemſkim.

Rozlali krew ich iako wodę około Jeruzalem, a nie był ktoby pogrzebł.

Staliśmy ſię pohań-

coc-

Сосѣдшмъ нашымъ, подражнѣнїе и поруганїе сущымъ окрестъ насъ.

Докол҃ѣ Г҃дн прогнѣваешисѧ до конца? разжжетсѧ ꙗкш огнь рев҃нїе твоѥ?

Пролѣй гнѣвъ твой на языкы незнающыѧ тебѣ, и на цр҃ствїа, ꙗже имене твоегш не призваша:

Ꙗкш помдоша ꙗкшва, и мѣсто егш опустошиша.

Не помяни нашихъ беззаконїй пр҃выхъ: скорш, да предварятъ ны щедроты твоѧ Г҃дн, ꙗкш обнищахомъ зѣлш.

bieniem u ſąſiad naſzych: naśmiewiſkiem y igrzyſkiem u tych, ktòrzy są w okolicy naſzey.

Dokądże Panie gniewać ſie będzieſz do końca: rozpali ſię iako ogień zapalczywość twoia?

Wyley gniew twòy na pogany, ktòrzy cię nie znaią: y na Krolewſtwa, ktòre imienia twego nie wzywały.

Abowiem pożarli Jakoba: y mieyſce iego ſpuſtoſzyli.

Nie wſpominay ſtarych nieprawości naſzych: niech nas rychło uprzedzą litości twoie: bośmy ſię ſtali bardzo ubogiemi.

Pomoż

Помодѝ на́мъ Бже Спасѝтелю на́шъ Сла́вы ра́ди и҃мене твоегѡ҆, Гд҃и, и҃збáви ны҃, и҆ ѡ҆чи́сти грѣхѝ на́ша и҃мене ра́ди твоегѡ҆:

Wſpomòż nas Boże zbawicielu naſz: a dla ſławy imienia twego, Panie wybaw nas: a bądź miłoſciw grzechom naſzym dla imienia twego.

Да не когда́ рекѫ́тъ ꙗ҆зы́цы: гдѣ̀ е҆́сть Бг҃ъ и҃хъ? и҃ да ꙋ҆вѣ́стсѧ во ꙗ҆зы́цѣхъ пред҆ о҆чи́ма на́шима ѿмще́нїе кро́ве рабъ твои́хъ проли́тыѧ.

Aby ſnadź nie mòwili między pogany: kędyż ieſt Bòg ich? a niech znaczna będzie nad pogany, przed oczyma naſzemi. pomſta krwie ſług twoich, ktòra ieſt wylana.

Да вни́детъ пред҆ тѧ воздыха́нїе ѡ҆кова́нныхъ: по вели́чїю мы́шцы твоеѧ̀ сна́ждь сы́ны ꙋ҆мерщвле́нныхъ.

Niech przyidzie przed oblicznoſć twoię wzdychanie ſpętanych: według wielmożności ramienia twego zachoway ſyny pomordowanych.

Воздаждь сосѣ́дшмъ

A odday ſąſiadom

на́шымъ

Гдⷭ Бже си́лъ ѡбрати́ны, и̑ просвѣтѝ лицⷱ твоⷪ, и̑ спасе́мсѧ.

Boże zaſtępow nawròć że nas: y okaż oblicze twoie, à będziem zbawieni.

Вїногра́дъ и̑з е̑гу́пта пренесе́лъ е̑сѝ: и̑згна́лъ е̑сѝ ѩ̑зы́ки, и̑ насади́лъ е̑сѝ и̑̀.

Przeniòsleś winnicę z Egyptu: wygnałeś pogany y naſadziłeś ią.

Пⷭтесотвори́лъ е̑сѝ пред ни́мъ, и̑ насади́лъ е̑сѝ коре́нїа е̑гѡ̀, и̑ и̑спо́лни зе́млю.

Byłeś przewodnikiem w drodze przed nią: wſadziłeś korzenie iey, y napełniła ziemię.

И̑ покры́ го́ры сѣнь е̑гѡ̀, и̑ кѣ́твїа е̑гѡ̀ ке́дры Бжⷭїа:

Okrył cień iey gòry: á drzewka iey Cedry Boże.

Прострѐ ро́зги е̑гѡ̀ до мо́ра, и̑ да́же до рѣ́къ ѿраслѝ е̑гѡ̀.

Roſpuściła latoroſlki ſwe aż do morza: a gałąſki ſwe aż do rzeki.

Вскꙋю низложи́лъ е̑сѝ ѡплоⷮ е̑гѡ̀, и̑ ѡбы́маю́тъ и̑̀ всѝ мимохожда́ющїи пꙋте́мъ.

Przeczżeś rozwalił płot iey: y obieraią ią wſzyſcy ktòrzy mimo idą drogą?

Ѯзо́ба и̑̀ кѣ́пръ ѿ дꙋбра́вы, и̑ оуединѣ́ный

Rozkopał ią dziki wieprz z laſa: a ie-

дⷨкїй

аи́вїй помаи́ и.

Бже сі́лъ wврати́сѧ оубо, и призри съ нб҃сі и вижды, и посѣти вїногра́дъ сі́и:

И соверши и, є҃го́же наса́ди де́сни́ца твоа̀, и на сы́на человѣ́ческаго, є҃го́же оукрѣпи́лъ є҃сі себѣ.

Пожже́нъ о҃гне́мъ и раско́панъ: wт запрещє́нїа лица̀ твоегѡ погибнꙋтъ.

Да бꙋдетъ рꙋка̀ твоа̀ на мꙋжа де́сницы тоа̀, и на сы́на человѣ́ческаго, є҃го́же оукрѣпи́лъ є҃сі себѣ.

И не wстꙋпимъ wт тебе: wживи́ши ны, и и҃мя твое призове́м.

Г҃и Бже сі́лъ wбрати́ ны

dyniec ſpaſt ią.

Boże zaſtępow nawròcże ſię: weyźrzy z nieba, a obacz y nawiedź tę winnicę.

Y napraw tę ktòrą ſcżepiła prawica twoia: y na ſyna człowieczego, ktòregoś ſobie zmocnił.

Spalona ogniem y roſkopana, od łaiania oblicza twego poginą.

Niech będzie ręka twoia nad mężem prawicy twoiey: y nad ſynem człowieczym, ktòregoś ſobie zmocnił.

A nie odſtępuiem od ciebie: ożywiſz nas, a będziemy wzywać imienia twego.

Panie Boże zaſtę-

братíны, и́ просвѣтíнїѐ твоѐ, и́ спасéмсѧ.

pòw nawròć nas: y okaż oblicze twoie, a będziem zbawieni.

ПСАЛОМЪ, п҃.

PSALM LXXX.

U Zydow 81.

Napomina Prorok, aby porzuciwszy ziemskie, ku niebieskim rzeczam abychmy się garnęli. Głos Kościoła.

Къ конíцъ, ѡ̑ точúлѣхъ, Ассáфъ.

Na koniec, 1. Za prasy, Psalm samemu Asaphowi.

рáдуйтесѧ Бг҃у помóщнику нáшемў, воскли́кните Бг҃у і҃акѡвлю:

RAduycie się Bogu pomocnikowi naszemu wykrzykaycie Bogu Jakòbowemu.

Прїимúте псалóмъ и́ дадúте тимпáнъ, псалти́рь красúвъ съ гу̑слми:

Weźmicie Psalm, a podaycie bęben, wdzięczną arfę z cytrą.

Кострубúте къ новомѣсячїи трубóю, во благознаменúтый дéнь прáздника нáшегѡ.

Trąbcie na nowiu w trąbę, w dzień zacny uroczystego święta waszego.

Я҃кѡ повелѣнїе і҃илеви е́сть, и́ сýдъ Бг҃у і҃аковлю:

Albowiem iest rozkazanie w Izraelu, y wyrok Bogu Jakòbo-

Свидѣніе во Іωсифѣ положи є, внегда и-
ѣыти емѹ ѿ земли
єгѵпетскіа : ѧзыка
єгѡже не вѣдаше оу-
слы́ша .

Ѿмѣтъ ѿ бремене
хребе́тъ єгѡ: рѹцѣ єгѡ
въ кошѝ порабо́тастѣ.

Въ ско́рби призва́лъ
мѧ є́сѝ, и изба́вихъ
тѧ: оуслы́шахъ тѧ
въ та́йнѣ бѹрѝ: ис-
кѹси́хъ тѧ на водѣ
прекѣка́нія .

Слы́шите лю́дїе мои́,
и заскнѣтелствю ка́мъ,
їи́лю , а́ще послѹшаеши
менѐ :

Не бѹдетъ тебѣ бг̃ъ
но́въ, ниже́ поклони́-
шися бг̃ѹ чѹжде́мѹ .

Ѧзъ бо є́смь гд̃ь

wemu .

Postanowił to na świadectwo w Jozefie, gdy wychodził z ziemie Egyptskiey , słyszał ięzyk którego nie umiał .

Wybawił od brzemion ramiona iego : ręce iego służyły w znoszeniu koszow .

Wzywałeś mię w ucisku, a wybawiłem cię : wysłuchałem cię w tayniku burzy, doświadczałem cię nad wodami swaru .

Słuchay ludu moy a oświadczę się na cię: Izraelu ieśli mię usłuchasz .

Nie będzie w tobie Boga nowego, y nie będziesz chwalił Boga cudzego .

Bomci ia iest Pan

bg̃ъ

Бг̃ъ твой, и҃звелы́и тѧ̀ и҃з землѝ є҃гѵ́петскїѧ: разшири́ оу҃ста твоѧ̀, и҆ и҃сполню̀ ѧ̀.

Bòg twóy, którym cię wywiodł z ziemie Egyptſkiey: rozſzerz uſta twoie, a napełnię ie.

И҆ не послоу́шаша лю́дїе моѝ гла́са моегѡ̀, и҆ и҃зра́иль не вна́тъ мнѣ:

A nie ſłuchał lud mòy głoſu mego: a Izrael niedbał na mię.

И҆ ѿпоусти́хъ ѧ̀ по нача́нїємъ серде́цъ и҃хъ, пойдо́утъ въ нача́нїихъ свои́хъ.

Y puściłem ie za żądami ſerc ich, póydą w wynalazkach ſwoich.

А҆ще бы́ша лю́дїе моѝ послоу́шали менѐ, и҆зра́иль а҆ще бы въ пу́тїхъ мои́хъ ходи́лъ,

By był lud móy ſłuchał mię: by był Izrael chodził drogami moiemi.

Ни ѡ҃чесо́мъ же оу҃бѡ врагѝ є҃гѡ̀ смири́лъ бы́хъ, и҆ на ѡ҃скорбля́ющыѧ и҃хъ возложи́лъ бы́хъ рѹ́кѹ мою̀:

Snać bym był łacno ponizył nieprzyiacioły ich: a na trapiące ie obrócił bym był rękę moię.

Вразѝ Гднѝ солга́ша є҃мѹ́̀, и҆ бу́детъ вре́мя и҃хъ въ вѣ́къ:

Nieprzyiaciele Pańſcy kłamali mu, y będzie czas ich na wieki.

И҆ напита́ и҃хъ ѿ

Y nakarmił ie tłu.

тѹка пшеничнаѧ, и ѿ камене меда насыти ихъ.

ѱалмъ.

па.

Асафѹ.

Богъ ста въ сонмѣ богѡвъ, посредѣ же богы разсѹдитъ.

Докол҃ сѹдите неправдѹ, и лица грѣшникѡвъ пріемлете?

Сѹдите сирѹ и оубогѹ. смирена и нища оправдаите:

Измите нища и оубога, изъ рѹкы грѣшничи избавите его.

Не познаша ниже

stością zboża: y nasycił ię miodem zopoki.

PSALM LXXXI.

U Zydow 82.

Psalm służy sędziom, które Prorok upomina, aby sprawiedliwie sądzili, pamiętaiąc y na śmierć swą.

1. Psalm Asaphowi.

BOg stanął w zgromadzeniu Bogów: a w pośrzodku Bogi sądzi.

Dokądże niesprawiedliwość sądzicie: a osoby grzesznikòw przyimuiecie.

Czyńcie sprawiedliwość ubogiemu y sierocie: strapionego y ubogiego usprawiedliwiaycie.

Wyrwicie ubogiego: a nędznego z ręki niezbożnego wyzwòlcie.

Nie umieli ani ro-

оуразѹ-

оу҃разоумѣша , во тмѣ хо́дат: да подви́жатсѧ всѧ̀ со́новасніа землѝ .

zumieli : chodzą w ciemnościach : zachwieią ſię wſzystkie grunty ziemie .

Азъ рѣхъ : бо́зи є́стѐ , и҃ сы́нове вы́шнягѡ всѝ :

Вы́ же а҃кѡ человѣцы оу҃мира́ете, и҃ а҃кѡ є҃ди́нъ ѿ кнѧзе́й па́даете .

Воскреснѝ бо́же, сѹдѝ землѝ: а҃кѡ ты̀ наслѣдиши во всѣ́хъ ѕы́цѣхъ .

Iam rzekł : Ieſteście Bogowie, y ſynowie nawyſſzego wſzyſcy.

A wy pomrzecie iako ludzie , a iako ieden z kſiążąt upadniecie.

Powſtań Boże, ſądź ziemię : bo ty odziedziczyſz wſzytkie narody .

ѰАЛОМЪ.

ѱ҃в.

PSALM LXXXII.

U Zydow 83.

Narzekanie ludu Bożego , że wſzyſcy nieprzyiaciele pograniczni, ſpiknęli ſię przeciw niemu, a prożba , aby byli wygładzeni .

Пѣснь ѱалма̀ а҃сафѹ .

1. Pieśnie Pſalmu Aſaphowi .

Бо҃же , кто̀ оу҃подо́бится тебѣ̀ ? не премолчѝ , нижѐ оу҃кротѝ

BOże , ktoż będzie podobien tobie ? nie zamilczay , ani

Бже:

Ꙗкω сѣ вразѣ твоѣ возшумѣша, и ненавидящіи тѧ возвеселѡша главѣ.

На людѣ твоѧ лукавнова́ша во́лею, и совѣщава́ша на стыѧ́ твоѧ:

Рѣша: пріидѣ́те и потреви́мъ а҃ ѿ ꙗ҃зы́къ, и не помяне́тсѧ и҃ма и҃зра҃илева́ ктомѣ.

Ꙗкω совѣщава́ша е҃диномышле́нїемъ вкупѣ, на тѧ завѣтъ сосѣщава́ша.

Селе́нїѧ і҃думе́йска, и і҃шмаи́лїте, Моа́въ и Ага́ряне,

Гевалъ и Ам҃мѡ́нъ и Ама́ликъ, и҃ноплеменники

zaniechy Boże.

Bo oto nieprzyiacie-le twoi okrzyk uczynili: a ktorzy cię ni nawidzą, wynieśli głowę.

Przeciw ludowi twemu radę złośliwą wymyślili: y ſpiknęli ſie przeciw świętym twoim.

Mòwili pòdzcie a wytraćmy ie z narodu, a niech nie wſpominaią więcey imienia Izraelſkiego.

Bo ſię ſpiknęli iednym umyſłem, ſpołu przeciw tobie przymierze poſianowili.

Namioty Idumeyczykow y Izmaelitowie, Moabitowie, y Agarenowie.

Gebalczycy, y Ammonitowie, y Amamét-

мѣ́нницы съжива́ющыми въ Ти́рѣ :

lecyitowie : cudzoziemcy, z obywatelmi Tyru .

Ибо и̑ Ассу́ръ прїи́де съ ни́ми, бы́ша въ заступле́нїе сыно́вомъ Ло́товымъ .

Ale y Assur przyszedł z niemi: przyszli na pomoc synóm Lotowym .

Сотворѝ и̑мъ я̑кѡ Мадїа́мѹ и̑ Сїса́рѣ, я̑кѡ Іави́нѹ въ пото́цѣ Кі́ссовѣ :

Uczyń im iako Madian y Sysarze : iako Jabin u potoku Cisson.

Потреби́шасѧ во Ендо́рѣ, бы́ша я̑кѡ гно́и̑ земны́и̑ .

Poginęli w Endor , stali się iako gnóy na ziemi .

Положѝ кна́зи и̑хъ я̑кѡ Ѡре́ва и̑ Зи́ва и̑ Зеве́а и̑ Салма́на всѣ̀ кна́зи и̑хъ :

Day hetmany ich , iako Oreb , y Zeb , y Zebee y Salmana , wszystkie książęta ich

И̑же рѣ́ша : да наслѣ́димъ себѣ̀ сты́ню Бжїю .

Którzy mówili : Posiądzmy dziedzictwem świątnicę Bożą .

Бже̑ мо́и̑, положѝ а̑ я̑кѡ ко́ло, я̑кѡ тро́сть пред лице́мъ вѣ́тра .

Boże moy połóż ie iako koło: y iako zdzieblo przed wiatrem .

Я̑кѡ о̑гнь попаля́ю

Jako ogień , który

а̑бра-

дѣрѣвы, ꙗкѡ плáмень пожигáѧй гóры :

Тáкѡ пожени́ши ѧ̀ вѣтрóмъ твоíмъ, и̑ гнѣвóмъ твоíмъ смятéши ѧ̀.

Испóлни лúца и̑хъ безчéстїа : и̑ взы́щутъ и̑мене твоегѡ̀ Гдⷭ̀и.

Да постыдáтсѧ и̑ смятýтсѧ вовѣкъ вѣка, и̑ посрáмятсѧ и̑ погúбнутъ :

И да познáютъ, ꙗкѡ и̑мѧ тебѣ̀ Гдⷭ̀ь, ты̀ сáмъ вы́шнїй по всéй землѝ.

Ѱáломъ.

ѫг.

Ко концу̀, ѡ̑ точи-

pali las : y iako płomień ktòry pali góry.

Tak ię gonić będziesz nawałnością twoią: y zatrwożysz ie w gniewie twoim.

Napełni twarzy ich sromotą : y szukać będą imienia twego, Panie.

Niechay się zawstydzą, y strwożą na wieki wiekow : y niech będą pohanbieni, y niech zaginą.

A niech poznaią, że imię tobie Pan, tyś sam naywyższym na wszystkiey ziemi.

PSALM LXXXIII.

u Zydow 84.

Znamienita chwała Kościoła świętego y słowa Bożego w tym psalmie się zamyka. A iaka iest przeucieszna rzecz bydź obywatelem Domu

ѧ̀бхъ

лѣхъ сынѡмъ корѳ-
вымъ.

Божego, y iego dobrych rzeczy używać.

Na koniec
1. Za prasy, synom Kore, Psalm.

Кѡль возлюбленна сѣ-
лєнїа твоѧ Гдн
сйлъ.

Желаетъ и скончава-
ется дш̑а моѧ во
дворы Гдни: ср̑це моє
и плоть моѧ возра-
довастася ѡ бз̑э
живѣ.

Ибо птица обрѣте
себѣ храминѹ, и гор-
лица гнѣздо себѣ,
идѣже положитъ
птенцы своѧ: олтарй
твои Гдн сйлъ, царю
мой и бже мой.

Блаженни живѹщїи въ
домѣ твоємъ: во вѣки
вѣкѡвъ восхвалятъ
тѧ.

Jako miłe przybytki twoie Panie zastępow:

Ząda y ustaie dusza moia do pałacow Pańskich: serce moie y ciało moie rozweselily się w Bogu żywym.

Bo y wròbel znalazł sobie domek, y Synogarlica gniazdo sobie, gdzieby położyła ptaszęta swoie. oltarze twoie Panie zastępow, Krolu mòy y Boże mòy.

Błogosławieni, ktòrzy mieszkaią w domu twoim Panie, na wieki wiekow będą cię chwalić.

Блажєнъ

Блаженъ мужъ, ѥ-
мужже ѥсть заступленїе
ѥгѡ оу тебе: восхож-
дєнїа в срцѣ своемъ
положи.

Въ юдоль плачевную,
въ мѣсто ѥже положи:
ибо благословенїе дастъ
законополагаи.

Пойдутъ ѿ силы въ
силу: явится Бгъ
богѡвъ въ сїонѣ.

Гди Бже силъ оу-
слыши молитву мою:
внуши Бже Iаковль

Защитниче нашъ
виждь Бже, и призри
на лицѣ Хрта твоегѡ.

Яко лучше день ѥ-
динъ во авлѣхъ твоихъ
паче тысящъ: избро-
нихъ приметатися въ

Błogosławiony mąż,
którego ratunek iest
od ciebie: rozłożył
wstępowania w sercu
swoim.

W padole płaczu,
na mieyscu, które
zgotował: albowiem
da błogosławieństwo
zakonodawca.

Pòydą z mocy do
mocy, oglądaią Bo-
ga nad Bogi w Syo-
nie.

Panie Boże zaste-
pow wysłuchay mo-
dlitwę moię: usłysz
Boże Jakòbow.

Obrońco nasz Boże
weyźrzyi: à wey-
źrzyi na oblicze
Chrystusa twoiego.

Albowiem lepszy
iest ieden dzień w
pałacach twoich: niż
tysiące: obrałem bydź

домѣ

домѣ Бга моегѡ паче, неже жи҃ти мѝ в҃ селе҃нiхъ грѣшничихъ.

naypodleyſzym w domu Boga moiego: niż li mieſzkać w przybytkach niezbożnych.

Ꙗкѡ мл҃ость и҃ и҃стинѹ лю҃битъ Гдь, Бгъ благода҃ть и҃ сла҃вѹ да҃стъ: Гдь не лиши҃тъ блага҃хъ ходя҃щихъ непоро҃чнѡ.

Albowiem miłoſierdzie y prawdę miłuie Bòg: Pan da łaſkę y chwałę: nie odeymie dóbr tym, ktòrzy w niewinności chodzą.

Гдн Бже сі҃лъ, блаже҃нъ человѣкъ оу҃пова҃й на тѧ.

Panie zaſtępow, błogoſławiony człowiek, ktòry w tobie ma nadzieię.

Ѱ҃ломъ.

PSALM, LXXXIV.

U Zydòw 85.

Proroctwo o Krolestwie Chrystusowym, y modlitwa, aby Pan przy prawdziwey chwale swey raczył lud zachować.

ѱ҃а.

1. Nakoniec, ſynom Kore Pſalm.

Въ коне҃цъ, сыно҃мъ коре҃шбымъ.

Благоволи҃лъ е҃сѝ Гдн зе҃млю твою, возврати҃лъ

U błogoſławiłeś Panie ziemię twoię:

братнлъ єсѝ плѣнъ їа-
кѡвль.

Ѡставилъ єсѝ без-
закѡнїа людей твоихъ,
покрылъ єсѝ всѧ грѣхи
ихъ.

Оукротилъ єсѝ весь
гнѣвъ твой, возвра-
тилсѧ єсѝ ѿ гнѣва ꙗ-
рости твоеѧ.

Возвратѝ насъ Бже
спасенїй нашихъ, и
ѿвратѝ ꙗрость твою ѿ
насъ.

Ѣда во вѣки прогнѣ-
вишисѧ на ны? или
прострѣшиш гнѣвъ твой
ѿ рода въ родъ?

Бже, ты ѡбращыйсѧ
ожившиши ны, и людіе
твоѝ возвеселѧтсѧ ѡ
тебѣ.

Яви намъ Гди
милость твою, и спа-

przywròciles poima-
nie Jakoba.

Odpuściles niepra-
wość ludu twego,
pokryles wszystkie
grzechy ich.

Uśmierzyles twòy
wszystek gniew: od-
wròciles się od gnie-
wu popędliwości two-
iey.

Nawròć nas Boże
zbawiclelu nasz, à
oddal gniew swòy od
nas.

Jzali na wieki bę-
dziesz się na nas gnie-
wał? albo rościąg-
niesz gniew twoy od
rodzaiu do rodzaiu.

Boże, ty nawròci-
wszy się, ożywisz
nas: à lud twoy roz-
weseli się w tobie.

Okaż nam Panie
miłosierdzie twoie:

ѥніе твоѥ дáждь намъ.

à day nam zbawienie twoie.

Оуслы́шꙋ, что̀ рече́тъ ѡ̑ мнѣ̀ Гдь Бг̑ъ: ꙗ̑ко рече́тъ ми́ръ на лю́ди своѧ̀, и̑ на преподо́бныѧ своѧ̀, и̑ на ѡ̑бращающыѧ сердца̀ къ немꙋ̀.

Będę ſłuchał, co we mnie będzie mowił Pan Bog: bo będzie mowił pokòy nad ludem ſwoim: y nad świętemi ſwemi, y nad temi, ktòrzy ſię do ſerca nawracaią.

Обáче блúзъ бои́мꙋщихсѧ ѥгѡ̀ спасéніе ѥгѡ̀, всели́тисѧ слáвꙋ въ зéмлю нáшꙋ.

Zaiſteć bliſko zbawienie iego tym, ktòrzy ſię go boią: aby mieſzkała chwała w ziemi naſzey.

Мúлость и̑ и̑́стина срѣто́стесѧ, прáвда и̑ мúръ ѡ̑блобыда́стасѧ:

Miłoſierdzie y prawda potkały ſię z ſobą: ſprawiedliwość y pokòy pocałowały ſię.

И̑стина ѿ землѝ возсіѧ̀, и̑ прáвда съ нéбесе приниче.

Prawda wyroſła z ziemi: à ſprawiedliwość z nieba poyrzała.

И̑бо Гдь дáстъ блáгость, и̑ земля̀ нáша

Albowiem Pan pokaże dobrotliwość: à

дáстъ

а́і́тъ пло́дъ сво́й.	ziemia naſza wyda ſwòy owoc.
Пра́вда пре́дъ ни́мъ преди́детъ, и̑ положи́тъ въ пу́ть стопы̀ своѧ̀.	Sprawiedliwość przed nim chodzić będzie: y położy na drodze kroki ſwoie.

КАѲІ́СМА, к҃і.

Ѱа́лома.	PSALM. LXXXV. *U Zydów, 86. Modlitwa Dawidowa, duchownie Panu Chrystusowi ſłuży, według textu każdemu pobożnemu o zachowaniu.*
п҃е.	
Моли́тва, Да́вдъ.	Modlitwa ſamemu Dawidowi.
Приклонѝ гд҃и̑ оу́хо тво́е, и̑ оу́слы́ши мѧ̀: ꙗ̑кѡ ни́щъ и̑ оу́бо́гъ е́́смь а́́зъ.	Nakłoń Panie ucha twego, à wyſłuchay mię, bomci ia ieſt nędzny y ubogi.
Сохранѝ дш҃ю̀ мою̀, ꙗ̑кѡ преподо́бенъ е́́смь: Спасѝ раба̀ твоего̀ Бо́же мо́й, оу́пова́ющаго на тѧ̀.	Strzeż duſzy moiey, bom święty ieſt, zbaw ſługę twego, Boże mòy, nadzieię maiącego w tobie.

Помилу́й

Помилуй мя Гдн, ꙗкш къ тебѣ воззовъ весь день.

Zmiłuy ſię nademną Panie, bom do ciebie wołał cały dzień.

Возвеселн дшу раба твоегш: ꙗкш къ тебѣ взяхъ дшу мою.

Rozweſel duſzę ſługi twego, bom ku tobie Panie podniòſł duſzę moią.

Ꙗкш ты Гдн блгъ и кротокъ, и многомилостивъ всѣмъ призывающымъ тя.

Albowiemeś ty Panie ſłodki y cichy, y wielce miłoſierny ku wſzyſtkim, ktòrzy cię wzywaią.

Внуши Гдн молитву мою, и вонми гласу молєнїя моегш.

Wyſłuchay Panie modlitwę moię, à przypilnuy głoſu prozby moiey.

Въ день скорби моея воззвахъ къ тебѣ, ꙗкш оуслышалъ мя єси.

W dzień uciſku mego, wołałem do ciebie, boś wyſłuchał mię.

Нѣсть подобенъ тебѣ въ бозѣхъ Гдн, и нѣсть подъмъ твоимъ.

Nie maſz tobie podobnego między Bogi Panie, y nie maſz według uczynkow twoich.

Всѝ ѩзы́цы . є́лѝкѝ сотворѝлъ є́сѝ , прїи́дѹтъ ѝ поклоно́ятсѧ пре́дъ тобо́ю Гдⷭ́и , ѝ просла́вятъ и́мѧ твоѐ :

Ꙗкш вели́и́ є́сѝ ты , ѝ творя́и́ чѹдеса̀ , ты є́сѝ Бг̃ъ є́дѝнъ .

Наста́ви мѧ Гдⷭ́и на пѹть твоѝ́ , ѝ пойдѹ̀ во и́стинѣ твоеи́ : да возвесели́тсѧ се́рдце моѐ бои́тсѧ и́мене твоегѡ̀ .

Ісповѣ́мсѧ тебѣ̀ Гдⷭ́и Бж̃е мо́и́ всѣ́мъ се́рдцемъ мои́мъ : ѝ просла́влю и́мѧ твоѐ во вѣ́къ :

Ꙗкѡ ми́лость твоя̀ ве́лїа на мнѣ̀ , ѝ и҃зба́вилъ є́сѝ дш̑ѹ мою̀ ѿ а́да преспо́днѣи́шагѡ .

Wszyſtkie narody , ktoreſkolwiek ſtworzył, przyidą, y pokłonią ſię przed tobą Panie, y będą ſławić imie twoie .

Albowiemeś ty wielki, y czyniący cuda, ty ieſteś Bòg ſam .

Prowadź mię Panie drogą twoią , à niechay chodzę w prawdzie twoiey , niech ſię weſeli ſerce moie, aby ſię bało imienia twego .

Wyznawać ci będę Panie Boże mòy ze wſzyſtkiego ſerca mego, à będę wyſtawiał imie twe na wieki .

Bo miłoſierdzie twoie wielkie ieſt nademną , y wyrwaleś duſzę moię z niżſzego piekła .

Бж̃е

Бже, законопрестꙋпницы костáша на мѧ, и сонмъ держáвныхъ взыскáша дꙋшꙋ мою: и не предложи́ша тебѣ пред собо́ю.

Boże, nieprawi powstali na mnie, à zgromadzenie mocarzow szukało duszy moiey, y nie kladli ciebie przed oczyma swemi.

И ты Гдн Бже мо́й щедрый и мл҃тивый, долготерпѣли́вый и многомилостивый, и и҃стинный:

A ty Panie, Bòg litościwy y miłościwy, cierpliwy, y wiele miłosierny, y prawdziwy.

Призри́ на мѧ и помилꙋй мѧ: да́жды держáвꙋ твою о҃трокꙋ твоемꙋ, и спаси́ сына рабы́ твоея́.

Weyrzyi na mnie, à zmiłuy się nademną, day panowanie twoie słudze twemu, à zbaw syna służebnicy twoiey.

Сотвори́ со мно́ю знáменїе во блáго: и да ви́дятъ ненавидѧщїи мѧ, и постыдáтсѧ: ꙗкω ты Гдн помо́глъ мн, и ꙋтѣши́лъ мѧ є҃сѝ.

Uczyń zemną znak ku dobremu, aby uyrzeli ci, którzy mię nie nawidzą, à byli zawstydzeni, iżeś ty Panie ratował mię, y pocieszyłeś mię.

ѰДОМЪ.
пѕ.

Сынѡмъ корѳовымъ

Пѣсни.

Сноваⷭ҇ніѧ ѥгѡ̀ на горáхъ сты́хъ: лю́битъ Гдь̀ врата̀ сіѡ́на, па́че всѣ́хъ селе́ній іáкѡвлихъ.

Преслáвнаѧ глаго́лашасѧ ѡ̑ тебѣ̀ гра́де Бжїи.

Помяну̀ Раáвъ и̑ Вавулѡ́на вѣ́дущымъ мѧ̀: и̑ сѐ и̑ноплеме́нницы, и̑ Ту́ръ, и̑ лю́дїе ѳаїо́пстїи, сі́и бы́ша та́мѡ.

Ма́ти Сіѡ́нъ, речетъ человѣ́къ и̑ человѣ́къ роди́сѧ въ не́мъ, и̑ то́и̑ ѡ̑снова̀ и̑ вы́шнїй.

PSALM, LXXXVI.
U Zydów 87.
Proroctwo o Kościele nowego zakonu, na czym y iako miał bydź zbudowany.

1. Synom Kore, Pſalm piania.

Fundamenta iego na gorach świętych: miłuie Pan bramy Syon nad wſzyſtkie przybytki Jakòba.

Sławne rzeczy powiedziano o tobie, miaſto Boże.

Wſpomnę na Rahab, y na Babylon, ktòrzy mnie znaią: oto cudzoziemcy y Tyr, lud Murzyńſki, ci tam byli.

Jzali Syonowi mòwić nie będą, człowiek y człowiek narodził ſię w nim, à

Гдь

сам го навywyższy ugruntował.

Гдь повѣсть въ пи-
сáнїи людéй и кнáзéй,
сúхъ бывшихъ в нéмъ.

Pan wypowie w pismach narodow y xiążąt tych, ktòrzy w nim byli.

Ꙗкw весели́щихсѧ
всѣхъ живу́щіе в тебѣ.

Jako weselących się wszystkich mieszkanie iest w tobie.

Пѣснь ѱалмà, пз.
Сынóмъ корéшевымъ
конúцъ, ѡ Маелéѳ,
ѥ́же ѡтвѣщáти. рáзумѣ
Ѳмáнъ їзрáильтянинъ.

PSALM, LXXXVII.
U Żydòw 88.
Chrystus Pan w osobie służebniczey modlì się, à tak mòwi.
1. Pienia Psalmu synom Kore, nakoniec, na Maelecie, ku opowiadaniu, wyrozumienia Emana Israelity.

Гдн Бже спнїа мо-
егѡ, во днь воз-
звáхъ, и въ ночь прéд
тобóю:

Panie Boże zbawienia mego, we dniem wołał y w nocy przed tobą.

Да вни́детъ прéд тà
молúтва моà, приклo
нѝ оу́хо твоé къ молé-
нїю моемѹ.

Niechay modlitwa moia przyidzie przed obliczność twoią, nakłoń ucha twego ku prożbie moiey.

Ꙗ́кѡ и҃спо́лнисѧ сѹ́лъ
дꙋ́ша̀ мо́ѧ, и҆ живо́тъ
мо́й а҃дꙋ̀ прибли́жисѧ.

Albowiem dꙋ́ſza
moia napełniona ieſt
złym, à żywot mòy
przybliżył ſię do pie-
kła.

Почтенéнъ бы́хъ съ
нисходя́щими в рóвъ:
бы́хъ я҃кѡ человѣ́къ бе́з
по́мощи.

Poczytano mię z
ſtępuiącemi do dołu,
ſtałem ſię iako czło-
wiek bez pomocy.

Въ мéртвыхъ сво-
бо́ден: я҃кѡ ра́ненїи
спя́щїи во гробѣ, и҆́х-
же не помину́лъ є҆сѝ
кто́мѹ, и҆ тíи ѿ рꙋ́кѝ
твоеѧ̀ ѿринове́ни бы́ша.

Między umarłemi
wolny: jako zranie-
ni, ktòrzy śpią w
grobiech, na ktòre
więcey nie pamię-
taſz, y oni z ręki
twe wyrzuceni ſą.

Положи́ша мѧ̀ въ ро́-
вѣ преспо́днѣмъ, въ
тéмныхъ и҆ сѣ́нни сме́р-
тнѣй.

Wſadzili mię w dół
głębſzy, do ciemno-
ści y do cienia śmier-
ci.

На мнѣ̀ ѹ҃твердѝсѧ
я́рость твоѧ̀, и҆ всѧ̀ сѹ́-
ны твоѧ̀ наве́лъ є҆сѝ на-
мѧ̀.

Wzmocnił ſię gniew
twoy nademną, y
przywiodłeś na mnię
wſzyſtkie nawałności
twoie.

Ѹ҃да́лилъ є҆сѝ зна́е-

Oddaliłeś ode mnie

мыхъ

мыхъ моихъ ѿ мене: положиша ма мерзост себѣ: преданъ быхъ и не исхождахъ.

Очи мои изнемогоста ѿ нищеты: воззвахъ к тебѣ Гдн весь день, воздохъ к тебѣ руцѣ мои.

Еда мертвыми твориши чюдеса? или врачеве воскресятъ, и исповѣдятся тебѣ?

Еда повѣсть кто во гробѣ милость твою, и истину твою въ погибели?

Еда познана въ тмѣ чюдеса твоя, и правда твоя въ земли забвенней?

И азъ къ тебѣ Гдн воззвахъ, и оутро

znaiome moie, uczynili mię obrzydzeniem ſobie: ieſtem podan, y nie wychodziłem.

Oczy moie zęmdlałym dla nędzy: wołałe ktobie Panie cały dzień, wyciągałem do ciebie ręce moie.

Izali umarłym cuda czynić będzieſz: albo lekarze wſkrzeſzą, y wyznawać ci będą?

Izali kto w grobie będzie opowiadał miłoſierdzie twoie, y prawdę twoię w zginieniu?

Izali poznane będą w ciemnościach cuda twoie, à ſprawiedliwość twoia w ziemi zapamiętania?

A iam Panie wołał ku tobie, à modlitwa

молúтва моѧ предварúтъ тѧ.

Вскúю Гдⷭ отрúеши дшу мою? отвращáеши лицé твоé отъ менé?

Нúщъ éсмь áзъ, и въ трудéхъ отъ юности моеѧ: вознесéсѧ смирúхся и изнемогóхъ.

На менé приндóша гнéви твои, оустрашéнія твоѧ возмутúша мѧ:

Обыдóша мѧ якω водá весь дéнь, одержáша мѧ вкупѣ.

Оудалúлъ éси отъ менé друга и искренняго и знáемыхъ моúхъ отъ страстéй.

moia uprzedzi cię rano.

Czemuż Panie odrzucaſz modlitwę moię, odwracaſz oblicze twe odemnie?

Jamci ieſt ubogi, y w pracach od młodości moiey, à będąc wywyżſzony, ieſtem poniżony, y zatrwożony.

Na mnie ſię przenioſły gniewy twoie, à ſtrachy twoie zatrwożyły mię.

Ogarnęły mię cały dzień iako woda, obtoczyły mię ſpołem.

Oddaliłeś odemnie przyiaciela y bliſkiego, y znaiome moie dla nędzy.

ѰЇЛОМЪ, пн.

PSALM, LXXXVIII.

U Zydów, 89.

Wtym Pſalmie Prorok

Рáзума

Ра́зума Е́дама Ісра́

ильтянина.

Ми́лости твоя́ Гди вѣ
кы воспою: въ
ро́дъ и ро́дъ возвѣщу́
и́стину твою́ усты
мои́ми.

Зане́ рекл҃ъ е́си: во
вѣкъ ми́лость созижд
ется, на нбсѣхъ уго-
тóвится и́стина
твоя́.

Завѣщáхъ завѣтъ
и́збранным҃ъ мои́мъ,
кля́хся Дв҃ду рабу́
моемý:

До вѣка уготóван

wystawia o Panu Jezusie, o miłosierdziu Bożym. o prawdzie, o mocy iego y obietnicach Bożych, o Panu Chrystusie, y o inszych dobrodzieystwach nam danych.

1. Wyrozumnienia Ethana izralitskiego.

Miłosierdzia Pańskie na wieki wyśpiewywać będę: od narodu do narodu prawdę twoię usty memi powiadać będę.

Albowiemeś mówił, miłosierdzie wiecznie zbudowane będzie na niebiesiech, prawda twoia będzie w nich zgotowana.

Postanowiłem testament mòy wybranym moim, przysiągłem Dawidowi słudze memu.

Ze aż na wieki zgo-

стма

сѣмА твоѐ, и созижда̀ въ ро́дъ и ро́дъ присто́лъ твоѝ.

tuię naſienie twoie : y zbuduię od rodzaiu do rodzaiu ſtolicę twoię.

Исповѣдаютъ нб҃сa чудеса̀ твоѝ Гдⷭи, и҃ще и҃стинꙋ твою̀ въ цр҃кви сты́хъ.

Będą wyznawać niebioſa cuda twoie Panie, y prawdę twoię w zgromadzeniu świętych.

Ꙗкw кто̀ ко о҃блацѣ҃хъ ꙋравни́тсѧ Гдⷭеви? оу҃ подо́бится Гдⷭь въ сн҃ѣхъ Бжїихъ?

Albowiem ktoż na obłokach Panu zrownany będzie? podobny będzie Bogu między ſyny Bożemi?

Бг҃ъ прославля́емь въ сов҃ѣтѣ сты́хъ, ве́лїи и страшенъ є҃сть над всѣ́ми окре́стными є҃гẁ.

Bòg, ktòry ieſt wielbion w radzie świętych, wielki y ſtraſzliwy nadewſzyſtkie, ktòrzy ſą około niego.

Гдⷭи Бже сѝлъ, кто̀ подо́бенъ тебѣ̀? сѝленъ є҃сѝ Гдⷭи, и҃ истина твоѧ̀ о҃крестъ тебѐ.

Panie Boże zaſtępow, ktoż podobien tobie? możnyś ieſt Panie, à prawda twoia około ciebie.

Ты̀ влады́чествуешѝ

Ty panuieſz nad

держа́вою

держа́кою морско́ю: бо мѧщенїе же волнъ є́гѡ ты оукроча́ешн.

mocą morską, à wzruſzenie nawałności iego ty uśmierzaſz.

Ты смири́лъ є́сѝ, а́кѡ ѹ̑зѕена, го́рдаго мы́шцею сі́лы твоеѧ расточи́лъ є́сѝ враги́ твоѧ.

Tyś poniżył pyſznego, iako zranionego, mocą ramienia twego rozproſzyłeś nieprzyiacioły twoie.

Твоѧ сѹ́ть нб̑са, и̑ твоѧ є́сть земля́: вселе́нную и̑ и̑сполне́нїе є́ѧ ты ѡ̑снова́лъ є́сѝ.

Twoieć ſą niebioſa, y twoia też ieſt ziemia, tyś ugruntował okrąg ziemi y napełnienie iey.

Сѣ́веръ и̑ мо́ре ты созда́лъ є́сѝ: Ѳаво́ръ и̑ Є́рмѡ́нъ ѡ̑ и̑́мени твоє́мъ возра́дѹю́тсѧ.

Tyś ſtworzył północną ſtronę y morze: Tabor y Hermon w imieniu twym radować ſię będą.

Твоѧ мы́шца съ сі́лою: да ѹ̑крѣпи́тсѧ рѹ́ка твоѧ, и̑ возне́сетсѧ де́сница твоѧ.

Twoie ramie z mocą: niech ſię wzmocni ręka twoia, y niech ſię wynieſie prawica twoia.

Пра́вда и̑ сѹ́дба ѹ̑готова́нїе престо́ла тво-

Sprawiedliwość y ſąd przygotowanie

ſrѡ

его̀ : мѝлость и̑ и̑стина предѝдетъ предъ̀ лицемъ твоѝмъ .

twey ſłolicy : miło-ſierdzie y prawda uprzedzą oblicze twoie .

Блаженни лю́дїе вѣдущїи воскликновенїе : Гⷭ́и во свѣтѣ лица̀ твоегѡ̀ пойдутъ :

Błogoſławiony lud, ktòry umie weſołe ſpiewanie : Panie , chodzić będą w iaſności oblicza twego .

И̑ ѡ̑ и̑менни твоемъ возрадуются вѣсь дѣнь, и̑ правдою твоею возне-сутся .

A w imieniu twoim będą ſię weſelić cały dzień, y w ſprawiedliwości twoicy będą podwyżſzeni .

Ꙗкѡ похвала̀ сѝлы и̑хъ ты̀ е̑сѝ, и̑ ко благоволе́нїи твоемъ возне-сется ро́гъ на́шъ .

Albowiem ty ieſteś chwała mocy ich , à w upodobaniu twoim wywyżſzy ſię ròg naſz .

Ꙗкѡ Гⷭ́не е̑сть защи-тѹпле́нїе , и̑ Ст́аго і̑лева цр́а̀ на́шегѡ .

Bo Pańſka ieſt naſza obrona , y świętego Izrael Krola naſzego.

Тогда̀ глаго́лалъ е̑сѝ въ видѣнїи сыновѡ́мъ твоѝмъ , и̑ ре́клъ е̑сѝ̀ : положи́хъ по́мощь на

W on czas mòwileś w widzeniu do świętych swoich, y rzekleś: położyłem wſpo-

сѝлнаго

сѝлнаго , возне́сохъ и҃збра́ннаго ѿ люде́й мои́хъ :

можење w mocnym, y wywyżſzyłem wybranego z ludu moiego .

Ѻбрѣто́хъ Дв҃да раба̀ моего̀ , є҃леемъ сты́мъ мои́мъ помаза́хъ є҃го̀ .

Nalazłem Dawida ſługę mego, pomazałem go oleiem świętym moim .

Бо рꙋка̀ моа̀ заста́нитъ є҃го̀, и҆ мы́шца моа̀ оу҃крѣпи́тъ є҃го̀ :

Bo mu ręka moia będzie pomagała , y poſili go ramie moie.

Ничто́же оу҃спѣетъ врагъ на него̀, и҆ сы́нъ беззако́нїа не приложи́тъ ѡ҃блоби́ти є҃го̀ .

Nic nie zyſzcze na nim nieprzyiaciel : y ſyn nieprawości nie przyda ſzkodzić mu .

И҆сѣкꙋ̀ ѿ лица̀ є҃гѡ врагѝ є҃гѡ , и҆ ненави́дащыа є҃го̀ побѣ́жꙋ .

Y wyſiekę przed nim nieprzyiacioły iego , y uczynię , że tył podadzą ci , którzy go maią w nienawiści .

И҆ и҃стина моа̀ и҆ ми́лость моа̀ съ ни́мъ ,

A prawda moia, y miłoſierdzie moie z

и ѡ и҃менн моíмъ возн-
несéтсѧ рóгъ éгѡ̀ :

nim , à w imię moie rog iego będzie pod. wyżſzony .

И положѫ̀ на мóри рѫкѹ̀ éгѡ̀, и на рѣкáхъ дéснúцѹ̀ éгѡ̀ .

Y poſtawię na morzu rękę iego , y na rzekach prawicę iego .

Тóй призовéтъ мѧ̀: ѻ҃цъ мóй éсѝ ты̀, бг҃ъ мóй и заст҃пникъ спасéнїѧ моегѡ̀:

On mię będzie wzywał : oycem moim ieſteś ty , Bogiem moim , y obrońcą zbawienia mego .

И а҃зъ пéрвенца положѫ̀ éгѡ̀, высокà пáче царéй земны́хъ .

A ia go pierworodnym uczynię , wyżſzym nad Krolę ziemſkie .

Ко вѣкъ сохраню̀ éмѹ̀ мúлость мою̀ , и завѣтъ мóй вѣренъ éмѹ̀ :

Zachowam mu na wieki miłoſierdzie moie , y teſtament mòy wierny iemu .

И положѫ̀ въ вѣкъ вѣка сѣмá éгѡ̀ , и прéстóлъ éгѡ̀ а҃кѡ дніе нéба .

Y położę na wiek wiekow naſienie iego, à ſtolicę iego iako dni niebieſkie .

Áще ѡ҃ставáтъ сы́нове éгѡ̀ законъ мóй,

A ieźli ſynowie iego opuſzczą zakon

и къ

й въ сѹдбáхъ моúхъ не пóйдѹтъ:

Áщє wправдáнїа моà wскверна́тъ, й запо-вѣдéй моúхъ не сохрáнятъ:

Посѣщѹ жезлóмъ беззакóнїа йхъ, й рáнами неправды йхъ:

Мúлость же мою не разорю wт нúхъ, ни преврежда во йстинѣ моéй:

Ниже wскверню завѣта моегѡ, й исхолáщихъ wт ѹстъ моúхъ не wбéрѹсѧ.

Єдúною клáхсѧ wт стѣмъ моéмъ, áщє Дáвидѡ солжѹ:

Сѣмá éгѡ во вѣкъ пребѹдетъ, й престóлъ éгѡ áкѡ сóлнце предомнóю.

mòy, à w ſądziech moich chodzić nie będą.

Jeźli zgwałcą ſprawiedliwości moie, á nie będą ſtrzedz przykazania mego.

Nawiedzę przeſtępſtwa ich ròzgą, á grzechy ich biczmi.

A miloſierdzia mego nie oddalę od niego: y nie zaſzkodzę w prawdzie moiey.

Ani zgwałcę teſtamentu moiego, à co wychodzi z uſt moich, nie odmienię.

Razem przyſiągł w świętym moim, ieźli ſklamam Dawidowi:

Naſienie iego będzie trwać na wieki: a ſtolica iego iako ſłońce przed oczyma

И ꙗкω лꙋна̀ совер-
шена̀ во вѣкъ : и̂
свидѣтель на небесѝ
вѣренъ .

Ты́ же ѿри́нꙋлъ е̂сѝ
и̂ ѹ̑ничижи́лъ, него-
дова́лъ е̂сѝ пома́зан-
наго твоего̀ :

Разори́лъ е̂сѝ завѣтъ
раба̀ твоего̀ , ѡ̑скверни́лъ
е̂сѝ на землѝ
сты́ни е̂го̀ .

Разори́лъ е̂сѝ вса̀ ѡ̑-
пло́ты е̂го̀ , положи́лъ
е̂сѝ твёрдая̀ е̂го̀
стра́хъ .

Расхища́хꙋ е̂го̀ всѝ
мимоходя́щiи пꙋтёмъ,
бы́сть поноше́нiе со-
сѣ́дшмъ свои́мъ .

Возвы́силъ е̂сѝ деснꙋ́ю
стꙋ́жащихъ е̂мꙋ́ , возвесели́лъ
е̂сѝ вса̀ врагѝ е̂го̀ :

Ѡ̑врати́лъ е̂сѝ по́-
мощь

memi .

Y iako pełny xię-
życ na wieki , y
świadek wierny na
niebie .

Ty przecie odrzu-
ciłeś y wzgardziłeś ,
odwlokłeś Chryſtuſa
twoiego .

Wywrociłeś teſta-
ment ſługi twego ,
zgwałciłeś na ziemi
poświęcenie iego .

Popſowałeś wſzyſt-
kie płoty iego, uczy-
niłeś obronę iego
ſtrachem .

Szarpali go wſzyſ-
cy idący drogą , ſtał
ſię pośmiewiſkiem u
ſąſiadow ſwoich .

Wywyżſzyłeś pra-
wicę tłumiących go:
uweſeliłeś wſzyſtkie
nieprzyiacioły iego .

Odiąłeś pomoc

мощь меча̀ е҆гѡ̀, ѝ не
застꙋпи́лъ е҆сѝ е҆го̀ во
бра́нии.

Разори́лъ е҆сѝ ѿ ѡ҃-
чище́нїа е҆гѡ̀. престо́лъ
е҆гѡ̀ на зе́млю пове́рглъ
е҆сѝ:

Оꙋма́лилъ е҆сѝ днѝ
вре́мене е҆гѡ̀: ѡблїа́лъ
е҆сѝ е҆го̀ сты́домъ.

Докóлѣ Гд҃и ѿвра-
ща́ешисѧ въ коне́цъ?
разжже́тсѧ а҆́кѡ ѻ҆́гнь
гнѣ́въ твоѝ?

Помнѝ кі́и мо́и со-
ста́въ: е҆да́ бо всѣ
созда́лъ е҆сѝ всѣ̀ сы́ны
человѣ́ческїа?

Кто̀ е҆́сть человѣ́къ,
и҆́же пожне́тъ ѝ не оꙋ́-
зритъ сме́рти? и҆зба́витъ
дꙋшꙋ̀ свою̀ и҆з
рꙋкѝ а҆́довы?

Гдѣ̀ сꙋ́ть ми́лости

miecżowi iego, à
nie ratowaleś go na
woynie.

Zepsowaleś ochędo-
żanie iego, à stolicę
iego uderzyleś o zie-
mię.

Ukròciłeś dni czasu
iego: oblałeś go
wstydem.

Dokądże Panie od-
wracasz się do koń-
ca? zapali się gniew
twòy ieko ogień.

Wspomniy, co za
bytność moia, bo aza-
żeś próżno stworzył
wszystkie syny
ludzkie?

Ktòryż iest czło-
wiek, ktòry żyć
będzie, à nie ogląda
śmierci, wyrwie du-
szę swą z ręki pie-
kielney?

Gdzież są Panie

тво҃ѧ дрéвнїѧ Гдн҃, ѥ҃ѥнжѥ клѧ́лсѧ є҃сѝ Дв҃ꙋ во и҃стинѣ҄ твоéй?

Wſpomniy Panie na zelżywość ſług twoich, ktòrąm zadzierżał w zanadrzu moim od wielu narodow.

Помáнѝ Гдн҃ поношéнїѥ рáбъ твои́хъ, є҃же оу҃дер҃жáхъ въ нѣдрѣ моéмъ мнóгихъ ѩ҃зы́къ:

Ktòrą urągali nieprzyiaciele twoi Panie, ktòrą urągali odmienienie pomazańca twego.

Ѥ҃мжѥ поносúша врази҃ твоѝ Гдн҃, ѥ҃мжѥ поносúша и҃змѣнéнїю Хр҃тà твоегѡ҃.

Blogoſławiony Pan na wieki: ſtań ſię, ſtań ſię.

Благословéнъ Гдь҃ во вѣ́къ: бв҃дн҃, бв҃дн҃.

PSALM, LXXXIX.

U Żydòw, 90.

Mòwi w tym Pſalmie Prorok o krótkości y marności żywota niniey-ſzego, á żąda Pana, aby on ſam ſprawował wſzyſtkie ſprawy nasze

Ѱ А Л О М Ъ,

п҃.

Молúтва Мѡ҃ѷсéа

человѣ́ка Бж҃їѧ.

1. Modlitwa Moyżeſza człowieka Bożego.

Гдн҃

Гдн̃ прибѣжище бы́лъ ѥ́сѝ на́мъ въ ро́дъ и̑ ро́дъ :

Пре́жде да́же гора́мъ не бы́ти и̑ создатисѧ землѝ и̑ вселе́нне́и̑ , и̑ ѿ вѣ́ка и̑ до вѣ́ка ты̀ ѥ́сѝ̀ .

Не ѿвратѝ челове́ка во сми́ре́нїе , и̑ ре́клъ ѥ́сѝ : ѿврати́тесѧ сы́нове человѣ́честїи̑ .

Я̑ко ты́сѧща лѣ́тъ пре́д о̑чи́ма твои́ма Гдн̃ , я̑ко де́нь вчера́шнїй , и̑же ми́мо и̑де́ , и̑ стра́жа нощна́ѧ .

Оу̑ничиже́нїѧ и̑х̃ лѣ́та вѣдѹ́тъ , оу̑тро я̑ко трава̀ ми́мо и̑де́тъ , оу̑тро процвѣ́тетъ и̑ пре́йдетъ : на ве́черъ ѿпаде́тъ , ѿже-

Panie ſtałeś ſię ucieczką nam, od rodzaiu do rodzaiu .

Pierwey niźli ſtanęły gòry , albo ziemia y świat był ſtworzony , od wieku y aż do wieku ty ieſteś Bog .

Nie obracay w poniżenie człowieka , y rzekłeś: nawracaycie ſię ſynowie ludzcy .

Albowiem ty ſiąc lat przed oczyma twemi , iako dzień wczorayſzy , ktòry przeminął : y ſtraż nocna .

Co za nic nie ſtoi, lata ich będą . rano iako trawa niech przeminie , rano niech kwitnie , y przeminie: w wieczor

стѣетъ

ѹтѣтъ и ѹзсхнетъ .	niech upadnie, stwardnicie y uſchnie .
Ꙗкѡ исчезо́хомъ гнѣвомъ твои́мъ , и ѹ́ростїю твоє́ю смѹти́хомсѧ .	Bośmy uſtali w gniewie twoim , y ieſteśmy ſtrwożeni w zapalczywości twey .
Положи́лъ є́сѝ безаконі́ѧ на́ша пре́дъ тобо́ю : вѣкъ на́шъ въ просвѣще́нїе лица́ твоегѡ̀ .	Położyłeś nieprawości naſze przed oczyma ſwemi , wiek naſz przed iaſnością oblicza twego .
Ꙗкѡ всѝ дни́е на́шѝ ѡскудѣ́ша , и гнѣвомъ твои́мъ исчезо́хомъ :	Albowiem wſzyſtkie dni naſze uſtały , y uſtaliśmy w gniewie twoim .
Лѣ́та на́ша ꙗ́кѡ паѹчи́на повча́хѹсѧ . дни́е лѣ́тъ на́шихъ въ ни́хже се́дмьдесѧтъ лѣ́тъ , а́ще же въ сѝ́лахъ , о́смьдесѧтъ лѣ́тъ , и мно́жае и́хъ трѹ́дъ и болѣ́знь : ꙗкѡ прїи́де кро́тость на ны́ , и накаже́мсѧ .	Lata naſze iako paięczyna będą poczytane . dni żywota naſzego w nich ſiedmdzieſiąt lat : a ieźli w możnościach , ośmdzieſiąt lat , à nad to co więcey , praca y boleść : albowiem łaſkawość na-

Ktò

deszła, y będziem karani.

Кто вѣсть держáвꙋ гнѣвá твоегѡ? и ѿ стрáхá твоегѡ ꙗрость твою исчестѝ?

Ktòż wie możność gniewu twego? y przed boiaźnią twoią, gniew twòy policzyć?

Десни́цꙋ твою тáкѡ скажи́ мн, и ѡковáнныя сéрдцемъ въ мꙋдрости.

Prawicę twoię tak uczyń znaiomą, à wyćwiczonego serca w mądrości.

Ѡбрати́ся Гдⷭ, доко́лѣ? и оумоли́нъ бꙋди на рабы́ твоѝ.

Nawroćże się Panie dokądże? à day się ublagać sługom twoim.

Испо́лнихомся зарꙋтра ми́лости твоеѧ Гдⷭ, и возрáдовахомся и возвесели́хомся:

Napełnieniśmy rano miłosierdzia twego, y rozradowaliśmy się, y kochaliśmy się po wszystkie dni nasze.

Ко вса дни наша возвесели́хомся. За дни въ на́же смири́лъ ны є̀сѝ, лѣта въ на́же видѣхомъ злá.

Weseliliśmy się za dni, w ktòreś nas uniżył za lata, ktòreśmy widzieli złe.

И призри на рабы твоѧ, и на дѣла твоѧ, и настáви сыны йхъ :

И бýди свѣтлость Гдá Бгá нáшегω на нáсъ, и дѣла рýкъ нáшихъ йспрáви на нáсъ, и дѣло рýкъ нáшихъ йспрáви.

Weyźrzyiże na ſługi ſwoie y na dzieła ſwoie, à prowadź ſyny ich.

A niech będzie iaſność Pana Boga naſzego nad nami, à ſprawy rąk naſzych proſtuy nad nami, y dzieło rąk naſzych proſtuy.

ПСАЛОМЪ.

ч.

U Zydów 91.

Tu okazuie beſpieczeńſtwo tego człowieka, ktory wszystko swe duſanie w Panu Bogu pokłada.

Хвалá пѣсни Дáвдовы, ненадпúсанъ оу Éврéй,

Chwała pienia Dawidowi.

Жúвый въ пóмощи Вúшняго, в крóвѣ Бгá нéбснаго водворúтсѧ.

Kto mieſzka w wſpomożeniu naywyżſzego, w obronie Boga niebieſkiego będzie przebywał.

Рцéтъ Гдви : Застýпникъ мóй Éсмь и

Rzecze Panu : Obrońca mòy y ucie-

прибѣжнице моѥ, Бгъ моій, и оуповаю на него.

Ꙗко той избавитъ тѧ ѿ сѣти ловчи, и ѿ словесе мятѣжна:

Плещма своима ѡсѣнитъ тѧ, и подъ крилъ егѡ надѣешисѧ: оружіемъ ѡбыдетъ тѧ истина егѡ.

Не оубоишисѧ ѿ страха ночнаго, ѿ стрѣлы летѧщіа во дни:

Ѿ вѣщи во тмѣ теходѧщіа, ѿ сряща и бѣса полуденнаго.

Падетъ ѿ страны твоеѧ тысѧща, и тма ѡдесную тебе, къ тебѣ же не приближитъ

czka moia iesteś ty Bòg moy, w nim będę miał nadzieię.

Albowiem on mię wyrwał z sidła łowiących, y od przykrego słowa.

Plecami swemi okryie cię: à pod skrzydłami iego nadzieię mieć będziesz: tarczą ogarnie cię prawda iego.

Nie ulękniesz się od strachu nocnego: od strzały lecącey we dnie.

Od sprawy chodzącey w ciemności: od naiazdu y od czarta południowego.

Padnie po boku twoim tysiąc, à dziesięć tysięcy po prawey stronie twoiey:

ся :

Óбáчe óчúма твоúма смóтрiши , и̂ воздáнiе грѣшникóвъ оу̑зрiши .

Я̀кw ты̀ Гд̂н оу̑повáнiе моé : вы́шняго положúлъ е̂сi̇̀ прибѣжúще твоé .

Не прiи́детъ къ тебѣ̀ злó , и̂ рáна не приближúтся тѣлесѝ твоемѹ̀ .

Я̀кw а̑г̑гломъ своúмъ заповѣ́стъ ѡ̂ тебѣ̀ , сохрани́ти тя̀ во всѣ́хъ пѹтéхъ твои́хъ :

На рѹкáхъ вóзмѹтъ тя̀, да не когдá прет-кнéши ѡ̂ кáмень нóгѹ твою̀ :

На а̑спíда и̂ васíлíска наступúши , и̂ попрé-

à ku tobie ſię nie przybliży .

Zaiſte oczyma twemi oglądaſz : y uyrzyſz odpłatę grzeſznikow .

Albowiem ty Panie ieſteś nadzieia moia : poſtawiłeś naywyżſzego ucieczką twoią .

Nie przyſtąpi do ciebie złe : y nie przybliży ſię bicz do przybytku twego .

Albowiem aniołom ſwoim roskazał o tobie : aby cię ſtrzegli na wſzyſtkich drogach twoich .

Na ręku będą cię noſić : byś ſnać nie obraził o kamień nogi twoiey .

Po źmii , y po bazyliſzku chodzić będ-

ши

шн льва и змія.

Дкш на мѧ оупова, и избавлю и: покрыю и, дкш позна имѧ мое:

Воззове къ мнѣ, и оуслышѹ его: съ ним̃ъ есмь въ скорби, измѹ его, и прославлю его:

Долготою днїй испо́лню его, и ка́жу ємѹ спасе́нїе мое.

dzieſz: y podepceſz lwa y ſmoka.

Jż we mnie nadzieię miał, wybawię go: obronię go, że poznał imie moie.

Będzie wołał ku mnie, à ia go wyſłucham, z nim ieſtem w uciſku: wyrwę go, y uwielbię go.

Długością dni napełnię go: à okażę mu zbawienie moie.

КѲІСМ, ѱ҃.

Ѱ҃ломъ.

ча.

пѣсни въ дінь сѹб-

PSALM, XCI.

U Zydów 92.

Upominanie, abyśmy w tym żywocie prace y ciężkości skrommie podeymowali, ciesząc się wiecznym błogoſławieńſtwem.

1. Pſalm pienia na

сѹтный

вóтный.

Бла́го е́сть и҃сповѣда́тиса Гдⷭ҇ви, и҃ пѣ́ти и҃мени твоемꙋ вы́шнїй:

Возвѣщáти зáутра мл҃ть твою, и҃ и҃стинꙋ твою на всáкꙋ но́щь.

Въ десатострꙋннѣмꙋ псалти́ри съ пѣ́снїю въ гꙋслéхъ.

И҃ко возвесели́лъ мѧ є́сѝ Гдⷭ҇и въ твори́нїи твоéмъ, и҃ въ дѣлѣ́хъ рꙋкъ̀ твоéю возрáдꙋюсѧ.

И҃ко возвели́чишасѧ дѣла̀ твоà Гдⷭ҇и: стлѣ̀ оу҃глꙋби́шасѧ помышлéнїа твоà.

Мꙋ́жъ безꙋмéнъ не познáетъ, и҃ неразꙋмнѣ́й не разꙋмѣ́етъ сѝхъ.

Dobrze ieſt wyznawać Pana: y śpiewać imieniowi twemu naywyżſzy.

Aby było opowiadane rano miloſierdzie twoie: y prawda twoia przez noc.

Na inſtrumencie o dzieſięciu ſtrònach, na arfie, z śpiewaniem na cytrze.

Boś mię ucieſzył Panie w ſtworzeniu twoim: y będę ſię radował w uczynkach rąk twoich.

O iako wielmożne ſą Panie ſprawy twoie: nazbyt głębokie ſtały ſię myśli twoie.

Mąż bezrozumny nie pozna: à głupi nie zrozumie tego.

Kнегдà

Внегдѣ прозабо́ша грѣшницы ꙗ҆кѡ трава̀, и҆ проникоша всѝ дѣлающіи беззако́нїе, ꙗ҆кѡ да потребя́тсѧ во вѣ́къ вѣка.

Ты́ же вы́шнїй во вѣ́къ Гдⷭ҇ь.

Ꙗ҆кѡ сѐ вразѝ твоѝ Гдⷭ҇и, ꙗ҆кѡ сѐ вразѝ твоѝ погибнꙋ́тъ, и҆ разы́дꙋтсѧ всѝ дѣлающіи беззако́нїе.

И҆ вознесе́тсѧ ꙗ҆кѡ є҆диноро́га ро́гъ мо́й, и҆ ста́рость моя̀ въ є҆ле́и маститѣ:

И҆ воззрѣ̀ о҆́ко моѐ на врагѝ моя̀, и҆ востаю́щыѧ на мѧ̀ лука́внующыѧ ꙋ҆слы́шитъ ꙋ҆́хо моѐ.

Gdy grzeſznicy wyroſtą iako trawa: y okażą ſię wſzyſtcy, ktòrzy nieprawość czynią: aby zginęli na wicki wiekow.

A ty naywyżſzy na wieki Panie.

Albowiem oto nieprzyiaciele twoi Panie, bo oto nieprzyiaciele twoi zginą: y będą rozproſzeni wſzyſcy, ktòrzy czynią nieprawość.

Y będzie wywyżſzon ròg moy iako iednorożcow: à ſtarość moia w obfitym miłoſierdziu.

Y wzgardziło oko moie nieprzyiacioły moie: à o powſtaiących na mnie złośnikach uſłyſzy ucho moie.

Прáведникъ ѩкω фíнїѯъ процвѣтíтъ : ѩкω кéдръ , ѩже въ Лївáнѣ , оумнóжитсѧ .

Насаждéни въ домѣ Гдни, во дворѣхъ Бгá нáшегω процвѣтóтъ :

Ещѐ оумнóжатсѧ въ стáрости мастúтѣ , и благопрїéмлющіе бýдутъ :

Да возвѣстáтъ , ѩкω прáвъ Гдь Бгъ нáшъ , и нѣсть непрáвды въ нéмъ .

Sprawiedliwy , iako palma rozkwitnie : iako drzewo Cedrowe na Libanie rozmnoży ſię .

Wſadzeni w domu Pańſkim , rozkwitną ſię w ziemiach domu Boga naſzego .

Jeſzcze ſię rozmnożą w kwitnącey ſtaroſci : y dobrze zdrowi będą .

Aby opowiadali : jż prawy Pan Bog naſz : à nieprawoſci w nim nie maſz .

Ѱáломъ.

чк.

Въ дéнь предсýббóтный , внегдà населúсѧ земля . хвалà пѣсни Дáвидъ ,

PSALM. XCII.

U Zydów 93.

Proroctwo o Panu Chrytusie , y o krolestwie iego , y o Apoſtołach .

Chwała pienia ſamemu Dawidowi , przed Sobotą , kiedy ziemia ieſt fundowana .

Гдь

Гдь воцр҃ѝсѧ, въ лѣпотꙋ wб҃лечéсѧ: wб҃лечéсѧ Гдь въ сúлꙋ и҃ препоáсасѧ: нбо оу҃тверди҃ вселéнноую, ѥ҃же не подви҃житсѧ.

Готóвъ прéстолъ твóй wт҃ тóлѣ: wт҃ вѣка ты҃ ёсѝ.

Воздвигóша рѣки Гдн, воздвигóша рѣки гласы свои҃:

Вóзмꙋтъ рѣки сотрéнїѧ свои҃, wт҃ гласóвъ вóдъ многúхъ: дивны высоты морскíѧ: дивенъ во высóких҃ Гдь.

Свидѣнїѧ твоѝ оу҃вѣрившасѧ сѧлꙋ: дóмꙋ твоемꙋ подобáетъ сты҃ня Гдн въ долготꙋ днй҃.

Pan królował, obłokł, się w ozdobę: obłokł się Pan mocą, y przepasał się: albowiem umocnił okrąg świata, który się nie poruszy.

Zgotowana stolica twoia od onego czasu: ty iesteś od wieku.

Podniosły rzeki, Panie: podniosły rzeki głos swóy.

Podniosły rzeki nawałności swoie, od szumu wód wielkich, dziwne nawałności morskie: dziwny na wysokościach Pan.

Swiadectwa twoie okazały się bydź bardzo wiary godne: domowi twemu Panie przystoi świątobliwość na długość

ѱалмъ.

ѱг.

Давидъ. въ четвертый субботы.

Богъ мщенїй Гдь, Богъ мщенїй не ѡ-бинѹлсѧ є́сть.

Вознесїсѧ сѹдѧ́й землѝ, воздаѧждь воздаѧ́нїе гѡ́рдымъ.

Докóлѣ грѣшницы Гдн. докóлѣ грѣшницы восхвáлятсѧ?

Провѣщáютъ и̑ возглагóлютъ непрáвдѹ, возглагóлютъ вси дѣлающїи беззакóнїе?

dni.

PSALM, XCIII.

U Zydów 94.

Zàda sądu Bożego na tych, którzy ucisk czynią ludziom niewinnym, tak, iakoby tego Bòg nie wiedział.

Psalm samemu Dawidowi, na czwarty dzień Szabathu.

Bòg pomsty Pan: Bòg pomsty wolno poczynał.

Wywyższ się, któ-ry sądzisz ziemię: oddaý zapłatę pyszнym.

Dokądże grzeszni-cy Panie: dokąd grzeszнicy będą się chlubić?

Będą świegotać, y mòwić nieprawości: będą mòwić wszyscy, którzy robią nie-sprawiedliwość?

Лю́ди

159

Лю́дїе твоѧ Гⷭ̃и смири́ша, и̑ достоя́нїе твоѐ ѡ̃скорби́ша.

Вдови́цу и̑ сѝра оу̑мори́ша, и̑ прише́лца оу̑би́ша.

И̑ рѣ́ша: не оу̑зрить Гⷭ̃ь: ниже́ оу̑разумѣ́етъ Бг̃ъ Ія́кѡвль.

Разумѣ́йте же безумнїи̑ въ лю́дехъ, и̑ гдⷭ̃и̑ не́когда оу̑мудри́тесѧ?

Насаждаю́й оу̑хо, не слы́шитъ ли? и̑лѝ созда́лый о̑ко, не смотри́тъ ли?

Наказу́ѧй и̑зы́ки, не ѡ̃бли́читъ ли? оу̑чи́й челове́ка ра́зумъ?

Гⷭ̃ь вѣ́сть помышле́нїѧ человѣ́ческаѧ, я̑ко сꙋ́ть сꙋ́етна.

Lud twoy Panie poniżyli, y dziedzictwo twoie utrapili,

Wdowę y przychodnia zabili: y sieroty pomordowali.

Y mòwili: nie uyźrzy Pan, ani zrozumie Bòg Jakòbow.

Zrozumieycież głupi między ludźmi: à bezrozumni mieycie kiedy rozum.

Ktòry wszczepił ucho, nie usłyszy? albo ktòry uformował oko, nie uyrzy.

Ktòry strofuie narody, zaż nie będzie karał? ktòry uczy człowieka mądrości?

Pan zna myśli człowiecze, że są marne.

Бл̑же́нъ

Блженъ человѣкъ, егоже аще накажеши Гди, и отъ закона твоегѡ навчиши его:

Blogosławiony człowiek, którego ty Panie wyćwiczysz: à nauczysz go zakonu swego.

Оукротити его отъ днеи лютыхъ, дондеже изрыется грѣшнику яма.

Abyś mu ulżył odezłych dni, aż wykopaią dół grzesznikowi.

Яко не отринетъ Гдь людеи своихъ, и достоянїа своегѡ не оставитъ:

Boć nie odrzuci Pan ludu swego: á dziedzictwa swego nie opuści.

Дондеже правда обратится на судъ, и держащиися ея вси правїи сердцемъ.

Aż się sprawiedliwość w sąd obròci: à ktòrzy przy niey, wszyscy, ktòrzy są serca prawego.

Кто востанетъ мни на лукавнующыя? или кто спредстанетъ мни на дѣлающыя беззаконіе?

Ktòż mi powstanie przeciw złośnikom? albo ktò przy mnie stanie przeciw czyniącym nieprawość?

Аще не Гдь помоглъ бы мни, вмалѣ вселилася бы во адъ душа

Jedno że mię Pan wspomogł: małoby była dusza moia nie

моя

моѧ .

Аще глаго́лахъ , подви́жеся нога́ моя́ , ми́лость твоя́ Гд҃н помога́ше мѝ :

По мно́жествꙋ болѣ́знéй мои́хъ въ сéрдцѣ моéмъ , ꙋ҆тѣше́нїя твоя́ козвесели́ша дꙋшꙋ мою́ .

Да не приведетъ тебѣ́ престо́лъ беззако́нїя , созижда́ю́й трꙋдъ на повелѣ́нїе .

Ꙋ҆ловя́тъ на дꙋшꙋ пра́веднича , и҆ кро́вь непови́ннꙋю ꙋ҆вѣдятъ .

И҆ бы́сть мнѣ Гд҃ь въ прибѣ́жище , и҆ Бг҃ъ мо́й въ по́мощь ꙋ҆пова́нїя моегѡ̀ .

И҆ возда́стъ и҆́мъ Гд҃ь беззако́нїе и҆́хъ ,

mieſzkała w piekle .

Jeźlim mówił , zachwiała ſię noga moia : miłoſierdzie twoie Panie wſpomagało mnie .

Według mnoſtwa boleści moich w sercu moim : twoie pociechy uweſeliły duſzę moię .

Jzali dzierży ſię ciebie ſtolica nieprawości : ktòry tworzyſz pracę w przykazaniu ?

Zaſadzą ſię na duſzę ſprawiedliwego : à krew niewinną potępią .

Y ſtał mi ſię Pan ucieczką: à Bog mòy obroną nadziei moiey .

Y odda im nieprawość ich : à we zło-

й по лꙋка́вствїю и҃хъ погꙋби́тъ а҃ Гдь Бг҃ъ.

ѰАЛОМЪ.

ч҃а.

Хвала҆ пѣ́сни Дв҃ду,

не надпи́санъ оу҃ Є҃вре́й,

Пріидѣ́те кора́дꙋемсѧ Гдв҃и, воскли́кнемъ Бг҃ꙋ Спаси́телю на́шемꙋ:

Предварѝмъ лицѐ є҃гѡ во и҃спов҃ѣданїи, й во Ѱалмѣ́хъ воскли́кнемъ є҃мꙋ҆.

Ꙗкш Бг҃ъ ве́лїй Гдь, й цр҃ь ве́лїй по всеи҃ земли҆.

Ꙗкш въ рꙋцѣ҆ є҃гѡ всѝ концы҆ земли҆, й высоты҆ горъ т о г ѡ сꙋть.

ści ich wytraci ie: wytraci ie Pan Bóg naſz.

PSALM, XCIV.

U Zydów 95.

Upomina ku chwale Pana Boga ochotney y nabożney, à niedbałych pogrożką przymuka.

Chwała pienia ſamemu Dawidowi.

Podźcie, radugmy ſię Panu: śpiewaymy Bogu zbawicielowi naſzemu.

Uprzedźmy oblicze iego z wyznawaniem: à pſalmami śpiewaymy mu.

Albowiem Bóg wielki Pan: y Król wielki nad wſzemi bogi.

Bo w ręce iego ſą wſzyſtkie kraie ziemi: y gòr wyſokości iego ſą.

Ꙗкш

Ꙗкѡ тогѡ є́сть мо́ре, и̃ то́и̃ сотворѝ є̃, и̃ сꙋ́ши рꙋ́цѣ є̃гѡ̀ созда́стѣ.

Прїи́дѣте поклони́мсѧ и̃ припадє́мъ є̃мꙋ̀, и̃ воспла́чемсѧ пре́д Гдє́мъ сотво́ршимъ на́съ:

Ꙗкѡ то́и̃ є́сть Бг̃ъ на́шъ, и̃ мы̀ лю́дїе па́жити є̃гѡ̀, и̃ о́ц҃ы рꙋ́кѝ є̃гѡ̀. дне́сь а̃ще гла́съ є̃гѡ̀ оу̃слы́шите.

Не ѡ̃жесточи́тѣ сердє́цъ ва́шихъ, ꙗ̃кѡ въ прогнѣ́вленїи, по днѝ и̃скꙋше́нїѧ въ пꙋ́стыни:

Въ о́нь же и̃скꙋси́ша мѧ о̃ц҃ы ва́ши, и̃скꙋси́ша мѧ̀, ѝ ви́дѣша дѣла̀ моѧ̀.

Bo iegó iest morze, a on ie uczynił: à ſuchą utworzyły ręce iego.

Podźcie, pokłońmy ſię, y upadaymy, y płaczmy przed Panem, ktòry nas ſtworzył.

Albowiem on ieſt Panem, Bogiem naſzym, a my ludem paſtwiſka iego, y owcami ręki iego: dziś ieźli głos iego uſłyſzycie:

Nie zatwardzayciež ſerc waſzych: jako w drażnieniu wedle dnia kuſzenia na puſzczy:

Kędy mię kuſili oycowie waſi, doświadczali mnie, y uyrzeli uczynki moie.

Четы́редесѧть лѣ́тъ негодова́хъ ро́да того́, ѝ рѣ́хъ: прѝно заблу́ждаютъ се́рдцемъ, ті́и же не позна́ша пу́тій мои́хъ:

Ѩкѡ кля́хсѧ во гнѣ́вѣ мое́мъ, а̀ще вни́дутъ въ поко́й мой.

Ѱ А Л О М Ъ.

ҁѳ.

Хвала̀ пѣ́сни Да́ву, когда̀ до́мъ созида́шесѧ по плѣне́нїи. не надпи́санъ оу҃ е҃вре́й,

Воспо́йте Гдв҃и пѣ́снь но́ву, воспо́йте Гдв҃и вса̀ земла̀:

Воспо́йте Гдв҃и: благослови́те и҃мѧ е҃гѡ̀: благовѣ́стите дне́ь и҃ днѐ спсе҃нїе е҃гѡ̀.

Czterdzieści lat gniewałem się na ten naród: y rzekłem, zawsze ci błądzą sercem, a ci nie poznali dróg moich:

Jakom przysiągł w gniewie moim, ieźli wniydą do pokoiu mego.

PSALM, XCV.

U Zydów 96.

Upomina ku chwale Bożey wszego stworzenia, głos Prorokow.

1. Pienia samemu Dawidowi, kiedy budowano dom po nawróceniu z niewoli.

Spiewaycie Panu pieśń nową: śpiewaycie Panu wszystka ziemio.

Spiewaycie Panu, á błogosławcie imieniowi iego: opowiadaycie ode dnia do

Boż-

dnia zbawienie iego.

Возвѣстите во языцѣхъ славу его, во всѣхъ людехъ чудеса его.

Opowiadaycie między narody chwałę iego, między wszystkiemi ludźmi dziwy iego.

Яко великій Гдь и хваленъ зѣло: страшенъ есть над всѣми богы.

Iż wielki Pan, y bardzo chwalebny: straszliwy iest nad wszystkie bogi.

Яко вси богове языкъ бѣсове: Гдь же небеса сотвори.

Albowiem wszyscy bogowie pogańscy czarci: ale Pan niebiosa uczynił.

Исповѣданіе и красота предъ нимъ: святыня и великолѣпіе во святилѣ его.

Wyznawanie y piękność przed obliczności ą iego: świątość y wielmożność w świątobliwości iego.

Принесите Гдви отечествія языкъ, принесите Гдви славу и честь.

Przynoście Panu pokolenia pogańskie: przynoście Panu cześć y chwałę.

Принесите Гдви сла-

вх и҃мени є҃гѡҀ : возмúте жéртвы , и входúте во дворы̀ є҃гѡҀ .

chwałę imieniowi iego : bierzcie ofiary , á wchodźcie do ſieni iego .

Поклонúтеся Гдв҃и во дворѣ̀ ст҃ѣмъ є҃гѡҀ : да подвúжится ѿ лица̀ є҃гѡҀ вса̀ земля̀ :

Kłaniaycie ſię Panu w ſprzyſionkach świętych iego : niech ſię wzruſzy od oblicznośći iego wſzyſtka ziemia .

Рцúте во и҃зы́цѣхъ , ꙗко̀ Гдь̀ воцр҃ися : и҃бо и҃спрáви вселéнную , ꙗ҆же не подвúжится : сýдитъ лю́дем҃ пра́востїю .

Powiadaycie między narody , iż Pan krò lował : albowiem naprawił okrąg ziemi , ktòry ſię nie poruſzy : będzie ludzi ſądził w ſprawiedliwośći .

Да возвеселя́тся небеса̀ , и҃ рáдуется земля̀ : да подвúжится мóре и҃ и҃сполнéнїе є҃гѡҀ .

Niech ſię weſelą niebioſa , à niech ſię raduie ziemia , niech ſię wzruſzy morze y pełność iego .

Возрáдуются поля̀ , и҃ вся̀ , ꙗ҆же на нúхъ : тогдá̀ возрáдуются вся̀ дрéва̀ дубрáвная .

Rozraduią ſię pola , y wſzyſtko , co ieſt na nich : tedy ſkakáć będą wſzyſtkie drzewa leśne .

Ѳ лица Гдна, ꙗкѡ грядетъ, ꙗкѡ грядетъ сѹдити землѝ: сѹдитъ вселенную въ правдѣ, и людемъ истинною своею.

Przed Panem, że przyszedł, bo przyszedł sądzić ziemię: będzie sądził świat wsprawiedliwości, à narody według prawdy swoiey.

Ѱалмъ,

рѕ.

PSALM. XCVI.

U Żydow 97

Opisanie iest w tym Psalmie sądu Bożego ostatecznego, bardzo srogiego, y znakow uprzedaiących go.

Дв҃дѹ, є҃гда҃ земла҃ є҃гѡ҃ ѹ҃строѧшеса, не надпи҃сан ѹ҃ є҃вре҃й.

1. Temu Dawidowi, kiedy ziemia iego była przywrócona.

Гдь коцарисѧ, да радѹетсѧ земла҃: да веселѧтсѧ ѻ҃строви мно҃зи.

Pan krùluie, niech się raduie ziemia, niech się weselą wyspy mnogie.

Ѻблакъ и мракъ ѡ҃крестъ є҃гѡ҃: правда и сѹдъ҃ исправленїе престола є҃гѡ҃.

Obłok y mgła około niego, sprawiedliwość y sąd naprawienie stolicy iego.

Ѻгнь предъ нимъ предидетъ, и попалитъ

Ogień przed nim uprzedzi, y zapali w

лнтъ ѡ҃крестъ враги є҃.
гѡ҃:

Ѡсвѣтиша мѡлнїа
є҃гѡ҃ вселе́нную, ви́дѣ,
и҃ подви́жеся земла̀.

Го́ры а҃кѡ во́скъ ра-
стаа́ша ѿ лица̀ Г҃на,
ѿ лица̀ Г҃да всея̀ зе-
мли.

Возвѣстиша небеса̀
пра́вдꙋ є҃гѡ҃: и҃ ви́дѣ-
ша всѝ лю́дїе сла́вꙋ є҃-
гѡ҃.

Да постыдя́тся всѝ
кла́нающїися и҃стꙋка́н-
нымъ, хвала́щїися ѡ҃
и҃дола́хъ свои́хъ: по-
клони́тесѧ є҃мꙋ̀ всѝ
а҃ггли є҃гѡ҃.

Слы́ша и҃ возвесели́-
ся сі҃о́нъ, и҃ возра́-

około nieprzyiacioły
iego;

Oświeciły błyſkawi-
ce iego okrąg ziemi,
uyźrzała y zadrżała
ziemia.

Gòry ſię iako woſk
rozpłynęły przed o-
bliczem Pańſkim,
przed obliczem Pana
wſzyſtka ziemia.

Oznaymiły niebioſa
ſprawiedliwość iego,
y oglądali wſzyſcy
ludzie chwałę iego.

Niech będą zaw-
ſtydzeni wſzyſcy,
ktòrzy ſłużą bałwa-
nom, y ktòrzy
ſię chlubią w mar-
twych bożkach ſwo-
ich: kłaniaycie ſię
mu wſzyſcy anioło-
wie iego.

Uſłyſzał, y uweſe-
lił ſię Syon: y roz-

доказаса а цѣ́ р и
Іудéйскіе, сы́нове ра-
ди твои́хъ Гдⷭ :

Ꙗкω ты Гдⷭ вы́шн-
ній над всéю зéмлею,
зѣлω превознéсеса є́сѝ
над всѣ́ми бо́ги :

Лю́бящіи Гдⷭа, не-
навúдите зла́а : хра-
нúтъ Гдⷭь дýшы пре-
подо́бныхъ свои́хъ,
и҃з рукѝ грѣ́шнича и҃з-
бáвитъ а҃.

Свѣ́тъ возсіѐ пра́-
ведникóу, и правы́мъ
сéрдцемъ весéліе.

Весели́тесa пра́ведніи
ѡ Гдⷭѣ, и исповѣда́й-
те па́мать сты́ни е́гѡ.

ѰАЛОМЪ.

ѱ҃з.

radowały się córki Judzkie, dla sądow twoich Panie.

Albowiem tyś Pan naywyższy nad wszystką ziemią. bardzoś wywyższony nad wszystkie bogi.

Którzy miłuiecie Pana, mieycież złość w nienawiści, strzeże Pan dusz świętych swoich, wyrwie ie z ręki grzesznika.

Swiatłość wesztła sprawiedliwemu, à wesele ludziom prawego serca.

Weselcie się sprawiedliwi w Panu, à wysławiaycie pamiątkę świątobliwości iego.

PSALM, XCVIII.

U Zydów 98.

Przeto, że nas Pan Chrystus raczył osobą swą nawiedzić y okra-

Дѣдъ.

Воспо́йте Гдви пѣснь но́вꙋ, ꙗкш дивна сотвори Гдь. Спасѐ є́гѡ десни́ца є́гѡ̀, и мы́шца ст҃а́а є́гѡ̀.

Сказа̀ Гдь спасе́нїе своѐ: пред ꙗ҃зы́ки ѿкры̀ пра́вдꙋ свою̀.

Помяно̀ ми́лость свою̀ Ꙗ҃кшвꙋ, и и҃стинꙋ свою̀ до́мꙋ и҃левꙋ: ви́дѣша всѝ концы̀ землѝ спасе́нїе Бг҃а на́шегѡ.

Воскли́кните Бг҃ови вся̀ земля̀: воспо́йте, и ра́дꙋйтеся, и҃ спи-

sić, à że nas na wiarę wezwał, wezwawszy oświecił, upomina Prorok, byśmy go chwalili.

1. Pſalm ſamemu Dawidowi.

Spiewaycie Panu pieśń nową, bo uczynił dziwy: zbawiła ſobie prawica iego, y ramie święte iego.

Obiawił Pan zbawienie ſwoie, przed oczyma poganow oznaymił ſprawiedliwość ſwoię.

Wſpomniał na miłoſierdzie ſwoie, y na prawdę ſwą Domowi Izrael: oglądały wſzyſtkie kraie ziemie zbawienie Boga naſzego.

Wykrzykuycie Panu wſzyſtkie ziemie, ſpiewaycie, à weſel-

пои́нте.

Пои́нте Гдви къ гу́слѣхъ, въ гу́слѣхъ, и гла́съ псало́мстѣ.

Въ трубо́хъ ко́кановыхъ и гла́сомъ трубы ро́жаны: костру́бите пре́дъ цр҃е́мъ Гдемъ.

Да подви́жится мо́ре и и҃сполне́ніе є҃гѡ вселе́нная, и вси́ живу́щіи на ни́й.

Рѣки воспле́щутъ ру́кою вку́пѣ: го́ры возра́дуются.

Ѻ лица̀ Гдна, и҃ко гряде́тъ, и҃ко и҃детъ су́дити землѝ: суди́ти вселе́нней въ пра́вдѣ, и людемъ пра́вости҃не.

Псалом.

ч҃н.

cie się y graycie.

Graycie Panu na Cytrze, na Cytrze y z głosem psalmu.

Na puzanach, y na kornetach głośnych: wykrzykuycie przed oblicznoścįą Krola, Pana.

Niech się wzrusʒy morze, y pełność iego, okrąg ziemi, y mieszkaiący na nim.

Rzeki będą klaskać rękoma, gory społem będą się weselić.

Przed oblicznoścįą Pańską: bo przyszedł sądzić ziemię: będzie sądził świat w sprawiedliwości, à narody w prawości.

PSALM, XCVIII.

U Zydow 99.

Napomina ku czci,

дв҃дѵ

Дв҃д҃.

Гд҃ь воцарúсѧ, да гнѣваютсѧ лю́дїе: сѣдúй на хер҃ов҃úмѣхъ, да подви́житсѧ зeмлѧ̀.

Гд҃ь въ сі҃ѡ́нѣ вели́къ, ѝ высо́къ є́сть над̀ всѣ́ми людьмѝ.

Да ѝсповѣ́дятсѧ ѝ́мени твоемѹ̀ вели́кому҃: ꙗ̀кѡ стра́шно ѝ сто̀ є́сть.

Ѝ че́сть царе́ва сѹ́дъ лю́битъ: ты̀ сѹ́готова́лъ є́сѝ правѡты̀, сѹ́дъ ѝ пра́вдѹ во Ꙗ́кѡвѣ ты̀ сотвори́лъ є́сѝ.

Возноси́те Гд҃а Бг҃а на́шего, ѝ покланя́йтеся

à chwały czynieniu Panu Chrystusowi.

1. Psalm ſamemu Dawidowi.

Pan krolował, niech ſię gniewaią narodowie, ktòry ſiedzi na Cherubinach, niech ſię trzęſie ziemia.

Pan wielki na Syonie y wywyżſzony nad wſzyſtkie narody.

Niech wyznawaią imieniowi twemu wielkiemu: albowiem ſtraſzne y święte ieſt.

A cześć Królewſka ſąd miłuie: tyś nagotował proſtowania, tyś uczynił ſąd y ſprawiedliwość w Jakòbie.

Wywyżſzaycie Pana Boga naſzego: à

teſa

тѣсѧ подно́жїю но́гъ
є́гѡ, ꙗ́кѡ сто́ є́сть.

Мѡѷсе́й и̑ Ааро́нъ во
и̑ере́хъ є́гѡ, и̑ Самѹ-
и̑лъ въ призыва́ющихъ
и̑мѧ є́гѡ: призыва́хѹ
Га̑а, и̑ то́й послꙋша-
ше и̑̓хъ.

Въ столпѣ о́блачнѣ
гла́ше къ ни́мъ: ꙗ́кѡ
хранѧ́хѹ свиде́нїа є́-
гѡ и̑ повеле́нїа є́гѡ,
ꙗ́же да́де и̑̓мъ.

Га̑и Бо̑же на́шъ ты
послꙋша́лъ є́сѝ и̑̓хъ:
Бо̑же ты́ ми́лостивъ бы-
ва́лъ є́сѝ и̑̓мъ, и̑
мщѧ́ѧ на всѧ́ нача́ина-
нїа и̑̓хъ.

Возноси́те Га̑а Бо̑га
на́шего, и̑ покланя́й-
тѣсѧ въ горѣ̀ ст̑е́й

kłaniaycie ſię pod-
nóżkowi nóg iego,
bo święty ieſt.

Moyżeſz y Aaron
między kapłany ie-
go: à Samuel mię-
dzy temi, ktòrzy
wzywaią imienia ie-
go: wzywali Pana,
à on ich wyſłuchy-
wał.

W ſłupie obłoko-
wym mawiał do
nich: strzegli świa-
dectw iego, y przy-
kazania, ktòre im
podał.

Panie Boże naſz tyś
ie wyſłuchywał, Bo-
że tyś im był miłoś-
ciw, y mſzczący ſię
wſzyſtkich wynalaz-
kow ich.

Wywyższaycie Pa-
na Boga naſzego, y
kłaniaycie ſię gòrze

є́гѡ

єгѡ : ꙗ҆кѡ сѧ҃ть гдь бг҃ъ нашъ.

ѱалома.

чд.

Дв҃дѹ во и҃сповѣданіе,

Воскли́кните бг҃ови вся҃ земла҃:

Рабо́тайте гд҃еви въ весе́лїи, вни́дите пред҃ нимъ въ ра́дости.

Оу҆вѣ́дите, ꙗ҆кѡ гдь то́й е҆́сть бг҃ъ на́шъ: то́й сотвори́ на́съ, а҆ не мы́: мы́ же лю́дїе є҆гѡ̀ и҆ о҆́вцы па́жити є҆гѡ̀.

Вни́дите во врата҃ є҆гѡ̀ во и҃сповѣданїи, во дво́ры є҆гѡ̀ въ пѣнїихъ: и҃сповѣ́дайтеся є҆мѹ̀,

śmiętey iego: albo wiem święty Pan bòg nasz.

PSALM, XCIX.

U Zydów 100.

Ku społecznemu w dni święte Pana Boga chwaleniu upominanie.

1. Psalm na wyznawanie.

Wykrzykuycie Bogu wszystka ziemio.

Służcie Panu z weselem: wchodźcie przed obliczność iego z radością.

Wiedźci, iż Pan sam iest Bog: on nas uczynił, à nie my sami siebie: ludu iego y owce pastwiska iego.

Wchodźcie w bramy iego w wyznawaniu, do sieni iego z pieśniami wyzna-

хва́лите

хвали́те и́мѧ є́гѡ.

Я́кѡ бла́гъ гдь, во вѣкъ ми́лость є́гѡ, и́ да́же до ро́да и́ ро́да и́стина є́гѡ.

waycie mu: chwalcie imię iego.

Boć słodki iest Pan: na wieki miłosierdzie iego, y aż od rodzaiu do rodzaiu prawda iego.

ПСАЛОМЪ,

і.

ДВДВ.

PSALM, C.

U Zydów 101.

Opisuie porządek y sprawę dobrego gospodarza w domu, y Króla w państwie swoim, aby złe karał, dobre miłował á niemi się bawił.

1. Psalm samemu Dawidowi.

Ми́лость и́ сѹдъ воспою́ тебѣ́ гдн:

Miłosierdzie y sąd będę śpiewał tobie Panie.

Пою́ и́ разѹмѣю въ пѹти́ непоро́чнѣ, когда́ прі́идеши ко мнѣ́? прехожда́хъ въ нело́бін се́рдца моегѡ посредѣ́ до́мѹ моегѡ.

Będę śpiewał, à będę rozumiał na drodze niepokalaney, kiedy przyidziesz do mnie: chodziłem w niewinności serca mego, w pośrzodku domu mego.

Не предлагáхъ прéдъ
óчíма моíма вéщь
законопрестóпнóю: Ъ-
рáщыя престóплéніе
возненавíдѣхъ:

Не прилѣпѝ мнѣ сéрце
строптúво: оуклоня-
щагося ѿ менè лóка-
вагѡ не познáхъ.

Ѻклеветáющаго тáй
нúскреннаго своегѡ, сé-
гѡ úзгонáхъ: гóрдым
óкомъ, и нéсытым
сéрдцемъ съ сúмъ не
мдáхъ.

Óчи мои на вѣрныя
земли, посаждáти мé
со мнóю: ходúй по
пýти непорóчнѣ, сéй
мн слýжáше.

Не живúше посредѣ
дóмꙋ моегѡ творúй

Nie kładłem przed
oczy swe niesprawie-
dliwey rzeczy: czy-
niące przewrotności
miałem w nienawi-
ści.

Nie przystało ku
mnie serce złośli-
we: odstępuiącego
odemnie złośnika nie
znałem.

Który uwłacza po-
taiemnie bliźniemu
swemu, tegom prze-
ladował: z człowie-
kiem pyszney oka,
á nienasyconego ser-
ca, z tymem nie ia-
dał.

Oczy moie na wier-
ne na ziemi, aby siadali
ze mną: chodzący dro-
gą niepokalaną, ten
mi służył.

Nie będzie mieszkał
w pośrzod domu me-

гордыню : глаголай не праведнам , не исправляше предъ очима мома .

Во оутрїа избиваахъ вса грѣшныа земли , еже потребити ѿ града Гдна вса дѣлающыа беззаконїе .

go , który czyni pychę : który mówi nieprawości nie miał szczęścia w oczach moich .

Rano traciłem wszystkie grzeszniki ziemi : abym wykorzenił z miasta Pańskiego wszystkie czyniące nieprawość .

КѢѲЇСМА , ѧ҃

Ѱ҃АЛОМЪ , ѧ҃.

Молитва нищаго , егда оуныетъ , и предъ Гдемъ пролїетъ молєнїе своє ,

Гдне оуслыши молитвоу мою , и вопль мой къ тебѣ да прїидетъ

PSALM. CI.

u Żydów , 102.

Modlitwa ubożuchnego, gdyby był w frasunku, à przed Panem , gdyby wylał prożbę swoię .

1. Modlitwa ubogiego, kiedy iest w uciiku à wylewa przed Panem swą prożbę .

Panie wysłuchay modlitwę moię : à wołanie moie niech

дѣтъ.

Не wвратѝ лица твоегѡ wмнѣ: въ wньже аще дѣнь скорблю, приклони ко мнѣ оухо твоѐ: въ wньже аще дѣнь призовѹ тя, скорѣ оуслыши мѧ.

Ꙗкѡ нѣсѣдошѧ ꙗкѡ дымъ дніе мои, и кости моѧ ꙗкѡ сушило сохошасѧ.

Оуразѹменъ быхъ ꙗкѡ трава, и изсше сѣрдце моѐ, ꙗкѡ забыхъ снѣсти хлѣбъ мой.

Wт гласа воздыханіѧ моегѡ прилпѐ кость моѧ плоти моей.

Оуподобихсѧ нелсыти пѹстынномѹ, быхъ ꙗкѡ нощный вранъ на

do ciebie przyidzie.

Nie odwracay oblicza twego odemnie: ktòregokolwiek dnia ieſtem uciśniony, nakłoń ku mnie ucha twego: ktòregokolwiek dnia wzywać cię będę, prędko wyſłuchay mnie.

Albowiem uſtały iako dym dni moie: á kości moie iako ſkwarczki wyſchły.

Zwiądłem iako ſiano, y wyſchło ſerce moie, iżem zapomniał pożywać chleba mego.

Dla głoſu wzdychania moiego, przyſchły kości moie do ciała mego.

Stałem ſię podobnym pelikanowi na puſzczy, y ſtałem ſię

ныѧщимъ

ны́рицѣ .

Бдѣ́хъ и҃ бы́хъ а҃ко птица́ ѡ҃стоба́вшаяся на заѐ .

Вéсь дéнь поноша́хѫ мѝ вразѝ моѝ, и҃ хвали́вшїи ма̀ мно́ю кле́наху́ся .

Занѐ пе́пелъ а҃ко хлѣ́бъ ѣдя́хъ , и҃ пи́тїе моѐ съ пла́чемъ растворя́хъ .

Ѻ҃ лица̀ гнѣ́ва твоего̀ и҃ я҃рости твоея̀ : я҃ко вознесъ незверглъ ма̀ е҃сѝ .

Дни́е моѝ а҃ко сѣнь оу҃клони́шася , и҃ а҃зъ а҃ко сѣно и҃зсо́хъ .

Ты́ же Гдⷭ̀ъ въ вѣ́къ пребыва́еши, и҃ па́мять твоя̀ въ ро́дъ и҃ ро́дъ .

iako kruk nocny w puſtkach .

Nie ſpalem , y ſalem ſię iako wrobel ſam ieden na dachu .

Przez cały dzień urągali mi nieprzyiaciele moi, à ci, którzy mię chwalili , przeciwko mnie przyſięgali .

Bom popioł iako chleb iadał, à picie moie mieſzałem z płaczem .

Dla gniewu y popędliwości twoiey : albowiem podnioſłſzy, roztrąciłeś mnie.

Dni moie zeſzły iako cień, à iam u ſiecht iako ſiano .

Ale ty Panie trwaſz na wieki , à pamiątka twoia od rodzaiu

Ты̀ воскр҃съ оу҃щі́дриши сі҃о́на: я҃кш вре́мя оу҃щі́дрити є҃го̀, я҃кш прі́иде вре́мя.

Я҃кш благоволи́ша рабы̀ твоѝ ка́мєнїе є҃гѡ: ѝ пе́рсть є҃гѡ оу҃щі́драти҃.

Ѝ оу҃боя́тсѧ и҃зы́цы и҃мене гн҃а, ѝ всѝ ца́рїе зе́мстїи сла́вы твоєѧ̀:

Я҃кш созижде́тъ гн҃ь сі҃о́на, ѝ я҃ви́тсѧ во сла́вѣ свое́ѝ.

Призрѣ̀ на моли́тву смире́нныхъ, ѝ не оу҃нича́жѝ моле́нїѧ и҃хъ.

Да напи́шется сі҃ѝ въ ро́дъ и҃нъ, ѝ лю́дїе

do rodzaiu.

Ty powſtawſzy, zmiłuieſz ſię nad Syonem, boć czas zmilowania nad nim, bo przyſzedł czas.

Albowiem upodobały ſię ſługom twoim kamienie iego, à użalą ſię ziemie iego.

Y będą ſię narody bały imienia twego Panie, y wſzyſcy Krolowie ziemſcy chwały twoiey.

Albowiem Pan pobudował Syon, y okaże ſię w chwale ſwoiey.

Weyźrzał na modlitwę poniżonych, y nie wzgardził ich prozbą.

Niech to napiſzą rodzajowi potomne.

зи́ждемїи восхва́лятъ Гда̀ :

Ꙗкѡ приниче́ съ вы́соты стыа̀ своегѡ̀, Гдь съ нбсѐ на зе́млю призрѣ̀ .

Оуслы́шати воздыха́нїе ѡковáнныхъ, разрѣши́ти сы́ны оумерщвле́нныхъ :

Возвѣсти́ти въ сїѡ́нѣ и́мя Гдне, и́ хвалу̀ є́гѡ̀ въ їерли́мѣ .

Внегда̀ собра́тися лю́демъ вкупѣ, ѝ царе́мъ є́же рабо́тати Гдеви .

Отвѣщà є́мȣ̀ на пȕтѝ кр҃пости є́гѡ̀ : оумале́нїе дне́й мои́хъ возвѣсти́ ми :

Не возмедѝ менѐ въ

mu , à lud , ktòry będzie ſtworzony, będzie Pana chwalił .

Albowiem weyźrzał z wyſokiey świątnicy ſwoiey , Pan z nieba na ziemię poyźrzał .

Aby wyſłuchał wzdychania więźniow , aby rozwiązał ſyny pomordowanych .

Aby wyſławiano imie Pańſkie na Syonie, y chwałę iego w Jeruzalem .

Gdy ſię narody zbiorą w iedno , y Krolowie, aby ſłużyli Panu .

Odpowiedział mu w drodze mocy ſwoiey : krótkość dni moich obiaw mi .

Nie bierz mię w

 prze-

преполовѣнїе днеѝ моихъ: въ ро́дѣ родо́въ лѣта твоя̀.	połowicy dni moich, lata twoie od wieku do wieku.
Къ нача́лѣхъ ты̀ Гдⷭѝ зе́млю ѡ҃снова́лъ е҃сѝ, и҃ дѣла̀ рукъ̀ твои́ю сꙋ́ть нб҃са.	Tyś Panie na początku ziemię ugruntował, à dzieła rąk twoich ſą niebioſa.
Та̀ погибнꙋ́тъ, ты́ же пребыва́еши: и҃ вс҃ѝ ꙗ҃ко ри́за ѡ҃бетша́ютъ, и҃ ꙗ҃ко ѡ҃дѣ́ждь свои́ши а҃̀, и҃ и҃змѣнѧ́тсѧ.	One poginą, ale ty zoſtaieſz, y wſzyſtkie iako ſzata zwięſzeią: y iako odzienie odmieniſz ie, y odmienią ſię.
Ты́ же то́йждеⷭ е҃сѝ, и҃ лѣта твоя̀ не ѡ҃скꙋдѣ́ютъ.	Ale ty tenżeś ieſt, y lata twoie nie uſtaną.
Сы́нове рабъ̀ твои́хъ вселя́тсѧ, и҃ сѣ́мѧ и҃́хъ бо вѣ́къ и҃спра́вятсѧ.	Synowie ſług twoich mieſzkać będą, à naſienie ich na wieki będzie ſzczęśliwie prowadzone.

ѰАЛОМЪ ҂.

PSALM CII.

u Zydow 103.

Uczy y upomina, aby wierni z uprzymego ſerca dziękowali Panu Bogu za dobrodzieyſtwa,

ktòremi ich hoynie obdarzać raczył.

Дв҃д҃ъ.

Р. Samemu Dawidowi.

Благословѝ дꙋшѐ моѧ̀ Гд҃а, и҆ всѧ̀ внꙋтрєннѧѧ моѧ̀ и҃мѧ стоѐ є҆гѡ̀:

Błogosław duſzo moia Panu, y wſzyſtko, co we mnie ieſt, imieniowi Swiętemu iego.

Благословѝ дꙋшѐ моѧ̀ Гд҃а, и҆ не забꙑва́й всѣ́хъ воздаѧ́нїй є҆гѡ̀:

Błogosław duſzo moia Panu, à nie zapamiętyway wſzyſtkich dobrodzieyſtw iego.

Ѡ҆чища́ющаго всѧ̀ безако́нїѧ твоѧ̀, и҆сцѣлѧ́ющаго всѧ̀ нед8ги твоѧ̀:

Ktòry miłościwie odpuſzcza wſzyſtkie nieprawości twoie, ktòry uzdrawia wſzyſtkie choroby twoie.

И҆збавлѧ́ющаго ѿ истлѣ́нїѧ живо́тъ тво́й, вѣнчѧ́ющаго тѧ̀ мл҃остїю и҆ щедро́тами:

Ktòry odkupuie żywot twòy od zatracenia, ktòry cię koronuie miłoſierdziem y litościami.

И҆сполнѧ́ющаго бл҃а́гихъ желѧ́нїе твоѐ:

Ktòry napełnia dobrami żądzę two-

ѡбновитсѧ ꙗкѡ ѻрлѧ
ность твоѧ.

Творѧй мілостыни
Гдь, и сждъ всѣмъ
ѡбидимымъ.

Сказа пѹти своѧ
Мѡѷсеѡви, сыновшмъ
ізлевымъ хотѣнїѧ
своѧ.

Щедръ и милостивъ
Гдь, долготерпѣливъ
и многомилостивъ.

Не до конца прогнѣ-
вается, ниже во вѣкъ
враждѹетъ:

Не по беззаконіемъ
нашымъ сотвориалъ
єсть намъ, ниже по
грѣхѡмъ нашимъ воз-
далъ єсть намъ.

Ꙗкѡ по высотѣ
нбснѣй ѿ земли, оу-

ię, odnowi ſię iako
orłowa młodość two-
ia.

Czyniący miłoſier-
dzie Pan, y ſąd
wſzyſtkim krzywdę
cierpiącym.

Oznaymił drogi
swe Moyżeſzowi,
wolę swoię ſynom
Jzraélſkim.

Litościwy y miło-
ściwy Pan, długo
czekaiący, a wielce
miłoſierny.

Nie na wieki ſię
gniewać będzie, ani
wiecznie grozić
będzie.

Nie wiedług grze-
chow naſzych uczynił
nam, ani według nie-
prawości naſzych od-
dał nam.

Albowiem według
wyſokości nieba od

твердилъ є҃сть Гдь милость свою на бо҃ящихся єгѡ҃:

ziemi utwierdził miłosierdzie swoie nad temi, ktòrzy się go boią.

Єлико҃ ѿстоа҃тъ востоцы ѿ западъ, оудаа҃лилъ є҃сть ѿ насъ беззаконїа наша.

Jako daleko iest wschod od zachodu, daleko oddalił od nas nieprawości nasze.

Ꙗкоже щедритъ о҃цъ сыны, оущедри Гдь бо҃ящихся єгѡ҃.

Jako lituie ociec synow swoich, zlitował się Pan nad temi, ktòrzy się go boią.

Ꙗкш то҃й познà созданїе наше, помнѡ ꙗкш пе҃рсть єсмы.

Boć on zna utworzenie nasze: wspomniał, iżeśmy proch.

Человѣкъ ꙗкш трава҃ дніе єгѡ҃, ꙗкш цвѣтъ се҃лный: такш ѿцвѣтѐтъ:

Człowiek iako trawa dni iego: iako kwiat polny, tak okwitnie.

Ꙗкш дх҃ъ про҃йде въ немъ, и҃ не бу҃детъ, и҃ не познаѐтъ ктомѡ҃ мѣста своегѡ҃.

Albowiem powionie wiatr nań, y nie ostoi się, y więcey nie pozna mieysca swoiego.

Милость же Гдня ѿ

Ale miłosierdzie

вѣка

вѣка и до вѣка на боящихся его:

Pańskie od wieku, y aż do wieku nad temi, ktòrzy się go boią.

И правда его на сынѣхъ сыновъ, хранящихъ завѣтъ его, и помнящихъ заповѣди его творити я.

Y sprawiedliwość iego na syny synow, tych, ktòrzy chowaią testament iego: y pamiętaią na przykazania iego, aby ie pełnili.

Гдь на небеси уготова престолъ свой, и царство его всѣми владаетъ.

Pan na niebie przygotował stolicę swoię, á krolestwo iego nad wszemi panować będzie.

Благословите Гда вси ангели его, силнїи крѣпостїю, творящїи слово его, услышати гласъ словесъ его.

Błogosławcie Panu wszyscy aniołowie iego: możni w sile, ktòrzy czynicie słowo iego na usłyszenie głosu mów iego.

Благословите Гда вси силы его, слузи его творящїи волю его.

Błogosławcie Panu wszystkie woyska iego, słudzy iego, ktòrzy czynicie wolą

Бла-

iego.

Благословите Гда вся дѣла его: на всякомъ мѣстѣ владычества его, благословиі душе моя Гда.

Błogosławcie Panu wszystkie uczynki iego, na wszelkim mieyscu panowaia iego, błogosław duszo moia Panu.

ѰАЛОМЪ.

ѓг.

PSALM, CIII.

U Zydów 104.

Za pewnemi y słuszne-mi przyczynami przywodzi nas Prorok ku chwaleniu Pana.

Давидъ ѡ мірскѣмъ бытіи.

1. Samemu Dawidowi.

Благословиі душе моя Гда: Гдн Боже мой возвеличилса есі зѣлѡ: во исповѣданіе и въ велелѣпоту ѡблекласа есі.

Błogosław duszo moia Panu, Panie Boże moy bardzoś się wielmożnym okazał: oblokłeś się w wyznanie y ozdobę.

Одѣяйса свѣтомъ якѡ ризою, простираяй небо якѡ кожу.

Odziany światłością, cią iako szatą: który rozciągasz niebo iako skórę.

Покрываяй водами превысшенная своя,

Który okrywasz wodami wierzch ie-

полагаяй

полага́ѧй о҃блаки на восхожде́нїе сво҃е, хо
да́ѧй на кры́лѣ вѣ́тренне.

go: ktòry kładziesz obloki wstępem twoim, ktòry chodzisz na skrzydłach wiatrowych.

Твора́ѧй а҃гг҃лы свои҃ дх҃и, и҆ слу́ги свои҃ пла́мень о҃гне́нный.

Ktòry czynisz anioły twoie duchy, y sługi twoie ogień palący.

Осно́ва́ѧй зе́млю на тве́рди ѥ҆ѧ̀: не прикло́нится въ ѣ́къ вѣ́ка.

Ktòryś ugruntował ziemię na iey stałości, nie nachyli się na wieki wiekow.

Бе́здна а҃кш ри́за о҆́дѣа́нїе ѥ҆ѧ̀, на гора́хъ ста́нѹтъ во́ды:

Głębokości iako szata odzienie iey, nad gorami stanią wody.

Ѿ запреще́нїѧ твоегѡ̀ побѣгнѹтъ. Ѿ гла́са гро́ма твоегѡ̀ оу҃боя́тся:

Na fukanie twoie ucieką, ulękną się głosu gromu twego.

Восхо́дятъ го́ры, и҆ низхо́дятъ поля́, въ мѣ́сто е҆́же о҆снова́лъ ѥ҆сѝ и҃мъ.

Podnoszą się gòry, y zniżaią pola na mieysca, ktòreś im założył.

Предѣлъ положи́лъ ѥ҆сѝ

Zamierzyłeś kres,

ѥ҆сѝ

сѝ , ѐгѡ́же не прі́йдѹтъ , ни́же ѡ́братя́тся покры́ти зе́млю .

Посыла́ѧй и́сто́чники въ а́ерѣхъ , посредѣ́ го́ръ пройдѹ́тъ во́ды .

Напа́ютъ всѣ́ звѣ́ри се́льныя , ждѹ́тъ о́на́гри въ жа́ждѣ свое́ю .

На тѣ́хъ пти́цы не́бесныя привита́ютъ : ѿ среды́ ка́менїя да́ютъ гла́съ .

Напаѧ́ѧй го́ры ѿ превы́спренныхъ свои́хъ : ѿ плода́ дѣ́лъ твои́хъ насы́тится земля́ .

Произраста́ѧй трава́ скотѡ́мъ , и зла́къ на слѹ́жбѹ человѣ́кѡмъ ,

ktorego nie przestąpią , ani się wrócą okryć ziemię .

Który wypuszczasz źrzódła po dolinach , pośrzodkiem między gorami popłyną wody .

Będą pić wszystkie źwierzęta polne: osłowie dzicy czekać będą w pragnieniu swoim .

Nad niemi mieszkać będą ptaszki powietrzne , z pośrzodka skał wydadzą głosy .

Który pokrapiasz góry z wysokości swoich , z owocu spraw twoich nasyci się ziemia .

Który czynisz , że siano rośnie bydłu , a ziola na posługę

ѝзвѣсти

извести хлѣбъ ѿ земли:

czlowieczą: abyś wywiódł chleb z ziemi.

И вино веселитъ сéрдце человѣка, оумáстити лицè élеемъ: и хлѣбъ сéрдце человѣка оукрѣпитъ.

A wino rozweselilo ſerce czlowiecze: aby uweſelił oblicze oliwą, à chleb ſerce czlowiecze potwierdził.

Насытятся древа пóльная, кéдри лівáнстіи íхже éсѝ насадúлъ:

Naſycą ſię drzewa polne y cedry Libanu, ktòrych naſadził.

Тáмо птúцы вогнѣздáтся, éрwдíевожнúще предводúтелствуетъ íми.

Tam ſię wròble gnieździć będą: herodyna gniazdo ieſt wodzem ich.

Гóры высóкія élенемъ, кáмень прибѣжúще зáцемъ.

Gòry wyſokie ieleniom, opoki ucieczka ieżom.

Сотворúлъ éсть лýнѝ во врéмена: сóлнце позна́ зáпадъ свóй.

Uczynił xiężyc dla czaſow, ſłońce poznało zachod ſwòy.

Положúлъ éсѝ тмý, и бúсть нóщь: въ нéйже прóйдутъ вси

Przywiodłeś ciemność, y ſtała ſię noc, w nię przechodzić

звѣрíе

звѣрїе дѹбравнїи :

Скѹмни рыкающїи похи́тити, и̑ взыска́ти ѿ Бга пи́щѹ себѣ.

Возсїа́ со́лнце, и̑ собра́шасѧ, и̑ къ ло́жахъ свои́хъ лягѹтъ :

И̑зы́детъ человѣкъ на дѣло своѐ и̑ на дѣла́нїе своѐ до ве́чера.

Ꙗ́коже возвели́чишасѧ дѣла́ твоя́ Гд̑и : всѧ премѹдростїю сотвори́лъ є̑сѝ : и̑спо́лнисѧ земла́ твари́ твоеѧ.

Сѣ̀ мо́ре велѝко и̑ простра́нное : та́мо гади́ ѝхже нѣ́сть числа́, живо́тнаѧ ма́лаѧ съ велѝкими :

będą wſzyſtkie zwierzęta leśne.

Szczenięta lwie ryczące, aby porwały, y ſzukały od Boga pokarmu ſobie.

Zeſzło ſłońce, y zgromadzili ſię, y w iamach ſwoich położą ſię.

Wyniydzie człowiek na robotę ſwoię, y na ſprawy ſwoie aż do wieczora.

Jako wielmożne ſą Panie uczynki twoie, wſzyſtkoś w mądrości uczynił, napełniona ieſt ziemia oſiadłością twoią.

To morze wielkie, y ſzerokie odnogami, tam płazy, których nie maſz liczby: zwierzęta małe z wielkiemi.

Тамѡ корабли пре-
плаваютъ, змій сей
егоже создалъ еси
ругатися емѹ.

Tam okręty pły-
wać będą: smok ten,
ktòregoś ſtworzył ku
naigrawániu iemu.

Вси къ тебѣ чаютъ,
дати пищѹ имъ во
благовремя.

Wſzyſtkie na cię
czekaią, abyś im dał
pokarm czaſu ſwe-
go.

Дашѹ тебѣ имъ,
соберутъ: отверзшѹ
тебѣ рѹкѹ, вся чесκая
исполнятся блгти.

Gdy im ty daſz,
będą zbierać, gdy
otworzyſz rękę two-
ię, wſzyſtkie ſię do-
brem napełnią.

Обращшѹ же тебѣ
лице, возмятутся:
отимеши дхъ ихъ, и
исчезнутъ, и въ
пръсть свою возвратятся:

Ale gdy ty odwró-
ciſz oblicze, zatrwo-
żą ſię, odeymieſz
ducha ich, y uſtaną,
y w proch ſię ſwòy
obròcą.

Посли дха тво-
его, и созиждутся,
и обновиши лице зе-
мли.

Wypuściſz ducha
twego, à będą ſtwo-
rzone, y odnowiſz
oblicze ziemi.

Буди слава Гдня во
вки: возвеселится
Гдь о дѣлѣхъ сво-

Niechayże chwała
Páńſka będzie na wie-
ki, będzie ſię Pan

ихъ

ихъ.

Призирáй на зéмлю, и творáй ю трастúтся: прикасáйся горáмъ, и дымáтся.

Воспою Гдеви въ животѣ моéмъ, пою Бгу моемѹ, дóндеже éсмь:

Да сýслади́тся емѹ бесѣда моя, áзъ же возвеселúся ѡ Гдѣ.

Да исчéзнѹтъ грѣшницы ѿ земли́, и беззакóнницы, ꙗкоже не бы́ти имъ: благослови́ дýше моя Гда.

weselił w uczynkach swoich.

Który patrzy na ziemię, y czyni, że drży, który tyka gòr, y kurzą się.

Będę śpiewał Panu za żywota mego, będę grał Bogu memu, poki mię stawa.

Niech mu będzie wdzięczna wymowa moia, à ia się rozkocham w Panu.

Niechay ustaną grzeszni cy z ziemi, à złośnicy tak, że ich nie będzie, błogosław duszo moia Panu.

ѰАЛОМЪ.

рпѳ.

PSALM. CIV.

U Zydow 105.

Przypomina Prorok rozliczne dobrodzieystwa Boże, czym nas

Аллилоїа.

Исповѣдайтеся Гдеви, и призывайте имя его: возвѣстите во языцѣхъ дѣла его.

Воспойте ему, и пойте ему, повѣдайте вся чудеса его.

Хвалитеся о имени стомъ его: да возвеселится сѣрце ищущихъ Гда.

Взыщите Гда, и оутвердитеся: взыщите лица его выну.

Поманите чудеса его, яже сотвори, чудеса его, и судбы оуст его:

Сѣмя Аврамле рабы

ku dziękom y chwały czynieniu przywodzi.

Alleluia.

Wyznawaycie Panu, y wzywaycie imienia iego, opowiadaycie między pogany sprawy iego.

Spiewaycie mu, y graycie mu: oznaymiaycie wszystkie dziwy iego.

Chlubcię się w imieniu świętym iego: niech się weseli serce szukaiących Pana.

Szukaycie Pana, á bądźcie umocnieni: szukaycie oblicza iego zawsze.

Pamiętaycie na dziwy iego, które uczynił: na cuda iego, y sądy ust iego.

Nasienie Abrahamo-

его

ѥгѡ҆, сы́новѣ ꙗ́кѡвлѧ
и҃збра́ннїи ѥгѡ҆.

То́и гдь бг҃ъ на́шъ:
по всеи҆ земли҆ сѹ́дбы
ѥгѡ҆,

Помнѧ҆ и҆́ вѣ́къ за-
вѣ́тъ свои҆́, сло́во,
ѥ́же заповѣ́да къ ты́-
сѧщы родѡ́въ:

Ѥ҆́же завѣща́ а҆враа́-
мѹ, и҆ кля́твѣ свое́ю
ꙗ҆сла́кѹ:

И҆ поста́ви ѥ҆́ ꙗ҆ко́вѹ
въ повелѣ́нїе, и҆ и҆́лю
въ завѣ́тъ вѣ́чинъ.

Глаго́ла: тебѣ҆
да́мъ зе́млю ханане́ю,
ѹ҆́же достоѧ́нїа ва́ше-
гѡ:

Внегда҆ бы́ти и҃мъ
ма́лымъ число́мъ, ма-
лѣ́йшимъ и҆ пришѣ́л-

we, ſtudzy iego:
ſynowie Jakòbowi,
wybrani iego.

Onci Pan Bòg naſz:
po wſzyſtkiey ziemi
ſądy iego.

Pamiętał wiecznie
na teſtament ſwòy:
na ſłowo, ktòre przy-
kazał na tyſiąc naro-
dow.

Ktòre poſtanowił z
Abrahamem: y na
przyſięgę ſwą z Jza-
akiem.

Y poſtanowił ią Ja-
kòbowi za przykaza-
nie: à Jzraelowi za
teſtament wieczny.

Mowiąc: tobie
dam ziemię Chanaan,
ſznur dziedzictwa
waſzego.

Gdy byli w maley
liczbie bardzo trocha
y obywatele ich.

цемъ въ ней.

И приндоша ѿ языка въ языкъ, и ѿ царствіа въ людиньі:

Не ѿстави человѣка ѿбидѣти ихъ, и ѿбличи ѡ них царі:

Не прикасайтеся помазанным моимъ, и въ пророцѣхъ моихъ не лукавнуйте.

И призва глада на землю, всако оутвержденіе хлѣбное сотре.

Посла пред ними человѣка, въ раба продан быстъ Іѡсифъ.

Смириша во ѡкованхъ ноздѣ егѡ, железо прийде душа егѡ:

Дондеже прииде слово егѡ, слово Гне разжже его.

Y przechodzili od narodu do narodu, y z krolestwa do innego ludu.

Nie dopuścił im krzywdy czynić człowiekowi: y pokarał dla nich Krole.

Nie tykaycie pomazańcow moich: à na proroki moie nie bądźcie złośliwemi.

Y zawołał głodu na ziemię: y skruszył wszystko posilenie chleba.

Posłał przed niemi męża: za niewolnika przedan iest Jozef.

Poniżyli w pętach nogi iego: żelazo przeszło duszę iego.

Aż przyszło słowo iego: mowienie Pańskie zapaliło go.

Посла

Посла̀ ца́рь , и̂ разрѣшѝ є̂го̀ : кна́зь люде́й , и̂ ѡ̂ста́ви є̂го̀ .

Поста́ви є̂го̀ господи́на до́му своему̀ , и̂ кна́зя всѣмъ стяжа́нію своему̀ :

Наказа́ти кна́зи є̂гѡ̀ а̂́кѡ себѐ , и̂ ста́рцы є̂гѡ̀ оу̂мꙋдри́ти .

И̂ вни́де Їѝль во є̂гу́петъ , и̂ Ла́кѡвъ прише́лствова въ зе́млѝ ха́мовѣ .

И̂ возрастѝ лю́ди своѧ̀ зѣлѡ̀ , и̂ оу̂крѣпѝ а̏ па́че вра́гѡвъ и̏хъ .

Превратѝ с҃рце и̏хъ возненави́дѣти лю́ди є̂гѡ̀ , лѣ́сть сотвори́ти въ рабѣ́хъ є̂гѡ̀ .

Посла̀ Мѡ҃ѷсе́а раба̀ своего̀ , А҃а́рѡна , є̂го́-

Posłał Król, y rozwiązał go : Pan ludu y wypuścił go .

Postanowił go Panem domu swego , y Xiążęciem wszystkiey dzierzawy swoiey .

Aby ćwiczył xiążęta iego iako siebie samego : à starce iego mądrości nauczył .

Y wszedł Jzrael do Egyptu : y Jakòb był obywatelem w ziemi Cham .

Y rozmnożył lud swòy bardzo : y wzmocnił go nad nieprzyiacioły iego ,

Odmienił serce ich, aby nienawidzili ludu iego : y czynili zdrady nad sługami iego.

Posłał Moyżesza sługę swego : Aaro-

же ѝзбрà себѣ.

Положѝ въ нѝхъ словеса̀ знáменíй своѝхъ, ѝ чудéсъ своѝхъ въ землѝ хáмовѣ.

Посла̀ тмý, ѝ помрачѝ: ѝ́ко прéпрогорчѝша словеса̀ є́гѡ̀.

Преложѝ вóды ѝ́хъ въ кровь, ѝ ѝзморѝ ры́бы ѝ́хъ.

Воскнпѣ̀ земля̀ ѝ́хъ жáбами въ сокрóвищ-нцахъ цáрéй ѝ́хъ:

Речѐ, ѝ прѝндóша пѣсѝи мýхи, ѝ скнѝпи во всà предѣлы ѝ́хъ:

Положѝ дождѝ ѝ́хъ грáды, о́гнь попалáющъ въ землѝ ѝ́хъ:

ѝ поразѝ вѣногрáды ѝ́хъ ѝ смѝ́квы ѝ́хъ, ѝ сотрѐ всáкое дрéво предѣлъ ѝ́хъ.

Речѐ, ѝ прѝндóша пр̃в-

na, ktòrego obrał.

Położył w nich słowa znakow swych: y cudow w ziemi Cham.

Puścił ciemności y zaćmił: y nie uprzykrzył słow swoich.

Obròcił wody ich w krew: à ryby ich pomorzył.

Zrodziła ziemia ich żaby, w pokoiach Kròlow ich.

Rozkazał, y przyszła rozmaita mucha: y mszyce we wszystkich granicach ich.

Uczynił dzdze ich gradem: y ogień palący na ich ziemi.

Y potłukł winnice ich y figi ich: y pokruszył drzewa w ich granicach.

Rzekł, y przyszła

ѕн и гвсѣницы, и́мже не бѣ́ числа́:

И снѣдо́ша всѧ́кѹ трав҃ѹ̀ въ земли́ и́хъ, и́ полдо́ша всѧ́къ плодъ̀ земли́ и́хъ.

И порази́ всѧ́каго пе́рвенца въ земли́ и́хъ, нача́токъ всѧ́каго тр҃ѹ̀да̀ и́хъ:

И и́зведѐ и́̀ со сребро́мъ и́ зла́томъ, и́ не бѣ́ въ колѣ́нахъ и́хъ боля́и.

Возвесели́сѧ є҃гу́петъ во и҃схожде́нїи и́хъ: и́́ко нападѐ стра́хъ и́хъ на на̀.

Распрострѐ о҃́блакъ въ покро́въ и́мъ, и́ о҃́гнь, є҃́же просвѣти́ти и́мъ но́щїю.

Проси́ша и́ прїидо́ша кра́стели, и́ хлѣ́бомъ не҃бе́снагѡ насы́ти и́̀.

X ā

ſzarańcza, y chrząſzcz, ktòremu nie było liczby.

Y poiadł wſzyſtką trawę w ich ziemi: y poiadł wſzyſtek owoc ziemi ich.

Y pobił wſzyſtkie pierworodne w ziemi ich: pierwiaſtki wſzelkiey pracy ich.

Y wyprowadził ie ze ſrebrem y złotem: à nie był między ich pokoleniem chory.

Radował ſię Egypt z wyiścia ich: bo był przyſzedł na nie ſtrach ich.

Rozciągnął obłok na okrycie ich: à ogień, aby im świecił w nocy.

Żądali, y przyleciała przepiorka: y chlebem niebieſkim

Разверзе камень, и потекоша воды, потекоша въ безводныхъ рѣки.

nasycił ie.

Rozszczepił opokę, y wypłynęły wody: płynęły rzeki na suszy.

Яко помяну, слово стое свое, еже ко Аврааму рабу своимъ:

Albowiem pomniał na słowo święte swoie, które miał do Abrahama sługi swego.

И изведе людии своя радости, и избранныя своя въ веселіи.

Y wywiodł lud swoy z weselem, a wybrane swe z radością.

И даде имъ страны языкъ, и труды людей наслѣдоваша:

Y dał im krainy poganow: a roboty narodow posiedli.

Яко да сохранятъ оправданія его, и закона его взыщутъ.

Aby przestrzegali usprawiedliwenia iego, y o prawie iego się bad

КАѲІСМА, ѳ̄і.

ѰАЛОМЪ.

ѳ̄і.

АЛЛИЛОУІА,

ПСАЛМ, CV.

U Zydów 106.

Kościoł święty Chrześciańſki upomina ku chwale Boſkiey dobroci, ktòra tym, co ſię o niey pytaią, ieſt gotową, przywodzi też na pamięć niewdzięczność przodkow naſzych żydow, y Boſkie dobrodzieyſtwa.

Alleluia.

ИСПОКѢДАЙТЕСѦ ГДⷭ҃ВИ, ꙗкѡ бла́гъ, ꙗкѡ во вѣ́ки мл҃ость є҃гѡ҆.

Wyznawaycie Panu boć dobry: bo na wieki miloſierdzie iego.

Кто҆ возглаго́летъ сі҃лы Гд҃ни? слы́шаны сотвори́тъ всѧ҆ хвалы́ є҃гѡ҆?

Ktòż wyſławi możności Pańſkie? da w poſłuch wſzyſtkie chwały iego?

Блажи́ни хранѧ́щїи с҃дъ, и҆ творѧ́щїи пра́вдꙋ во всѧ́кое вре́мѧ.

Blogoſławieni, ktòrzy ſtrzegą ſądu: a czynią ſprawiedliwość na każdy czas.

Помяни҆

Помяни нас Гн бо благоволения людей твоих, посети нас спасением твоим:

Wspomniy na nas Panie, w upodobaniu ludu twego: nawiedź nas przez zbawienie twoie.

Видети в благости избранных твоя, возвеселитися в веселии языка твоего, хвалитися с достоянием твоим.

Abyśmy oglądali dobra wybranych twoich, y rozweselili się weselem ludu twego, abyś był pochwalon z dziedzictwem twoim.

Согрешихом с отцы нашими, беззаконновахом, неправдовахом:

Zgrzeszyliśmy z oycami naszemi: niesprawiedliwieśmy czynili, nieprawość popełnili.

Отцы наши во Егупте не разумеша чудес твоих, ни помянуша множества милости твоея: и прогорчиша восходящие в чермное море.

Oycowie nasi w Egypcie nie zrozumieli dziwow twoich: nie pamiętali na wielkość miłosierdzia twego: y drażnili, gdy wstępowali w morze, w morze czerwone.

И спасе

И спасѐ и̂хъ и̃мене своегѡ̀ ра́ди, сказа́ти сі́лу свою̀:

Y wybawił ie dla imienia ſwego: aby okazał możność ſwoię.

И запретѝ чермно́мꙋ мо́рю, и̂ и̂зсо́хе, и̂ настáви а̂ къ бе́здне а̂ко въ пꙋ́стыни.

Y ſfukał morze czerwone, y wyſchło: y przewiodł ie przez głębokości, iako przez puſzczą.

И спасѐ а̂ и̂з рꙋкѝ ненави́дящихъ, и̂ и̂зба́ви а̂ и̂з рꙋкѝ вра́гꙋ́въ.

Y wybawił ie z ręki tych, ktòrzy ich nienawidzili: y wykupił ie z ręki nieprzyiacielſkiey.

Покры̀ вода̀ стꙋ́жа́щыя и̂мъ: ни є̂ди́нъ ѿ ни́хъ и̂збы́сть.

Y okryła woda te, ktòrzy ich ciążyli: ieden z nich nie zoſtał.

И вѣ́роваша словесѝ є̂гѡ̀, и̂ воспѣ́ша хвалꙋ̀ є̂гѡ̀.

Y uwierzyli ſłowom iego: y wyſławiali chwałę iego.

Ѡ́скорѝша, забы́ша дѣла̀ є̂гѡ̀: не стерпѣ́ша совѣ́та є̂гѡ̀:

Prędko odprawili: zapomnieli uczynkow iego, a nie czekali rady iego.

И похотѣ́ша жела́-

Y byli zdięci chci-

нїю въ пꙋстыни , и̃ искꙋси́ша Бга̀ въ безводнѣ̀ .

И̃ да́дѐ и̃мъ проше́нїе и̃́хъ , посла́ сы́тость въ дꙋшы и̃́хъ .

И̃ прогнѣ́ваша Мѡ́ѷсе́а въ стано̀ , Ааро́на ст҃а́го Гда̀ .

Ѻ́тве́рзеся земла̀ , и̃ пожре́ Да́ѳана , и̃ покры́ на со́нмищи А̃ві́рѡ́на :

И̃ разжже́ся о́гнь въ со́нмѣ и̃́хъ , пла́мень попали́ грѣ́шники .

И̃ сотвори́ша телца̀ въ Хори́вѣ , и̃ поклони́шася и̃стꙋка́нномꙋ :

И̃ и̃змѣни́ша сла́ꙋ сво́ю въ подо́бїе телца̀ ꙗ́дꙋщаго трав҃ы̀ .

wością na puſzczy , y kuſili Boga na mieyſcu bezwodnym .

Y dał im prozbę ich : y przepuścił naſycenie na duſze ich .

Y rozdrażnili Moyżeſza w obozie : Aarona świętego Pańſkiego .

Otworzyła ſię ziemia , y pożarła Dathana : y okryła zbor Abironow .

Y zapalił ſię ogień w ich zborze : płomień popalił grzeſzniki .

Y uczynili cielca przy Horeb : y kłaniali ſię rycinie .

Y przemienili chwałę ſwą w podobieńſtwo cielca iedzącego trawę .

И̃ забы́ша

Я̀ забы́ша Бг̃а спа-
са́ющаго и̑хъ, сотво́р-
шаго вє́лїа во є̑гу́п-
тѣ.

Чю́деса̀ въ зе́млѝ
Ха́мовѣ, стра́шная
въ мо́ри чермне́мъ.

И̑ речѐ потреби́ти и̑хъ,
а̑ще не бы̀ Мѡѷсе́й и̑з-
бра́нный є̑гѡ̀ ста́лъ въ
сокрѹше́нїи пред ни́мъ,
возврати́ти я̑рость є̑-
гѡ̀, да не погѹби́тъ
и̑хъ.

И̑ оу̑нича́жиша зе́-
млю жела́нну, не и̑ма́ша
вѣ́ры словесѐ є̑гѡ̀:

И̑ поропта́ша въ
селе́нїихъ свои́хъ, не
оу̑слы́шаша гла́са Г̃дня.

И̑ воздви́же рѹкѹ̀ свою̀

Zapomnieli Boga,
ktòry ie zbawił:
ktòry czynił wielkie
rzeczy w Egypcie.

Dziwy w ziemi
Cham, ſtraſzne rze-
czy na czerwonym
morzu.

Y rzekł, że miał
wytracić ich: by był
Moyżeſz wybrany ie-
go nie zaſtawił ſię
w przełomieniu przed
oczyma: aby był od-
wròcił gniew iego,
żeby ich nie wytra-
cał.

Y za nic ſobie nie
mieli ziemi pożąda-
ney: nie wierzyli
ſłowu iego.

Y ſzemrali w na-
miotach ſwoich: nie
ſłuchali głoſu Pań-
ſkiego.

Y podnioſł rękę

на ни̑

на на҃, низложи́ти а҃ въ пⷭ҃стыни.

И҃ низложи́ти сѣ́мена҃ ѝхъ во ҃а҃зы́цѣхъ, и҃ расточи́ти а҃ въ страны̀.

И҃ причастѝшася Велфегѡ́рѹ, и҃ снѣдо́ша же́ртвы ме́ртвыхъ:

И҃ раздражи́ша е҃го̀ въ начинани҃ихъ свои́хъ, и҃ оу҃мно́жися въ ни́хъ паде́нїе.

И҃ ста̀ фїнее́съ и҃ оу҃милостивѝ, и҃ преста̀ сѣ́чь:

И҃ вмѣни́ся е҃мѹ̀ въ пра́вдѹ, въ ро́дъ и҃ ро́дъ до вѣ́ка.

И҃ прогнѣ́ваша е҃го̀ на водѣ̀ прекѣкани҃а, и҃ ѡ҃злоблен҃ъ бы́сть Мѡ҃ѷ-

swoię na nie: aby ie położył na puſz-czy.

Ażeby porzucił na-ſienie ich między na-rody: y rozproſzył ie po ziemiach.

Y poświęcili ſię Beelphegorowi: y iedli ofiary umar-łych.

Y wzruſzyli go ku gniewu wynalazkami ſwemi: y ſtał ſię w nich większy upa-dek.

Y ſtanął Phinees, y ubłagał, y prze-ſtała porażka.

Y poczytano mu ku ſprawiedliwości, od narodu, do narodu aż na wieki.

Y wzruſzyli go ku gniewu u wòd ſprze-ciwieńſtwa: y utra-

сѣ́й

сѣй ѧхъ рáди:

Ѩкш прогнѣвúша
а҃хъ є҃гѡ, и рáзнстсо-
ва оустнáма своúма.

Не потребúша ѩзы-
кн, ѩже рече҃ гс҃ь
ѧмъ.

И смѣсúшасѧ во
ѩзы́цѣхъ, и навы-
кóша дѣлúмъ ѧхъ:

И порабóташа нстѵ-
кáнным҃ ѧхъ, и
бы́сть ѧмъ въ со-
блáзнъ.

И пожрóша сы́ны
своѧ̀ и дщéри своѧ̀
бѣсовúмъ.

И пролїáша крóвь не-
повúнную, крóвь сы-
нóвъ своúхъ и дщи-
рей, ѩже пожрóша и-
стѵкáнным҃ хананáн-
ским҃ъ. и оу҃бї́ена
бы́сть землѧ̀ ѧхъ кро-
вми.

piony był Moyżesz dla nich:

Ze rozdrażnili ducha iego: y wyraził usty swemi:

Nie wygładzili poganow, o ktòre im był Pan rzekł.

Y pomieszali się z pogany, y nauczyli się uczynkow ich.

Y służyli rycinom ich, y stało się im na upadek.

Y ofiarowali syny swoie, y còrki swoie czartom.

Y wylewali krew niewinną, krew synow swoich, y cò-rek swoich: ktòre ofiarowali rycinom Chananeyskim: y splugawiona była ziemia krwiami.

И ѡск.

И ѡскверни́сѧ въ дѣ-
лѣхъ и҃хъ : и҆ соблꙋ-
дѝша во начинанїихъ
своѝхъ .

И҆ разгнѣвасѧ м҃ро-
стїю Гдⷭ҇ь на лю́дь
своѧ̀ , и҆ ѡмерзѝ до-
стоѧ́нїе своѐ :

И҆ предаⷭ҇ а҃ въ рꙋ́ки
врагѡ́въ , и҆ ѡбладáша
и҃ми ненави́дящїи
и҃хъ .

И҆ стꙋ́жиша и҃мъ
врази́ и҃хъ , и҆ смири́-
шасѧ подъ рꙋка́ми и҃хъ.

Мно́жицею и҃збáви а҃:
тíи же прогорчи́ша е҃-
гѡ̀ совѣ́томъ своѝмъ,
и҆ смири́шасѧ въ без-
закоѝнїи своѝхъ .

И҆ ви́дѣ Гдⷭ҇ь , внегдà

Y zeſzpecona ich
uczynkami : y cudzo-
łożyli w wynalaz-
kach ſwoich .

Y rozgniewał ſię
Pan zapalczywością
przeciw ludowi ſwe-
mu : y obrzydził ſo-
bie dziedzictwo ſwo-
ie .

Y podał ie w ręce
poganom : y pano-
wali nad niemi ,
ktòrzy ie mieli w
nienawiści .

Y ciążyli ie nie-
przyiaciele ich , y
byli uniżeni pod ręka-
mi ich :

Często ie wybawiał :
ale oni go do gniewu
przywodzili radami
ſwemi : y poniżeni
byli dla nieprawości
ſwoich .

Y widział , kiedy

скорбѣти имъ, внегда̀ оуслы́шаше моле́ніе и̑хъ:

И помяну̀ завѣтъ свои́̑, и раская́сѧ по мно́жествѹ ми́лости своеѧ̀:

И дадѐ а̑ въ щедро́̀ты пред̀ всѣ́ми плѣни́вшими а̑.

Спаси́ ны Гд̑и Бо̑же на́шъ, и собери́ ны и̑з̑ и̑̀зы́̀къ: и̑сповѣ́датисѧ и̑́мени твоемѹ̀ сто́мѹ̀, хвали́̀тисѧ во хвалѣ̀ твое́и̑.

Благослове́нъ Гдь Бг̑ъ Изра́илевъ и̑з̑ вѣ́ка и до вѣ́ка: и рекѹ́тъ всѝ лю́дїе: бѹ́дн, бѹ́дн.

byli uciśnieni: y wyſłuchał ich modlitwę.

Y wſpomniał na teſtament ſwòy, y żal mu było według wielkości miłoſierdzia ſwego.

Y dał ie na miłoſierdzie przed oczyma wſzyſtkich, ktòrzy ie byli poimali.

Wybawże nas Panie Boże naſz, à zgromadź nas z narodow: abyśmy wyznawali imieniowi twemu świętemu: à chlubili ſię w chwale twoiey.

Błogoſławiony Pan Bòg Izraelſki od wieku y aż na wieki: à niechay rzecze wſzyſtek lud, ſtań ſię, ſtań ſię.

ѰАЛОМЪ.

ѱѕ

Аллилоуїа,

Исповѣдайтеся Гдеви ꙗкѡ блаГъ, ꙗкѡ во вѣкъ милость ег҃ѡ.

Да рекѹтъ ѡ҃зба҃вленнїи Гдемъ, ѥ҃хже ѡ҃зба҃ви ѡ҃ рѹкѝ врагà:

И ѿ странъ собрà ѩ҃хъ, ѿ востѡ́къ, и҃ западъ, и҃ сѣвера, и҃ мо́ра.

Заблѹди́ша въ пѹстыни́ безво́дней: пѹть гра́да ѻ҃бита́лнаго не ѡ҃брѣто́ша.

PSALM, CVI.

U Zydów 107.

Przypomina wiele dobrodzieystw y miłosierdzia Páńskich, czynionych ludowi Izraelskiemu, abyśmy za nie Panu Bogu dziękowali.

Alleluia.

Wyznawaycie Panu, bo dobry iest: bo na wieki miłosierdzie iego.

Niech powiedzą, ktòrzy są od Pana odkupieni: ktòre wykupił z ręki nieprzyiacielskiey.

Y z kraiow zgromadził ie, ze wschodu słońca y z zachodu, z pòłnocy y od morza.

Błądzili po puszczy na mieyscu bezwodnym: y nie naydowali drogi do mia-

ста, w ktòrymby mieszkali.

Алчющіе и жаждущіе, дꙋша ихъ въ нихъ истощѣ.

Łaknącemi y pragnącemi będąc: dusza ich w nich ustawała.

И воззваша ко Гдⷭ, внегда скорбѣти имъ, и ѿ нꙋждъ ихъ избави а҃:

Y wołali do Pana, gdy uciśnieni byli, y wyrwał ie z ich potrzeb.

И наставѝ а҃ на пꙋть правъ, ити во градъ обитаемый.

Y nawiòdł ie na prostą drogę, aby szli do miasta, w ktòrymby mieszkali.

Да исповѣдаются Гдⷭви милости его, и чюдеса его сыновꙋмъ человѣческимъ.

Niechayże wyznawaią Panu miłosierdzia iego, y cuda iego synom ludzkim.

Ꙗко насытилъ есть дꙋшꙋ тщꙋ, и дꙋшꙋ алчющꙋ исполни блгъ.

Bo nasycił duszę głodną, à duszę łaknącą dobrami napełnił.

Сѣдящыя во тмѣ и сѣни смертнѣй, вкованныя нищетою и железомъ:

Siedzące w ciemnościach y w cieniu śmierci, więźnie w niedostatku y w że-

Ꙗкω прогорчи́ша словеса̀ Бжїа, и̑ совѣ́тъ вы́шнягω раздражи́ша.

И̑ смири́ся въ трудѣхъ ср҃це и̑хъ, и̑ ѡнемогоша, и̑ не бѣ помога́ю.

И̑ воззва́ша ко Гд҃ꙋ, внегда̀ скорбѣти и̑мъ. и̑ ѿ нꙋждъ и̑хъ спасѐ а̑:

И̑ и̑зведѐ а̑ и̑з тмы, и̑ сѣни смертныа, и̑ ꙋ҆зы и̑хъ растерза̀.

Да и̑спове́дятся Гд҃еви мл҃ости ег҃ω, и чꙋдеса̀ ег҃ω сыновѡ́мъ человѣ́ческимъ:

Ꙗкω сокрꙋшѝ врата̀ мѣ́дныа, и̑ вереи̑ желѣ́зныа сломѝ.

Воспрїа́тъ а̑ ѿ пꙋтѝ

lezie.

Bo się sprzeciwiali słowom Bożym, y radę naywyższego rozdrażnili.

Y uniżone było w pracy serce ich: upadli, à nie był, któby ich ratował.

Y wołali do Pana, gdy utrapieni byli, y wybawił ie z ich potrzeb.

Y wywiodł ie z ciemności y z cienia śmierci, y okowy ich połamał.

Niechayże wyznawaią Panu miłosierdzia iego, y cuda iego synom ludzkim.

Przeto że skruszył drzwi miedziane, y połamał zapory żelazne.

Wybawił ie z dro-

беззако́нїа и҃хъ : беззако́нїй бо ра́ди свои́хъ смири́шасѧ .

gi ich nieprawości , bo dla niesprawiedliwości swoich byli poniżeni .

Всѧ́каго бра́шна возгнꙋ́шасѧ дꙋ́ша и҃хъ , и҃ приближишасѧ до вра́тъ сме́ртныхъ .

Wszelakim pokarmem brzydziła się dusza ich : y przybliżyli się aż do bram śmierci .

И҃ воззва́ша ко гдⷭ҇ꙋ , внегда́ скорбѣ́ти и҃мъ , и҃ и҃ нꙋ́ждъ и҃хъ спасе́ :

Y wołali do Pana, gdy uciśnieni byli : y wybawił ie z ich potrzeb .

Посла́ сло́во своѥ́ , и҃ и҃сцѣли́ и҃хъ , и҃ и҃зба́ви и҃хъ и҃ растлѣ́нїй и҃хъ .

Zesłał słowo swoie , y uzdrowił ie : y wyrwał ie od ich zginienia .

Да и҃сповѣ́дятсѧ гдⷭ҇ови ми́лости ѥгѡ̀ , и҃ чꙋ́деса ѥгѡ̀ сыновꙋ́мъ человѣ́ческимъ :

Niechże wyznawaią Panu miłosierdzia iego : y cuda iego synom ludzkim .

И҃ да пожрꙋ́тъ ѥ́мꙋ же́ртвꙋ хвалы́ , и҃ да возвѣ́стя́тъ дѣла́ ѥгѡ̀ въ ра́дости .

A niech ofiaruią ofiarę chwały : y niech opowiadaią uczynki iego z weselem .

Сходя́щіи въ мо́ре въ корабля́хъ, творя́щіи дѣла́нія въ водáхъ мно́гихъ:

Тíи ви́дѣша дѣла̀ Гд̃не, и̑ чудеса̀ є̑гѡ̀ во глубинѣ̀.

Речѐ, и̑ ста̀ вѣ́тръ бу́ренъ, и̑ возне́сошася̀ вълны є̑гѡ̀:

Восхо́дятъ до не́съ, и̑ нисхо́дятъ до бе́здънъ: душа̀ и̑́хъ въ злы́хъ та́яшеⷭ:

Смято́шася, подвиго́шася а̑́кѡ пія́ный, и̑ вся̀ мудрость и̑́хъ поглощена̀ бы́сть.

И̑ воззва́ша ко Гд̃у, внегда̀ скорбѣ́ти и̑́мъ, и̑ ѿ нужд̀ и̑́хъ изведе́ а̑̀:

И̑ повелѣ̀ бу́рѝ, и̑ ста̀ въ тишинѣ̀, и̑

Którzy zſtępuią na morze w okręciech, y maią ſprawy po wodach wielkich.

Ci widzieli dzieła Pańſkie, y dziwy iego na głębinie.

Rzekł, y powſtał wiatr burzliwy, y podnioſły ſię nawałności iego.

Wſtępuią aż do nieba, y zſtępuią aż do przepaści: duſza ich ſchła we złey przygodzie.

Strwożyli ſię, y zataczali ſię iako pijani: y wſzyſtka ich mądrość pożarta ieſt.

Y wołali do Pana, gdy byli uciśnieni: y wywiodł ie z ich potrzeb.

Y obrócił burzę iego w ciſzą: y uſpo-

оу̑молкóша

оумолкоша вълны ѐгѡ.

И возвеселишася, яко оумолкоша, и наста́ви а̑ въ пристанище хотѣнїа своегѡ.

Да и̑сповѣдятся Гдеви милости ѐгѡ, и чюдеса̀ ѐгѡ сыновѡмъ человѣческимъ.

Да вознесѹтъ ѐгѡ̀ въ цр҃кви людстѣй, и на сѣда́лищи старе́цъ восхва́лятъ ѐгѡ.

Положи́лъ ѐ́сть рѣки въ пѹсты́ню, и и̑сходища водна̑ а̑ въ жа́жда.

Зе́млю плодоно́сную въ сла́ность, ѿ зло́бы живѹщихъ на не́й.

Положи́лъ ѐ́сть пѹсты́ню во ѐзе́ра водна̑а, и зе́млю безво́-

ѡ

koiły ſię nawałności iego.

Y uradowali ſię, że ucichły: y przyprowadził ie do portu woli ich.

Niech wyznawaią Panu miłoſierdzia iego: y cuda iego ſynom ludzkim.

Y niech go wywyższaią w zgromadzeniu ludzi: à na ſtolicy ſtarcow niech go chwalą.

Obrocił rzeki w puſzczą, à potoki wòd w ſuſzą.

Ziemię rodzayną w ſłone pola: dla złości tych, ktòrzy w niey mieſzkaią.

Obrocił puſtynią w ieziora wodne, à ziemię bezwodną w

а

анꙋю вο нꙋхѡ́ниꙗ вο-
дна́м .

И насели́ тáмѡ а̑л-
чꙋщыꙗ , и̑ состáви-
ша грáды ѻби́тельны :

И насѣ́ша сéла ,
и̑ насади́ша вїногрáды,
и̑ сотвори́ша плóдъ
жи́тенъ .

И благословѝ а̑ , и̑
оумно́жишасѧ зѣлѡ̀ ,
и̑ скоты̀ и̑хъ не оу-
мáли .

И оумáлишасѧ и̑ ѡ-
злóбишасѧ ѿ скóрби ,
золѣ , и̑ болѣ́зни :

Излїи́сѧ оуничижéнїе
на кня́зи и̑хъ , и̑ ѡ-
блазнѝ а̑ по непроходу
нѣ́и , а̑ не по пꙋтѝ.

И помóже ꙋбóгꙋ ѿ
нищеты̀ , и̑ положи

strumienie wodne .

Y osadził tam łak-
nące : y założyli
miasto ku mieszka-
niu .

Y posiali pola , y
nasadzili winnice : y
uczynily pożytek u-
rodzaiu .

Y błogosławił im ,
y bardzo się rozmno-
żyli : y bydła ich nie
umnieyszył .

Y mało ich zostało,
y udręczeni są , od
utrapienia złego y od
boleści .

Wylana iest wzgar-
da na przełożone , y
dopuścił , że błądzili
na bezdrożnym miey-
scu , à nie na dro-
dze .

Y wspomógł ubo-
giego z niedostatku :

ꙗ҆кѡ ѻ҆вцы ѻ҆тє́чєствїѧ.

y uczynił iako owce familie.

Оу҆зрѧтъ пра́вїи, и҆ возвєсєлѧ́тсѧ, и҆ вса́кое бєззако́нїє загра-ди́тъ оу҆ста̀ свои́хъ.

Uyźrzą sprawiedliwi, y weselić się będą: à wszelka nieprawość zatka usta swoie.

Кто̀ прємꙋ́дръ, и҆ сохранѝтъ сі́ѧ; и҆ оу҆разꙋмѣ́ютъ мл҃ости Гдн҃ни.

Ktoż mądry, à strzedz będzie tego? á wyrozumi miłosierdzia Pańskie.

Ѱ҃ а́ломъ.

PSALM, CVII.

U Zydòw 108

Upominanie ku dobrym uczynkom, y ku czynieniu dzięk Panu Bogu.

ѱ҃з.

Пѣ́снь Дв҃дꙋ.

1. Pienia Psalmu samemu Dawidowi.

Гото́во сэ́рдце мое́ Бж҃е, гото́во сэ́рдце моѐ: воспою̀ и҆ пою̀ во сла́вѣ мое́й.

Gotowe serce moie Boże, gotowe serce moie: będę śpiewał y grał w chwale twoiey.

Востáни слáва моѧ̀, востáни ѱалти́рю и҆ гꙋсли, востáнꙋ рáно.

Powstań chwało moia, powstań arfo y cytro, wstanę na

Ис-

Исповѣмсѧ тебѣ въ лю́дѣхъ Гдⷭ̀и, пою́ тебѣ во язы́цѣхъ.

Ꙗкω вели́ѧ вы́ше нбсъ ми́лость твоѧ̀, и̑ до о̑блакъ и̑стина твоѧ̀.

Возне́сисѧ на нбса̀ Бж̑е, и̑ по всей земли́ сла́ва твоѧ̀.

Ꙗкω да и̑зба́вятсѧ возлю́бленнїи твоѝ, спасѝ десни́цею твоéю, и̑ услы́ши мѧ̀.

Бг̑ъ возглаго́ла во ст̑ѣ́мъ свое́мъ: возне́сѹсѧ и̑ разделю́ сїки́мъ, и̑ ѹдоль селе́нїй размѣ́рю.

Мо́й е̑сть Галаа́дъ, и̑ мо́й е̑сть Манассі́и,

świtaniu.

Będę wyznawał między ludem Panie: a będę tobie śpiewał między narody.

Albowiem wielkie iest nad niebiosa miłosierdzie twoie: y aż pod obłoki prawda twoia.

Wywyższe się nad niebiosa Boże, a po wszystkiey ziemi chwała twoia.

Aby byli wybawieni umiłowani twoi: wybaw prawicą twoią, a wysłuchay mię:

Bóg mowił w świątnicy swoiey: rozweselę się, y będę dzielił Sichymę, y dolinę namiotow pomierzę.

Mòy iest Galaad, y mòy Manasses: y

и̑ Е̑фра́имъ

и̂ Ефре́мъ заступле́нїе главы̀ моеѧ̀ : Іу́да цр҃ь мо́й .

Моа́въ коно́бъ у҃пова́нїѧ моегѡ̀, на Іду́мею наложу̀ сапо́гъ мо́й : мнѣ̀ и̂ноплеме́нницы покори́шасѧ .

Кто̀ введе́тъ мѧ̀ во гра́дъ ѡ҃гражде́нїѧ ? и̂лѝ кто̀ наста́витъ мѧ̀ до Іду́ме́и ?

Не ты́ ли Бо́же ѡ҃три́нувый на́съ ? и̂ не и̂зы́деши Бо́же въ сы́лахъ на́шихъ ?

Да́жь на́мъ по́мощь ѡ҃ скорбе́н : и́ сѹ́етно спасе́нїе человѣ́чско .

Ꙋ Бг҃а̀ сотвори́мъ си́лу : и́ то́й оу҃ничижи́тъ врагѝ на́ша .

Ephraim obrona głowy moiey : Juda Krol móy .

Moab garniec nadziei moiey : na Jdumeę rościągnę bòt mòy : mnie cudzoziemcy ſtali ſię przyiaciołami .

Ktòż mię doprowadzi do miaſta obronnego ? ktòż mię doprowadzi aż do Jdumei .

Jzali nie ty Boże , ktòryś nas odrzucił : y nie wyniydziesz Boże z woyſkami naſzemi .

Day nam ratunek w utrapieniu : boć omylne wybawienie ludzkie .

W Bogu uczynie- my moc : a on wniwecz obroci nieprzy-

ПСАЛОМЪ.

рн.

Въ конецъ, Дадъ.

Боже хвалы моея не премолчи:

Яко уста грешника, и уста лстиваго на мя отверзошася, глаголаша на мя языкомъ лстивымъ:

И словесы ненавистными обыдоша мя, и брашася со мною тщне.

Вместо еже любити мя оболгахъ мя, азъ же молахся:

iacioły naſze.

PSALM, CVIII.

U Zydów 109.

Wzmianka tu iest o zdradzie Judaſzowey nad Panem Chryſtuſem, y o nienawiści żydowſkiey przeciwko niemu.

1. Nakoniec, Pſalm Dawidowi.

Boże chwały moiey nie zamilczay:

Boć uſta grzeſznika y zdraycy przeciwko mnie ſię otworzyły: mowili przeciwko mnie ięzykiem zdradliwym.

Y ogarnęli mię mowami nienawiſtnemi: y walczyli na mnie bez przyczyny.

Miaſto tego, co mię miłować mieli, uwłaczali mi: à iam ſię modlił.

II po-

И положи́ша на мѧ̀ зла̀ѧ за блага̀ѧ . и̂ не́нависть за возлюбле́ніе моѐ .

Поста́ви на него̀ грѣ́шника , и̂ діа́волъ да ста́нетъ ѡ̂десну́ю е̂гѡ̀ :

Внегда̀ сѹди́тися е̂мѹ̀ , да и̂зы́детъ ѡ̂сѹжде́нъ , и̂ мо́литва е̂гѡ̀ да бѹ́детъ въ грѣ́хъ .

Да бѹ́дутъ дни́ е̂гѡ̀ ма́ли , и̂ е̂пи́скопство е̂гѡ̀ да прі́и́метъ и́нъ :

Да бѹ́дутъ сы́нове е̂гѡ̀ си́ри , и̂ жена̀ е̂гѡ̀ вдова̀ :

Дви́жѹщеся да пресела́тся сы́нове е̂гѡ̀ и̂ воспро́сятъ , да и̂згна́ни бѹ́дутъ и̂з̀ домѡ́въ свои́хъ .

ръчн

Y oddawali mi złym za dobre : a nienawiścią za miłość moię .

Postawże nad nim grzesznika : a diabeł niech stoi po prawicy iego .

Gdy go sądzą , niech wyniydzie potępiony : a modlitwa iego niech się w grzech obròci .

Dni iego niechay będą krótkie : a biskupstwo iego niechay weźmie inny .

Synowie iego niech będą sierotami : a żona iego wdową.

Niech się tułaiący przenoszą synowie iego , a niech żebrzą : y niech będą wyrzuceni z mieszkania swego .

Да

Да взы́щетъ заимода́вецъ всѧ́, є́лика сѹ́ть є́гѡ̀: и́ да восхи́тятъ чѹ́ждіи трѹ́ды є́гѡ̀.

Niech wyſzpera lichwiarz wſzyſtkę maiętność iego: a niech rozchwycą obcy pracę iego.

Да не бѹ́детъ є́мѹ̀ засто́пника, ни́жѐ да бѹ́детъ ѹ҃щедря́ѧй сиро́ты є́гѡ̀:

Niechay nie ma pomocnika: a niech nie będzie, ktoby ſię zlitował nad ſierotami iego.

Да бѹ́дѹтъ ча́да є́гѡ̀ въ погѹбле́нїе, въ ро́дѣ є́ди́номъ да потреби́тсѧ и҃́мѧ є́гѡ̀.

Dzieci iego niech będą zniſzczone, w iednym rodzie niech zginie imie iego.

Да воспомяне́тсѧ безако́нїе о҃тцє́въ є́гѡ̀ пред Гдемъ, и́ грѣ́хъ ма́тере є́гѡ̀ да не ѡ҃чи́ститсѧ.

Niech przyidzie na pamięć przed oczyma Pańſkiemi nieprawość oycow iego: a grzech matki iego, niechay nie będzie zgładzony.

Да бѹ́дѹтъ пред Гдемъ вы́нѹ, и́ да потреби́тсѧ ѿ земли́ па́мять и҃́хъ.

Niechay będą przed Panem zawżdy: a niech wyginie z ziemi pamiątka ich.

Зане́же не помяну̀

Przeto że nie pa-

сотвори́ти

сотворити мать, и погна человѣка нища и убога и умилена сърцемъ умертвити.

miętał czynić miłosierdzia: y prześladował człowieka niedostatecznego y żebraka: a skruszonego na sercu, aby go zamordował.

И возлюби клатвѫ, и приидетъ емѹ: и не восхоте благословїа, и удалитсѧ ѿ него.

Y umiłował przeklęstwo, y przyidzie nań: y nie chciał błogosławieństwa, a będzie oddalone od niego.

И ѡблечесѧ в клатвѫ якѡ въ ризѫ, и вниде якѡ вода во утробѹ егѡ, и якѡ елеи въ кости егѡ:

Y oblòkł się w przeklęstwo iako w szatę: y weszło iako woda w wnętrzności iego, a iako oliwa w kości iego.

Да бѹдетъ емѹ якѡ риза, въ нюже ѡблачитсѧ, и якѡ поасъ, имже выну ѡпоѧсаетсѧ.

Niechże mu będzie iako odzienie, ktòrym się okrywa: y iako pas, ktòrym się zawżdy opasuie.

Сіе дѣло ѡболгающихъ мѧ ѹ Гда, и

To dzieło tych, ktòrzy mi u Pana

глаголющихъ

глаго́лющихъ лꙋка́вам на дꙋшꙋ̀ мою̀.

uwlaczaią : y ktòrzy źle mowią przeciw duſzy moiey.

Й ты̀ Гдⷭ̀ Гдⷭ̀ сотворѝ со мно́ю и҃мене ра́ди твоегѡ̀, и҃ꙗкѡ бла́га мѝлость твоя̀:

A ty Panie, Panie, uczyń ze mną dla imienia twego : albowiem ſłodkie ieſt miloſierdzie twoie.

Йзбáви мя̀, и҃ꙗкѡ нѝщъ и҃ оу҃бо́гъ е҃смь а҃зъ, и҃ ср҃це моѐ смяте́сѧ вн҃ꙋтрь менѐ.

Wyzwòl mnie, bom ia ieſt ubogi y nędzny : y ſerce moie we mnie ieſt utrapione.

И҃ꙗкѡ сѣнь внегдà оу҃клони́тисѧ е҃мꙋ, ѿ҆и́хсѧ: страсо́хсѧ и҃ꙗкѡ пр҃ꙁи.

Przeminąłem iako cień, kiedy zchodzi : y ieſtem ſtrząśniony iako ſzarańcza.

Кѡлѣна моя̀ и҃зне могоста ѿ҆ поста̀, и҃ плоть моя̀ и҃змѣни́сѧ е҃ле́а ра́ди.

Kolana moie zemdlały od poſtu : a ciało moie odmieniło ſię od oleiu.

И҃ а҃зъ бы́хъ поноше́нїе и҃мъ: ви́дѣша мя̀, покива́ша глава́ми свои́ми.

A ia ſtałem ſię u nich naśmiewiſkiem : patrzali na mnie, y kiwali głowami ſwemi.

Помо́зи́ мн Гдⷭ̀ Бж҃е

Wſpomożże mi ię

мо́и҃

мо́й, и̑ спаси́ мѧ по ми́лости твое́й:

Panie Boże moy, zbaw mię według miłosierdzia twego.

И̑ да разꙋмѣю́тъ, я́кш рꙋка̀ твоѧ̀ сі́ѧ, и̑ ты̀ Гд҃и сотвори́лъ є̑сѝ ю̑.

A niech poznaią, że to ręka twoia: a żeś ty Panie uczynił ią.

Прокленꙋ́тъ ті́и, и̑ ты̀ благослови́ши: востаю́щіи на мѧ̀ да постыдя́тсѧ, ра́бъ жѐ твой возвесели́тсѧ.

Oni będą złorzeczyć, a ty racz błogosławić: którzy powstaią przeciwko mnie, niech będą zawstydzeni, a sługa twoy będzie się weselił.

Да о̑блеку́тсѧ о̑болга́ю́щіи мѧ̀ въ срамоты̀, и̑ о̑дѣ́ю́тсѧ я́кш ѻ̑дѣ́ждо́мъ стꙋдо́мъ свои́мъ.

Niechay będą ci, którzy mi uwłoczą, sromotą obleczeni: a niech się przyodzieią iako dwoistym płaszczem zelżywością swoią.

И̑сповѣ́мсѧ Гд҃еви зѣлѡ̀ оу̑сты̀ мои́ми, и̑ посредѣ̀ мно́гихъ восхвалю̀ є̑го̀:

Będę bardzo wyznawał Pana usty memi: a w pośrzod wiela chwalić go będę.

Ѓкш предста҃ wдесн҃ю оубогаго , ѥже спасти҃ wт҃ гонѧщихъ дш҃ю мою҃ .

Jż on ſtanął po prawey ſtronie ubogiego : aby wybawił od prześladowcow duſzę moię .

Кѳїсмѧ, ѕ҃і.

PSALM, CIX.

U Zydòw 110.

Zamyka ſię w tym Pſalmie zacne proroctwo o Chryſtuſie Panie, iakì bydz miał , to ieſt : że miał bydz Bòg y Człowiek , nioſąc na ſobie urząd królewſki y kapłáńſki .

ѱ҃лмъ .

ѳ҃ѧ

Дв҃дѹ .

1. Pſalm Dawidowi .

Рече҃ гдь҃ гдв҃и мо҃ємѹ҃ : сѣдѝ wдесн҃ѹю҃ мене҃ , дондеже положѫ҃ враги҃ твоѧ҃ подно҃жїе но҃гъ твои҃хъ .

Rzekł Pan Panu memu : ſiedź po prawicy moiey : aż położę niepryiacioły twoie podnòżkiem nòg twoich .

Жезлъ сі҃лы по҃слетъ тн҃ гдь҃ wт҃ сі҃ѡна : и҃

Laſkę mocy twoiey wypuści Pan z Syo-

гдь҃-

Гд҃ьствуй посредѣ враговъ твоихъ.

nu: panuy w pośrzod nieprzyiacioł twoich.

Съ тобою начало въ день силы твоея, во свѣтлостехъ стыхъ твоихъ: и҃з чрева прежде денницы родихъ тя.

Przy tobie przodkowanie w dzień możności twoiey w iaſnościach świątości, z żywota przed iutrzenką zrodziłemcię.

Кла́тсѧ Гд҃ь, и҃ не раскаетсѧ: ты і҃ере́й во вѣкъ, по чи́нꙋ Мелхїседе́ковꙋ.

Przyſiągł Pan, a nie będzie mu żal, ty ieſteś kapłanem na wieki, według porządku Melchiſedechowego.

Гд҃ь ѡ҃десно́ю тебѣ сокрꙋши́лъ е҆́сть въ де́нь гнѣва своего̀ царе́й:

Pan po prawicy twoiey, poraził w dzień gniewu ſwego Krole.

Сꙋдитъ во ѧ҆зы́цѣхъ, и҃спо́лнитъ паде́нїѧ, сокрꙋши́тъ главы̀ на землѝ мно́гихъ.

Będzie ſądził narody, napełni upaści: potłucze głowy wielu na ziemi.

И҃з пото́ка на пꙋтѝ пїе́тъ: сего̀ ра́ди возне́се́тъ главꙋ̀.

Z ſtrumienia na drodze pić będzie, dla tego wywyżſzy

głowę.

Ѱалмъ.

ρ̃ι̃ϑ.

Аллилоуїа.

PSALM CX.

U Zydow III.

Wylicza dobrodzieystwa Boże, czynione ludowi Izraelskiemu, za które Panu dziękuie, mowiąc.

Alleluia.

Исповѣмсѧ тебѣ Гдн всѣмъ сéрдцемъ моíмъ, въ совѣтѣ прáвыхъ и сóнмѣ.

Będę wyznawał Panie wszystkim sercem moim: w radzie sprawiedliwych, y w zgromadzeniu.

Вéлїа дѣлà Гдна, изыскана во всѣхъ вóлахъ егѡ̀:

Wielkie sprawy Pańskie doświadczone we wszystkim upodobaniu iego.

Исповѣданїе и великолѣпїе дѣло егѡ̀: и прáвда егѡ̀ пребывáетъ во вѣкъ вѣка.

Wyznanie y wielmożność dzieło iego: a sprawiedliwość iego trwa na wieki wiekow.

Пáмять сотворúлъ ёсть чудéсъ своúхъ: мúлостивъ и щéдръ

Uczynił pamiątkę dziwow swoich miłosierny a litościwy

Гдь

Гдь.

Пищ҃ дадѣ бо́ящимсѧ є́гѡ҆: помнѣ́тъ во вѣ́къ завѣ́тъ свои́.

Крѣпость дѣ́лъ свои́хъ возвѣ́сти҆ лю́демъ свои́мъ, да́ти и҃мъ достоя́нїе ѩ҃зы́къ.

Дѣла́ рꙋ́къ є́гѡ҆ и҃стина҆ и҃ сꙋ́дъ. вѣ́рны вса҆ запове́дни є́гѡ҆.

Оу҃тверждены́ во вѣ́къ вѣ́ка, сотворе́ны во и҃стинѣ҆ и҃ пра́вотѣ҆.

И҃збавле́нїе посла́ лю́демъ свои́мъ: запове́да во вѣ́къ завѣ́тъ свои́: сто҃ и҃ стра́шно и҃мѧ є́гѡ҆.

Нача́ло премꙋ́дрости

Pan.

Dał pokarm tym, ktòrzy ſię go boią: pamiętać będzie wiecznie na teſtament ſwòy.

Moc uczynkow ſwoich oznaymi ludowi ſwemu: aby im dał dziedzictwo poganow.

Uczynki rąk iego prawda y ſąd: pewne ſą wſzyſtkie przykazania iego.

Utwierdzone na wieki wieczne, uczynione w prawdzie y w prawości.

Poſłał odkupienie ludowi ſwemu: poſtanowił na wieki teſtament ſwòy: święte y ſtraſzne imie iego.

Początek mądrości

Стра́хъ Гд̃нь, ра́зумъ же бла́гъ всѣмъ твора́щимъ н̃: хвала̀ є́гѡ пребыва́етъ во вѣ́къ вѣ́ка.

boiaźń Pańska: wyrozumienie dobre wszystkim, ktòrzy ie czynią: chwała iego trwa na wieki wiekow.

Ѱа́лмъ,

рāі.

PSALM, CXI.

U Zydòw 112.

Napominanie iest w tym Psalmie, abyśmy woli y rozkazania Pańskiego byli pilni, ażebyśmy też skutkami miłosiernemi to okazywali bliźnim naszym.

Аллилу́ія.

Аггѣ́ево и̃ Захарі́инно.

Alleluia, nawrocenia Aggeusza y Zacharyasza.

Блаже́нъ мꙋ́жъ боя́йсѧ Гда̃, въ за́повѣдехъ є́гѡ̀ восхо́щетъ зѣлѡ̀:

Błogosławiony mąż, ktòry się boi Pana: w przykazaniu iego będzie się kochał wielce.

Си́лно на землѝ бу́детъ сѣ́мѧ є́гѡ̀, ро́дъ пра́выхъ благословѝтсѧ:

Możne na ziemi będzie nasienie iego: naròd prawych będzie błogosławiony.

Сла́ва и̃ бога́тство въ

Sława y bogactwa

домѣ̀

домъ его, и правда его пребываетъ во вѣкъ вѣка.

Возсіа во тмѣ свѣтъ правымъ: милостивъ и щедръ и праведенъ.

Богъ мужъ щедра и даа: устроитъ словеса свои на судѣ. Яко во вѣкъ не подвижится:

Въ памать вѣчнѣ будетъ праведникъ.

Отъ слуха зла не убоится:

Готово сердце его уповати на Га: утвердися сердце его, не убоится, дондеже возрить на враги своя.

w domu iego: a ſprawiedliwość iego trwa na wieki wiekow.

Weſzła w ciemnoſciach światłość prawym: miłościwy, miłoſierny y ſprawiedliwy.

Roſkoſzny człowiek, który ſię zlituie y pożycza, będzie miarkował mowy ſwe z rozſądkiem: bo na wieki nie będzie poruſzon.

W wieczney pamiątce będzie ſprawiedliwy.

Nie będzie ſię bał poſłuchu złego.

Gotowe ſerce iego nadzieię mieć w Panu: umocnione ieſt ſerce iego, nie poruſzy ſię, aż wzgardzi nieprzyiacioły

Расточи́, даде́ оу҃бо́гимъ: пра́вда є҃г ѡ҃ пребы́ваетъ во вѣ́къ вѣ́ка: ро́гъ є҃г ѡ҃ возне́сется въ сла́вѣ.

Грѣ́шникъ оу҃зритъ и҃ прогнѣ́вается, зу́бы свои́ми поскрежещетъ и҃ раста́етъ: жела́нїе грѣ́шника поги́бнетъ.

ѰА́ЛОМЪ.

рв҃і.

А҃ллилу́їа.

Хвали́те о҃тро́цы Г҃а, хвали́те и҃мя Г҃не.

Бу́ди и҃мя Г҃не блгословє́нно ѿ ны́нѣ и҃ до вѣ́ка.

swemi.

Rozpróſzył, dał ubogim, ſprawiedliwość iego trwa na wieki wiekow: ròg iego wywyżſzy ſię w chwale.

Grzeſznik uyrzy, y będzie ſię gniewał, będzie zgrzytał zęba. mi ſwemi, a będzie ſchnął: żądza niezbożnych zaginie.

PSALM, CXII.

U Zydow 113.

Pobudza nas ku chwaleniu Boga za to, że nas z poniżonych wywyższyć raczył.

Alleluia.

Chwalcie dzieci Pana: chwalcie imie Pańſkie.

Niechay będzie imie Pańſkie błogoſławione, odtąd y aż na wieki.

Ꙫ ко-

Ѿ востѡ́къ со́лнца до за́пада хвали́мо и҃мя Гд҃не.

Высо́къ над҃ всѣ́ми ꙗ҆зы́ки Гдь: над҃ нбсы̀ сла́ва є҆гѡ̀.

Кто̀ ꙗ҆кѡ Гдь Бг҃ъ на́шъ? на высо́кихъ живы́й.

И҆ на смире́нныя призира́ѧй на нб҃сѣ̀ и҆ на землѝ.

Воздвига́ѧй ѿ земли́ нища́ѧ, и҆ ѿ гно́ища возвыша́ѧй оу҃бо́га:

Посади́ти є҆го̀ съ кня́зи, съ кня́зи люде́й свои́хъ.

Вселя́ѧ неплодовь въ до́мѣ, мт҃рь ѿ ча́дѣхъ веселя́щюсѧ.

Ѱ А Л О М Ъ.

ѱ҃г҃і.

Od wschodu słońca aż do zachodu, chwalebne imie Pańskie.

Wysoki nad wszystkie narody Pan, a nad niebiosa chwała iego.

Ktòż iako Pan Bòg nasz, ktòry mieszka na wysokości.

A na niskie rzeczy patrzy na niebie y na ziemi?

Podnoszący z ziemi nędznego: a z gnoiu wywyższaiący ubogiego.

Aby go posadził z xiążęty, z xiążęty ludu swego.

Ktòry czyni, iż nieplodna mieszka w domu: matka synow wesoła.

PSALM. CXIII.

U Zydòw ıı4.

Аллилуïа.

Во нсхóдѣ їсрáилевѣ
Въ єгúпта, домъ
Íáковлѧ нз̑ людéй
вáрвар҃ъ.

Бысть Íюдéа сты́ня
єгѡ̀, Íи҃ль óбласть
єгѡ̀.

Мóре вúдѣ и̑ побѣ-
жè, Íордáнъ возвра-
тúтсѧ вспáть:

Гóры взыгрáшасѧ
ꙗ̑кѡ óвни̑, и̑ хóлми
ꙗ̑кѡ а҃гнцы óвчїи̑.

Что́ тѝ є̑сть мóре,
ꙗ̑кѡ побѣгло є̑си̑? и̑
тебѣ̀ Íордáне, ꙗ̑кѡ
возвратúлсѧ є̑си̑
вспáть?

Гóры, ꙗ̑кѡ взыгрá-
стесѧ ꙗ̑кѡ óвни̑, и̑

Za to, że żydy Pan z ięʒtwa Egyptſkiego, nas zaś z piekielnego wyrwać y zbawić raczył, upomina Prorok, abyśmy chwałę y cześć Panu czynili.

Alleluia.

Gdy wychodził lud Jzraelſki z Egyptu: dòm Jakòbow z ludu pogańſkiego.

Stał ſię lud Judzki poświęcenie iego: Jzrael moc iego.

Morze uyrzało y uciekło: Jordan wrócił ſię nazad.

Gòry ſkakały iako barany: a pagòrki iako iagnięta.

Coż ci ſię ſtało morze, żeś uciekło, y tobie Jordanie, żeś ſię nazad wròcił?

Gòry wyſkoczyły-ście iako barany? a

хóлми

хо́лми ꙗ҆кѡ а҆гнцы о҆вчїи ?

Ѿ лица̀ Г҃дна подвиже́сѧ земл҃а, ѿ лица̀ Бг҃а Ї҆а́кѡвлѧ .

Ѡбра́тившагѡ ка́мень въ є҆зе́ра водна̀ѧ, и҆ нєпрѣкло́мый во и҆сто́чники водны́ѧ .

Не на́мъ Г҃дн , не на́мъ , но и҆́мени твоємѹ̀ да́ждь сла́ву , ѡ҆ ми́лости твое́й и҆ и҆́стинѣ твое́й :

Да не когда̀ рекѹ́тъ ꙗ҆зы́цы : гдѣ̀ є҆́сть Бг҃ъ и҆́хъ ?

Бг҃ъ же на́шъ на нб҃сѣ̀ и҆ на землѝ, всѧ́ є҆ли́ка восхотѣ̀ , сотвори́ .

Ї҆дѡли ꙗ҆зы́къ сре́бро и҆ зла́то , дѣла̀ рѹ́къ человѣ́ческихъ :

pagòrki iako iagnięta.

Od oblicza Pańſkiego zadrzała ziemia , od oblicza Boga Jakòbowego .

Ktòry obròcił opokę w wodne ieziora : a ſkałę w źrzòdła wodne .

Nie nam Panie , nie nam : ale imieniowi twemu day chwałę : dla miłoſierdzia twego y dla prawdy twoiey .

Aby ſnadź nie rzekli poganie : gdzież ieſt Bòg ich ?

Ano Bòg naſz na niebie : wſzyſtko , cokolwiek chciał , uczynił .

Bałwany pogańſkie ſrebro y złoto , robota rąk człowie-

Oуſта

Оуста имѹтъ, и не возглаголютъ: очи имѹтъ, и не оузрятъ:

Оуши имѹтъ, и не оуслышатъ: ноздри имѹтъ, и не wбонѧютъ:

Рѹцѣ имѹтъ, и не wсѧжѹтъ: ноузѣ имѹтъ, и не пойдѹтъ: не возгласѧтъ гортанелъ своимъ.

Подобни имъ да бѹдѹтъ творѧщїи ѧ, и вси надѣющїисѧ на нѧ.

Домъ Їлевъ оупованна Гда, помощникъ и защититель имъ єсть.

Домъ Аарѡнь оупованна Гда: помощникъ и защититель имъ єсть.

Usta maią, a niemowią: oczy maią, a nie uyrzą.

Uszy maią, a nie usłyszą: nozdrze maią, a nie powoniaią.

Ręce maią, a nie będą macać: nogi maią, a nie będą chodzić: ani wołać będą gardłem swoim.

Niech im podobni będą, ktòrzy ie czynią: y wszyscy, ktòrzy w nich ufaią.

Dom Jzraelski nadzieię miał w Panu: pomocnikiem ich y obrońcą ich iest.

Dom Aaronow nadzieię miał w Panu: pomocnikiem ich y obrońcą ich iest.

Boż-

Бои́цыйся Гда́ оу́пова́ша на Гда́: помо́щь ни́къ и̂ защи́титель и̂мъ е̂́сть.

Ktòrzy ſię boią Pana, nadzieię mieli w Panu: pomocnikiem ich y obrońcą ich ieſt.

Гдь помановъ́къ ны̀, благослови́лъ е̂́сть на́съ: благослови́лъ е̂́сть до́мъ Їи́левъ, благослови́лъ е̂́сть до́мъ Ааро́нь.

Pan pamiętał na nas: y błogoſławił nam: błogoſławił domowi Jzraelſkiemu: błogoſławił domowi Aaronowemu.

Благослови́лъ е̂́сть бои́цыимся Гда́, ма̂лыи̂ съ велики́ими.

Błogoſławił wſzyſtkim, ktòrzy ſię boią Pana: małym z większemi.

Да приложи́тъ Гдь на вы̀, на вы̀, и̂ на сы́ны ва́ша:

Niech przyczyni Pan na was: na was y na ſyny waſze.

Благослове́ни вы Гдо́ви, сотво́ршему нб̃о и̂ зе́млю.

Błogoſławieni wy od Pana, ktòry ſtworzył niebo y ziemię.

Нб̃о нб̃сѣ̀ Гдо́ви: зе́млю же дадѐ сыновы́мъ человѣ́чскимъ.

Niebo nad niebioſy Panu: a ziemię dał ſynom ludzkim.

Не мёртвіи восхва́-

Nie umarli będą cię

лятъ

лѧтъ тѧ̀ Гд̃и, нижѣ всѝ низходѧ́щіи во а̑дъ :

chwalić Panie, ani wszyscy, którzy zstępuią od piekła.

Но мы̀ живѣ́и бл҃гословѧ́мъ Гд̃а, ѿ нын҃ѣ и̑ до вѣ́ка.

Ale my, którzyśmy żywi, błogosławiemy Panu, od tego czasu aż na wieki.

Ѱ а̑ломъ.

PSALM, CXIV.

U Żydów 116.

Zamyka się w tym Psalmie dziękowanie Bogu, iż raczy wysłuchiwać prożby nasze, a wyswobadzać z trudności tutecznych.

р҃аі.

Аллилоу́іа.

Alleluia.

Возлюбѣ́хъ, ꙗ́кѡ ѹ̑слы́шитъ Гд̃ь гла́съ молені́ѧ моегѡ̀.

Rozmiłowałem się, iż wysłucha Pan głos modlitwy mojey.

Ꙗ́кѡ приклонѝ ѹ̑хо свое́ мнѣ̀: и̑ во днѝ моѝ призовѹ̀.

Albowiem nakłonił ucha swego ku mnie: a w dni moie będę wzywał.

Ѡ҆бѣ́ѧша мѧ̀ болѣ́зни смр҃тныя, вѣ́ды а̑-

Ogarnęły mnie boleści śmiertelne: a

ловы ѡбрѣто́ша мѧ, ско́рбь и̑ болѣзнь ѡбрѣто́хъ, и̑ и́мѧ Гдне призва́хъ:

niebeſpieczeńſtwa piekielne potkały mnie: nalazłem ucisk y boleść: y wzywałem imienia Pańſkiego.

со Гдн и̑зба́ви дш҃ю мою. ми́лостивъ Гдь и̑ пра́ведінъ, и̑ Бг҃ъ на́шъ ми́луетъ.

O Panie, wybaw duſzę moię: miłościwy Pan, y ſprawiedliwy, a Bóg naſz ieſt litościwy.

Хранѧ́и младе́нцы Гдь: смири́хсѧ, и̑ спасе́ мѧ.

Pan ſtrzeże maluczkich: uniżyłem ſię, a wybawił mię.

Ѡбрати́сѧ дш҃е моѧ̀ въ поко́и̑ твои́, и́ко Гдь благодѣ́йствова тѧ̀:

Nawróć ſię duſzo moia do odpocznienia twego: albowiem ci Pan dobrze uczynił.

И́ко и̑зе́тъ дш҃ю мою ѿ сме́рти, о́чи мои̑ ѿ сле́зъ, и̑ но́зѣ мои̑ ѿ поползнове́нїѧ.

Bo wyrwał duſzę moię od śmierci, oczy moie od płaczu, nogi moie od upadku.

Благоѹгожду̀ пре́д Гдемъ во странѣ̀ живы́хъ.

Będę ſię podobał Panu, w krainie żyiących.

Ѱ҃ЛОМЪ

Ѱ А Л О М Ъ .

рѐ!

Аллилоїа ,

Вѣровахъ , тѣмже возглагóлахъ : áзъ же смирúхсѧ вѣлѡ̀ .

Áзъ же рѣхъ во и҃зступлéнїи моéмъ : всѧ́къ человѣ́къ лóжь .

Что̀ воздáмъ Гдеви ѿ всѣхъ , ѩ́же воздалé мнѣ ?

Чáшу спасéнїѧ прїимлю̀ , и и҃мѧ Гдне призовý :

Мшлúтвы моѧ̀ Гдеви воздáмъ прéдъ всѣмѝ людмѝ є҃гѡ̀ .

PSALM CXV.

U Zydow 117.

Gdy z prawdziwą chwałą będziem Pana Boga wyznawali , a ſkromnie , co na nas przypadnie , wycierpiemy , co nam za to będzie , okazuie .

Alleluia .

Uwierzyłem, przeto żem mowił : a ia poniżon ieſtem bardzo .

Jam rzekł w zachwyceniu moim : każdy człowiek kłamca .

Coż oddam Panu za wſzyſtko , co mi dobrze uczynił ?

Kielich zbawienia wezmę , a imienia Pańſkiego wzywać będę .

Sluby moie Panu oddam przed wſzyſtkim ludem iego .

Чеſтнà

Чéстна прéдъ Гдéмъ смéрть преподóбныхъ éгѡ̀.

Droga przed obliczność Páńską śmierć świętych iego.

Ѡ̃ Гдн̃, áзъ рáбъ твóй, áзъ рáбъ твóй, и̃ сы́нъ рабы́ни твоеѧ̀: растерзáлъ éси ѹ̃зы моѧ̀.

O Panie, bom ia sługa twòy: iam sługa twòy, y syn służebnicy twoiey: potargaleś pęta moie:

Тебѣ̀ пожрѹ̀ жéртвѹ хвалы́, и̃ во и̃мя Гдне призовѹ̀:

Tobie ofiaruię ofiarę chwały, á imienia Páńskiego wzywać będę.

Мѡлúтвы моѧ̀ Гдéви воздáмъ предъ всѣ́ми людьмѝ éгѡ̀.

Sluby moie Panu oddam przed oczyma wszystkiego ludu iego.

Во дворѣ́хъ дóмѹ Гдн̃я, посредѣ̀ тебе́ Іерѹсалúме.

W sieniach domu Páńskiego w pośrzodku ciebie o Jeruzalem!

Ѱ А Л О М Ъ.

PSALM, CXVI.

пѕ.

U Zydòw, nie. Pabudka iest ku chwaleniu Pana z miłosierdzia y prawdy iego.

Аллилѹ́їа.

Alleluia.

Хвалите Гда вси языцы, похвалите Его вси людіе:

Яко оутвердисѧ милость Его на насъ, и истина Гдня пребываетъ во вѣки.

Слава.

Аллилуіа.

Исповѣдайтесѧ Гдеви, яко благъ, яко во вѣкъ милость Его.

Да речетъ оубо домъ Ізраилевъ: яко благъ, яко во вѣкъ милость Его.

Да речетъ оубо домъ Ааронь: яко благъ,

Chwalcie Pana wszyscy poganie: chwalcie go wszyskie narody.

Bo się umocniło nad nami miłosierdzie iego: à prawda Pańska trwa na wieki.

PSALM, CXVII.

U Zydów, 119.

Oznaymuie Prorok Chrystusa Pana, że iest kamień węgłowy, który dwie ściany spaia, tudzież ku chwaleniu go upomina.

Alleluia.

Wyznawaycie Pana, bo dobry: bo na wieki miłosierdzie iego.

Niechay teraz mówi Izrael, że dobry: bo na wieki miłosierdzie iego.

Niechay teraz mowi dóm Aaronow, że

яко

ꙗ́кѡ во вѣ́къ мл҃ость ѥ́гѡ :

Да рекѹ́тъ ны́нѣ вси́ бои́ѫщїисѧ гд҃а : ꙗ́кѡ бла́гъ, ꙗ́кѡ во вѣ́къ мл҃ость ѥ́гѡ̀ .

Ѳ Ско́рбн призва́хъ гд҃а, и҆ ѹ҆слы́ша мѧ̀ въ простра́нство,

гд҃ь мнѣ̀ помо́щникъ, и҆ не ѹ҆бою́сѧ, что̀ сотвори́тъ мнѣ̀ чл҃вѣ́къ :

гд҃ь мнѣ̀ помо́щникъ, и҆ а҆́зъ воззрю́ на враги́ мо́и .

Бла́го е҆́сть надѣ́ꙗтисѧ на гд҃а, не́жели надѣ́ꙗтисѧ на челове́ка .

Бла́го е҆́сть ѹ҆пова́ти на гд҃а, не́жели ѹ҆пова́ти на кна́зи .

na wieki miłosierdzie iego .

Niechay teraz mówią, którzy się boią Pana, że na wieki miłosierdzie iego .

Z ucisku wzywałem Pana, y wysłuchał mię na przestrzeńst-wie Pan .

Pan pomocnikiem moim : nie będę się bał, coby mi uczynił człowiek .

Pan pomocnikiem moim, à ia wzgardzę nieprzyiacioły moie .

Lepiey iest ufać w Panu, niźni ufać w człowieku .

Lepiey iest mieć nadzieię w Panu, niźli mieć nadzieię w xiążętach .

Всѝ ѩзы́цы ѡбыдо́ша мѧ, ѝ ѝменемъ Гдн̃имъ противлѧ́хсѧ ѝмъ:

Обыдо́ша мѧ̀ ѝако пчелы со́тъ, ѝ разгорѣшасѧ ѝако о́гнь въ те́рни: ѝ ѝменемъ Гдн̃имъ противлѧ́хсѧ ѝмъ.

Отри́нове́нъ прекрати́хсѧ па́сти, и Гдь̀ прі́ятъ мѧ̀:

Кр҃пость мо҃ѧ̀ ѝ пѣ҃снїе моѐ Гдь̀, ѝ бы́сть мн̀ѣ во спасе́нїе.

Гла́съ ра́дости ѝ спасе́нїѧ въ селе́нїихъ пра́ведныхъ: деснverýца Гдн̃ѧ сотворѝ сі́лу.

Wszyſtkie narody obtoczyły mię: a w imię Pańſkie pomściłem ſię nad niemi.

Obſtąpiwſzy, ogarnęli mnie: a w imię Pańſkie pomściłem ſię nad niemi.

Obſtąpili mię iako pſzczoły, y rozpalili ſię iako ogień w cierniu: a w imię Pańſkie pomściłem ſię nad niemi.

Potrącony wywrò-ciłem ſię abym upadł: a Pan wſpomògł mię.

Moc moia y chwała moia Pan: y ſtał mi ſię zbawieniem.

Głos weſela y zbawienia w przybytkach ſprawiedliwych: prawica Pańſka uczyniła moc.

Деснúца Гдня возне́сéма, деснúца Гдня сотворѝ сúлу.

Prawica Pańska wywyższyła mnie: prawica Pańska dokazała mocy.

Не оумрѣ, но жúвъ бу́ду, и повѣмъ дѣла Гдня:

Nie umrę, ale będę żył, y będę opowiadał sprawy Pańskie.

Наказу́я наказа́ мя Гдь, сме́рти же не предаде́ мя.

Karząc, karał mię Pan, a nie zdał mię na śmierć.

Ѻтве́рзите мнѣ врата́ правды: вшéдъ въ на́ исповѣмсѧ Гдеви.

Otwórzcie mi bramy sprawiedliwości, wszedłszy w nie, będę Panú wyznawał.

Сiя́ врата́ Гдня: пра́веднiи вни́дутъ въ на.

Ta brama Pańska, sprawiedliwi przez nią będą wchodzić.

Исповѣмсѧ тебѣ, я́ко оуслы́шалъ мя є́си, и бы́лъ є́си мнѣ во спасéнiе.

Będęć wyznawał, żeś mię wysłuchał, y stałeś mi się zbawienie.

Ка́мень є́гѡже не брегóша зи́ждущiи, сей бы́сть во главѹ

Kamień, który odrzucili budujący, ten się stał głową węgła.

оу҃ла :

Гдⷭ҃ъ бы́сть сі́й , и҆ є́сть дивенъ во о҃чесѣ́хъ на́шихъ .

Сі́й де́нь є҆го́же сотвори́ Гдⷭ҃ь , возра́дуемсѧ и҆ возвеселимсѧ въ о҃нь .

со Гдⷭ҃и спаси́ же , со Гдⷭ҃и поспѣши́ же .

Благословє́нъ гра́дый во и҃мѧ Гдⷭ҃не : благословя́хомъ вы и҃з҃ до́мꙋ Гдⷭ҃ня .

Бг҃ъ Гдⷭ҃ь , и҆ и҃зми́сѧ на́мъ : составѣ́нте пра́здникъ во оу҃чащи́нцихъ до рогъ о҃лтарє́выхъ .

Бг҃ъ мо́й є҆сѝ ты҃ , и҆ и҃сповѣ́мсѧ тебѣ̀ : Бг҃ъ мо́й є҆сѝ ты҃ , и҆ возне́сꙋ тѧ : и҃сповѣ́мсѧ тебѣ̀ . и҃ко оу҃слы́шалъ

Od Pana ſię to ſtało : a ieſt dziwno w oczach naſzych .

Ten ieſt dzień , ktòry uczynił Pan : raduymy ſię y weſelmy ſię weń .

O Panie zbaw mię, o Panie zdarz dobrze .

Błogoſławiony, ktòry przychodzi w imię Pańſkie : błogoſławiliśmy wam z domu Pańſkiego .

Bòg Pan y oświecił nas : poſtanòwcie dzień uroczyſty w gęſtwie , aż do rogu ołtarza .

Bòg mòy ieſteś ty, y wyznawać ci będę : Bòg mòy ieſteś ty , y wywyższać cię będę : będęć wyz-

mà

мѧ є҃сѝ, и҃ бы́лъ є҃сѝ мнѣ̀ во спасе́нїе.

nawał, iżeś mię wysłuchał, y stałeś mi się zbawieniem.

Испове́дайтеся Гдⷭ҇и, я́кш бла́гъ, я́кш во вѣ́къ ми́лость є҃гѡ̀.

Wyznawaycie Panu, bo dobry: bo na wieki miłosierdzie iego.

КАѲІСМА, ѯі.

PSALM, CXVIII.

U Zydów, 120.

W tym Psalmie opisuie się, iako pobożni ludzie barzo sobie Zakon Boży ważą, y tak bardzo są go pilni, że gdy widzą ono, co grzesznicy łamią, okruinie się lituią. A isko tego żądaią, aby byli od Pana w nim dobrze wyćwiczeni: à ci, co go przestępuią, aby byli stłumieni, y zagubieni.

Ѱа́лмъ.

ѱни.

Аллилоу́їа.

Alleluia.

Блаже́нни непоро́чнїи къ пу́ти, ходя́щїи въ

Błogosławieni niepokalani w dro-

законѣ Гдни.

Блажени испытающіи свидѣнія егѡ, всѣмъ сердцемъ взыщутъ его:

Не дѣлающіи бо беззаконіа, въ путіхъ егѡ ходиша:

Ты заповѣдалъ еси запшѣдан твоа сохранити зѣло.

Да бы исправленна суть пути мои, сохранити оправданіа твоа:

Тогда не постыжуся, внегда призрѣти ми на вса запшѣдан твоа.

Исповѣмся тебѣ въ правости сердца, внегда научитимися судѣмъ

dze: ktòrzy chodzą w zakonie Pańskim.

Błogosławieni, ktòrzy się pilno pytaią o świadectwach iego: szukaią go ze wszystkiego serca.

Nie chodzili bowiem w drogach iego: ktòrzy nieprawość czynią.

Tyś rozkazał, aby przykazania twego strzeżono bardzo.

Day Boże, aby się prostowały drogi moie, ku strzeżeniu usprawiedliwienia twoich.

Tedy się nie zawstydzę, gdy weyrzę we wszystkie przykazania twoie.

Wyznawać ci będę w prostocie serca: przeto, żem się nauczył

бáмъ прáвды твоéя .

Ѳправдáнїя твоя́ сохраню́ : не ѡ҃ставáви мене́ до кѣла́ .

Въ чесóмъ и҃справúтъ ю҃нѣ́йшїй пóть свóй ? внегдá сохранúти словеса́ твоя́ .

Всѣ́мъ сэ́рцемъ мои́мъ взыскáхъ тебе́ : не ѡ҃рúни мене́ ѡ҃ заповѣдéй твои́хъ .

Въ сéрцѣ моéмъ скры́хъ словеса́ твоя́ , ꙗ҆́кѡ да не согрѣшю́ тебѣ́ .

Блгословéнъ є҆сѝ Гдн : навýчи мя ѡ҃правдáнїемъ твои́мъ .

Оу҃стнáма моúма возвѣстúхъ всѧ҆ сýдбы оу҃стъ твои́хъ :

uczył sądow sprawiedliwości twoiey .

Sprawiedliwości twoich będę strzedz : nieopuszczay mię do końca .

Czymże poprawia młody człowiek drogi swoiey ? gdy zachowa mowy twoie .

Ze wszystkiego serca mego szukałem ciebie : nie odpędzay mię od mandatow twoich .

W sercu moim skrylem słowa twoie, abym nie grzęszył tobie .

Błogosławionýś iest Panie : naucz mnie sprawiedliwości twoich .

Wargami moiemi opowiadałem wszystkie sądy ust two-

Na

На пꙋ́ти сѣдѣ́нїй твои́хъ наслади́хсѧ, ꙗ҆́кѡ ѡ҆̀ всѣ́комъ бога́тствѣ.

Въ запове́дехъ твои́хъ поглꙋ́млюсѧ, и҆ ѹ҆разꙋ́мѣю пꙋ́ти твоѧ̀:

Во ѡ҆правда́нїихъ твои́хъ поꙋчꙋ́сѧ: не забꙋдꙋ́ слове́съ твои́хъ.

Воздаждь рабѣ̀ твоемꙋ̀: живи́ мѧ, и҆ сохраню̀ словеса̀ твоѧ̀.

Ѿкры́й о҆́чи моѝ, и҆ ѹ҆разꙋ́мѣю чꙋдеса̀ ѿ закона́ твоегѡ̀.

Пришле́цъ а҆́зъ е҆́смь на земли́: не скры́й ѿ менѐ запове́дей твои́хъ.

Возлюбѝ дꙋ́шѧ мою̀

ich.

Kochałem ſię w drodze świadectw twoich, iako we wſzyſtkich bogactwach.

Będę ſię ćwiczył w rozkazaniach twoich: y przypatrzę ſię drogom twoim.

Będę rozmyślał w ſprawiedliwościach twoich: nie zapomnę mòw twoich.

Uczyń dobrze ſłudze twemu, ożyw mię: a będę ſtrzegł mòw twoich.

Odſłoń oczy moie: a przypatrzę ſię dziwom zakonu twego.

Jeſtem ia gościem na ziemi: nie kryi przedemną mandatow twoich.

Pragnęła duſza mo-

вожжела́ти с҃ѹ́дбы твоѧ̀ на вса́кое вре́мѧ.

ia, żądać ſprawiedliwości twoich na każdy czas.

Запрети́лъ е҆сѝ гѹ́рдымъ, и҆ про́клѧти оу҃клоня́ющїѧсѧ ѿ҆ за́повѣдей твои́хъ.

Zgromiłeś pyſzne: przeklęci, ktòrzy odſtępuią od mandatow twoich.

Сни́ми ѿ҆ менѐ поно́съ и҆ оу҃нич҃иже́нїе, я҆́кѡ свидѣ́нїй твои́хъ взыска́хъ.

Oddal odemnie pohańbienie y wzgardę: bom ſię badał o świadectwach twoich.

Ибо сѣдо́ша кня́зи, и҆ на мѧ̀ клевета́хѹ, ра́бъ же твои́й глаго́лѧшесѧ во҃ пра́вда́нїихъ твои́хъ:

Bo y xiążęta ſiadali, y przeciwko mnie mowiły, ale ſługa twòy ćwiczył ſię w ſprawiedliwościach twoich.

Ибо свидѣ́нїѧ твоѧ̀ поꙋче́нїе моѐ е҆́сть, и҆ сове́ти моѝ во҃ пра́вда́нїѧ твоѧ̀.

Bo y świadectwa twoie ſą rozmyślanie moie: y ſprawiedliwości twoie radą moią.

Прилпѐ землѝ дꙋ́ша моѧ̀: живи́ мѧ по слове́сѝ твое́мѹ.

Przylgnęła do ziemi duſzą moia, ożyw mnie według ſłowa

Пꙋтѝ

Пѹти̑ моа̑ возвѣстихъ, и̑ оу̑слы́шалъ ма̀ є̑сѝ. наѹчѝ ма̀ ѡ̑правда́нїемъ твои́мъ.

Пѹть ѡ̑правда́нїй твои́хъ кразѹми́ ми, и̑ поглѹмлю́сѧ въ чѹдесѣхъ твои́хъ.

Водрѣма̀ дѹша̀ моа̀ ѿ оу̑ны́нїа: оу̑твержда́ ма̀ въ словесѣхъ твои́хъ.

Пѹть непра́вды ѿста́ви ѿ менѐ, и̑ зако́номъ твои́мъ поми́лѹй ма̀.

Пѹть и̑́стины и̑зво́лихъ: и̑ сѹ́ды твоа̀ не забы́хъ.

Прилѣпи́хсѧ свидѣ́нїемъ твои́мъ Гдⷭ̀и, не посрамѝ менѐ.

Пѹть за́повѣдей твои́хъ

twego.

Drogi moie rozpowiedziałem, y wyſłuchałeś mię: naucz mię ſprawiedliwości twoich.

Naucz mię drogi ſprawiedliwości twoich: a będę ſię ćwiczył w twych cudach.

Drzymała dusza moia od teſknicy, poſil mnie w ſłowach twoich.

Drogę nieprawości oddal odemnię, a w zakonie twoim zmiłuy ſię nademną.

Obrałem drogę prawdy, nie zapomniałem ſądow twoich.

Przyſtałem do ſądow twoich Panie, nie zawſtydzay mnie.

Bieżałem drogą

и̑хъ

нѣхъ текохъ, егда разшири́лъ е҆сѝ се́рдце моѐ.

mandatow twoich, gdyś rozſzerzył ſerce moie.

Законоположи́ мнѣ Гн҃е пу́ть оправда́нїй твои́хъ, и҆ взыщу́ и҃ выну́:

Poſtaw mi zakon Panie drogę ſprawiedliwości twoich, a będę iey ſzukał zawſze.

Вразуми́ мя, и҆ и҆спыта́ю зако́нъ твои́, и҆ сохраню́ и҃ всѣ́мъ се́рдцемъ мои́мъ.

Day mi zrozumienie, a będę ſię badał zakonu twego: y będę go ſtrzegł ze wſzyſtkiego ſerca mego.

Наста́ви мя на стезю́ запове́дей твои́хъ, я҆́ко тѣ́мъ восхоте́хъ.

Prowadź mnie ścieſzką mandatow twoich: bom iey pragnął.

Приклони́ се́рдце моѐ во свиде́нїя твоя́, и҆ не въ лихои́мство.

Nakłoń ſerce moie ku świadectwom twoim: a nie ku łakomſtwu.

Отврати́ о҆́чи мои́ ѥ҆́же не ви́дѣти сует҃ы: въ пу́ти твое́мъ живи́ мя.

Odwróć oczy moie, aby nie patrzały na próżność, ożyw mnie w drodze.

Поста́ви рабу́ твоему́

Potwierdź ſłudze

сло́во

Слóво твоѐ къ стрáхъ твóй.

Отнмѝ поношéнїе моѐ ѥ́же непщевáхъ: áкш сýдбы твоѝ блáгн.

Сѐ возжелáхъ запwвѣдн твоѝ: въ прáвдѣ твоéй живи́ мѧ.

И да прíидетъ на мѧ мúлость твоѝ Гдн, спасéнїе твоѐ по словесѝ твоемý:

И отвѣщáю поноша́ющымъ мн̀ слóво, áкш оу́повáхъ на словесà твоѝ.

И не отнмѝ отъ оу́стъ моúхъ словесѐ и́стинна до зѣлà: áкш на сýдбы твоѝ оу́повáхъ.

twemu wyrok twòy, w boiaźni twoiey.

Odetniy pohańbienie moie, któregom się obawiał: albowiem sądy twoie ucieszne.

Otom pożądał mandatow twoich, ożyw mnie w sprawiedliwości twoiey.

A niech na mnie przyidzie, Panie, miłosierdzie twoie: zbawienie twoie według wyroku twego.

Y odpowiem tym, którzy mi urągaią słowo: iżem nadzieię miał w słowach twoich.

A nie odeymuy nigdy z ust moich słowa prawdy: gdyżem bardzo nadzieię miał w sądach twoich.

И со-

И сохранꙋ̀ законъ твои҃нꙋ, во вѣкъ ѝ во вѣкъ вѣка.

Y będę ſtrzegł zakonu twego zawżdy: na wieki y na wieki wiekow.

И хождахъ въ широтѣ, ꙗ҆ко заповѣдей твои҃хъ взыскахъ.

Y chodziłem na przeſtrzeńſtwie: iżem pilnie ſzukał przykazania twego.

И глаголахъ о҆ свидѣнїихъ твои҃хъ предъ царе҆̀мъ, ѝ не стыдахсѧ.

Y mòwiłem o świadectwach twoich przed oczyma Krò-low: a nie wſtydziłem ſię.

И поꙋчахсѧ въ заповѣдехъ твои҃хъ, ꙗ҆̀же возлюбихъ сѧ̀ло҆̀.

Y rozmyſłałem w przykazaniach twoich, ktòrem umiłował.

И воздвигохъ рꙋцѣ мои҃̀ къ заповѣдемъ твои҃мъ, ꙗ҆̀же возлюбихъ, ѝ глаголахсѧ во о҆правданїихъ твои҃хъ.

Y podnioſłem ręce ſwe ku mandatom twoim, ktòrem umiłował: y ćwiczyłem ſię w ſprawiedliwościach twoich.

Поманѝ словесе҆̀ рабꙋ̀ твоемꙋ̀, и҆̀хже оу҆пованѝе далъ мѝ

Pomniy na ſłowo twoie ſłudze twemu, w ktòrymeś mi da-

є҆сѝ

ѐсн҃.

Тó мѧ оу҃тѣшн во смирéнíи моéмъ, ꙗ҆́кw слóво твоѐ живи́ мѧ.

Гóрдíи законопрестꙋ-повáхꙋ до сѣлà: ѡ҆ закóна же твоегѡ̀ не оу҃клонúхсѧ.

Помáнꙋхъ сꙋ́дбы твоѧ̀ ѡ҆ вѣ́ка Гдн҃, и҆ оу҃тѣшúхсѧ.

Печáль пріáтъ мѧ ѡ҆ грѣ́шникъ ѡ҆ставлáющихъ законъ твóй.

Пѣ́тa бáхꙋ мнѣ̀ ѡ҆правдáнїа твоѧ̀, на мѣ́стѣ пришéлствїа моегѡ̀.

Помáнꙋхъ въ нощѝ и҆́мѧ твоѐ Гдн҃, и҆ сохранúхъ законъ твóй.

Сегó бы́сть мнѣ̀, ꙗ҆́кw ѡ҆правдáнїй твоúхъ взы́скахъ

dzieię uczynił.

To mię cieſzyło w utrapieniu moim: bo wyrok twòy ożywił mię.

Pyſzni bardzo niеſprawiedliwie czynili: a nie odſtąpiłem od zakonu twego.

Pamiętałem Panie na ſądy twoie od wieku, y ucieſzyłem ſię.

Mdłość mię zdeymowała, dla grzeſznikow opuſzczaiących zakon twòy.

Pieśniami były mi uſtawy twoie, na mieyſcu pielgrzymowania mego.

Pamiętałem w nocy na imię twoie Panie, y ſtrzegłem zakonu twego.

To mi ſię ſtało, iżem pilnie ſzukał

взыска́хъ .

Ча́сть моа̀ е̂сѝ Гдⷭ рѣ́хъ сохранѝти законъ твои́ .

Помоли́хсѧ лицѐ твоемѐ всѣ́мъ сѝрцемъ мои́мъ : поми́луй мѧ по сло́вєсѝ твоемѐ .

Помы́слихъ пу́ти твоа̀ , и̂ возврати́хъ но́зѣ моѝ во свидѣ́нїа твоа̀ .

Оу́готови́хсѧ и̂ не смѫти́хсѧ , сохрани́ти за́пѡвѣ́ди твоа̀ .

Оу́жа грѣ́шницы ѡ̂бвяза́шасѧ мнѣ̀ : и̂ зако́на твоегѡ̀ не забы́хъ :

Полу́нощи встава́хъ и̂спов҃ѣ́датисѧ тебѣ̀ ѡ̂ сѫда́хъ пра́вды тво-

prawiedliwości twoich .

Cząſtka moia Panie , obiecałem ſtrzedz zakonu twego .

Proſiłem oblicza twego ze wſzyſtkiego ſerca mego , zmiłuy ſię nademną według mowy twoiey .

Rozmyſlałem drogi moie , a obracałem nogi moie ku świadectwom twoim .

Jeſtem gotow , a nie ſtrwożyłem ſię , abym ſtrzegł mandatow twoich .

Powrozy grzeſznikow uplotły mię , a nie przepomniałem zakonu twego .

Wſtawałem o północy , abym ci wyznawał dla ſądow

ѧ.

Причáстникъ áзъ
єсмь всѣмъ боя́щымся тебѣ, и̑ хранáщымъ
запшвѣдн твоѧ.

Мúлости твоеѧ Гдⷭ
и̑сполнь землѧ : ѡ̑правдáнїемъ твоúмъ
навчú мѧ,

Блáгость сотворúлъ
єсѝ съ рабóмъ твоúмъ Гдⷭ по словесú
твоемѹ̀ :

Блáгости и̑ наказáнїю
и̑ рáзумѹ навчú мѧ,
я́кш заповѣдемъ твоúмъ вѣровахъ.

Прéжде дáже не смирúтимсѧ, áзъ прегрѣшúхъ : сегѡ̀ рáди
словó твоé сохранúхъ.

Блáгъ єсѝ ты Гдⷭ :

sprawiedliwości twoiey.

Uczestnikiem ia iestem wszystkich, którzy się boią ciebie : y strzegą przykazania twego.

Miłosierdzia twego Panie pełna iest ziemia: naucz mię sprawiedliwości twoich.

Uczyniłeś łaskę z sługą twoim Panie : według słowa twoiego.

Naucz mię dobroci, y karności, y umieiętności : bom uwierzył mandatom twoim.

Pierwey niźlim był uniżon, iam wykroczył : dla tego strzegłem wyroku twego.

Dobryżeś ty : a we-

й блгостїю твоєю на. | dług dobrotliwoci
ўчи мѧ ѡправданїємъ | twey naucz mię ſpra-
твоймъ. | wiedliwości twoiey.

Оумножисѧ на мѧ | Rozmnożyła ſię na-
непрáвда гóрдыхъ: áзъ | demną nieprawość
же всéмъ сéрдцемъ | pyſznych: a ia ze
моймъ íспытáю зá- | wſzyſtkiego ſerca bę-
повѣди твоѧ. | dę ſię badał manda-
| tow twoich.

Оусыр̃исѧ ꙗкѡ млекò | Zſiadło ſię iako mle-
сéрдце íхъ: áзъ же | ko ſerce ich: à iam
законý твоемý поý- | rozmyślał w zakonie
чúхсѧ. | twoim.

Блáго мнѣ, ꙗкѡ | Dobrze na mię,
смирúлъ мѧ éсú, | iż ś mię uniżył,
ꙗкѡ да наýчúсѧ ѡправ- | abym ſię nauczył
дáнїємъ твоймъ. | ſprawiedliwości two-
| ich.

Блáгъ мнѣ закóнъ | Lepſzy mi ieſt za-
ўстъ твоúхъ, пáче | kon uſt twoich, nad
тысящъ злáта и сре- | tyſiące złota y ſre-
брà. | bra.

Рцѣ твоѝ сотворúстѣ | Ręce twoie uczyni-
мѧ, и создáстѣ мѧ: | ły mię, y ulepi-
вразýми | ły mię: day mi ro-

мѧ , и̑ навꙋчѹ́сѧ за-
повѣ́демъ твои́мъ .

Бои́ѧщїисѧ тебѣ̀ ѹ̑-
зрѧтъ мѧ̀ и̑ возве-
селя́тсѧ , ꙗ̑кш на сло-
весà̀ твоѧ̀ ѹ̑повáхъ .

Разꙋмѣ́хъ Гдⷭ̑, ꙗ̑кш
пра́вда сꙋ́дбы твоѧ̀ ,
и̑ коⷭ̑тинно̀ смири́лъ
мѧ̀ є̑сѝ .

Бꙋди́ же ми́лость
твоѧ̀ , да ѹ̑тѣ́шитъ
мѧ̀ по словесѝ твоемꙋ̀
рабꙋ̀ твоемꙋ̀ :

Да прїи́дꙋтъ мнѣ̀
щедро́ты твоѧ̀ , и̑
живъ бꙋдꙋ́ , ꙗ̑кш за-
ко́нъ твои́ поꙋче́нїе
моѐ є̑сть .

Да постыдя́тсѧ го́р-
дїи , ꙗ̑кш непра́ведно
беззако́нновашà на
мѧ̀ : а̑зъ же погла-

zum , à nauczę ſię
mandatow twoich .

Ktòrzy ſię ciebie
boią , uyźrzą mię ,
y rozweſelą ſię : iżem
bardzo nadzieię miał
w ſłowach twoich .

Poznałem Panie, że
ſprawiedliwość ſądy
twoie, a w prawdzie
twoiey uniżyłeś
mię .

Niechay będzie mi-
loſierdzie twoie, aby
mię cieſzyło : we-
dług wyroku twego
ſłudze twemu .

Niechay na mię
przyidą litości two-
ie , a będę żył : bo
zakon twòy ieſt roz-
myślanie moie .

Niechay będą zaw-
ſtydzeni hardzi , bo
nieſłuſznie nieſpra-
wiedliwość nademną

мля́ся въ за́повѣдехъ твои́хъ.

czynili: à ia będę się ćwiczył w mandatach twoich.

Да о҃братя́тъ мѧ бои́щїися тебѣ, и҆ вѣ-дѧщїи свидѣ́нїя твоѧ́.

Niech się obrócą do mnie, którzy się boią ciebie: y którzy znaią świadectwa twoie.

Бу́ди се́рдце мое́ непоро́чно во о҃правда́нїихъ твои́хъ, я҆́кѡ да не посты́жуся.

Niech będzie ſerce moie niepokalane w ſprawiedliwościach twoich: abym się nie zawſtydził.

Нечеза́тъ во спасе́нїе твое́ ду́ша моѧ́, на слове́са твоѧ́ оу҃пова́хъ:

Uſtała duſza moia, pragnąc zbawienia twego: y miałem nadzieię bardzo w ſłowie twoim.

Нечезо́ша о҃́чи мои́ во сло́во твое́, глаго́люще: когда́ оу҃тѣшиши мѧ́?

Uſtały oczy moie, czekaiąc obietnicy twoie, mòwiąc: kiedyż mnie pocieſzyſz?

Зане́ бы́хъ я҆́кѡ мѣ́хъ на сла́нѣ: о҃правда́нїй твои́хъ не забы́хъ.

Bom się ſtał iako łagiew ſkórzana na mrozie, nie zapo-

Колікѡ ѥ́сть днеи́ раба̀ твоегѡ̀ ? когда̀ сотвори́ши мн҃ ѿ гони́ащихъ мѧ̀ сѵ́дъ ?

Повѣ́даша мнѣ̀ законопреста́пницы гла́млѣнїѧ, но не ꙗ́кѡ зако́нъ твои́ Гд҃н.

Вса̀ запѡвѣ́дн твоѧ̀ и́стина : непра́ведно погна́ша мѧ̀, помозѝ мн҃.

Вмалѣ́ не скончáша менѐ на земли́ : а́зъ же не ѡста́вихъ запо-вѣ́дей твои́хъ.

По ми́лости твое́и́ живи́ мѧ, ѝ сохранѭ свидѣ́нїѧ ѹ́стъ твои́хъ.

Во вѣ́къ Гд҃н сло́во

mniałem ſprawiedli-wości twoich.

Wieleż ieſt dni ſługi twego? kiedyż uczy-niſz z prześladowni-kow moich ſpra-wiedliwość?

Powiadali mi zło-śnicy baśnie: ale nie iako twòy zakon.

Wſzyſtkie przyka-zania twoie prawda: prześladowali mię nieſprawiedliwie, ra-tuy mię.

Bez mała mnie nie dokończyli na ziemi, a ia nie opuſzczałem mandatow twoich.

Według miło er-dzia twego ożyw mnie: a będę ſtrzegł świadectw uſt two-ich.

Na wieki Panie,

твоѐ

тко́е пребыва́етъ на нб҃сѣ҃.

Въ ро́дъ и̑ ро́дъ и̑сти́на твоя̀: ѡ̑снова́лъ є҆сѝ зе́млю, и̑ пребыва́етъ.

Оу҃чине́нїемъ твои́мъ пребыва́етъ де́нь: я҆́кѡ вла́чєскаѧ рабо́тна тебѣ҃.

Я҆́кѡ а҆́ще бы не зако́нъ твои́ поученїе моє̀ бы́лъ, тогда̀ оу҃бѡ погѝбълъ бы́хъ во смире́нїи моє́мъ.

Ко вѣ́къ не забу́дꙋ ѡ̑правда́нїй твои́хъ, я҆́кѡ въ ни́хъ ѡ̑живи́лъ ма̀ є҆сѝ.

Твои́ є҆́смь а҆́зъ, спаси́ ма̀: я҆́кѡ ѡ̑правда́нїй твои́хъ взыска́хъ.

Мнѣ̀ жда́ша грѣшницы

słowo twoie trwa na niebie.

Do rodzaiu y rodzaiu prawda twoia, ugruntowałeś ziemię, y trwa.

Zrządzeniem twoim dzień trwa, albowiem tobie wszystko służy.

Jedno, że zakon twòy iest rozmyślaniem moim: tedybym był zginął w uniżeniu swoim.

Na wieki nie przepomnę sprawiedliwości twoich: boś mię przez nie ożywił.

Twòy ia iestem, zbawże mię: bom szukał sprawiedliwości twoich.

Na mnie czekali

 нницы

нницы погубéти мѧ : свидѣнїѧ твоѧ разумѣхъ .

злośnicy , aby mię zatracili : zrozumiałem świadectwa twoie .

Всѣкїѧ кончины вúдѣхъ конúцъ : широкà заповѣдь твоѧ sѣлѡ .

Wszelkiey doskonałości widziałem koniec : bardzo szerokie przykazanie twoie .

Кóль возлюбúхъ законъ твóй Гдн , цíсь дéнь повчíнїе мое ёсть .

Jakom się rozmiłował zakonu twego Panie : cały dzień rozmyślaniem moim .

Пáче врáгъ моúхъ умúдрилъ мѧ ёсй заповѣдію твоéю , ꙗкѡ во вѣкъ моѧ ёсть .

Nad nieprzyiacioły moie mądrymś mię uczynił przykazaniem twoim , bo wieczne iest ze mną .

Пáче всѣхъ оучáщихъ мѧ разумѣхъ , ꙗкѡ свидѣнїѧ твоѧ повчíнїе моé ёсть .

Nad wszystkie uczyciele moie zrozumiałem : bo świadectwa twoie są rozmyslanie moie .

Пáче стáрецъ разумѣхъ : ꙗкѡ запѡвѣ-

Nad starcòw zrozumiałem : ziem się

ан

дн твоѧ взыскáхъ.

Ѯ всѧкаго пѹти
нѹкáва воздранíхъ но-
гáмъ моíмъ, íкѡ
да сохраню̀ словесà
твоѧ:

Ѯ сѹдéбъ твоíхъ
не оуклонúхсѧ, íкѡ
ты̀ законоположúлъ
мн ёсú,

Кóль сладкà гортáни
моемѹ̀ словесà твоѧ,
пáче мéда оустúмъ
моíмъ,

Ѯ запов҃дéй твоí-
хъ разѹмѣхъ: сегѡ̀
рáди возненавúдѣхъ
всѧкъ пѹть непрáвды.

Свѣтúлникъ ногáма
моíма законъ твоí,
ѝ свѣтъ стезáмъ
моíмъ.

Клáхсѧ ѝ постáвúхъ
сохранúти сѹдбы̀ прá-

dowiadywał mandatow twoich.

Od wſzelkiey złey drogi hamowałem nogi moie: abym ſtrzegł ſłow twoich.

Nie odſtępowałem od ſądow twoich: boś ty mnie zakon uſtawił.

Jako wdzięczne podniebieniu memu ſłowa twoie: nad miod uſtom moim.

Z przykazania twego zrozumiałem: przeto, żem miał w nienawiści wſzelką drogę nieprawości.

Pochodnia nogom moim ſłowo twoie, y światłość ścieſzkom moim.

Przyſiągłem y poſtanowiłem ſtrzedz

вды твоєм҃.

Смирѝхсѧ до вєл҃а, Гд҃н жив҃и мѧ по словєсѝ твоємꙋ҃.

Вóльнаѧ оу҃стъ моѝхъ благоволѝ жє Гд҃н, ѝ сꙋдбáмъ твоѝмъ навꙋчѝ мѧ.

Дꙋшà моѐ къ рꙋкѣ̀ твоєю́ выно́, ѝ закóна твоєгѡ̀ не забы́хъ.

Положѝша грѣ́шницы сѣ́ть мнѣ̀: ѝ ѿ запов҃дéй твоѝхъ не заблꙋдѝхъ.

Наслѣ́довахъ свидѣ́нїѧ твоѐ во вѣ́къ, я́кѡ рáдованїе сéрдца моегѡ̀ сꙋ́ть:

Приклонѝхъ сéрдце моѐ сотвори́ти ѡ̑правда-

sądow sprawiedliwości twoiey.

Jestem zewsząd uniżony Panie: ożyw mnie według słowa twego.

Dobrowolne ust moich przyimiy wdzięcznie Panie; à naucz mnie sądow twoich.

Dusza moia zawżdy w rękach moich: y nie zapomniałem zakonu twego.

Zastawiali grzesznicy sidło na mię: y nie zabłądziłem od mandatow twoich.

Dostałem dziedzictwem świadectw twoich na wieki: bo są radością serca mego.

Nakłoniłem serca swoiego, abym czy-

дан҃їѧ

дáнїѧ твоѧ̀ во вѣкъ за воздаáнїе.

Законопрестѫ̑пныѧ возненавидѣхъ, закóнъ же твóй возлюбúхъ.

Помóщникъ мóй, и застѫпникъ мóй есѝ ты̀: на словесà твоѧ̀ уповáхъ.

Оу̑клонúтесѧ ѿ менè лукáвнующїи, и̑ и̑спытáю запшѣдан Бг̑а моегѡ̀.

Застѫпúмѧ по словесú твоемѹ̀, и̑ живъ вдѹ̀: и̑ не посрáмúмѧ менè ѿ чáнїѧ моегѡ̀.

Помодú мѧ, и̑ спасѹ̀сѧ, и̑ поучѹ̀сѧ во ѿправдáнїихъ твоúхъ выну̀.

ściął sprawiedliwości twoie na wieki dla odpłaty.

Złośniki miałem w nienawiści, y rozmiłowałem się zakonu twego.

Pomocnik y obrońca mòy jesteś ty: à iam bardzo nadzieię miał w słowie twoim.

Odstąpcie odemnie złośnicy, à będę się wywiadował mandatow Boga mego.

Bróń mię według wyroku twego, y niechay żyię: à nie zawstydzay mnie w oczekiwaniu moim.

Wspomoż mię, á zbawion będę: y będę rozmyślał w sprawiedliwościach twoich zawżdy.

Oу̑нн-

Оу҃ничижи́лъ є҆сѝ вс҃а
сто҃ствꙋю́щыя ѿ ѡ҃правда́нїй твои́хъ : я҆́кѡ
непра́ведно помышле́нїе
и҃́хъ .

Престꙋпа́ющыя не-
пщева́хъ вс҃а грѣ́шныя
земли́ : сегѡ̀ ра́ди возлю-
би́хъ с҃вид҃е́нїа
твоя́ .

Пригвозди́ стра́хъ
твоемꙋ̀ плѡ́ти мое́й :
ѿ сꙋ́дебъ бо твои́хъ оу҃-
боя́хсѧ .

Сотвори́хъ сꙋ́дъ и҃
пра́вдꙋ : не предаи́ждь
мене҆̀ ѡ҃бижда́ющымъ ма̀.

Воспрїими́ раба̀ твоего̀
бо бла́го : да не ѡ҃клевета́ютъ мене҆̀ го́рдїи .

О҆́чи моѝ и҃счезо́ста
бо спасе́нїе твое́, и҃ къ
сло́во пра́вды твоеѧ̀ .

Wzgardziłeś wſzyſtkie odſtępuiące od ſądow twoich : bo nieprawa myśl ich .

Poczytałem za przeſtępce wſzyſtkie grzeſzniki ziemi : przetożem umiłował świadectwa twoie .

Przebiy boiaźnią twoią ciało moie , bom ſię bał ſądow twoich .

Czyniłem ſąd y ſprawiedliwość , nie day mię potwarcom moim .

Przyimiy ſługę twego ku dobremu : niech mię nie potwarzaią hardzi .

Oczy moie uſtały , pragnąc zbawienia twego : y wyrokow

Сотвоѧ̀

Сотворѝ съ рабо́мъ твои́мъ по мл҃ости твое́й, ѝ ѡ̑правда́нїемъ твои́мъ навы́ чи мѧ.

Ра́бъ твой е̑смь а̑зъ: вразу́ми мѧ, ѝ оу̑вѣ́мъ свидѣ́нїѧ твоѧ̀.

Вре́мѧ сотвори́ти Гдⷭ̀и: разори́ша законъ твой.

Сегѡ̀ ра́ди возлюби́хъ запѡ́вѣди твоѧ̀ па́че зла́та ѝ топа́зїѧ.

Сего̀ ра́ди ко всѣ́мъ запове́демъ твои́мъ направля́хсѧ, всѧ́къ пу́ть непра́вды возненави́дѣхъ.

Дивна свидѣ́нїѧ твоѧ̀: сегѡ̀ ра́ди и̑с-

ϹϗϚ

sprawiedliwości twoiey.

Uczyń z sługą twym według miłosierdzia twego: á naucz mię sprawiedliwości twoich.

Sługa twòy ia iestem: day mi zrozumienie, abym umiał świadectwa twoie.

Czas czynić Panie: rozmiotali zakon twòy.

Przetożem umiłował mandata twoie, nad złoto, y nad topazion.

Dla tegoż według wszystkich mandatow twoich sprawowałem się: wszelką drogę nieprawą miałem w nienawiści.

Dziwne świadectwa twoie: przetoż się

pytà

ıыта҃ а҃ дꙋша҃ моѧ҃.

Ѓвле́нїе слове́съ твои́хъ просвѣща́етъ и҃ вразꙋмля́етъ младе́нцы.

Ꙋ҆ста҃ моѧ҃ ѿверзо́хъ, и҃ прилѣко́хъ дꙋхъ, я҆́ко запове́дей твои́хъ жела́хъ.

Призри́ на мѧ҃ и҃ поми́лꙋй мѧ҃, по сꙋдꙋ҃ люба́щихъ и҃мѧ твоѥ҃.

Стопы҃ моѧ҃ напра́ви по словесі҃ твоемꙋ҃, и҃ да не ѡ҃блада́етъ мно́ю всѧ́кое беззако́нїе.

Изба́ви мѧ҃ ѿ клеветы҃ человѣ́ческїѧ, и҃ сохраню҃ запове́ди

ich wywiadywała dusza moia.

Wykład słów twoich oświeca: y daie wyrozumienie maluczkim.

Otworzyłem usta moie, y wziąłem w się ducha: iżem pragnął przykazania twoiego.

Weyźrzy na mię, a zmiłuy się nademną: według sądu miłuiących imię twoie.

Kroki moie prostuy według słowa twego: a niech nademną żadna niesprawiedliwość nie panuie.

Wykup mię od potwarzy ludzi: y będę strzegł manda-

твоѧ҃

Лицѣ твоѥ просвѣти на раба твоего , и научи мѧ ѡправданіемъ твоимъ .

Исхѡдища водна҃ изведоста ѻ҃чи мои , понеже не сохранихъ закона твоегѡ .

Праведенъ ѥси гд҃и , и правъ сѹдъ твои :

Заповѣдалъ ѥси правдѹ свидѣнїѧ твоѧ , и истинѹ зѣлѡ .

Истаѧла мѧ ѥсть рѣвность твоѧ , ꙗкѡ забыша словеса твоѧ врази мои .

Разжижено слово твоѥ зѣлѡ : и рабъ твои возлюбилъ ѥ .

tow twoich .

Oblicze twe rozświeć nad sługą twoim : a naucz mię sprawiedliwości twoich .

Strumienie łez wypuściły oczy moie : iż nie strzegły zakonu twego .

Sprawiedliwyś iest Panie : y sąd twòy prawy .

Przykazałeś sprawiedliwość , świadectwa twoie , y prawdę twoię bardzo .

Wysuszyła mię zapalczywość moia : iż zapomnieli słòw twoich nieprzyiaciele moi .

Ogniste bardzo słowo twoie : a sługa twòy rozmiłował .

Юнѣйшїй азъ ѣсмь и оуничиженъ, ѡправданїй твоихъ не забыхъ.

Млodzieniaſzkiem ieſtem ia, y wzgardzony: nie zapomniałem ſprawiedliwości twoich.

Правда твоя правда во вѣкъ, и законъ твой истина.

Sprawiedliwość twoia, ſprawiedliwość na wieki: a zakon twòy prawda.

Скорбь и нужда обрѣтоша мя: заповѣди твоя поученїе мое.

Ucisk y utrapienie ogarnęły mię, mandaty twoie ſą rozmyślaniem moim.

Правда свидѣнїя твоя во вѣкъ: разумми мя, и живъ буду.

Sprawiedliwość świadectwa twoie na wieki: day mi rozum, a żyć będę.

Воззвахъ всѣмъ сердцемъ моимъ, оуслыши мя Гди: оправданїя твоя взыщу.

Wołałem ze wſzyſtkiego ſerca mego, wyſłuchay mię Panie: będę ſię dowiadywał ſprawiedliwości twoich.

Воззвахъ тя, спаси мя, и сохраню свидѣнїя

Wołałem ku tobie, zbaw mnie, abym

дѣнїа твоа̀ .

Предварúхъ въ бездо́ѣ, ѝ воззва́хъ : на слова̀ твоа̀ упова́хъ .

Предварúстѣ о̑чи моѝ ко у̑трꙋ, поꙋчúтисѧ словесе́мъ твои́мъ .

Гла́съ мо́й ꙋслы́ши Гдⷭ по мúлости твое́й : по сꙋдбѣ̀ твое́й жив́ма .

Приближúшасѧ гоня́щїи мѧ̀ беззако́нїемъ : ѿ закóна же твоегѡ̀ ꙋдалúшасѧ .

Блúзъ е̑сѝ ты Гдⷭ, ѝ всѝ пꙋтїѐ твоѝ и̑стина .

Испе́рва познáхъ ѿ свидѣ́нїй твои́хъ ,

strzegł mandatow twoich .

Uprzedziłem bardzo rano , y wołałem : iżem bardzo nadzieię miał w słowach twoich .

Uprzedzały oczy moie do ciebie na świtaniu : abym rozmyślał słowa twoie .

Usłysz głos moy Panie, według miłosierdzia twego : á według sądu twego ożywiay mię .

Przybliżyli się prześladownicy moi ku nieprawości : a oddalili się od zakonu twego .

Bliskoś ty iest Panie, á wszystkie drogi twoie prawda .

Z początku poznałem świadectwa

ꙗкѡ ко вѣкъ ѹ҃тверди҆лъ
а҆ є҆сѝ ,

Ви҆жди смире҆нїе мое҆,
и҆ и҃зми҆ ма : ꙗкѡ зако҆на твоегѡ҆ не забы҆хъ .

Сѹдѝ сѹдъ мо҆и҃, и҆
и҃зба҆ви ма҆ : словесе҆
ра҆ди твоегѡ҆ живи҆ ма .

Дале҆че ѿ грѣ҃шникъ
спасе҆нїе, ꙗкѡ ѡ҃правда҆нїй твои҆хъ не взыска҆ша .

Щедро҆ты твоѝ мно҆ги Гд҃и : по сѹдꙋ҆ твои҆и живи҆ ма .

Мно҆зи и҃згона҆ющїи ма҆ и҆ стѹжа҆ющїи ма҆ : ѿ свидѣ҆нїй твои҆хъ не оу҆клони҆хсѧ .

Ви҆дѣхъ неразѹмѣва҆ющыѧ и҆ и҃ста҆хъ : ꙗкѡ словесъ҆ твои҆хъ не сохрани҆ша .

twoie : że na wieki ugruntowałeś ie .

Obacz uniżenie moie , a wyrwiy mię : bociem nie zapomniał zakonu twego .

Osądź sąd mòy , a odkup mię : dla słowa twego ożyw mię .

Daleko od grzeszników zbawienie : bo sprawiedliwości twoich nie szukali .

Litości twoie mnogie Panie : ożyw mię według sądu twego .

Wiele tych , ktòrzy mię prześladuią , y trapią mię : nie uchyliłem się od świadectw twoich .

Widziałem przestępcę , a schnąłem : że nie strzegli wyrokow twoich .

Ви҆ждь

Кнѧждь, ꙗкѡ запо-
вѣдан твоѧ возлюбихъ:
Гн по милости твоеи
живи мѧ.

Obacz, żem umi-
łował mandaty two-
ie Panie: ożyw mię
według miłosierdzia
twoiego.

Начало словесъ тво-
ихъ истина: и вовѣкъ
всѣ сѹдбы правды
твоеѧ.

Początek słów two-
ich prawda: na wie-
ki wszystkie sądy
twey sprawiedliwo-
ści.

Кнѧзи погнаша мѧ
тщне: и ѿ словесъ
твоихъ оубоѧсѧ сердце
моѥ.

Xiążęta prześlado-
wały mię niewinnie:
a słów twoich bało
się serce moie.

Возрадуюсѧ азъ ѿ
словесѣхъ твоихъ,
ꙗкѡ ѡбрѣтаи кор-
ысть мног8.

Będę się weselił w
wyrokach twoich:
iako który znalazł
korzyści wiele.

Неправдѹ возненави-
дѣхъ и ѡмерзихъ:
законъ же твои воз-
любихъ.

Nie nawidziłem nie-
prawości, y brzy-
dziłem się: a zakon
twòy umiłowałem.

Седмерицею днемъ
хвалихъ тѧ ѿ сѹдъ-
бахъ правды твоеѧ.

Siedmkroć przez
dzień chwałem tobie
dawał, dla sądow
sprawiedliwości two-

Мі́ръ мно́гъ люб҃ящымъ законъ твоі́й, и̑ нѣ́сть и̑мъ собла́зна.

iey.

Pokòy wielki tym, ktòrzy zakon twòy miłuią, a nie maią obrażenia.

Ча́хъ спасе́нїа твоегѡ Гд҃и, и̑ за́повѣ́ди твоя̀ возлюби́хъ.

Oczekiwałem zbawienia twego Panie, a mandaty twoie umiłowałem.

Сохрани́ душа̀ моя̀ свиде́нїа твоя̀, и̑ возлюби́ я̀ зѣлѡ.

Strzegła dusza moia świadectw twoich, y miłowała ie bardzo.

Сохрани́хъ за́повѣди твоя̀, и̑ свиде́нїа твоя̀, я̀кѡ вси̑ пу́ти̑ мои̑ пред҃ тобо́ю Гд҃и.

Chowałem mandaty twoie, y świadectwa twoie: bo wszystkie drogi moie przed oczyma twemi.

Да прибли́жится моли́тва моя̀ пред҃ тя̀: Гд҃и по словесі́ твоемѹ̀ вразу́ми ма.

Niechay się przybliży Panie, przed cię prozba moia, według słowa twego day mi zrozumienie.

Да вни́детъ проше́ніе моё пред҃ тя̀: Гд҃и

Niechay modlitwa moia wniydzie przed

по словесі̀

по словесѣ твоемѹ ѡ-
бави мѧ.

Ѿрыгнѹтъ оустнѣ
мои пѣнїе, егда нав-
чиши мѧ ѡправда-
нїемъ твоимъ.

Проповѣстъ ѧзыкъ
мои словеса твоѧ,
ꙗко вса заповѣдан
твоѧ правда.

Да бѹдетъ рѹка твоѧ
ѥже спасти мѧ, ꙗко
заповѣдан твоѧ ѡ-
волихъ.

Возжелахъ спснїѧ
твоего Гди, и законъ
твой поученїе мое
ѥсть:

Жива бѹдетъ дѹша
моѧ, и восхвалитъ
тѧ: и судбы твоѧ
помогѹтъ мнѣ.

Заблѹдихъ ꙗко овча
погибшее: взыщи раба

oblicznośc̀ twoię, wyrwiy mię według mowy twoiey.

Będą wydawać wargi moie chwałę: gdy mię nauczysz sprawiedliwości twoich.

Będzie opowiadał ięzyk mòy wyroki twoie, bo wszystkie mandaty twoie prawość.

Niech będzie ręka twoia, aby mię zbawiła: bom obrał mandaty twoie.

Pragnąłem zbawienia twego Panie: a zakon twòy iest rozmyślanie moie.

Będzie żyć dusza moia, y będzie cię chwalić: a sądy twe pomagać mi będą.

Zbłądziłem iakoowca, która zginęła:

 твоего

тесего, ꙗкω заповѣдей твоихъ не забыхъ.

szukay flugi twego, bom nie zapomniał przykazania twego.

КАѲÏСМА, ѝ

ѰАЛОМЪ, ѱѧ.

PSALM, CXIX.

U Żydów 120.

Okazuie Prorok, iakie mieszkanie między ludźmi kłamliwemi, ażeby go Pan wybawić z nich raczył, żąda.

Пѣснь степенíй.

1. Pieśń stopniow.

Ко Гдⷭ҇, вънгдà скорбѣти мнѣ, воззвáхъ, и̃ оу҃слы́ша мѧ.

Wołałem do Pana, gdym był utrapiony, y wysłuchał mię.

Гдⷭ҇и и̃збáви дш҃ю мою ѿ оу҃стенъ непрáведныхъ, и̃ ѿ ꙗзы́ка лъстúка.

Panie wyzwol duszę moię od ust niepra-wych: y od ięzyka zdradliwego.

Что дáстсѧ тебѣ: и́ли что приложúтсѧ тебѣ, ко ꙗзы́кꙋ лъстúвꙋ?

Coć może bydź da-no, abo coć może bydź przyłożono do ięzyka zdradliwego.

Стрѣлы

Стрѣлы сильнаго изощрены, со угльми пустынными.

Strzały mocarzowe ostre, z węglem pustoszącym.

Оувы мнѣ, яко пришествіе мое продолжися, вселихся съ селеніи Кидарскими.

Ach mnie! że się mieszkanie moie przedłużyło: mieszkałem z obywatelami Cedar:

Многу пришествова душа моя, съ ненавидящими мира, бѣхъ миренъ:

Długo przebywała dusza moia z temi: ktòrzy nie nawidzą pokoiu, byłem spokoyny:

Егда глаголахъ имъ, борахуть мя тщне.

Gdym mówił z niemi, prześladowali mię bez przyczyny.

ПСАЛОМЪ.

рк.

ПѢснь степеней,

PSALM, CXX.

U Zydòw 121.

Gdzie ucieczka y wszystko dufanie człowieka pobożnego, à iako gotowa pomoc iemu od Pana, tu nam Prorok opisuie.

Pieśń stopniow.

Возведохъ очи мои въ горы, ѿнюдуже

Podnòsiłem oczy moie na góry,

Щ а

пріидетъ

пріи́детъ по́мощь моѧ.

По́мощь моѧ ѿ Гда, сотво́ршаго нбо и зе́млю.

Не да́ждь во смяти́нїе ногѝ твоеѧ, ниже́ воздреми́тъ хранѧ́й тѧ.

Сѐ не воздреми́тъ, ниже́ у́снетъ хранѧ́й Ізра́ила.

Гдь сохрани́тъ тѧ, Гдь покро́въ твой на ру́кѣ деснѣй твоей.

Ко дни́ со́лнце не ѹ́жже́тъ тебѣ, ниже́ лу́на но́щїю.

Гдь сохрани́тъ тѧ ѿ всѧкаго зла́, сохрани́тъ ду́шу твою Гдь.

Гдь сохрани́тъ вхо-

żkąd mi przyidzie pomoc.

Pomoc moia od Pana, ktòry ſtworzył, niebo y ziemię.

Niech nie da zachwiać ſię nodze woiey: y niech ſię nie zdrzymie, ktòry cię ſtrzeże.

Oto ſię nie zdrzymie, ani zaśnie, ktòry ſtrzeże Izraela.

Pan cię ſtrzeże. Pan obrona twoia, po prawey ręce twoiey.

Nie upali cię ſłońce we dnie, ani mieſiąc w nocy.

Pan cię ſtrzeże od wſzego złego, Pan niech ſtrzeże duſzy twoiey.

Pan niech ſtrzeże

жде́нїе твоѐ и́схо-
жде́нїе твоѐ, ѿ ны́нѣ
и́ до вѣка.

weyścia twego y wy-
iścia twego, odtąd
y aż na wieki.

ѰАЛОМЪ.

рка.

ПѢСНЬ СТЕПЕ́НЕЙ,

U Żydow 122.

Prorok upomina nas, abyśmy wdzięczni byli dobrodzieystw Pańskich i ażebyśmy w zgodzie, w pokoiu, w społecznej y iednostaynej miłości braterskiey żyli, chwaląc iednomyślnie Pana Boga swego.

PSALM, CXXI.

1. Pieśń stopniow.

Возвесели́хся ѿ ре́кшихъ мнѣ̀: въ до́мъ Гн̃ь пойдемъ:

Wesełilem się z tego, co mi powiedziano, poydziemy do domu Pańskiego.

Стоя́щїе бы́хъ но́ги на́ша во дверѣ́хъ тво́йхъ Іерусали́ме.

Stawały nogi nasze w sieniach twoich Jeruzalem.

Іерусали́мъ зи́ждемый я́кш гра́дъ, е́муже прича́стїе е́гѡ вкупѣ̀.

Jeruzalem, które się buduie iako miasto: którego uczestnictwo społeczne.

Та́мш бо взыдо́ша

Bo tam wstępowały

кwлѣна

колѣна, колѣна Гдна, свидѣніе Їлево, испов҃датися имени Гдню.

Pokolenia, pokolenia Pańskie, świadectwo Izrael, ku wyznawaniu imieniowi Pańskiemu.

Ꙗко тамо сѣдѣша престоли на сждъ, престоли въ домѣ Дв҃довѣ.

Bo tam postawione są stolice na sąd: stolice w domu Dawidowym.

Воспросите же ѹбо мира Їерусалима: ѡбилїе любящымъ тѧ.

Proście, co iest ku pokoiowi Jeruzalem: a dostatek tym, którzy cię miluią.

Бѹди же миръ въ силѣ твоей, и ѡбилїе въ столпостѣнахъ твоихъ.

Niechay będzie pokòy w mocy twoiey: a dostatek w baszłach twoich.

Ради братїй моихъ и ближнихъ моихъ глаголахъ ѹбо миръ ѡ тебѣ:

Dla braci moiey y bliźnich moich, mowiłem pokoy o tobie.

Дому ради Гда Бга нашего взыскахъ блага тебѣ.

Dla domu Pana Boga naszego: szukałem dobra tobie.

Ѱ҃ ал҃ом҃ ѯ҃ѳ҃.

PSALM. CXXII.
w Zydowie, 123.

Пѣснь

Пѣ́снь степе́нѣй,

Ludzi uciśnionych y ſrodze utrapionych od okrutnikow odpornych y ſprzeciwnych woli Bożey, y przykazaniom iego.

Pieśń ſtopniow.

Къ тебѣ̀ возведо́хъ о҃чи моѝ, живу́щемꙋ на нб҃сѣ̀.

Ku tobie podnoſiłem oczy moie, ktòry mieſzkaſz w niebieſiech.

Сѐ ꙗ́кѡ о҃чи рабъ въ рꙋка̀ госпо́дїй свои́хъ, ꙗ́кѡ о҃чи рабы́ни въ рꙋка̀ гп҃жѝ своеѧ̀: та́кѡ о҃чи на́ши ко гд҃ꙋ бг҃ꙋ на́шемꙋ до́нележе поꙋщи́тъ ны.

Oto iako oczy ſług w rękach Panow ſwoich: iako oczy ſłużebnicy w rękach Pani ſwoiey, tak oczy naſze do Pana Boga naſzego, aż ſię zmiłuie nad nami.

Помилꙋ́й на́съ гд҃и, помилꙋ́й на́съ, ꙗ́кѡ по мно́гꙋ и҃спо́лнихомсѧ оу҃ничиже́нїѧ.

Zmiłuy ſię nad nami Panie, zmiłuy ſię nad nami: bośmy bardzo napełnieni wzgardy.

Наипа́че напо́лнисѧ дꙋ́ша̀ на́ша поноше́нїѧ гобзꙋ́щихъ, и҃ оу҃ни-

Bo ieſt bardzo napełniona duſza naſza pośmiewiſkiem bo-

чижéнїѧ гóрдыхъ.

ѰАЛОМЪ.

рѫг.

Пѣснь Степéней.

Áкѡ áщіе не Гдь бы былъ въ нáсъ, да речéтъ óубѡ Їиль:

Áкѡ áщіе не Гдь бы былъ въ нáсъ, внегдà костáти человѣкѡмъ на ны, óубѡ живы́хъ пожéрли бы́ша нáсъ.

Внегдà прогнѣвáтисѧ ярости ихъ на ны: óубѡ водà потопи́ла бы нáсъ.

Потóкъ прéйде дꙋшà нáша:

Óубѡ прéйде дꙋшà нáша водꙋ непостоáн-

gatych, y wzgardą pyſznych.

PSALM CXXIII.

u Zydow 124.

Dziękowanie za wyſwobodzenie z ciężkości y niebeſpieczeńſtwa, y wſzelakiego utrapienia.

1. Pieśń ſtopniow.

Jedno, że Pan był z nami, niech teraz powie Jzrael:

Jedno, że Pan był z nami: gdy na nas ludzie powſtali: ſnadźby nas byli żywo pożarli.

Gdy ſię gniewała zapalczywość ich przeciwko nam: ſnadźby nas była woda zatopiła.

Strumień przeſzła duſza naſza:

Snadźby była przeſzła duſza naſza wo-

нꙋю

нꙋю.

Блгослове́нъ Гдь, и́же не дадѐ на́съ въ лове́нїе зꙋбе́мъ и́хъ.

Дꙋша̀ на́ша а́кω пти́ца и́зба́висѧ ѿ сѣти ловя́щихъ: сѣть сокрꙋши́сѧ, и́ мы̀ и́зба́влени бы́хомъ.

По́мощь на́ша во и́мѧ Гда̀, сотво́ршаго нбо и́ зе́млю.

dę nieprzebytą.

Błogosławiony Pan, który nas nie dał w zachwycenie zębom ich.

Dusza nasza iako wròbel, wyrwana iest z sidła łowiących: sidło się potargało, a myśmy wybawieni.

Wspomożenie nasze w imieniu Pańskim, który stworzył niebo y ziemię.

ѰАЛОМЪ.

PSALM, CXXIV.

U Zydow 125.

Okazuie Prorok, że każdy człowiek dufać ma w Panu, a iakowa tego odpłata.

рка.

Пѣснь степе́нь.

1. Pieśń stopniow.

Наде́ющїисѧ на Гда̀, а́кω гора̀ сі́ѡнъ: не подви́житсѧ во вѣкъ живы́й во Ї҃рⷭали́мѣ.

Którzy ufaią w Panu, iako gòra Syon, nie poruszy się na wieki, który

Го́ры

mieſzka w Jeruzalem.

Гóры óкрестъ ег̑ѡ: и Гдь óкрестъ людíй своíхъ, ѿ нынѣ и до вѣка.

Gòry około niego, a Pan około ludu ſwego, odtąd y aż na wieki.

Бáко не ѿстáвитъ Гдь жезлá грѣшныхъ на жребíй прáведныхъ, бáко да не прóстрѫтъ прáведнíи въ беззакóнїа рѫкъ своíхъ.

Bo nie zoſtawi Pan laſki grzeſznikow nad dziedzictwem ſprawiedliwych, aby ſprawiedliwi nie ściągnęli ręki ſwey ku nieſprawiedliwości.

Оуслáжи Гди блгїмъ, и прáвымъ ср̑цемъ.

Czyń dobrze Panie dobrym, y tym, kròrzy ſą prawego ſerca.

Оуклонáющыяся же въ разслáбленїа ѿведéтъ Гдь съ дѣлáющими беззакóнїе: мúръ на їнлá.

Ale tych, kròrzy uſtępuią za obowiązkami, powiedzie Pan z działaiącemi nieprawość: pokóy nad Jzraelem.

Ѱ Á Л О М Ъ. рк̑е.

PSALM, CXXV.

U Zydòw, 126.

Пѣснь

Ѱ НІ. Ѱ СЛА

Пѣснь степе́нѣй,

Upomina ku cieſzeniu ſamego ſiebie, gdyż wiemy, że Pan ieſt, ktòry nas z ſmutku wywodzi.

I. Pieśń ſtopniow.

Внегда́ возврати́ти Гдⷭ плѣнъ сїо́нь, бы́хомъ а҃ко ѹ҃тѣшєнїи:

Тогда́ и҃спо́лнишасѧ ра́дости ѹ҃ста́ на́ша, и҃ а҃зы́къ на́шъ весе́лїѧ: тогда́ реко́ть во а҃зы́цѣхъ: возвели́чилъ е҃́сть Гдⷭь сотвори́ти съ ни́ми.

Возвели́чилъ е҃́сть Гдⷭь сотвори́ти съ на́ми: бы́хомъ весе́лѧщесѧ.

Возврати́ Гди плѣне́нїе на́ше: а҃́ко пото́ки ю҃́гомъ.

Сѣ́ющїи слеза́ми, ра́достїю по́жнѹтъ:

Gdy Pan nawròcił niewolę Syon, ſtaliśmy ſię iako pocieſzeni.

Tedy ſię napełniły weſelem uſta naſze, a ięzyk naſz radością: tedy mòwić będą między narody: wielmożne rzeczy uczynił Pan z niemi.

Wielmożne rzeczy Pan uczynił z nami: ſtaliśmy ſię weſeli.

Nawroćże Panie poymanie naſze iako ſtrumień na południe.

Ktòrzy ſieią ze łzami, będą żáć z

Хотя́щїи

Ходя́щіи хожда́ху и плака́хуся, мета́юще сѣ́мена свои́: гряду́ще же пои́дутъ ра́достію, во́зимающе снопы́ свои́.

radością.

Idąc szli y płakali, rozsiewaiąc nasienia swoie: ale wracaiąc się, przyidą z welelem, niosąc snopy swoie.

PSALM, CXXVI.

U Zydów 127.

Upominanie, aby każdy, co iedno dobrego, żeby Panu przyczytał, sobie albo nie, albo iedno co złego, bo bez niego ani się wszczyna, kona, ani trwa żadna rzecz.

Ѱ А Л О М Ъ.

рѫ̃в.

Пѣ́снь степе́ней,

1. Pieśń stopniow Salomona.

А́ще не Гдь созижди́тъ до́мъ, всу́е трудя́шася зижду́щіи. А́ще не Гдь сохрани́тъ гра́дъ, всу́е бде́тъ стрегі́й.

Jeśli Pan nie zbuduie domu, próżno pracowali, którzy go buduią: ieśli Pan nie będzie strzegł miasta, próżno czuie, który go strzeże.

Всу́е ва́мъ е́сть оу-

Próżno macie prze-

трудитися

трѣнекатн , востáннти по сѣдѣнїи мáдущїи хлѣбъ болѣзнн : є́гдà дáстъ возлюбленнымъ своúмъ сóнъ .

Сѐ достоя́нїе гдне сы́новє , мздà плодà чрє́внагш .

Ꙗ́кш стрѣлы къ рꙋцѣ́ сúлнагш , тáкш сы́новє ѿтрасе́нныхъ .

Блажéнъ и́мже испóлнитъ желáнїе своє́ и́хъ : не постыдáтся , є́гдà глю́тъ врагóмъ своúмъ во врáтѣхъ .

Ѱ А Л О М Ъ ,

рк҃з .

Пѣснь степéней ,

sledniem wstawać : wstańcie skoro usiądziecie , którzy pożywacie chleba boleści : gdy da miłym swym spanie .

Oto dziedzictwo Pańskie , synowie , zapłata , owoc żywota .

Jako strzały w ręku mocarza , tak synowie utrapionych .

Błogosławiony człowiek , który napełnił żądzę swię z nich : nie zawstydzi się , kiedy będzie mówił z nieprzyiaciołmi swemi w bramie .

PSALM , CXXVII.

U Zydów , 128.

Boiącym się Pana Boga , na wszem szczęście służy .

1. Pieśń stopniow .

Блажéнни вси́ боя́щіи-
ся Гда́, ходя́щіи
пу́тіхъ є́гѡ:

Трудо́въ плодо́въ тво-
и́хъ снѣ́си, блажéнъ
є́си, и̂ добрѡ̀ тебѣ̀
бу́детъ.

Жена́ твоя́ я̆́кѡ ло-
зá плодовúта въ стра-
нáхъ до́му твоегѡ̀:

Сы́нове твои́ я̆́кѡ
новосажде́нїа ма́слич-
ная о̆́крестъ трапе́зы
твоея́.

Се́ та́кѡ бл̆́гослове́нтся человѣ́къ боя́-
щійся Гда́.

Благослови́тъ тя́ Гдь
ѿ сїо́на, и̂ ў́зрите
блага́я Іерусали́ма вся́
дни̂ живота́ твоегѡ̀.

Blogosławieni wszy-
scy którzy się boią Pana, którzy cho-
dzą drogami iego.

Pracę rąk twoich, że pożywać będziesz, szczęśliwyś iest, y dobrze się mieć będziesz.

Zona twoia iako winna macica, płodna w kąciech domu twego.

Synowie twoi iako latorośli oliwne około stołu twego.

Oto tak ubłogosławion będzie człowiek, który się boi Pana.

Niechżeć błogosławi Pan z Syonu, y ogląday dobra Jeruzalem po wszystkie dni żywota twego.

Ѡ ѻ҃. Ѡ сѵ҃г

Й оу҃зрѝши сы́ны сы́новъ твои́хъ : мі́ръ на І҃ли҃л.

Y oglądáy ſyny ſynów twoich, pokóy nad Jzraelem.

PSALM, CXXVIII.

U Zydów 129.

Potucha ludziom uciśnionym, iż acz tu bywaią trapieni od okrutników, ednak to znać maią, że iako trawa bez władzy, ci okrutnicy zginą.

Ѱ А Л О М Ъ, р҃кѳ.

Пѣ́снь степе́ней.

1. Pieśń ſtopniow.

Мно́жицею бра́шасѧ со мно́ю ѿ ю҃ности мое́ѧ, да ре́четъ оу҃бѡ і҃и҃ль :

Мно́жицею бра́шасѧ со мно́ю ѿ ю҃ности мое́ѧ, и҃бо не премого́ша мѧ.

На хре́бтѣ мое́мъ дѣ́лаша грѣ́шницы : продолжи́ша беззако́нїе свое́.

Гдь пра́веденъ сѣкѣ́ вы́ѧ грѣ́шникѡвъ.

Często walczyli na mnie od młodości moiey, niech teraz powie Jzrael.

Często walczyli na mnie od młodości moiey : wſzakże mię nie przemogli.

Na grzbiecie moim budowali grzeſznicy, przedłużali nieprawość ſwoią.

Pan ſprawiedliwy uciął ſzyię grzeſzni-

Да постыдáтсѧ и возвратáтсѧ вспáть всѝ ненавидáщіи сію́на:

Niech będą zawstydzeni y na zad obroceni wszyscy, którzy Syon maią w nienawiści.

Да бýдутъ ꙗкѡ трáва на зáпхъ, ꙗ҆́же прéжде восторжéніѧ и҆́зсше:

Niech będą iakó trawa na dachu, która pierwey uschła, niżeli ią wyrwą.

Ꙗ҆́же не и҆спóлни рýки своеѧ́ жнáй, и҆ нéдра своегѡ́ рýкоáти собирáй:

Którą nie napełnił ręki swoiey, który żnie: ani łona swego ten, który snopy zbiera:

И҆ не рéша мимохо́дящіи: блгословéніе Гóспне на вы, блгословúхомъ вы во и҆́мѧ Гóспне.

Y nie rzekli, którzy mimo szli: błogosławieństwo Pańskie nad wami: błogosławiliśmy wam w imię Pańskie.

ѰАЛОМЪ.

PSALM. CXXIX.

U Żydów 130.

Modlitwa osobliwa kaiącego się y pokutuiącego człowieka, który

рцѣ.

Пѣснь

prosi, aby go Pan wolnym od grzechow uczynił.

Пѣснь степе́нeй,

1. Pieśń stopniow.

И́з глубины́ воззва́хъ къ тебѣ Гдн, Гдн оу́слы́ши гла́съ мо́й.

Z głębokości wołałem ku tobie Panie, Panie wysłuchay głos móy.

Да бу́дутъ оу́шы твои́ внеми́лющѣ гла́су моле́нїя моегѡ.

Niech będą uszy twoie nakłonione, na głos modlitwy moiey.

А́ще беззако́нїя на́зриши Гдн, Гдн кто́ постои́тъ? я́кw оу тебе́ wчище́нїе е́сть.

Jeśli będziesz uważał nieprawości Panie, Panie, ktoż wydzierży? albowiem u ciebie iest

И́мене ра́ди твоегѡ потерпѣ́хъ тя́ Гдн, потерпѣ́ дúша моя́ въ сло́во твое́: оу́пова́ дúша моя́ на Гда.

Ubłagania: y dla zakonu twego czekałem cię Panie. czekała dusza moia na słowo iego: nadzieie miała dusza moia w Panu.

Ѿ стра́жи оу́тренїя до но́щи, ѿ стра́-

Od straży poranney, aż do nocy,

жи оу҃тріннїа да оу҃по-
ва́ютъ Їи҃ль на Г҃да.

Ꙗ҆кш оу҃ Г҃да ми́-
лость, и҆ мно́гое оу҃
негѡ҆ и҆҃зваблє́нїе: и҆
то́й и҆҃зва́витъ Їи҃ля и҆҃
всѣ́хъ бєзако́нїй є҆гѡ҆.

niechay nadzieię ma
Jzrael w Panu.

Bo u Pana miloſier-
dzie: y obfite u nie-
go odkupienie: a on
odkupi Jzraela, ze
wſzyſtkich niepra-
wości iego.

Ѱа́лмъ рл҃.

PSALM. CXXX.

U Żydów 131.

Nauka pobożnemu, pokorę zachować, a tu ſię Panu przypodobać przykładem Dawida.

Пѣ́снь стєпе́нїй,
Г҃дн не вознесе́сѧ ср҃це
мое҆̀, ни҃жѥ вознесо́-
стѣсѧ о҆́чи мои҆̀: ни҃жѥ
ходи́хъ въ вели́кихъ.
ни҃жѥ въ ди́вныхъ па́че
мене҆̀.

1. Pieśń ſtopniow Da-
widowa.

Panie, nie wynio-
ſło ſię ſerce moie:
ani ſię wywyżſzyły
oczy moie: anim
chodził w rzeczach
wielkich, ani w dzi-
wnych nad mię.

А҆ще҆ не смирє́нно-
мꙋдрствовахъ, но вoз-
несо́хъ дꙋшꙋ҆ мою҆,
ꙗ҆ко҆ ѿдои́ное на ма́-
тєрь

Jeślim nie pokor-
nie rozumiał, alem
wywyżſzał duſzę mo-
ią: iako dzieciątko
matkę

теръ свою, такѡ воздáси на дꙋшꙋ мою.

zoſtawione u matki ſwoicy: tak odpłata na duſzy moiey.

Да ꙋповáетъ Їꙁль на Гдá ѿ нынѣ и до вѣка.

Niechayże Jzrael nadzieię ma w Panu odtąd, aż na wieki.

ПСАЛОМЪ.

рѧд.

PSALM, CXXXI.

U Zydów 132.

Modlitwa, aby Pan Bóg kościoł y królestwo Boże w łaſce ſwey zachować raczył, na każdy czas mocnością ſwą go bronił.

Пѣснь степенéй.

1. Pieśń ſtopniow.

Помянѝ Гдн Дáвда, и всю кротость егѡ.

Pomniy Panie na Dawida, y na wſzyſtką cichość iego.

Якѡ клáтсѧ Гдеви, ѡбѣщáсѧ Бгꙋ Їáковлю:

Jako przyſiągł Panu, ślubował ślub Bogu Jakòbowemu.

Áще вни́дꙋ въ селéнїе дóмꙋ моегѡ, или взы́дꙋ на ѻ́дръ постéли моеѧ.

Jeśli wniydę do przybytku domu mego: ieśli wſtąpię na łoże poſłania mego.

Áще дáмъ сóнъ ѻ̀-

Jeśli przypuſzczę

ни́ма мои́ма, и вѣжд̀ома мои́ма дремáніе, и покóй скранíáма мои́ма.

sen na oczy moie, y drzymanie na powieki moie: y odpoczynek na skronie moie.

Дóндеже ѡбрáщ̀ мѣсто Гдⷭ̀ви, селéніе Бгу̀ Iáкwвлю.

Aż naydę mieysce Panu, przybytek Bogu Jakóbowemu.

Сѐ слы́шахомъ а̀ во Ефрáѳѣ, ѡбрѣтóхомъ а̀ въ поля́хъ дрáвы.

Otośmy o nim słyszeli w Ephracie, naleźliśmy go na polach leśnych.

Вни́демъ въ селéніа ег̀ѡ, поклони́мсѧ на мѣсто, и́дѣже стоя́ста но́зѣ ег̀ѡ.

Wniydziemy do przybytku iego, kłaniać się będziemy na mieyscu, gdzie stały nogi iego.

Воскреснѝ Гдⷭ̀ви въ покóй твóй, ты̀ и кївѡ́тъ сты́ни твоеѧ̀.

Powstań Panie do odpocznienia twego, ty y skrzynia poświęcenia twego.

Свщ̀е́нницы твоѝ ѡблекýтсѧ прáвдою, и преподóбніи твоѝ возрáдуютсѧ.

Kaplani twoi niech się obloką w sprawiedliwość: a święci twoi niechay się weselą.

Ω нѣ. Ω сѧ

Дв҃да ра́ди раба̀ тво. | Dla Dawida ſługi
его̀, не ѿвратѝ лицѐ | twego, nie odwracay
помаза́ннаго твоего̀. | oblicza Chryſtuſa
| twoiego.

Кла́тсѧ Гдь̀ Дв҃ду | Przyſiągł Pan Da-
и́стинною, и́ не ѿве́р- | widowi prawdę, a
жетсѧ ѥ́мѹ̀: ѿ плода̀ | nie odmieni iey: z
чре́ва твоего̀ посажду̀ | owocu żywota twe-
на престо́лѣ твое́мъ. | go poſadzę na ſtolicy
| twoiey.

А́ще сохраня́тъ сы́- | Jeśli ſynowie twoi
нове твоѝ завѣ́тъ | ſtrzedz będą teſtame-
мо́й. и́ свидѣ́нїа | ntu mego: y świa-
мо́а сїа́, и́мже на- | dectw moich tych,
ѹчѹ̀ и́, и сы́нове и́хъ | ktòrych ich nauczę:
до вѣ́ка ся́дѹтъ на | y ſynowie ich aż na
престо́лѣ твое́мъ. | wieki będą ſiedzieć
| na ſtolicy twoiey.

И́бо и́збра̀ Гдь̀ | Albowiem Pan o-
сїѡ́на, и́зво́ли и́ въ | brał Syon: obrał go
жили́ще себѣ̀. | na mieſzkanie ſobie.

Се́й поко́й мо́й во | To odpocznienie
вѣ́къ вѣка, здѐ вс- | moie na wieki wie-
лю́сѧ, я́ко и́зво́лихъ | kòw: tu mieſzkać
и́. | będę, bom ie obrał.

Ловитвы̀ ѥ́гѡ бла- | Wdowę iego bło-

гослo-

гослова́ѧй бл҃гослоу́влю, ни́щыѧ є҃гѡ на́сыщѹ хлѣ́бы.

Сщ҃є́нники є҃гѡ wблеку́ во спасе́нїе, и҆ преподо́бнїи є҃гѡ ра́достїю возра́дꙋются.

Та́мѡ возращ҃ѹ ро́гъ Дв҃до́ви, оу҃гото́вахъ свѣти́льникъ пома́занномꙋ мое́мꙋ.

Враги́ є҃гѡ wблеку́ стыдо́мъ, на не́мже процвѣте́тъ сты́на моѧ.

Gosławiąc ubłogosławię: ubogie iego nasycę chlebem.

Kapłany iego przyobłokę zbawieniem: a święci iego weselem weselić się będą.

Tam wynioſę rog Dawidowi: zgotowałem pochodnią Chrystusowi memu.

Nieprzyiacioły iego przyobłokę wstydem: a nad nim się rozkwitnie poświęcenie moie.

ѰАЛОМЪ. рлѳ.

PSALM, CXXXII.

U Zydów 133.

Zaleca nam zgodę y miłość braterską w Kościele świętym.

Пѣ́снь степе́нь,

1. Pieśń ſtopniow Dawidowa.

Сѐ что̀ добро̀, и҆лѝ что̀ красно̀, но є҃же жи́ти бра́тїи вкꙋпѣ̀?

Oto iako dobra, a iako wdzięczna rzecz: mieſzkać braci ſpołem.

Ꙗкѡ

Ꙗ҆кѡ мѵ́ро на главѣ, сходѧ́щее на брадꙋ́, брадꙋ́ Ꙗ҆ароню́, сходѧ́щее на ѿмѣ́ты ѻ҆дѣ́ждꙋ ег҃ѡ:

Ꙗ҆кѡ роса́ Ермѡ́нскаѧ сходѧ́щаѧ на го́ры сі҃ѡ́нскїѧ. Ꙗ҆кѡ та́мѡ заповѣ́да Гдⷭ҇ь блгослове́нїе и҃ жизнь́ до вѣ́ка.

Ѱ҃ ломъ.

рл҃г.

Пѣ́снь сте́пенемъ,

Се́ нынѣ́ блгословѧ́те Гдⷭ҇а вси҃ рабы́ Гдⷭ҇ни, стоѧ́щіи въ хра́мѣ Гдⷭ҇ни, во дво́рѣхъ до́мꙋ Бг҃а на́шегѡ:

Въ но́щехъ вознесі́те рꙋ́ки ва́ша во

Jako oleiek na głowie, który ſpływa na brodę, brodę Aaronową: który ſpływa na kraie odzienia iego.

Jako roſa Hermon, która zſtępuie na gòrę Syon: albowiem tam przykazał Pan błogoſławieńſtwo, y żywot aż na wieki.

PSALM, CXXXIII.

U Zydów 134.

Przywodzi Prorok ku chwale Bożey.

1. Pieśń ſtopniow.

Otoż teraz błogoſławcie Pana, wſzyſcy ſłudzy Pańſcy, którzy ſtoicie w domu Pańſkim, w ſieniach domu Boga naſzego.

W nocy podnoście ręce waſze ku świąt-

стáа , и благослови́те Гда .

nicy , a błogosławcie Pana .

Благослови́тъ тà Гдь ѿ сіѡ́на , сотвори́вый нбо и зе́млю .

Niechay cię błogosławi Pan z Syonu , który stworzył niebo y ziemię .

КАѲІСМА , ѳ.

PSALM, CXXXIV.

U Zydów 135.

Także ku chwale Bożey przywodzi tu Prorok , iako w przeszłym Psalmie , iedno, że tu przyczyn do tego dokłada .

Ѱ҃алмъ.

рáд.

Аллилѹ́ія.

1. Alleluia .

Хвали́те и́мя Гдне , хвали́те рабы́ Гда .

Chwalcie imię Pańskie , chwalcie słudzy Pana .

Стоя́щіи въ хра́мѣ Гдни , во дворѣ́хъ до́мѹ Бга на́шегѡ .

Którzy stoicie w domu Pańskim , w sieniach domu Boga naszego ,

Хвали́те Гда , я́кѡ бла́гъ Гдь : по́йте и́мени

Chwalcie Pana , bo dobry Pan : śpiewaymienii

имени Его, яко добро:

Яко Іаковà избра себѣ Гдь, Израиля въ достоянїе себѣ.

Яко азъ познáхъ, яко великїй Гдь, и Гдь нашъ надъ всѣми бóги:

Всѧ елика восхотѣ Гдь, сотвори на небеси и на земли, въ морѣхъ, и во всѣхъ безднáхъ.

Возводѧй облаки отъ послѣднихъ земли. молнїи въ дождь сотвори: изводѧй вѣтры отъ сокровищъ своихъ.

Иже порази первенцы Египетскїя, отъ человѣка до скотà:

cie imieniowi iego, bo wdzięczne.

Albowiem Jakóba obrał ſobie Pan, Izraela za oſiadłość ſwoią.

Bomci ia doznał, iż wielki ieſt Pan, a Bóg naſz nad wſzyſtkie Bogi.

Wſzyſtko, co iedno chciał Pan, uczynił na niebie, na ziemi, na morzu, y we wſzyſtkich przepaściach.

Który wywodzi obłoki z kończyn ziemi: błyſkawice na deſzcz uczynił: który wywodzi wiatry z ſkarbów ſwoich.

Który pobił pierworodne Egyptſkie od człowieka aż do bydlęcia.

Posłà

Посла̀ зна́менїа и̑ чю́деса̀ посредѣ̀ тебѐ Е̑гу́пте, на фараѡ́на, и̑ на всѧ̀ рабы̀ е̑гѡ.

Y posłał znaki y cuda w pośrzòd ciebie Egypcie: na Pharaona, y na wszystkie sługi iego.

И̑же поразѝ мно́гиѧ лзы́ки, и̑ и̑збѝ царѝ кр҃пкиѧ:

Ktòry poraził wiele narodòw: y pozabiiał Kròle mocne,

Сио́на царя̀ Ѧ̑морре́йска, и̑ Ѡ̑га царя̀ Васа́нска, и̑ всѧ̀ ца́рствїа Ханаа́нска:

Sehona Króla Amorreyczykòw, y Oga Kròla Bazan, y wszystkie kròlestwa Chanaan.

И̑ да́де зе́млю и̑̀хъ достоя́нїе, достоя́нїе Ї̑лю лю́демъ свои́мъ.

Y dał ziemię ich w dziedzictwo, w dziedzictwo ludowi swemu Jzrael.

Г҃и̑ и̑́мя твоѐ во вѣ́къ, и̑ па́мять твоѧ̀ къ ро́дъ и̑ ро́дъ:

Panie, imię twoie na wieki: Panie, pamiątka twoia do narodu y narodu.

Ѩ́кш сѹди́ти и̑́мать Г҃ь лю́демъ свои́мъ, и̑ ѡ̑ рабѣ́хъ свои́хъ ѹ̑мо́лятсѧ.

Bo Pan będzie sądził lud swòy: a da się uprosić sługom swoim.

Ї̑дѡлы лзы́къ сре-

Bałwany pogańskie

сро̀

сребро, и злато, дѣла рѹкъ человѣческихъ:

Оуста имѹтъ, и не возглаголютъ: очи имѹтъ, и не оузрятъ:

Оушеса имѹтъ, и не оуслышатъ: нижде бо есть двха во оустѣхъ ихъ.

Подобни имъ да бѹдѹтъ творящіи а, и вси надѣющіисѧ на на.

Доме Израилевъ благословите Га: доме Аарѡнь благословите Га: доме Левіинъ благословите Га:

Боящіисѧ Га благословите Га.

Благословенъ Гь съ сіѡна, живыи во Іерѹсалимѣ.

srebro y złoto, robota rąk ludzkich.

Usta maią, a nie będą mówić: oczy maią, a nie uyrzą.

Uszy maią, a nie usłyszą: bo niemasz tchnienia w uściech ich.

Niech im podobni będą, którzy ie czynią: y wszyscy, którzy w nich ufaią.

Domie Izraelski błogosławcie Panu, domie Aaronow błogosławcie Panu: domie Lewi błogosławcie Panu.

Którzy się boicie Pana, błogosławcie Panu.

Błogosławiony Pan z Syonu, który mieszka w Jeruzalem.

Ѵаломъ

Ѱ А Л О М Ъ.

ρλε.

Аллилуїа.

PSALM, CXXXV.

U Zydów 136

Tu Prorok pobudza ku chwale Bożey lud, z iego wielkich dobroci, wszystkiemu ludowi danych pospolicie, a osobno wylicza niektóre dobroci dane ludowi żydowskiemu.

1. Alleluia.

Исповѣдайтеся Гдеви, ѩкш блаґъ: ѩкш во вѣкъ милость ѥгѡ.

Wyznawaycie Panu, bo dobry: bo na wieki miłosierdzie iego.

Исповѣдайтеся Бгу богѡвъ: ѩкш во вѣкъ милость ѥгѡ.

Wyznawaycie Bogu nad bogi: bo na wieki miłosierdzie iego.

Исповѣдайтеся Гдеви господіи: ѩкш во вѣкъ милость ѥгѡ.

Wyznawaycie Panu nad Pany: bo na wieki miłosierdzie iego.

Сотвóршемꙋ чꙋдеса вели҃а ѥдинемꙋ: ѩкш во вѣкъ мл҃ть ѥгѡ.

Który sam czyni wielkie dziwy: bo na wieki miłosierdzie iego.

Сотвóршемꙋ

Сотво́ршемꙋ нб҃сà ра́зꙋмомъ : ꙗ̀кѡ во вѣ́къ ми́лость є҆гѡ̀ .

Ktòry uczynił niebiosa z rozumem : bo na wieki miłosierdzie iego .

Оу҃твердѝвшемꙋ зе́млю на водáхъ : ꙗ̀кѡ во вѣ́къ ми́лость є҆гѡ̀ .

Ktòry utwierdził ziemię nad wodami : bo na wieki miłosierdzie iego .

Сотво́ршемꙋ свѣ́тила вє́лїа є҆ди́номꙋ : ꙗ̀кѡ во вѣ́къ ми́лость є҆гѡ̀ .

Który uczynił światła wielkie : bo na wieki miłosierdzie iego .

Со́лнце во ѻ҃бласть днє́ : ꙗ̀кѡ во вѣ́къ ми́лость є҆гѡ̀ .

Słońce aby panowało we dnie : bo na wieki miłosierdzie iego .

Лꙋнꙋ̀ и҆ зв҃ѣ́зды во ѻ҃бласть но́щи : ꙗ̀кѡ во вѣ́къ ми́лость є҆гѡ̀ .

Miesiąc y gwiazdy, aby panowały nocy : bo na wieki miłosierdzie iego .

Порази́вшемꙋ є҆ги́пта съ пе́рвенцы є҆гѡ̀ : ꙗ̀кѡ во вѣ́къ ми́лость є҆гѡ̀ .

Ktòry pobił Egypt z ich pierworodnemi : bo na wieki miłosierdzie iego .

И҆ изведшемꙋ і҃илѧ ѿ среды̀ и҆̀хъ : ꙗ̀кѡ

Który wywiodł Izraela z pośrzodku

во вѣкъ мл҃ть є҃гѡ .

Рукоⷸ крѣпкоⷸ, и мышцеⷸ высокоⷸ : ꙗкѡ во вѣкъ милость є҃гѡ .

Разсѣкшемꙋ чермное мо҃ре въ разсѣченїа : ꙗкѡ во вѣкъ милость є҃гѡ :

И провед҃шемꙋ їл҃ля посредѣ є҃гѡ : ꙗкѡ во вѣкъ милость є҃гѡ .

И кстрѧсшемꙋ фараѡна, и силꙋ є҃гѡ въ мо҃ре чермное : ꙗкѡ во вѣкъ милость є҃гѡ.

Провед҃шемꙋ людꙗ своѧ въ пꙋстыни : ꙗкѡ во вѣкъ милость є҃гѡ .

Поразившемꙋ цари

ich : bo na wieki miłosierdzie iego .

Ręką mocną y ramieniem wysokim : bo na wieki miłosierdzie iego .

Który rozdzielił morze czerwone na rozdziały : bo na wieki miłosierdzie iego .

Y przeprowadził lud Izraelski przez pośrzodek iego : bo na wieki miłosierdzie iego .

Y zrzucił Pharaona y woysko iego w morze czerwone : bo na wieki miłosierdzie iego .

Który przeprowadził lud swòy przez puszczą : bo na wieki miłosierdzie iego .

Który poraził Kròle

вєлїа : ꙗкω бо вѣкъ мнлость єгω .

Й оубнѣшемъ цари крѣпкїа : ꙗкω бо вѣкъ мнлость єгω .

Сїѡна царѧ Аморнѣйска : ꙗкω бо вѣкъ мнлость єгω .

Й Ѡга царѧ Васанска : ꙗкω бо вѣкъ мнлость єгω .

Й дабшемъ зємлю ихъ достоянїе : ꙗкω бо вѣкъ мнлость єгω .

Достоянїе Їнлю рабѣ своемъ : ꙗкω бо вѣкъ мнлость єгω .

ꙗкω бо смнренїи нашемъ помнлъ ны Гдь : ꙗкω бо вѣкъ мнлость єгω :

Й нзбавнлъ ны єсть

wielkie : bo na wieki miłosierdzie iego .

Y pobił Króle możne : bo na wieki miłosierdzie iego .

Sehona Króla Amorreyczyków : bo na wieki miłosierdzie iego .

Y Oga Króla Bazan : bo na wieki miłosierdzie iego .

Y dał ziemię ich w dziedzictwo : bo na wieki miłosierdzie iego .

W dziedzictwo Izraelowi słudze swemu : bo na wieki miłosierdzie iego .

Albowiem w uniżeniu naszym pamiętał na nas : bo na wieki miłosierdzie iego .

Y odkupił nas odnie-

ѿ крагѡ́къ на́шихъ : ꙗ́кѡ во вѣ́къ ми́лость є́гѡ̀.

Дава́й пи́щꙋ всѣ́кой плоти : ꙗ́кѡ во вѣ́къ ми́лость є́гѡ̀.

Исповѣ́дайтеся Бг̃ꙋ небе́сномꙋ : ꙗ́кѡ во вѣ́къ ми́лость є́гѡ̀.

przyiacioł naszych : bo na wieki miłosierdzie iego.

Który daie pokarm wszelkiemu ciału : bo na wieki miłosierczie iego.

Wyznawaycie Bogu nieba : bo na wieki miłosierdzie iego.

Wyznawaycie Panu nad Pany : bo na wieki miłosierdzie iego.

ПСАЛОМЪ.

рѧ̃ѕ.

Дв̃дꙋ, Іереми́ескъ.

PSALM, CXXXVI.

U Zydów 137.

Płacz y lament ludzi cnotliwych na okrutniki, którzy lud Boży ciążą y nędzą.

Psalm Dawidowi, Jeremiasza.

На рѣка́хъ вавилѡ́нскихъ, та́мѡ сѣдо́хомъ и̑ пла́кахомъ вне́гда̀ поманꙋ́ти на́мъ сі̑ѡ́на:

Nad rzekami Babilońskiey ziemi, tameśmy siedzieli y płakali : gdyśmy wspominali na Syon.

На

На вербїихъ посредѣ
єгѡ повѣсихомъ ор-
гáны нáша.

Бо нас tam pytali,
którzy nas w niewo-
lą zagnali, o słowach
pieśni: a którzy nas
zawiedli: śpiewaycie
nam z pieśń Syońskich.

Нáкѡ тáмѡ вопро-
сúша ны плѣнúшїи нáсъ
ѡ слóвесѣхъ пѣснéй,
и вéдшїи нáсъ ѡ пѣ-
нїи: воспóйте нáмъ ѡ
пѣсней сїóнскихъ:

Jakoż mamy śpie-
wać pieśń Pańką
w cudzcy ziemi?

Нáкѡ воспоéмъ пѣснь
Гдню на земли чюж-
дéй?

Jeśli cię zapomnę
Jeruzalem, niech za-
pomniana będzie pra-
wica moia.

Áще забýдý тебѣ
Iерýсалúме, забýдéна
бýди десницá моя:

Niechay przyśchnie
ięzyk mòy do pod-
niebienia mego, ieśli-
bym na cię nie po-
mniał: ieślibym nie
pokładał Jeruzalem,
na początku wesela
mego.

Прилúпни áзы́къ мóй
гортáни моемѣ, áще
не помнúмъ тебѣ, áще
не предложúмъ Iерýсалúма
нáкѡ нáчáлѣ вес-
елíа моегѡ.

Pomniy Panie na

Помнúни Гди сы́ны
Ыы ѵ
Едóмскїа

Ёдѡ́мскїа въ дéнь Іерѹсалі́мль, глаго́лющыа: и̑спроща́йте, и̑спроща́йте, до ѡ̑снова́нїя ёгѡ̀.

Дщѝ вавѹлѡ́ня ѡ̑кааннаа, блаже́нъ и̑́же воздаста́тъ тебѣ̀ воздая́нїе твоё, ёже воздала́ ёсѝ на́мъ:

Блаже́нъ и̑́же и̑́мѣетъ, и̑ разбіе́тъ младе́нцы твоя̀ ѡ̑ ка́мень.

Córy Edomskie w dzień Jeruzalem: ktòrzy mòwią: spuśćcie, spuśćcie aż do gruntu w nim.

Córko Babilońska nędznico: błogosławiony, ktòry tobie odda nadgrodę twoią: ktòrąś nam zadała.

Błogosławiony, ktòry pochwyci, y roztrąci dzieci twe o opokę.

Ѱ а́ л о м ъ,

рѧ́з.

Дв́да, Агге́а, и̑ Заха́рїи,

PSALM CXXXVII.

U Zydòw 138.

Za to wyswobodzenie, ktòre nam Pan Bòg Oiciec przez Chrystusa raczył uczynić, Prorok przywodzi nas, abyśmy Panu chwałę czynili.

I. Samemu Dawidowi.

И̑сповѣ́мсѧ тебѣ̀ Гдⷭ̀и всѣ́мъ сэ̑рцемъ мо-

Będę Panie wyznawał ze wszyst-

ѧ́мъ

нмъ , и пред Аггелы воспою тебѣ , ꙗкш оу-слышалъ єси вса глаголы оустъ моихъ :

Поклонюсѧ къ храмѹ стомѹ твоемѹ , и исповѣмѧ имени твоемѹ ѡ милости твоеи, и истинѣ твоеи : ꙗкш возвеличилъ єси над всѣмъ имѧ твое стое .

Въ он же аще день призовѹ тѧ , скоро оуслыши мѧ : оумножиши мѧ въ дшѣ моеи силою твоею .

Да исповѣдѧтсѧ тебѣ Гн вси царїе земстїи , ꙗкш оуслышаша вса глаголы оустъ тоихъ :

И да воспоютъ въ

kiego ſerca mego : żeś wyſłuchał ſłów uſt moich : przed obliczności ą aniołów będę śpiewał .

Będę ſię kłaniał ku kościołowi twemu świętemu , y będę wyznawał imieniowi twoiemu : dla miłoſierdzia twego y dla prawdy twoiey : boś uwielbił nad wſzyſtko święte imię twoie .

W ktòrykolwiek dzień wzywać cię będę , wyſłuchay mię : rozmnożyſz moc w duſzy moiey,

Niech ci wyznawaią Panie wſzyſcy Krolowie ziemſcy : bo ſłyſzeli wſzyſtkie ſłowa uſt twoich .

Y niech śpiewaią

Ы а вѣтїхъ

пу́тїхъ Гдннхъ, я́кw вели́ка сла́ва Гдня:

Я́кw высо́къ Гдь, и̂ смире́нныя призира́етъ, и̂ высо́кая и̂з далеча́ вѣ́сть.

А́ще пойдѣ́ посредѣ́ скорби, живи́ши мя̀: на гнѣ́въ вра́гъ мои́хъ простре́лъ е̂сѝ рукỳ твою̀, и̂ спасе́ мя̀ десни́ца твоя̀.

Гдь возда́стъ за мя̀: Гди́ милость твоя̀ во вѣ́къ: дѣ́лъ рукъ̀ твои́хъ не при́зри.

Ѱа́ломъ.

рѧ́н.

Въ коне́цъ Дв́дъ, За-

na drogach Pańskich: iż wielka iest chwała Pańska.

Albowiem wysoki Pan: a na niskie patrzy: a wysokie z daleka poznawa.

Jeślibym chodził w pośrzodku utrapienia, ożywisz mię: a na gniew nieprzyiacioł moich wyciągnąłeś rękę twoią: y zbawiła mię prawica twoia.

Pan odda za mnie: Panie miłosierdzie twoie na wieki: dzieła rąk twoich nie wzgardzay.

PSALM, CXXXVIII.

U Zydów, 139.

Opowiada Prorok, że wszystkie sprawy ludzkie Panu iawne są i nie taiemne, tudzież proroctwo o męce Pana

Хрїнъ

хаѓінѣ въ разсѣданїи,

Гдн искусилъ мѧ єсѝ, и позналъ мѧ єсѝ: ты позналъ єсѝ сѣданїе моє, и востанїе моє.

Ты разумѣлъ єсѝ помышленїѧ моѧ издалеча:

Стезю моѧ, и оужe моє ты єсѝ издѣдовалъ, и всѧ пути моѧ провидѣлъ єсѝ.

Ѩкw нѣсть лести во ѩзыцѣ моємъ, сѐ Гдн ты позналъ єсѝ.

Всѧ послѣднѧѧ и древнѧѧ: ты создалъ єсѝ мѧ, и положилъ єсѝ на мнѣ рукy твою.

Оудивисѧ разумъ твоѝ ѿ менє: оутвер-

Chrystusowey.

1. Nakoniec, Psalm Dawidowy.

Panie doświadczyłeś mię, y doznałeś mię: tyś doznał siedzenia mego, y wstawania mego.

Wyrozumiałeś myśli moie z daleka:

Wyśladowałeś ścieszkę moię y sznur mòy: y przewiedziałeś wszystkie drogi moie.

Bo nie masz mowy ięzyku moim: oto Panie, tyś poznał.

Wszystkie rzeczy, naypośledniejsze y dawne: tyś mię utworzył, y położyłeś na mnie rękę swoię.

Dziwna się stała znaiomość twoia z

дúся, не возмогѫ къ немѹ.

Кáмѡ пойдѫ ѿ дх҃а твоегѡ? и ѿ лицà воегѡ кáмѡ бѣжѫ?

Áще взы́дѹ на нб҃о, ты тáмѡ є҆сѝ: áще сни́дѹ во áдъ, тáмѡ є҆сѝ:

Áще возмѹ крилà мои рáнѡ, и вселю́ся въ послѣдних мóря.

И тáмѡ бо рѹкà твоà настáвитъ мà, и оудержи́тъ мà десни́ца твоя.

И рѣхъ: є҆дà тмà попере́тъ мà: и нóщь просвѣщéніе въ слáдостех мои́х.

Áкѡ тмà не помрачи́тся ѿ тебè, и нóщь

strony mnie: zmocniła się, y nie będę mógł do niey.

Dokąd pòydę od ducha twego? a kędy ucieknę od oblicza twego?

Jeśli wstąpię do nieba, tameś ty iest: ieśli zstąpię do piekła, tameś iest.

Jeśli wezmę skrzydła moie rano, a będę mieszkał na końcu morza.

Y tam mię doprowadzi ręka twoia: y trzymać mię będzie prawica twoia.

Y rzekłem: owa podobno ciemności zakryią mię, y noc oświecenie moie, w roskoszach moich.

Albowiem ciemność nie zatimia to-

ꙗ́кѡ дн҃ь просвѣти́тс҃а : ꙗ́кѡ тма҃ е҆́а҃ , та́кѡ и҆́ свѣ́тъ е҆́а҃ .

bie , a noc iako dzień będzie oświecona , iako ciemność iego, tak y światłość iego .

Ꙗ́кѡ ты҃ созда́лъ е҆́сѝ оу҃тро́бы моа҃ : воспрїа́лъ ма҃ е҆́сѝ и҆́з чре́ва ма́тере моеа҃ :

Albowiem tyś posiadł nerki moie , przyiąłeś mię z żywota matki moiey .

Испов҃ѣмс҃а тебѣ҃ , ꙗ́кѡ стра́шно оу҃дивѝлс҃а е҆́сѝ : чю́дна дѣла́ твоа҃ , и҆ дш҃а моа҃ зна́етъ вѣ́лїѡ .

Wyznawać ci będę , iżeś się straszliwie uwielbił : dziwne sprawy twoie, a dusza moia zna bardzo .

Не оу҃таи́лс҃а ко́сть моа҃ ѿ тебе҃ , и҆́же сотвори́лъ е҆́сѝ въ та́и҆нѣ , и҆ соста́въ мо́и҆ въ преспо́дних҃ъ земли҃ .

Nie zataiła się żadna kość moia przed tobą , ktòrąś uczynił w skrytości : y istność moia w niskościach ziemi .

Несодѣ́ланное мо́е ви́дѣста ѻ҆́чи твои҃ , и҆ въ кни́зѣ твое́и҆ вс҃и҃ напи́шꙋтс҃а : во дни́х҃ созижда́тс҃а , и҆ ни҃-

Niedoskonałość moią widziały oczy twoie , y w księgach twoich wszystkie będą napisane : dni bę-

кто́же

кто́же въ ни́хъ.

Мнѣ же ѕѣлѡ̀ че́стни бы́ша др҃зи твои҆̀ Бо҃же, ѕѣлѡ̀ оу҆тверди́шасѧ влады́чествїа ѝ҆́хъ:

И҆зочтѫ̀ ѝ҆́хъ, и҆ па́че пе́ска оу҆мно́жатсѧ: востáхъ, и҆ є҆щѐ є҆́смь со тобо́ю.

А҆ще и҆́зби́ши гр҃ѣшники Бо҃же: мѫ́жіе кро́ви́ оу҆клони́тесѧ ѿ менѐ.

А҆́кѡ ре́бени́ки є҆́стѐ въ помышле́нїихъ, прі́и҆́мѫтъ въ сѹ́е҆тѡ̀ гра́ды твоѧ̀.

Не ненави́дѧщыѧ ли тѧ̀ Гд҃и҆ возненави́дѣхъ? и҆ ѡ҃ бра́гѣхъ твои́хъ и҆стаѧ́хъ?

dą kſztałtowane, a żaden z nich.

A u mnie w wielkiey uczciwości ſą Boże przyiaciele twoi: bardzo ſię zmocniło ich panowanie.

Będę ie liczył, y rozmnożą ſię nad piaſek: powſtałem, a ieſzczem ieſt z tobą.

Jeśli Boże pobiieſz grzeſzniki: mężowie krwawi odſtąpcie odemnie.

Bo mowicie w myśli: wezmą próżno miaſta twoie.

Jzalim nie miał w nienawiści tych, którzy cię nienawidzą Panie? y nie ſchnąłem nad nieprzyia-

Совершéнною нéнавистію ковзненавúдѣхъ я҃ : во врагú бúша мú .

Íскúси мя Бж҃е , и ѹвѣждь сéрдце моé : íспытай мя , и разумѣй стезú моя҃ :

И вúждь , а҃ще пу҃ть беззакóнїа во мнѣ , и наста́ви мя҃ на пу҃ть вѣчен҃ъ .

ѰАЛОМЪ.

рѧ҃д.

Въ конéцъ , Дв҃дъ ,

Íзмú мя Гд҃и ѿ человѣка лу҃кáва , ѿ

cioły twemi ?

Doſkonałą nienawiścią nienawidziłem ich : y ſtali mi ſię nieprzyiacioły .

Duświadcz mię Boże , a znay ſerce moie : probuy mię , a poznay ścieſzki moie .

A obacz , ieśli droga nieprawości we mnie ieſt : y prowadź mię drogą wiekuiſtą .

PSALM CXXXIX.

U Zydów 140.

Modlitwa przeciw złym y okrutnym ludziom , aby e Pan wyplenić raczył , by tym ſwobodniey ludzie dobrzy Panu Bogu mogli ſłużyć .

1. Nakoniec , Pſalm Dawidowy .

Wyrwiy mię Panie od człowie-

człowieka

мѫжа непра́вєдна и҃зба́ви мѧ:

Ѩже помы́сльша непра́вдꙋ къ ср҃цꙋ, вєсь дн҃ь ѡ҃полча́хꙋ бра́нь:

И҃зощри́ша а҃зы́къ сво́и ꙗ҃кѡ зми́инъ: ꙗ҃дъ а҃спи́довъ подъ ꙋ҃стна́ми и҃хъ.

Сохрани́ мѧ г҃и и҃з рꙋкы грѣшнича. ѿ человѣкъ непра́вєдныхъ и҃зми́ мѧ: ѩже помы́сльша запѧ́ти стꙋпы́ мои́.

Скры́ша го́рдыи сѣть мнѣ, и҃ ꙋ҃жы́ простра́ша сѣть ногама́ мои́ма:

При стєзѝ собла́зны положи́ша мнѣ.

Рѣхъ г҃ви: Бг҃ъ мо́й є҃сѝ ты: вонми́

ka złego: od męża złośliwego wyrwiy mię.

Ktòrzy myślili nieprawości w sercu, cały dzień stawiali bitwy.

Zaostrzyli ięzyki swe iako wężowe, iad żmiiow pod ich wargami.

Zachoway mię Panie od ręki grzesznika: a od ludzi niesprawiedliwych wyrwiy mię: którzy myślili wywròcić kroki moie.

Zakryli pyszni sidła na mnie: y powrozy rozciągnęli na sidło.

Zastawili mi przy ścieszce obrazę.

Rzekłem Panu, tyś iest Bòg mòy: wy-

г҃и

Гн̃ глáсъ моле́нїѧ мо. его̀ .

Гн̃, Гн̃, сúло спа. сéнїѧ моегѡ̀ , ѡ҃сѣни́лъ є́сѝ над̀ главóю моéю въ дéнь бráни :

Не предáждь менѣ̀ Гн̃ ѿ желáнїѧ мо. его̀ грѣшникѹ̀ : помы́слиша на мѧ̀ , не ѡ҃ста́ви менѣ̀ , да не когда̀ вознесѹ́тсѧ .

Глава̀ ѡ҃крѹже́нїѧ и́хъ : трудъ оу҃стéнъ и́хъ покры́етъ а҃ .

Паду́тъ на ни́хъ оу҃гли́ѧ о҃гнéнна , низложи́ши а҃ въ стра. сти́хъ , и́ не посто. а́тъ :

Мѹ́жъ а҃зы́ченъ не и҃спра́вится на землѝ : мѹ́жа непра́ведна зла́ оу҃лови́тъ во и҃стлѣ́. нїе .

słuchay Panie głos prozby moiey .

Panie , Panie, mocy zbawienia mego, zasłoniłeś głowę moię w dzień woyny .

Nie poday mię Panie nad wolą moią , grzeszníkowi : myślili przeciwko mnie, nie opuszczay mię , by się snadź nie podnieśli .

Głowa oblężenia ich, y praca warg ich okryie ie .

Będą na nie padać węgle , wrzucisz ie w ogień : w nędzach nie wytrwaią .

Człowiek ięzyczny nie będzie poszczęścion na ziemi : człowieka niesprawiedliwego złości ułowią

Позна́хъ

Познáхъ, ꙗ҆кѡ сотвори́тъ Гдⷭ҇ь сꙋдъ ни́щымъ, и҆ мíсть оубо́гимъ.

Ѡбáче прáведнїи и҆сповѣ́дятсѧ и҆мени́ твоемꙋ, и҆ вселя́тсѧ прáвїи съ лицéмъ твои́мъ.

Ѱ А Л О М Ъ.

рм҃.

Дв҃дⷭ҇в҃.

Гⷭ҇и воззвáхъ къ тебѣ́, оу҆слы́ши мѧ: конми́ глáсъ моле́нїѧ моегѡ́, внегдá воззвáти ми къ тебѣ́.

Да и҆спрáвитсѧ моли́тва моѧ ꙗ҆кѡ кади́ло предъ тобо́ю, воздѣ́ꙗнїе рꙋкъ мои́хъ,

na zatracenie.

Poznalem, że Pan uczyni ſprawiedliwość ubogiemu: y pomſtę nędznemu.

Ale ſprawiedliwi będą wyznawać imieniowi twemu: a prawi będą mieſzkać z obliczem twoim.

PSALM, CXL.

U Zydów 141.

Proſi od Pana, aby uſt iego od omylnych y złych powieści, iego ſamego od ſideł y chytrości złośnikow raczył ſtrzedz.

1. Pſalm Dawidowy.

Panie, wołałem do ciebie, wyſłuchay mię: poſłuchay głoſu mego, gdy wołać będę ku tobie.

Niech idzie modlitwa moia, iako kadzenie, przed oblicznoſć twoią: a pod-

ѫ́ртва

жéртва вечéрняя .

noſzenie rąk moich , ofiara wieczorna .

Положѝ Гдⷭ хранéніе оу̑стоу́мъ мои́мъ , ѝ двéрь ограждéніа о̑ оу̑стна́хъ мои́хъ .

Poſtaw Panie ſtraż uſtom moim, a drzwi oſadzone wargom moim .

Не оу̑клонѝ сéрдце моè въ словеса̀ лóкавствія , непщевáти винны̑ о̑ грѣсѣ́хъ , съ человѣки дѣлающими беззакóніе : ѝ не сочтýся со и̑збрáнными и̑̀хъ .

Nie nachylay ſerca mego ku ſłowom złośliwym , ku wymawianiu wymówek w grzechach : z ludźmi broiącemi niepraworość : a nie będę ſpołkował z wybornemi ich .

Накáжетъ мя̀ прáведникъ мúлостїю , ѝ о̑бличúтъ мя̀ , є̑лéй же грѣшнаго да не намáститъ главы̀ моея̀ : я̀кw є̑щè ѝ молúтва моя̀ во благоволéніихъ и̑̀хъ .

Będzie mię karał ſprawiedliwy miłoſiernie, y będzie mię ſtrofował : lecz oleiek złośnika niechay nie tłuści głowy moiey : bo ieſzcze y modlitwa moia w upodobaniu ich .

Пожéрти бы́ша при

Zginęli przy ka-

кáменн сѹдїн ѝхъ : оуслы́шатсѧ глаго́ли мои́ ꙗкш возмого́ша .

Ꙗкш то́лща земли́ просѣдесѧ на земли́ , расточи́шасѧ кѡ́сти ѝхъ при а́дѣ .

Ꙗкш къ тебѣ̀ Гдⷭ Гдⷭ о́чи мои́ : на тѧ оупова́хъ , не ѿимѝ дш҃ѹ мою̀ :

Сохрани́ мѧ ѿ сѣ. ти , и́же состáвиша мн̀ , и́ ѿ соблáзн дѣлáющихъ беззако́нїе .

Падѹтъ къ мрéжѣ свою̀ грѣ́шницы : є́дини́ъ е́смь а́зъ , дóндеже прейдѹ̀ .

Ѱ А Л О М Ъ .

рмѧ.

mieniu ſędziowie ich: uſłyſzą ſłowa moie , iż przemogły .

Jako ſkiba roli wyrwana ieſt na ziemię : rozſypane ſą kości naſze podle piekła .

Bo ku tobie Panie , Panie oczy moie , w tobiem nadzieię miał, nie odeymuy duſzy moiey ,

Strzeż mię od ſidła, które na mnie zaſtawili : y od obrazy tych , ktòrzy broią złości .

W padną w ſiatkę iego złośnicy , osobnom ia , aż przeminę .

PSALM, CXLI.

U Zydòw 142.

Upomina , abyśmy ſię w utrapieniach y w

Ра́зума Дв҃дв҃, вне-
гда́ бы́ти є҃мꙋ̀ въ пе-
те́пѣ моля́щемꙋ̀ся,

uciſkach naſzych do Pana uciekali, bo on nas gotow wyſwobodzić.
1. Wyrozumienia Dawidowi, gdy była w iaſkini modlitwa.

Гла́сомъ мои́мъ ко
Гдⷭ҃ꙋ̀ воззва́хъ,
гла́сомъ мои́мъ ко
Гдⷭ҃ꙋ̀ помоли́хся.

Głoſem moim wołałem do Pana, głoſem moim modliłem ſię Panu.

Пролію̀ пред҃ ни́мъ
моле́нїе моѐ: печа́ль
мою̀ пред҃ ни́мъ воз-
вѣщю̀.

Wylewam przed obliczności ą iego prozbę moią, a utrapienie moie przed nim opowiadam.

Внегда̀ и҃счеза́ти ѿ
менѐ дх҃ꙋ̀ моемꙋ̀, и҃
ты̀ позна́лъ є҃си стє-
зи́ моя̀: на пꙋ́ти
се́мъ, по немꙋ́же хо
жда́хъ, скры́ша сѣти
мнѣ.

Gdy we mnie duch moy uſtawał, a tyś znał ścieſzki moie: na tey drodze, ktòrąm chodził, zakryli ſidło na mnie.

Смотря́хъ ѡ҃десн҃ꙋ̀ю
и҃ воззира́хъ, и҃ не
бѣ̀ зна́ꙗй менѐ: по-
ги́бе бѣ́гство ѿ менѐ
и҃ нѣ́сть взыска́ꙗй

Oglądałem ſię na prawą ſtronę: a baczyłem, y nie był, ktoby mię poznał: zginęła mi ucieczka:

дшꙋ мою̀ :

Воззва́хъ къ тебѣ̀ Гд̃и. рѣ́хъ : ты̀ є́сѝ оу̃пова́нїе моѐ, ча́сть моя̀ є́сѝ на землѝ живы́хъ.

Вонмѝ моле́нїю моемꙋ̀. я̃кѡ смирѝхсѧ зѣлѡ̀ : и҃зба́ви мѧ̀ ѿ гонѧ́щихъ мѧ̀, я̃кѡ оу̃ крѣпи́шасѧ па́че менѐ.

Изведѝ и҃з темни́цы дшꙋ̀ мою̀, и҃сповѣ́датисѧ и҃мени твоемꙋ̀ : менѐ жда́тъ пра́ведницы, до́ндеже воздасѝ мнѣ̀.

Ѱ А Л О М Ъ.

рм̃в.

a nie ieſt, ktoby ſię pytał o duſzy moiey.

Wołałem ku tobie Panie, rzekłem : tyś ieſt nadzieia moia, cząſtka moia w ziemi żyiących.

Wyſłuchay prożbę moię, bom ci uniżony bardzo : wybaw mię od prześladowcòw moich, boć ſię zmocnili nademną.

Wywiedź z ciemnicy duſzę moię, ku wyznawaniu imieniowi twemu : na mnie czekaią ſprawiedliwi, aż mi nadgrodziſz.

PSALM, CXLII.

U Zydòw, 143.

Modlitwa człowieka w frasunku y w uci-

Дв҃дъ, є҆гда҃ гонѧ́ше є҆гоҀ Авесало́мъ сы́нъ є҆гѡҀ.

Сн҃

Skach postawionego, aby z nich był zybawion.

1. Psalm Dawidowy, gdy go prześladował Absalon syn iego.

Гд҃и оу҃слы́ши моли́тво҃у моюҀ, вн҃ѹшѝ моле́нїе моеҀ во и҃стинѣ твое́и҃, оу҃слы́ши мѧҀ въ пра́вдѣ твое́и҃:

Panie wysłuchay modlitwę moię, przyimiy w uszy prożbę moię: w prawdzie twey, wysłuchay mię w sprawiedliwości twoiey.

И҆ не вни́ди въ сѹ́дъ съ рабо́мъ твои́мъ, ꙗ҆́кѡ не ѡ҃правди́тсѧ пре́д тобо́ю всѧ́къ живы́и҃.

A nie wchodź do sądu z sługą twoim, albowiem nie usprawiedliwi się przed tobą żaden żyiący.

Ꙗ҆́кѡ погна́ врагъ дш҃ѹ моюҀ: смири́лъ є҆́сть въ зе́млю живо́тъ мо́и҃: посади́лъ мѧҀ є҆́сть въ те́мныхъ, ꙗ҆́кѡ мр҃твыѧ ве́ка.

Albowiem prześladował nieprzyiaciel duszę moię, poniżył na ziemi żywot moy: posadził mię w ciemnych mieyscach, iako zdawna pomarłe.

И҆ оу҃ны

И оу҃ныѣ во мнѣ дх҃ъ мо́й, во мнѣ смя-тѣ́ся се́рдце мсѣ:

Y sfraſował ſię o mię duch mòy: ſerce moie we mnie ſię ſtrwożyło.

Помянѹ́хъ днѝ дре́внїа, поꙋчи́хся во всѣ́хъ дѣлѣ́хъ твои́хъ, въ твореніихъ рѹ́къ твои́ю поꙋча́хся.

Pamiętałem na dni ſtare, rozmyślałem o wſzyſtkich ſprawach twoich, y uczynki rąk twoich rozbieralem.

Воздѣ́хъ къ тебѣ рѹ́цѣ моѝ: дꙋша̀ моя̀ а҃ко земля̀ безво́дная тебѣ̀.

Wyciągnąłem ku tobie ręce ſwoie, dusza moia iako ziemia bez wody tobie.

Скоро́ оу҃слы́ши мя̀ Г҃ди, и҃щезѐ дх҃ъ мо́й: не ѿвратѝ лица̀ твоегѡ̀ ѿ менѐ, и҃ оу҃подо́блюся низходя́щымъ въ ро́въ.

Wyſłuchayże mnie prędko Panie, duch mòy uſtał: nie odwracay oblicza twego odemnie, y będę podobnym zſtępuiącym do dołu.

Слы́шанѹ̀ сотворѝ мнѣ̀ заꙋтра ми́лость твою̀, а҃ко на тя̀ оу҃пова́хъ: скажѝ мнѣ̀ Г҃ди пѹ́ть, въ о҃нь-

Day mi uſłyſzeć rano miłoſierdzie twoie, bom w tobie nadzieię miał: ukaż mi drogę, ktòrąbym

пойдѹ̀

поиꙋдѫ, ꙗкѡ къ тебѣ вздáхъ дꙋшꙋ мою.

Ѝзмúма ѿ врáгъ моúхъ Гдн, къ тебѣ приѣгóхъ.

Наꙋчú ма творúти вóлю твою, ꙗкѡ ты єсú Бгъ моú.

Дхъ твóй благíй настáвитъ ма на зéмлю прáвꙋ.

Ймене твоегѡ рáди Гдн живúши ма, прáвдою твоéю ѝзведéши ѿ печáли дꙋшꙋ мою.

И мúлостїю твоéю потребúши врагú моя, и погꙋбúши всѧ стꙋжáющыѧ дꙋшú моéй, ꙗкѡ áзъ рáбъ твóй єсмь.

miał chodzić: bom ku tobie podnosił duszę moię.

Wyrwiy mnie od nieprzyiacioł moich Panie, do ciebiem się uciekł.

Naucz mię czynić wolą twoię: albowiem tyś iest Bogiem moim.

Duch twòy dobry poprowadzi mię do ziemi prawey.

Dla imienia twego Panie, ożywisz mnie w sprawiedliwości twoiey: wywiedziesz z utrapienia duszę moię.

A z miłosierdzia twego wytracisz nieprzyiacioły moie: y zagubisz wszystkie, ktòrzy dręczą duszę moię: bociem ią słu-

КАѲІСМА, К.

ѰАЛОМЪ.

ѱмг.

ДВДУ КЪ ГОЛІАДУ.

Благословенъ Гдь Бг мо́й, навча́ай рѹцѣ мои на ѡполче́нїе, пе́рсты моѧ на бра́нь:

Ми́лость моѧ и прибѣ́жище мое, засту́пникъ мо́й и и҃зба́витель мо́й, защи́титель мо́й, и на него҆ ѹпова́хъ: покоряѧй лю́ди моѧ подъ мѧ.

PSALM, CXLIII.

U Zydów 144.

Figura w Dawidzie y w Goliaszu Pana Chrystusa z duszmym przeciwnikiem, którego Chrystus Pan, iako Dawid Goliasza, tak zwyciężyć miał.

1. Psalm Dawidowy przeciw Goliatowi.

Błogosławiony Pan Bòg moy, który uczy ręce moie na bitwę: a palce moie na woynę.

Miłosierdzie moie y ucieczka moia: wspomożyciel móy, y wybawiciel mòy: obrońca mòy, y w nimem nadzieię miał: który poddawa lud

Гдн

Гд̃и что̀ є̑сть человѣкъ, ꙗкѡ познáлсѧ є̑сн̀ є̑мꙋ? и̑лѝ сы́нъ человѣ́чь, ꙗкѡ вмѣ́нишн є̑гѡ̀?

Человѣкъ сꙋ́етѣ оу̑подо́бисѧ: дніѐ є̑гѡ̀ ꙗкѡ сѣ́нь прихо́дятъ.

Гд̃и приклонѝ нб̃са̀, и̑ сни́ди: коснѝсѧ горáмъ, и̑ воздымáтсѧ:

Блеснѝ мо́лнїю, и̑ разжени̑шн а̑̀: послѝ стрѣ́лы твоа̀, и̑ смяте̑шн а̑̀.

Послѝ рꙋ́кꙋ твою̀ съ высоты̀: и̑зми́ мѧ и̑ и̑зба́ви мѧ ѿ во́дъ мно́гихъ, и̑з рꙋ́кѝ сыно́въ чꙋ́жди́хъ:

И̑хже оу̑стà глаго́ла-

mòy pod mię.

Panie, coż ieſt człowiek, żeś mu ſię oznaymił? albo ſyn ludzki, że go ſobie ważyſz?

Człowiek podobny ſtał ſię marności: dni iego iako cień przemiiaią.

Panie, nakloń nie-bios twoich, a zſtąp: dotkniy gòr, a zakurzą ſię.

Zabłyśniy błyſkawicą, a rozproſzyſz ie; wypuść ſtrzały twoie, a zatrwożyſz ie.

Spuść rękę twoię z wyſokości; wyrwiy mię, a wybaw mię z wòd wielkich, y z ręki ſynòw obcych.

Ktòrych uſta mò-

ша

ша сѵ̑тъ, и̑ десни́ца и̑хъ, десни́ца непра́вды.

Бже пѣснь но́вѹ воспою тебѣ, во ѱалти́ри десѧтострѹнны́мъ пою тебѣ:

Даю́щемѹ спасе́нїе царе́мъ, и̑збавля́ющемѹ Дв̑да раба̀ своего̀ ѿ мечà лю́та.

И̑збáви мѧ и̑ и̑зми́ мѧ и̑з̑ рѹкѝ сынѡ́къ чѹжди́хъ, и̑хже ѹ̑ста̀ глаго́лаша сѵ̑тѹ̀, и̑ десни́ца и̑̑хъ, десни́ца непра́вды:

И̑хже сы́нове и̑̑хъ я̑́кѡ новосажде́нїѧ вскормлѧ́ема въ ю̑ности свое́и̑, дщéри и̑̑хъ ѹ̑крашéны, преѹкрашéны я̑́кѡ подо́бїе хра́ма:

wiły nikczemność, a prawica ich, prawica nieprawości.

Boże, pieśń nową zaśpiewam tobie, na arfie o dziesięciu strònach grać tobie będę.

Który daiesz zbawienie krolom, ktòryś odkupił Dawida sługę twego: od miecza złego wyrwiy mię.

A wybaw mię z ręki synów obcych, ktòrych usta mòwiły nikczemność: a prawica ich, prawica nieprawości.

Których synowie iako nowe szczepki w młodości swoiey: còrki ich przystroione: y zewsząd ozdobione nakształt ko-

Хранилища ихъ испо-
лнена, источающая ѡ
сего въ сіе: овцы
ихъ многоплодны,
множащыяся во ис-
ходищахъ своихъ,
волове ихъ толсти:

Нѣсть паденїя ѡ-
плотъ, ниже прохода,
ниже вопля въ сто-
гнахъ ихъ.

Оублажиша людїе,
имиже сіа сбть: бла-
женїи людїе, имиже Гдь
Бгъ ихъ.

ścioła.

Spiżarnie ich peł-
ne, iedno po dru-
gim wydaiące: owce
ich płodne, wielkie-
mi trzòdami wycho-
dzące: y woły ich
tłuste.

Nie masz obalenia
w płociech, ani
przeyścia, ani wola-
nia po ich ulicach.

Błogosławionym na-
zwali lud, ktòry to
ma: błogosławiony
lud, ktòrego Pan
Bòg iego.

ѰАЛОМЪ.

ѱмѳ.

Хвала Двдв.

PSALM, CXLIV.

U Zydòw 145.

Upomina Prorok, abyśmy zwycięstwa nad nieprzyiacielem naszym sobie nie przypisywali, ale samemu Bogu, tenże iest, co diabła mocą swą pochadza, y zwycięża.

1. Chwała samemu Dawidowi.

Rozniec

Вознесу тя Бже мой царю мой, и благословлю имя твое во вѣкъ и во вѣкъ вѣка:

Wywyższać cię będę Boże, Królu moy, y będę błogosławił imię twoie na wieki, y na wieki wiekow.

На всякъ день благословлю тя, и воспхвалю имя твое во вѣкъ и во вѣкъ вѣка.

Na każdy dzień będę cię błogosławił: y będę chwalił imię twe na wieki, y na wieki wiekòw.

Великій Гдь и хвалень зѣло, и величію его нѣсть конца.

Wielki Pan, y bardzo chwalebny, a wielkości iego niemasz końca.

Родъ и родъ воспхвалятъ дѣла твоя, и силу твою возвѣстятъ:

Narod y narod będzie chwalił uczynki twoie: y moc twoią będą oznaymować.

Великолѣпіе славы стыни твоея возглаголютъ, и чудеса твоя повѣдятъ:

Wielmożność świątobliwości twey opowiadać będą, a dziwne sprawy twe wysławiać będą.

И силу страшныхъ

Y moc straszných

твоихъ

твои́хъ рекѹтъ, и̂ ве-
ли́чїе твоѥ̀ повѣ́дятъ:

ſpraw twoich ogła-
ſzać będą: a wiel-
kość twoią będą o-
powiadać.

Па́мять мно́жества
бла́гости твоея̀ ѿры́г-
нѹтъ, и̂ пра́вдою твое́ю
возра́дѹются.

Pamiątkę obfitey
ſłodkości twoiey wy-
dawać będą: a z
ſprawiedliwości two-
iey będą ſię weſelić.

Ще́дръ и̂ ми́лостивъ
Гдь, долготерпѣли́въ
и̂ многоми́лостивъ:

Litoſciwy y miło-
ściwy Pan, cierpli-
wy, a wielce miło-
ſiorny.

Бла́гъ Гдь всѣ́мъ-
скимъ, и̂ щедро́ты
е̂гѡ̀ на всѣ́хъ дѣ́лѣхъ
е̂гѡ̀.

Słodki Pan wſzy-
ſtkim, a litości iego
nad wſzyſtkie uczyn-
ki iego.

Да и̂спове́дятся тебѣ̀
Гдн всѝ дѣла̀
твоя̀, и̂ преподо́бнїи
твоѝ да благослове́тъ
тя̀:

Niech ci Panie
wyznawaią wſzyſt-
kie ſprawy twoie: a
święci twoi niech cię
błogoſławią.

Сла́ву ца́рствїя тво-
его̀ рекѹтъ, и̂ си́лу
твою возглаго́лютъ:

Sławę krolestwa
twego będą opowia-
dać: a o możności
twoiey mòwić będą.

Сказа́ти

Сказáти сыновúмъ человѣческимъ сúлу твою, и слáву великолѣпïа цáрствïа твоегѡ̀.

Aby ożnamili ſynom ludzkim możność twoię, y chwałę wielmożności Krò-leſtwa twego.

Цáрство твоè, цр҃тво всѣхъ вѣкóвъ, и влады́чество твоè во всѣ́комъ ро́дѣ и ро́дѣ. вѣренъ Гдь во всѣхъ словесѣ́хъ свои́хъ, и преподóбенъ во всѣхъ дѣлѣхъ свои́хъ:

Krò-leſtwo twe, krò-leſtwo wſzyſtkich wiekow, a panowanie twoie we wſzelkim rodzaiu y rodzaiu. wierny Pan w wſzyſtkich ſłowach ſwoich: a święty we wſzech ſprawach ſwoich.

Оу҃тверждáетъ Гдь всѣ́хъ низпадáющыя, и возставлáетъ всѣ́ низверженныя.

Podnoſi Pan wſzyſtkich, ktòrzy upadaią: a podnoſi wſzyſtkie powalone.

Óчи всѣхъ на тѧ̀ оу҃повáютъ, и ты даёши и́мъ пи́щу во благовремéнïи.

Oczy wſzyſtkich nadzieię maią w tobie Panie, a ty daieſz pokarm ich czaſu ſłuſznego.

Отвéрзаеши ты рцѣ́ твою̀, и и҃сполня́еши

Otwarzaſz ty rękę ſwoię: a napełniaſz

всѧ́кое

всѧ́кое живо́тно бла-
гослове́нїѧ.

Пра́веденъ Гд̃ь во
всѣ́хъ пу́тѣ́хъ сво-
и́хъ, и̃ преподо́бенъ во
всѣ́хъ дѣ́лѣхъ свои́хъ.

Бли́зъ Гд̃ь всѣ́мъ
призыва́ющымъ е̃гѡ,
всѣ́мъ призыва́ющымъ
е̃гѡ во и̃стинѣ.

Во́лю боѧ́щихсѧ е̃гѡ
сотвори́тъ, и̃ мо-
ли́твꙋ и̃хъ оу̃слы́шитъ,
и̃ спасе́тъ ѧ̃.

Храни́тъ Гд̃ь всѧ̀
лю́бящыѧ е̃гѡ̀: и̃ всѧ̀
грѣ́шники потреби́тъ.

Хвалꙋ̀ Гд̃ню возгла-
го́лютъ оу̃ста̀ мо̀ѧ:
и̃ да благослови́тъ
всѧ́ка пло́ть и̃мѧ
сто́е е̃гѡ̀ въ вѣ́къ и̃

wſzelkie źwierzę
błogoſławieńſtwem.

Sprawiedliwy Pan
we wſzyſtkich dro-
gach ſwoich, a świę-
ty we wſzech ſpra-
wach ſwoich.

Bliſko ieſt Pan
wſzyſtkim, ktòrzy
go wzywaią: wſzy-
ſtkim, ktòrzy go
wzywaią w praw-
dzie.

Uczyni wolą tych,
ktòrzy ſię go boią:
y proźbę ich wy-
ſłucha, y zbawi ie.

Strzeże Pan wſzy-
ſtkich, ktòrzy go
miłuią: a wſzyſtkie
grzeſzniki wytraci.

Chwałę Pańſką
wyſławiać będą uſta
moie: a wſzelkie
ciało niechay błogo-
ſławi imię święte ie-

къ вѣкъ вѣка.

go na wieki, y na wieki wiekow.

Ѱ А Л О М Ъ.

ρмѕ.

PSALM CXLV.

U Zydów 146.

Dufania w ludziach nie pokładać uczy, iedno w ſamym Panie, który ſtwarza, żywi, zachowywa, broni, wybawia, grzechy odpuſzcza, wſpomaga, a nakoniec zbawia, kogo raczy.

Аллилоуіа, Аггеа, и Заха́рїи,

1. Alleluia, Aggeuſza y Zacharyaſza.

Хвали́ душе́ моя́ Гда:

Chwal duſzo moia Pana:

Воспою́ Гда въ живо́тѣ мое́мъ, пою́ Бг҃у мое́мў до́ндеже е́смь.

Będę chwalił Pana za żywota mego: będę śpiewał Bogu memu, poki mię ſtawa.

Не надѣ́йтеся на кня́зи, на сы́ны человѣ́ческіа, въ ни́хже нѣ́сть спасе́нїа:

Nie ufaycie w Xiążętach, w ſynach ludzkich: w których nie maſz zbawienia.

Изы́детъ дх҃ъ е҃гѡ, и возврати́тся въ зе́млю

Wyniydzie duch iego. a obróci ſię w

зе́млю

зе́млю свою̀ : въ то́й де́нь погибнутъ вса́ помышле́нїа е́гѡ̀ .

Блаже́нъ, е́мужде Бг҃ъ Ѵа́кѡвль помо́щникъ е́гѡ̀ , оу҃пова́нїе е́гѡ на Гда҃ Бг҃а своего̀ :

Сотво́ршаго не҃бо и҃ зе́млю , мо́ре , и҃ вся҃ , ѩ҃же въ ни́хъ : хра́нѧщаго и҃стинꙋ во вѣ́къ :

Творѧ́щаго сꙋ҃дъ ѡ҃бїдимымъ : дае́щаго пи́щꙋ а҃лчꙋщымъ : Гда҃ ре҃шѝтъ ѡ҃ковѧ́нныѧ .

Гда҃ оу҃мꙋдря́етъ сле́пцы̀ : Гда҃ возво́дитъ низпрежде́нныѧ : Гда҃ лю́битъ пра́вєдники .

Гда҃ храни́тъ прише́лцы , сѝра и҃ вдовꙋ̀ прі́и́метъ : и҃ пꙋть гре҃шныхъ погꙋби́тъ .

ziemię swoię : w ten dzień zginą wszystkie myśli ich .

Błogosławiony, ktòrego Bòg Jakòba pomocnikiem : nadzieia iego w Panu Bogu iego .

Ktòry stworzył nieбo y ziemię , morze y wszystko , co w nich iest : ktòry strzeże prawdy na wieki .

Czyni sprawiedliwość ukrzywdzonym: daie pokarm łaknącym : Pan rozwięzuie spętane .

Pan oświeca ślepe : Pan wzwodzi upadłe: Pan miłuie sprawiedliwe .

Pan strzeże przychodniow , sierotę y wdowę wspomoże , a drogi grzesznikow

Воцаря́тсѧ Гдⷭ̃ь во вѣ́къ Бг̃ъ твои́й Сіѡ́не въ ро́дъ и́ ро́дъ.

zagubi.

Będzie Pan krolował na wieki, Bòg twòy Syonie na pokolenie y pokolenie.

ѰА́ЛОМЪ.

ρм̃s.

PSALM, CXLVI.

U Zydòw 147.

Długiemi ſłowy przypomina dobrodzieyſtwa Boże, tak duchowne, iako cieleſne, za ktòre chce, abyśmy Pana Boga chwaląc, dziękowali mu.

Аллилꙋі́а.

1. Alleluia.

Хвали́те Гдⷭ̃а, ꙗ̀коⷭ̃ бла́гъ ѱало́мъ: Бг̃ови на́шемꙋ да ꙋ̑слади́тсѧ хвале́нїе.

Chwalcie Pana, bo dobry ieſt Pſalm: Bogu naſzemu niech będzie wdzięczna, y ozdobna chwała.

Зижда́й Іерⷭ̃али́ма Гдⷭ̃ь: разсѣ́янїѧ Ізра́илꙗ собере́тъ.

Pan buduiący Jeruzalem, rozproſzenia Izraela zgromadzi.

Исцѣлѧ́ѧй сокрꙋшє́нныѧ се́рдцемъ, и̑ завѧзꙋ́ѧй сокрꙋшє́нїѧ и́хъ.

Ktòry uzdrawia ſkruſzone na ſercu: y zawięzuie ich rany.

Исчита́ѧй

Исчитáй мнóжество звѣздъ, и всѣмъ имъ имена нарицáй.

Który liczy mnóstwo gwiazd, y im wszystkim imiona daie.

Вели́й Гдь нáшъ, и вели́а крѣпостъ его̀, и рáзума его̀ нѣсть числа̀.

Wielki Pan nasz, y wielka moc iego: a mądrości iego nie masz liczby.

Пріе́мляй кро́тки Гдь: смиря́й же грѣшники до землѝ.

Podnosi Pan ciche, a grzesznikі poniża aż na ziemię.

Начни́те Гдеви во исповѣданіи, пóйте Бóгови нáшемъ въ гу́слехъ:

Zaczynayciеż Panu z wyznawaniem: graycie Bogu naszemu na cytrze.

Ѳдѣва́ющемъ нбо о҃блаки, оу҃готовля́ющемъ землѝ дóждь: прозяба́ющемъ на горáхъ трáвы̀, и злáкъ на слýжбу человѣ́комъ.

Który okrywa niebo obłokami: y ziemi deszcz gotuie: który czyni, że roś cie trawa po gòrach, y zioła dla posługi ludzkiey.

Даю́щемъ скотóмъ пищу̀ и҃хъ, и птенцé мъ врáнымъ призывáющымъ его̀.

Który daie bydłu żywność iego, y kruczętom wzywaiącym go.

Не въ силѣ конѣй восхощетъ, ниже въ лыткахъ мужескихъ благоволитъ :

Благоволитъ Гдь въ боящихся егѡ, и въ уповающихъ на милость егѡ.

ПСАЛОМЪ.

рмз.

Аллилуїа Аггеа, и Захарїинъ.

Похвали Іерусалиме Гда, хвали Бга твоего Сіѡне :

Ако укрѣпи вереи вратъ твоихъ, благослови сыны твоя въ тебѣ.

Полагаи предѣлы твоя миръ, и тука пшенична насыщаи тя.

Посылаи слово свое

Nie kocha się w sile końskiey : ani w goleniach męskich ma upodobanie.

Kocha się Pan w tych, ktòrzy się go boią : y w tych, ktòrzy nadzieię maią w miłosierdziu iego.

PSALM, CXLVII.

Jednego argumentu, albo o tymże ieden ten Psalm, o czym przeszły.

Alleluia.

Chwal Jeruzalem Pana, chwal Syonie Boga twego.

Albowiem umocnił zawory bram twòich : błogosławił synom twym w tobie.

Ktòry uczynił granice twoie pokòy : y nasyca cię naywybornieyszym zbożem.

Ktòry puszcza słoземлѧ

земли, до скорости течетъ слово его.

wo swe na ziemię : bardzo prędko bieży mowa iego.

Дающаго снѣгъ свой яко волну, мглу яко пепелъ посыпающаго:

Który dawa śnieg iaka welnę, a mglę rozsypuie iako popioł.

Метающаго голоть свой яко хлѣбы: противу лица мраза его кто постоитъ?

Spuszcza lòd swòy iako bryły : kto się ostoi przed zimnem iego?

Пошлетъ слово свое, и растаетъ я: дохнетъ духъ его, и потекутъ воды.

Pośle słowo swoie, a rostopi ie, wionie wiatr iego, a pocieką wody.

Возвѣщаяй слово свое Іакову, оправданія и суды свои Израилю:

Który oznaymuie słowo swe Jakobowi, sprawiedliwości y sądy swoie Jzraelowi.

Не сотвори такъ всякому языку, и суды своя не явиша имъ.

Nie uczynił tak żadnemu narodowi : y nie obiawił im sądow swoich.

Alleluia.

Ѱ҃ ЛѠМЪ.

рмн.

Аллилоу҃ïа , Агге́а и҃ Заха́рïи ,

PSALM CXLVIII.

Tu Prorok pobudza ſtworzenie , aby Pana Boga chwaliło, iż ſtworzył ie, a rządnie uſtawił : człowieka też ku chwale Bożey przywodzi .

1. Alleluia .

Хва́лите гд҃а съ нб҃съ, хва́лите є҃го́ во вы́шних҃ъ .

Chwalcie Pana na niebieſiech: chwalcie go na wyſokości .

Хва́лите є҃го́ вси҃ а҃́гли є҃гѡ҃ : хва́лите є҃го́ вса҃ сі҃лы є҃гѡ҃ .

Chwalcie go wſzyſcy aniołowie iego : chwalcie go wſzyſtkie woyſka iego .

Хва́лите є҃го́ со́лнце и҃ лу҃на҃ : хва́лите є҃го́ вса҃ зв҃ѣзды и҃ свѣ́тъ .

Chwalcie go ſłońce y mieſiącu ; chwalcie go wſzyſtkie gwiazdy, y światłości .

Хва́лите є҃го́ нб҃са҃ нб҃съ : и҃ вода́ и҃̀же пре́выше нб҃съ .

Chwalcie go niebioſa nad niebioſy , y wody , ktòre ſą na niebie .

Да во҃схва́лятъ и҃́мя

Niech imię Pańſkie

гд҃не

Гд̃не : ꙗ́кѡ то́й речѐ, и̑ бы́ша : то́й повелѣ̀, и̑ созда́шасѧ.

Chwalą : albowiem on rzekł, y uczynione ſą : on rozkazał, y ſtworzone ſą.

Поста́ви а̑ во вѣ́къ, и̑ во вѣ́къ вѣ́ка : повѣ́дѣ́нїе положѝ, и̑ не и́мать и́детъ.

Poſtanowił ie na wieki y na wieki wiekow: uſtawę dał, y nie przeminie.

Хвали́те Гд̃а ѿ землѝ : зми́ѥве и̑ вса̀ бе́здны :

Chwalcie Pana na ziemi : ſmokowie y wſzyſtkie przepaści.

Ѻгнь, гра́дъ, сн̑ѣгъ, го́лоть, а̑ѳ̑ъ бу́ренъ, творя́щїѧ сло́во е̑гѡ̀ :

Ogniu, gradzie, śniegu, lodzie y wietrze gwałtowny, ktòre czynią ſłowo iego.

Го́ры, и̑ всѝ хо́лми, дре́вѣ̀ плодоно́сныѧ, и̑ всѝ ке́дри.

Gòry y wſzyſtkie pagòrki, drzewa owoc daiące, y wſzyſtkie Cedry.

Звѣ́рїе, и̑ всѝ ско́ти, га́ди, и̑ пти̑цы пернаты.

Zwierzęta y wſzyſtko bydło : rzeczy płazaiące, y ptaſtwo ſkrzydlaſte.

Цр̑е́ѥ земстїѝ, и̑ всѝ лю́дїе, кнѧ́зи, и̑

Krolowie ziemſcy y wſzyſcy narodo-

всѝ

всѝ сꙋдіи̑ зе́мстіи̑ .

wie : Xiążęta y wſzyſcy ſędziowie ziemſcy .

Ю́нѡши и̑ дѣ́вы , ста́рцы съ ѻ̑троки́ .

Młodzieńcy y panienki, ſtarzy, y młodzi .

Да восхва́лятъ и̑мя̀ Гдне : и̑ако вознесе́ся и̑мя̀ того̀ є́дина́гѡ , и̑сповѣ́данїе є́гѡ̀ на зе́млѝ и̑ на нб̑сѝ .

Niech imię Pańſkie chwalą : bo wywyżſzyło ſię imię iego ſamego : wyznanie iego na niebie y na ziemi .

И̑ вознесе́тъ ро́гъ люде́й свои́хъ : пѣ́снь всѣ́мъ преподо́бнымъ є́гѡ̀ , сыномъ̀ Ї̑и̑левымъ , лю́демъ приближа́ющымся є́мꙋ̀ .

Y wywyżſzył rògᷠ ludu ſwego : chwała wſzyſtkim świętym iego : ſynom Jzraelſkim, ludowi przybliżaiącemu ſię do niego . Alleluia .

Ѱа́лмъ ѯ҃ѳ .

PSALM, CXLIX.

W tym pieniu Prorok przywodzi lud , aby Pana Boga chwalił z odkupienia , a iako ſobie lubi w tych , którzy dla niego ſkromnie cierpią : a iako święci

Аллилуïа.

Воспо́йте Гдви пѣснь но́вꙋ: хвале́нїе є́гѡ въ це́ркви преподо́бныхъ.

Да возвесели́тсѧ їи́ль ѡ̑ сотво́ршемъ є́гѡ̀, и̑ сы́нове сі̑ѡ́нни возра́дꙋютсѧ ѡ̑ ца̑рѣ̀ свое́мъ.

Да восхва́латъ и̑мѧ є́гѡ въ лицѣ, въ тимпа́нѣ и̑ псалти́ри да пою́тъ є́мꙋ̀.

Я̑кѡ благоволи́тъ Гдь въ лю́дехъ свои́хъ: и̑ возне́сетъ кро́тких҃ѧ ко спасе́нїе.

Восхва́лятсѧ преподо́бнїи ко сла́вѣ, и̑ возра́дꙋютсѧ на ло́жахъ свои́хъ.

Хвалѧщѣ Бо́га

będą sądzić z Panem Jezusem.

1. Alleluia.

Spiewaycie Panu pieśń nową: chwała iego w zgromadzeniu świętych.

Niech się weseli Izrael w tym, który go stworzył: a Synowie Syońscy niech się raduią w Królu swoim.

Niechay imię iego chwalą w śpiewaniu społecznym: na bębnie y na arfie niechay mu graią.

Bo się Pan kocha w ludu swoim: y podwyższy ciche ku zbawieniu.

Rozwesełą się święci w chwale: rozraduią się w łożnicach swoich.

Wysławiania Boga

ez

въ гєлта́нии и҃хъ, и̂ мечѝ о҃бою́ду о҃стры̀ въ рѹка́хъ и҃хъ.

Сотвори́ти ѿмще́нїе во ѩ҃зы́цѣхъ, ѿбличє́нїа въ лю́дєхъ.

Свазáти царѝ и҃хъ пѹ̑ты, и̂ сла́бныя и҃хъ рѹчны́ми ѿкова́ты желѣ́зными.

Сотвори́ти въ ни́хъ сѹ̑дъ написа́нъ: сла́ва сі̀а бѹ́дєтъ всѣ́мъ преподо́бнымъ є҃гѡ̀.

Ѱ А Л О М Ъ.

рн.

Аллилѹ́їа.

Хвали́тє Бг҃а во сты́хъ є҃гѡ̀, хвали́тє є҃го̀ во ѹ̑тверждє́нїи сі́лы є҃гѡ̀.

Хвали́тє є҃го̀ на сі́лах

w gardłach ich: a miecze z obu stron ostre w rękach ich.

Aby czynili pomstę nad poganami, skaranie między narodami.

Aby powiązali Krole ich pętami, a szlachtę ich okowami żelaznemi.

Aby uczynili o nich prawo napisane: tać iest chwała wszystkim świętym iego. Alleluia.

PSALM, CL.

Chwała Boża za to, że święte swoie raczy sławne czynić.

1. Alleluia:

Chwalcie Pana w świętych iego, chwalcie go na utwierdzeniu mocy iego.

Chwalcie go w

лáхъ ѐгѡ̀. Хвалúте ѐго̀ по мнóжествѣ вели́чествїа ѐгѡ̀.

moznościach iego, chwalcie go według mnóstwa wielkości iego.

Хвалúте ѐго̀ во гла́сѣ тр8бнѣмъ, хвалúте ѐго̀ во ѱалти́рй и̑ гу̑слехъ.

Chwalcie go głosem trąby: chwalcie go na arfie y na cytrze.

Хвалúте ѐго̀ въ тумпа́нѣ и̑ лúцѣ, хвалúтъ ѐго̀ во стр8нáхъ и̑ о̀рга́нѣ.

Chwalcie go na bębnie y na piszczałce: chwalcie go na stronach y na organach.

Хвалúте ѐго̀ въ кумвáлѣхъ доброгла́сныхъ, хвалúте ѐго̀ въ кумвáлѣхъ воскли́цанїа.

Chwalcie go na cymbałach głośnych, chwalcie go na cymbałach krzykliwych.

Всѧкое дыха́нїе да хва́литъ Гда.

Wszelki duch niechay Pana chwali. Alleluia.

Конúцъ. Бг8 слáва.

469661

Дезокамера
I.XII-1979